

Liahona

Yleiskonferenssi- puheet

Presidentti Monson keho-
taa valmistautumaan
lähetytyöhön
ja palvelemaan
lähetytyössä

Walter Ranen teos
*Hän voiteli sokean
miehen silmät*

*Tuntien sääliä miestä koh-
taan, joka oli ollut sokea
syntymästään saakka,
Vapahtaja "sylkäisi maa-
han, teki syljestä tahnaa,
siveli sitä miehen silmiin
ja sanoi: 'Mene Siloan
altaalle ja peseydy.' –
Mies meni, peseytyi
ja palasi näkevänä."
(Joh. 9:6–7.)*

- 2 Yhteenveto 180.
puolivuotiskonferenssista

LAUANTAIN AAMUKOKOUS

- 4 Tavatessamme jälleen
Presidentti Thomas S. Monson
- 6 Uskonne tähden
Vanhin Jeffrey R. Holland
- 9 Pysykää polulla
Rosemary M. Wixom
- 11 Kuuliaisuus profeettoja kohtaan
Vanhin Claudio R. M. Costa
- 13 Evankeliumin oppiminen ja
opettaminen
David M. McConkie
- 16 Mietteitä pyhitetystä elämästä
Vanhin D. Todd Christofferson
- 19 Asioista, joilla on eniten merkitystä
Presidentti Dieter F. Uchtdorf

LAUANTAIN ILTAPÄIVÄKOKOUS

- 23 Kirkon virkailijoiden hyväksyminen
Presidentti Henry B. Eyring
- 24 Tahdonvapaus – välttämätön
elämänsuunnitelmalle
Vanhin Robert D. Hales
- 27 Tulkoon valo!
Vanhin Quentin L. Cook
- 31 Usko – valinta on teidän
Piispa Richard C. Edgley
- 34 Meidän oma selviytymisemme
Vanhin Kevin R. Duncan
- 36 Iankaikkisuuden kuvastimet
tempelissä – todistus perheestä ja
suvusta
Vanhin Gerrit W. Gong
- 39 Älkää milloinkaan jättäkö Häntä
Vanhin Neil L. Andersen
- 43 Uskon muuttava voima ja
luonteenlujuus
Vanhin Richard G. Scott

PAPPEUSKOKOUS

- 47 Näytä sinä hyvää esimerkkiä
uskovista
Vanhin Russell M. Nelson
- 50 "Tulkaa minun luokseni täysin
vilpittömin sydämin, ja minä
parannan teidät"
Vanhin Patrick Kearon
- 53 Hän opettaa meitä riisumaan
päältämme luonnollisen ihmisen
Vanhin Juan A. Uceda

- 55 Ylpeys ja pappeus
Presidentti Dieter F. Uchtdorf
- 59 Palvelkaa Hengen voimalla
Presidentti Henry B. Eyring
- 67 Valintojen kolme V:tä
Presidentti Thomas S. Monson

SUNNUNTAIN AAMUKOKOUS

- 70 Luottakaa Jumalaan ja ryhtykää
sitten työhön
Presidentti Henry B. Eyring
- 74 Astian puhdistaminen sisältä
Presidentti Boyd K. Packer
- 77 Pyhä Henki ja ilmoitus
Vanhin Jay E. Jensen
- 80 Ole esimerkki uskovista
Mary N. Cook
- 83 Kaksi kommunikointikanavaa
Vanhin Dallin H. Oaks
- 87 Kiitollisuuden jumalallinen lahja
Presidentti Thomas S. Monson

SUNNUNTAIN ILTAPÄIVÄKOKOUS

- 91 Aaronin pappeus
Vanhin L. Tom Perry
- 94 Ottakaa vastaan Pyhä Henki
Vanhin David A. Bednar
- 98 Rohkea vanhemmuus
Vanhin Larry R. Lawrence
- 101 Lepoa sielulenne
Vanhin Per G. Malm
- 103 Synnin ansan välttäminen
Vanhin Jairo Mazzagardi
- 105 Mitä olet tehnyt
nimelleni?
*Vanhin Mervyn B.
Arnold*
- 108 Oi tuota Paholaisen
viekasta
suunnitelmaa!
*Vanhin M. Russell
Ballard*
- 111 Kunnes taasen
kohtaamme
*Presidentti
Thomas S. Monson*

YLEINEN APUYHDISTYKSEN KOKOUS

- 112 "Tyttäriä minun valtakunnassani" –
Apuyhdistyksen historia ja työ
Julie B. Beck
- 116 Luja ja järkkymätön
Silvia H. Allred
- 119 Osoittakaa toinen toisellenne
hyvyyttä ja laupeutta
Barbara Thompson
- 122 Rakkaus ei koskaan katoa
Presidentti Thomas S. Monson
- 64 Myöhempien Aikojen Pyhien
Jeesuksen Kristuksen Kirkon johtavat
auktoriteetit
- 125 Konferenssikertomusten hakemisto
- 126 Apujärjestöjen ylimmät johtokunnat
- 126 Opetuksia aikaamme varten
- 127 Kirkon uutisia

Yhteenveto 180. puolivuotiskonferenssista

LAUANTAIN AAMUKOKOUS

2. LOKAKUUTA 2010

Kokouksen johtava virkailija: presidentti Thomas S. Monson. Kokouksen johtaja: presidentti Henry B. Eyring. Alkurukous: vanhin Octaviano Tenorio. Loppurukous: vanhin Eduardo Gavarret. Musiikki – tabernaakkelikuoro johtajinaan Mack Wilberg ja Ryan Murphy, urkureina Andrew Unsworth ja Clay Christiansen: ”Johda meitä, Jehovamme”, *MAP-lauluja*, 42; ”Let Zion in Her Beauty Rise”, *Hymns*, 41; ”Kiitos, Luojamme, profeetasta”, *MAP-lauluja*, 10, sovitus Wilberg, julkaisematon; ”On maailmassa tarpeen hän”, *MAP-lauluja*, 166; ”Kerrothan taas Jeesuksesta”, *Lasten laulukirja*, s. 36, sovitus Murphy, julkaisematon; ”Nyt aamu koittaa armainen”, *MAP-lauluja*, 1, sovitus Wilberg, julkaisematon.

LAUANTAIN ILTAPÄIVÄKOKOUS

2. LOKAKUUTA 2010

Kokouksen johtava virkailija: presidentti Thomas S. Monson. Kokouksen johtaja: presidentti Henry B. Eyring. Alkurukous: vanhin Claudio D. Zivic. Loppurukous: vanhin Jorge F. Zeballos. Musiikki – perhekuoro Sandysta ja Draperista Utahista johtajanaan Timothy Workman, urkurina Linda Margetts: ”Herran lapset saapukaa”, *MAP-lauluja*, 27, sovitus Lyon, julkaisija Jackman; ”Kaunis on Siion taivainen”, *MAP-lauluja*, 22; ”Sua tahdon seurata”, *MAP-lauluja*, 142; ”Kotini”, *Liahona*, lokakuu 2007, s. Y10, sovitus Dayley, julkaisematon.

LAUANTAI-ILLAN PAPPEUSKOKOUS

2. LOKAKUUTA 2010

Kokouksen johtava virkailija: presidentti Thomas S. Monson. Kokouksen johtaja: presidentti Dieter F. Uchtdorf. Alkurukous: vanhin Marcos A. Aidukaitis. Loppurukous:

vanhin James J. Hamula. Musiikki – pappeudenhaltijoiden kuoro Provon lähetys- saarnaajien koulutuskeskuksesta johtajinaan Douglas Brenchley ja Ryan Eggett, urkurina Richard Elliott: ”Kansat, te kuulkaa!”, *MAP-lauluja*, 172, sovitus Ipson, julkaisematon; ”Go, Ye Messengers of Heaven”, *Hymns*, 327; ”Laella kukkulan”, *MAP-lauluja*, 4; ”Herrasta ja Kuninkaasta”, *MAP-lauluja*, 163, sovitus Boothe, julkaisematon.

SUNNUNTAIN AAMUKOKOUS

3. LOKAKUUTA 2010

Kokouksen johtava virkailija: presidentti Thomas S. Monson. Kokouksen johtaja: presidentti Dieter F. Uchtdorf. Alkurukous: vanhin Gérald Caussé. Loppurukous: vanhin Carlos A. Godoy. Musiikki – tabernaakkelikuoro johtajanaan Mack Wilberg, urkureina Clay Christiansen ja Richard Elliott: ”Truth Eternal”, *Hymns*, 4; ”Jehova, Herra taivaan maan”, *MAP-lauluja*, 152; ”Rakastaa laumaansa Paimen”, *MAP-lauluja*, 143, sovitus Wilberg, julkaisematon; ”On Vapahtaja Israelin”, *MAP-lauluja*, 5; ”Rakastakaa toisianne”, *MAP-lauluja*, 192, sovitus Wilberg, julkaisematon; ”Me riemuiten ootamme”, *MAP-lauluja*, 3, sovitus Wilberg, julkaisematon.

SUNNUNTAIN ILTAPÄIVÄKOKOUS

3. LOKAKUUTA 2010

Kokouksen johtava virkailija: presidentti Thomas S. Monson. Kokouksen johtaja: presidentti Dieter F. Uchtdorf. Alkurukous: vanhin Lawrence E. Corbridge. Loppurukous: piispa H. David Burton. Musiikki – tabernaakkelikuoro johtajinaan Mack Wilberg ja Ryan Murphy, urkurina Bonnie Goodliffe: ”Riemuin kaikki laulakaatte”, *MAP-lauluja*, 7, sovitus Murphy, julkaisematon; ”Kirkkahin tähti, aamutähtönen”, *MAP-lauluja*,

53, sovitus Wilberg, julkaisematon; ”Oon lapsi Jumalan”, *MAP-lauluja*, 187; ”Vielä edessäsi”, *MAP-lauluja*, 96, sovitus Wilberg, julkaisematon.

LAUANTAI-ILLAN YLEINEN APUYHDISTYKSEN KOKOUS 25. SYYSKUUTA 2010

Kokouksen johtava virkailija: presidentti Thomas S. Monson. Kokouksen johtaja: Julie B. Beck. Alkurukous: Sharon L. Eubank. Loppurukous: Marsha G. Beck. Musiikki – Apuyhdistyksen kuoro Kearnsin vaarnoista Utahista johtajanaan Cathy Jolley, urkurina Linda Margetts: ”Elon aallot myrskyten kun raivoaa”, *MAP-lauluja*, 159, sovitus Kasen, julkaisija Jackman; ”Kuin vuoret vahvat ja jylhät”, *MAP-lauluja*, 169, sovitus Nielsen ja Boothe, julkaisematon (käyrätörvissä Kristina Orcutt Tollefson, Mary Lamprose ja Claire Grover); ”Suo enemmän mulle”, *MAP-lauluja*, 76, sovitus Beebe, julkaisija Larice; ”Nyt liekkiä loistavi Henki Herran”, *MAP-lauluja*, 2, sovitus DeFord, julkaisematon (huiluissa Tia Jaynes ja Natalie Hall, laulusolisteina Katherine Dowse, Olivia Dowse, Megan Dowse Broughton, Jayni Dowse, Sally Dowse Duffin ja Sofia Lee Dowse).

KONFERENSSIPUHEET SAATAVILLA

Konferenssipuheet ovat saatavilla monilla kielillä osoitteissa conference.lds.org tai languages.lds.org. Valitse sen jälkeen kieli. Äänitallenteita saa jakelukeskuksista yleensä kahden kuukauden kuluessa konferenssista.

KOTIOPETUS- JA

KOTIKÄYNTIOPETUSSANOMAT

Valitkaa kotiopetus- ja kotikäyntiopetussanomaksi sellainen puhe, joka parhaiten vastaa niiden tarvetta, joiden luona käynte.

KANNESSA

Edessä: Valokuva Les Nilsson. Takana: Valokuva Welden C. Andersen.

KONFERENSSIN VALOKUVAT

Yleiskonferenssinäkymiä Salt Lake Cityssä kuvasivat Craig Dimond, Welden C. Andersen, John Luke, Matthew Reier, Christina Smith, Les Nilsson, Scott Davis, Lindsay Briggs, Cody Bell, Mark Weinberg, Weston Colton, Rod Boam ja Sarah Carabine; Argentiinassa Lucio Fleytas; Brasiliassa Lauren Fochetto ja Ana Claudia Soli; Dominikaanisessa tasavallassa Krista Groll; Etelä-Afrikassa Kevin Cooney; Irlannissa Farris Gerard; Italiassa Alessandro Dini Ciacci; Ruotsissa Jens Rydgren; Uruguayssa Abel Gómez Pereyra ja Uudessa-Seelannissa Victoria Taupau. Valokuva presidentti Monsonista Busath Photography.

**MARRASKUU 2010, 62. VUOSIKERTA, NUMERO 11
LIAHONA 09291 130**

Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon virallinen kansainvälinen julkaisu

Ensimmäinen presidenttikunta: Thomas S. Monson, Henry B. Eyring, Dieter F. Uchtdorf

Kahdentoista apostolin koorumi: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen

Vastaava päätoimittaja: Paul B. Pieper
Neuvojat: Stanley G. Ellis, Christoffel Golden jr., Yoshihiko Kikuchi

Toiminnanjohtaja: David L. Frischknecht
Toimituskunnan johtaja: Vincent A. Vaughn
Graafinen johtaja: Allan R. Loyborg

Päätoimittaja: R. Val Johnson
Apulaispäätoimittajat: Jenifer L. Greenwood, Adam C. Olson

Toimituspäällikkö: Ryan Carr
Apulaisjohtajapäälikkö: Susan Barrett
Toimittajat: David A. Edwards, Matthew D. Flitton, LaRene Porter Gaunt, Larry Hiller, Carrie Kasten, Jennifer Maddy, Melissa Merrill, Michael R. Morris, Sally J. Odekirk, Joshua J. Perkey, Chad E. Phares, Jan Pinborough, Richard M. Romney, Don L. Searle, Janet Thomas, Paul VanDenBerghe, Julie Wardell

Toimitussihteeri: Laurel Teuscher

Vastaava taiteellinen johtaja: J. Scott Knudsen

Taiteellinen johtaja: Scott Van Kampen

Tuotantopäällikkö: Jane Ann Peters

Suunnittelu ja tuotanto: Cali R. Arroyo, Collette Nebeker Aune, Howard G. Brown, Julie Burdett, Thomas S. Child, Reginald J. Christensen, Kim Fenstermaker, Kathleen Howard, Eric P. Johnsen, Denise Kirby, Scott M. Mooy, Ginny J. Nilson

Painatuksen valmistelu: Jeff L. Martin

Painatusjohtaja: Craig K. Sedgwick

Levikkijohtaja: Evan Larsen

Kotimaansivut:

Mirkku Karumo
Keltarousku 4, 02730 ESPOO
Puhelin: (09) 592 747

Sähköposti: mirkku.karumo@kolumbus.fi

Tilaukset ja osoitteenmuutokset tehdään European

Distribution Limited -yhtiön kautta:

Puhelinnumero: +46 8 5006 5521

Sähköposti: rcstockholm@ldschurch.org

Vuositilaushinta 7,50 euroa (sisältää alv:n ja postikulut)

Tilinumero: Nordea 101630-77267

USA and overseas (surface mail) US \$10.00.

Ilmesty 12 kertaa vuodessa.

Lähetetään käsikirjoitukset ja tiedustelut osoitteella:

Liahona, Rm. 2420, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150-0024, USA, tai sähköpostitse osoitteeseen

liahona@ldschurch.org.

Liahona (Mormonin kirjan sana, joka tarkoittaa "kompassia" tai "suunnannäyttäjää") ilmestyy albanian, armenian, bulgarian, cebuanon, englannin, espanjan, fidzin, hindin, hollannin, indonesian, islannin, italian, japanin, khmerin, kiinan, kiribatit, korean, kreikan, kroatian, latvian, liettuan, malagasin, marshallin, mongolin, norjan, portugalil, puolan, ranskan, romanian, ruotsin, saksan, samoan, singalin, sloveenin, suomen, tagalogin, tahitin, tamilin, tanskan, telugun, thain, tongan, tšekin, ukrainan, unkarin, urdun, venäjän, vietnamin ja viron kielellä. (Ilmestymiskerrat vaihtelevat kielittäin.)

© 2010 Intellectual Reserve, Inc. Kaikki oikeudet pidätetään. Painettu Yhdysvalloissa.

Liahonan tekstiä ja kuva-aineistoa saa kopioida satunnaisesti epäkaupalliseen käyttöön kirkossa tai kotona. Kuva-aineistoa ei kuitenkaan saa kopioida, mikäli se kielletään kuvituksen lähdemerkinnässä. Tekijänoikeutta koskevat kysymykset tulee lähettää osoitteeseen: Intellectual Property Office, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150, USA; sähköposti: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

November 2010 Vol. 62 No. 11. *Liahona* (USPS 311-480) Finnish (ISSN 1080-9554) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$10.00 per year; Canada, \$12.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address *must* be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone. (Canada Poste Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368.

**PUHUJAT
AAKKOSJÄRJESTYKSESSÄ**

Allred, Silvia H., 116
Andersen, Neil L., 39
Arnold, Mervyn B., 105
Ballard, M. Russell, 108
Beck, Julie B., 112
Bednar, David A., 94
Christofferson, D. Todd, 16
Cook, Mary N., 80
Cook, Quentin L., 27
Costa, Claudio R. M., 11
Duncan, Kevin R., 34
Edgley, Richard C., 31
Eyring, Henry B., 23, 59, 70
Gong, Gerrit W., 36
Hales, Robert D., 24
Holland, Jeffrey R., 6
Jensen, Jay E., 77
Kearon, Patrick, 50
Lawrence, Larry R., 98
Malm, Per G., 101
Mazzagardi, Jairo, 103
McConkie, David M., 13
Monson, Thomas S., 4, 67, 87, 111, 122
Nelson, Russell M., 47
Oaks, Dallin H., 83
Packer, Boyd K., 74
Perry, L. Tom, 91
Scott, Richard G., 43
Thompson, Barbara, 119
Uceda, Juan A., 53
Uchtdorf, Dieter F., 19, 55
Wixom, Rosemary M., 9

AIHEHAKEMISTO

Aaronin pappeus, 91
Ahkeruus, 19
Apuyhdistys, 112
Enkelien palvelus, 91
Esimerkki, 9, 47, 80
Evankeliumin perusasiat, 19
Huumeet, 108
Ilmoitus, 11, 77, 83, 94
Jeesus Kristus, 31, 39, 87
Kiitollisuus, 6, 87
Konfirmointi, 94
Kotikäyntiopetus, 119
Kristuksen kaltaiset ominaisuudet, 53
Kristuksen valo, 27
Kuuliaisuus, 11, 34, 43, 50, 70, 94, 98, 101, 105, 111
Käskyt, 105
Kääntämys, 39
Lapset, 9
Liitot, 36
Loukkaus, 39
Luonne, 43
Luottamus, 70
Lähetystyö, 4, 47
Moraali, 16, 27, 74, 80
Mormonin kirja, 77
Myötätunto, 119
Nuhteettomuus, 16, 27
Nöyryys, 55, 122
Opettaminen, 9, 13
Oppiminen, 13
Palveleminen, 6, 16, 55, 59, 91, 112, 119
Pappeus, 59, 91
Parantaminen, 50
Parannus, 24, 50, 53, 74, 103
Pelastussuunnitelma, 9, 24, 116
Perhe, 19, 36, 98

Pioneerit, 34
Pornografia, 74, 103, 108
Profeetat, 11, 34, 70
Pyhien kirjoitusten tutkiminen, 9, 13
Pyhittäytyminen, 16
Pyhä Henki, 13, 59, 77, 83, 94, 98
Rakkaus, 53, 122
Rauha, 101
Rehellisyys, 27
Riippuvuus, 108
Rohkeus, 98
Rukous, 9, 83
Seuraukset, 67
Sitoutuminen, 67
Siunaukset, 87
Sovitus, 36, 108
Sukututkimus, 36
Synti, 103
Tahdonvapaus, 24, 27, 31, 67, 74, 103
Tasovaatimukset, 80
Temppelit, 4, 36
Todistus, 31, 77, 101
Tuomitseminen, 122
Työ, 16
Uhraaminen, 6
Usko, 6, 31, 34, 43, 80, 111, 116
Uskollisuus, 39
Valinnat, 67
Valtuus, 83
Vanhemmuus, 98
Vanhurskaus, 91
Vastoinkäymiset, 116
Vastuu, 67
Yksinkertaisuus, 19
Yleiskonferenssi, 4, 111
Ylpeys, 55
Ystävyystyminen, 47

Presidentti Thomas S. Monson

Tavatessamme jälleen

Palveleminen lähetystyössä on pappeusvelvollisuus – velvoite, jota Herra odottaa meiltä, jotka olemme saaneet niin paljon.

Rakkaat veljeni ja sisareni, toivomme teidät tervetulleiksi yleiskonferenssiin, joka eri välineiden avulla kuullaan ja nähdään kaikkialla maailmassa. Esitämme kiitoksemme kaikille, jotka ovat tekemisissä tähän suurenmoiseen hankkeeseen kuuluvien monimutkaisten toimintojen kanssa.

Sitten huhtikuun – jolloin tapasimme edellisen kerran – kirkon työ

on mennyt eteenpäin minkään estämättä sitä. Minulla on ollut etuoikeus vihkiä neljä uutta temppeliä. Yhdessä neuvonantajieni ja muiden johtavien auktoriteettien kanssa olen matkustanut Arizonan Gila Valleyyn Yhdysvalloissa, Kanadan Vancouveriin, Filippiinien Cebuun sekä Ukrainan Kiovaan. Kaikissa näissä paikoissa oleva temppeli on valtavan kaunis. Jokainen niistä siunaa kirkkomme

Tukholmassa Ruotsissa

jäsenten elämää, ja jokaisella niistä on hyvä vaikutus niihin, jotka eivät kuulu meidän kirkkoomme.

Kunkin temppelin vihkimistä edeltävänä iltana meillä oli etuoikeus nähdä juhlava kulttuuriohjelma, jonka esittämiseen nuoret jäsenemme ja jotkut ei-niin-nuoret jäsenemme osallistuivat. Nämä tilaisuudet pidettiin tavallisesti suurilla stadioneilla, vaikka Kiovassa kokoonnuimmekin eräässä kauniissa palatsissa. Tanssit, laulut, musiikkiesitykset ja näytökset olivat erinomaisia. Esitän kiitokseni ja rakkauteni kaikille mukana olleille.

Jokainen temppelin vihkiminen oli hengellinen juhla-ateria. Tunsimme Herran Hengen niissä kaikissa.

Ensi kuussa vihimme uudelleen Havaijissa sijaitsevan Laien temppelin, yhden vanhimmista temppeleistämme, jossa on tehty laajoja kunnostustöitä useiden kuukausien ajan. Odotamme innokkaasti sitä pyhää tilaisuutta.

Me jatkamme temppelien rakentamista. Tänä aamuna minulla on ilo ilmoittaa viidestä uudesta temppelistä, joille hankitaan parhaillaan tontteja ja jotka tulevana kuukausina ja vuosina

rakennetaan seuraaviin paikkoihin: Portugalin Lissaboniin, Indianan Indianapolisiin Yhdysvalloissa, Filippiinien Urdanetaan, Connecticutin Hartfordiin Yhdysvalloissa ja Meksikon Tijuanaan.

Temppeleissämme suoritettavat toimitukset ovat välttämättömiä omalle pelastuksellemme sekä kuolneiden rakkaidemme pelastukselle. Käykäämme edelleenkin uskollisesti temppeleissä, joita rakennetaan yhä lähemmäksi kirkkomme jäseniä.

Nyt ennen kuin kuuntelemme tänäaamuja puhujiamme saanen

mainita asian, joka on lähellä sydäntäni ja joka ansaitsee vakavan huomionni. Puhun lähetystyöstä.

Ensiksi, Aaronin pappouden nuoret miehet ja te nuoret miehet, joista on tulossa vanhimpia: Toistan sen, mitä profeetat ovat pitkään opettaneet – että jokaisen kelvollisen, kykenevän nuoren miehen tulisi valmistautua palvelemaan lähetystyössä. Palveleminen lähetystyössä on pappusvelvollisuus – velvoite, jota Herra odottaa meiltä, jotka olemme saaneet niin paljon. Nuoret miehet, kehotan teitä valmistautumaan palvelemaan

lähetyssaarnaajina. Pitäkää itsenne puhtaina ja tahrottomina ja kellollisina edustamaan Herraa. Pitäkää yllä terveyttänne ja voimianne. Tutkikaa pyhiä kirjoituksia. Osallistukaa seminaariin ja instituuttiin siellä, missä ne ovat tarjolla. Tutustukaa lähetyssaarnaajien käsikirjaan *Saarnatkaa minun evankeliumiani*.

Sana teille, nuoret sisaret: vaikkei teillä olekaan samaa pappeusvelvollisuutta palvella kokoaikaisina lähetyssaarnaajina kuin nuorilla miehillä, tekin teette arvokkaan osanne lähetyssaarnaajina, ja otamme kiitollisina vastaan palvelutyönne.

Ja nyt teille, vanhemmat veljet ja sisaret: tarvitsemme monia, monia vanhempia lähetyssaarnaaja-aviopareja lisää. Te uskolliset avioparit, jotka palvelette parhaillaan tai olette aiemmin palvelleet, kiitämme teitä uskostanne ja omistautumisestanne Jeesuksen Kristuksen evankeliumille. Te palvelette auliisti ja hyvin ja saatte aikaan paljon hyvää.

Teitä, jotka ette vielä ole elämässänne siinä vaiheessa, jossa voisitte palvella lähetyssaarnaaja-avioparina, kehotan valmistautumaan nyt sitä päivää varten, jolloin te ja puolisonne voisitte palvella. Kun olosuhteenne sallivat, kun voitte jäädä eläkkeelle ja kun terveydentilanne antaa siihen mahdollisuuden, valmistautukaa lähtemään kodistanne palvellaksenne kokoaikaisessa lähetystyössä. Elämässänne on harvoin aikoja, jolloin voitte nauttia siitä suloisesta hengestä ja tyydytyksestä, joka tulee yhteisestä kokoaikaisesta palvelusta Mestarin työssä.

Nyt, veljeni ja sisareni, olkaa herkkiä Herran Hengelle, kun kuuntelemme Herran palvelijoita näinä kahtena päivänä. Rukoilen nöyrästi, että jokainen saa osakseen tämän siunauksen. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

Vanhin Jeffrey R. Holland
kahdentoista apostolin koorumista

Uskonne tähden

Kiitän kaikkia teitä suurenmoisia kirkon jäseniä – – siitä, että osoitate jokaisena elämänne päivänä, ettei Kristuksen puhdas rakkaus ”koskaan katoa”.

Presidentti Monson, tämän kirkon koko maailmanlaajuinen jäsenistö yhtyy tuohon suurenmoiseen lauluun tämän loistavan kuoron kanssa, ja me sanomme: ”Kiitos, Luojamme, profeetasta.” Kiitos elämästäsi, esimerkistäsi ja tuosta kirkon uuden yleiskonferenssin tervehdyspuheesta. Me rakastamme sinua, me ihailamme sinua ja me tuemme sinua. Itse asiassa meillä on tämän iltpäivän kokouksessa virallisempi tilaisuus kohottaa kätemme ja antaa tukemme paitsi presidentti Monsonille myös kaikille muille kirkon johtaville virkailijoille. Koska minun nimeni sisältyy tuohon luetteloon, rohkenen puhua kaikkien puolesta kiittäessäni teitä edeltäpäin niistä kohotetuista käsistä. Yksikään meistä ei voisi palvella ilman rukouksianne ja ilman tukeanne. Teidän uskollisuutenne ja teidän rakkautenne merkitsevät meille enemmän kuin osaamme mitenkään sanoa.

Siinä hengessä sanomani tänään on se, että *me* tuemme *teitä*, että me vastaamme *teille* noilla samoilla sydämestä tulevilla rukouksilla ja tuolla samalla rakkauden ilmauksella. Me kaikki tiedämme, että kirkon johtaville virkailijoille on annettu erityisiä avaimia, liittoja ja vastuita, mutta me tiedämme myös, että kirkko saa

verratonta voimaa, todella ainutlaatuista tarmoa tämän kirkon *jokaisen* jäsenen uskosta ja omistautumisesta, olittepa keitä tahansa. Asuittepa missä maassa tahansa, tunsittepa itsenne kuinka nuoriksi tai riittämättömiksi tahansa tai näittepä itsenne kuinka ikääntyneinä tai rajoittuneina tahansa, minä todistan, että Jumala rakastaa teitä yksilöinä, te olette keskeisiä Hänen työnsä tarkoitukselle ja te olette rakkaita Hänen kirkkonsa johtaville virkailijoille, jotka rukoilevat puolestanne. Teidän *jokaisen* henkilökohtainen arvo, pyhä suurenmoisuutenne on juuri se syy, miksi on olemassa suunnitelma pelastukseksi ja korotukseksi. Toisin kuin kuulee nykyään sanottavan, tämä sanoma *koskee sinua*. Ei, älä käänny katsomaan vierustoveriasi. Minä puhun sinulle!

Olen nähnyt vaivaa löytääkseni sopivan tavan kertoa teille, kuinka paljon Jumala rakastaa teitä ja kuinka kiitollisia me täällä korokkeella olemme teistä. Yritän olla itse taivaan enkelien ääni kiittäessäni teitä kaikesta hyvästä, mitä olette ikinä tehneet, jokaisesta ystävällisestä sanasta, jonka olette ikinä sanoneet, jokaisesta uhrauksesta, jonka olette ikinä tehneet suodaksenne jollekulle – kenelle hyvänsä – Jeesuksen Kristuksen evankeliumin ihanuuden ja siunaukset.

Olen kiitollinen Nuorten Naisten johtohenkilöille, jotka lähtevät tyttöjen leirille ja ilman shampoota, suihkua tai ripsiväriä tekevät savuisten leirinuotioiden äärellä pidetyistä todistuskokouksista mukaansatempaavimpia hengellisiä kokemuksia, mitä nuotyt – tai nuo johtohenkilöt – kokevat elämänsä aikana. Olen kiitollinen *kaikista* kirkon naisista, jotka ovat minun elämässäni olleet yhtä vahvoja kuin Siinain vuori ja yhtä myötätuntoisia kuin vuorisäärä. Me hymyilemme toisinaan sisartemme jutuille – tiedättehän vihreät hyytelöt, tilkkutäkit ja perunalaatikat. Mutta minun perheeni on ollut kiitollinen siitä, että on saanut jossakin vaiheessa niitä kaikkia – ja kerran tilkkutäkin ja perunalaatikon jopa samana päivänä. Se oli vain pieni tilkkutäkki – itse asiassa pikkuruinen – joka teki vauvana kuolleen pikkuveljeni matkasta takaisin hänen taivaalliseen kotiinsa juuri niin lämpimän ja miellyttävän kuin Apuyhdistyksemme sisaret halusivat sen olevan. Perheellemme hautajaisen jälkeen tuotu ruoka, joka annettiin vapaaehtoisesti ja meidän sitä sanalakaan pyytämättä, otettiin kiitollisesti vastaan. Hymyilkää perinteillemme, jos haluatte, mutta jollakin tavoin tämän kirkon naiset, jotka aivan liian usein jäävät vaille kiitosta, ovat *aina* paikalla, kun kädet ovat hervonneet ja polvet ovat voimattomat¹. He näyttävät vaistomaisesti käsittävän jumalallisuuden Kristuksen julistuksessa: ”Kaiken, minkä te olette tehneet yhdelle näistä vähäisimmistä – –, sen te olette tehneet minulle.”²

Ja sama pätee myös pappeusveljiin. Ajattelen esimerkiksi nuorten miestemme johtohenkilöitä, jotka ilmastosta ja maanosasta riippuen joko lähtevät luita tärisyttävälle 80 kilometrin patikkamatkalle tai kaivavat jääloulia – ja itse asiassa yrittävät nukkua niissä

– öinä, jotka tuntuvat varmasti pisimmiltä koskaan koetuilta. Olen kiitollinen muistoista, joita sain oman ylipappien ryhmäni kanssa, kun muutama vuosi sitten nukuimme viikkokausia vuorotellen pienessä säädettävässä nojatuolissa erään kuolemansairaalan koorumin jäsenen makuuhuoneessa, niin että hänen iäkäs ja yhtä hauras vaimonsa saisi nukkuttua edes vähän noina rakkaansa elämän viimeisinä viikkoina. Olen kiitollinen kirkon suuresta opettajien, virkailijoiden, neuvonantajien ja kirjurien joukosta, puhumattakaan ihmisistä, jotka ovat aina pystyttämässä pöytiä ja kokoamassa tuoleja. Olen kiitollinen asetetuista patriarkoista, musiikkihenkilöistä, sukututkimustyöntekijöistä ja osteoporoosista kärsivistä aviopareista, jotka laahustavat temppeleihin viideltä aamulla kantaen pieniä matkalaukkujaan, jotka ovat nyt melkein suurempia kuin he itse. Olen kiitollinen epäitsekäistä vanhemmista, jotka – ehkäpä koko elinikänsä – hoitavat vammaista lasta, jolla on joskus enemmän kuin yksi vamma, ja toisinaan näitä lapsia on enemmän kuin yksi. Olen kiitollinen lapsista, jotka lyöttyytyvät myöhemmin elämässä yhteen hoitaakseen vuorotaan sairaita tai iäkkäitä vanhempia.

Ja sille lähes täydelliselle vanhemmalle sisarelle, joka kuiskasi äskettäin miltei anteeksipyytäen: ”En ole ollut koskaan kirkossa mikään

johtohenkilö. Olen kai ollut vain auttaja”, minä sanon: ”Rakas sisar, Jumala siunatkoon sinua ja kaikkia ’auttajia’ valtakunnassa.” Jotkut meistä, jotka *olemme* johtohenkilöitä, toivomme saavamme jonakin päivänä taivaan silmissä aseman, jonka te olette jo ansainneet.

En ole tarpeeksi usein ilmaissut kiitollisuutta sellaisten ihmisten uskosta ja hyvyydestä elämässäni. Presidentti James E. Faust seisoi tällä puhujakorokkeella 13 vuotta sitten ja sanoi: ”Muistan, kuinka – – [ollessani pieni poika] – – isoäitini – – valmisti herkkuiset ateriamme kuumalla puuliedellä. Kun lieden vieressä oleva puulaatikko tyhjentyi, isoäiti otti sen mitään sanomatta mukaansa ja meni täyttämään sen ulkona olevasta setripuupinosta ja kantoi painavan laatikon takaisin sisälle. Minä olin niin tunteeton – –, että istuin paikoillani ja annoin rakkaan isoäitini täyttää keittiön puulaatikon.” Sitten ääni liikutuksesta tukahtuen hän sanoi: ”Minua hävettää, ja olen katunut laiminlyöntiäni koko ikäni. Toivon voivani pyytää häneltä anteeksi jonakin päivänä.”³

Jos mies, joka oli yhtä täydellinen kuin presidentti Faust mielestäni oli, voi tunnustaa nuoruuden virheensä, en voi tehdä vähempää kuin samanlaisen tunnustuksen ja antaa tänään oman aivan liian kauan viipyneen kiitokseni.

Kun minut kutsuttiin palvelemaan lähetystyössä ennen aikojen alkua, ei ollut mitään lähetystyökustannusten tasaamisohjelmaa. Jokaisen oli maksettava kaikki lähetystyönsä kustannukset sillä lähetyksentällä, jonne hänet lähetettiin. Joillakin lähetyksentillä se oli hyvin kallista, ja kuten kävi ilmi, omani oli yksi niistä.

Kuten kannustamme lähetyssaarnaajia tekemään, minäkin olin säästänyt rahaa ja myynyt tavaroitani maksaakseni oman lähetystyöni parhaani mukaan. Minä *luulin*, että minulla oli riittävästi rahaa, mutta en ollut varma, kuinka ne riittäisivät lähetystyöni viimeisiksi kuukausiksi. Tuo kysymys mielessäni lähdin kuitenkin perheeni luota onnellisena saamaan parhaan kokemuksen, mitä kukaan voisi toivoa. Rakastin lähetystyötäni enemmän kuin varmaan yksikään nuori mies ikinä on rakastanut sitä ennen tai sen jälkeen.

Sitten palasin kotiin juuri kun vanhempani kutsuttiin palvelemaan lähetystyössä. Mitä minä nyt tekisin? Miten ihmeessä voisin maksaa korkeakouluopinnot? Kuinka voisin mitenkään maksaa ruoan ja asunnon? Ja kuinka voisin ikinä toteuttaa sydämeni suuren

unelman mennä naimisiin henkeäsalpaavan täydellisen Patricia Terryn kanssa? Voin hyvin myöntää, että olin masentunut ja peloissani.

Epäroiden menin paikalliseen pankkiin ja kysyin pankinjohtajalta, joka oli perheystävä, kuinka paljon rahaa tililläni oli. Hän näytti yllättyneeltä ja sanoi: ”No Jeff, sehän on *kaikki* sinun tililläsi. Eivätkö he kertoneet? Vanhempasi halusivat tehdä sen vähän, mitä voivat, auttaakseen sinua pääsemään alkuun, kun palaat kotiin. He eivät nostaneet tililtäsi sentsiäkään lähetystyösi aikana. Minä luulin, että sinä tiesit.”

Ei, en tiennyt. Mutta sen tiedän, että isäni, itseoppinut pikkukaupungin kirjanpitäjä, jolla oli vain muutama asiakas, ei luultavasti saanut uutta pukua tai uutta paitaa tai uusia kenkiä kahteen vuoteen, jotta hänen poikansa voisi saada ne lähetystyötään varten. Enkä tiennyt sitäkään, mikä selvisi sitten myöhemmin, että äitini, joka ei ollut koko heidän avioliittonsa aikana ollut työssä kodin ulkopuolella, meni töihin paikalliseen tavarataloon, että lähetystyöni kustannukset voitaisiin hoitaa. Eikä sanaakaan siitä koskaan välittynyt minulle lähetystyössäni. Ei ainuttakaan sitä koskevaa sanaa sanottu. Kuinka moni isä tässä kirkossa on tehnyt täsmälleen sen, mitä isäni teki? Ja kuinka moni äiti näinä vaikeina taloudellisina aikoina tekee yhä samaa kuin äitini teki?

Isäni on ollut kuolleena 34 vuotta, joten presidentti Faustin tavoin minun on odotettava verhon tuolle puolen ennen kuin voin täysin kiittää häntä. Mutta suloinen äitini, joka täyttää ensi viikolla 95 vuotta, katselee tänään onnellisena kotonaan St. Georgessa tätä lähetystä, joten ei ole liian myöhäistä kiittää häntä. Teille, äiti ja isä, ja kaikille äideille ja isille ja perheille ja uskollisille ihmisille kaikkialla: Kiitän teitä uhrautumisestanne lastenne

(ja muiden ihmisten lasten!) hyväksi, siitä, että haluatte niin kovasti antaa heille etuja, joita teillä ei koskaan ollut, että haluatte niin kovasti antaa heille onnellisimman elämän, mihin pystytte.

Kiitän kaikkia teitä suurenmoisia kirkon jäseniä – ja monen monia hyviä ihmisiä, jotka eivät kuulu kirkkoomme – siitä, että osoitate jokaisena elämäenne päivänä, ettei Kristuksen puhdas rakkaus ”koskaan katoa”⁴. Yksikään teistä ei ole merkityksetön, ja se johtuu osaltaan siitä, että te teette Jeesuksen Kristuksen evankeliumista sen, mitä se on – elävän muistuttajan Hänen armostaan ja laupeudesta, yksityisen mutta voimallisen ilmauksen pienissä kylissä ja suurissa kaupungeissa siitä hyvästä, mitä Hän teki, ja elämästä, jonka Hän antoi tuodessaan muille rauhan ja pelastuksen. Meille on sanoin kuvaamaton kunnia saada kuulua joukkoonne näin pyhässä asiassa.

Kuten Jeesus sanoi nefiläisille, niin sanon minäkin tänään:

”Uskonne tähden – – minun iloni on täysi.

Ja kun hän oli sanonut nämä sanat, hän itki.”⁵

Veljet ja sisaret, teidän esimerkkinne nähdessäni vakuutan jälleen *omaa* päättäväsyyttäni olla parempi, olla uskollisempi – ystävällisempi ja omistautuneempi, hyväntahtoisempi ja uskollisempi kuten taivaallinen Isämme on ja kuten hyvin monet teistä ovat. Tätä rukoilen Hänen nimessään, joka on meidän suuri esimerkkinne kaikessa – Herran Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. Ks. Hepr. 12:12; OL 81:5.
2. Matt. 25:40.
3. Ks. ”Mikä laissa on tärkeintä: oikeudenmukaisuus, laupeus ja uskollisuus”, *Valkeus*, tammikuu 1998, s. 60.
4. 1. Kor. 13:8; ks. myös Moroni 7:46–47.
5. 3. Nefi 17:20–21.

Rosemary M. Wixom
Alkeisyhdistyksen ylijohaja

Pysykää polulla

Kun me pidämme kiinni lapsistamme ja noudatamme Vapahtajan viitoittamaa polkua, me kaikki palaamme taivaalliseen kotiimme ja turvaan taivaallisen Isämme syliin.

Seurasin hiljattain pikkuisen Kate Elizabethin syntymää. Kun Kate oli tullut tähän maailmaan ja hänet laskettiin äitinsä syliin, hän ojensi kätensä ja tarttui äitinsä sormeen. Oli kuin pieni Kate olisi sanonut: ”Jos pidän kiinni, autatko minua pysymään polulla, joka johtaa takaisin taivaallisen Isäni luo?”

Kun Joseph Smith oli seitsenvuotias, hän sai lavantaudin ja hänen jalkaansa tuli tulehdus. Tohtori Nathan Smith käytti urauurtavaa menetelmää, jolla tulehtunut jalka voitiin säästää. Tohtori Smithin olisi ilman anestesiaa leikattava Josephin säärtä ja itse asiassa poistettava osia tulehtuneesta luusta. Joseph kieltäytyi juomasta konjakkia kivun turruttamiseksi eikä antanut sitoa itseään vaan sanoi: ”Haluan, että isäni istuu vuoteella ja pitelee minua sylissään, ja sitten teen mitä tahansa on tarpeen tehdä.”¹

Me sanomme kaikille maailman lapsille: ”Tartu käteeni. Pidä lujasti kiinni. Me pysymme yhdessä polulla, joka vie takaisin taivaallisen Isämme luo.”

Vanhemmat, isovanhemmat, naapurit, ystävät, Alkeisyhdistyksen johtohenkilöt – me jokainen voimme ojentaa kätemme ja pitää kiinni lapsista. Me voimme pysähtyä, polvistua ja katsoa heitä silmiin ja tuntea heidän

sisäisen halunsa seurata Vapahtajaa. Pitäkää kiinni heidän kädestään. Kulkekaa heidän kanssaan. Se on meidän mahdollisuutemme ankkuroida heidät uskon polulle.

Yhdenkään lapsen ei tarvitse kulkea polulla yksin – jos me vain puhumme avoimesti lapsillemme pelastussuunnitelmasta. Suunnitelman ymmärtäminen auttaa heitä pitämään kiinni totuuksista: että he ovat Jumalan lapsia ja Hänellä on suunnitelma heitä varten, että he elivät Hänen kanssaan kuolevaisuutta edeltävässä olemassaolossa, että he huusivat ilosta saadessaan tulla tänne maan päälle ja että Vapahtajan avulla me kaikki voimme palata taivaallisen Isämme eteen. Jos he ymmärtävät suunnitelman ja sen, keitä he ovat, he eivät pelkää.

Luvussa Alma 24 sanotaan: ”Hän rakastaa meidän sielujamme [ja] hän rakastaa meidän lapsiamme; sen tähden – – pelastussuunnitelma ilmaistaisiin meille, samoin kuin tuleville sukupolville.”²

Me alamme tehdä suunnitelmaa tutuksi lapsillemme, kun pidämme itse tiukasti kiinni rautakaiteesta.

Kun pidämme tiukasti kiinni rautakaiteesta, meillä on mahdollisuus asettaa kätemme heidän kätensä tueksi ja kulkea kaitaa ja kapeaa polkua

yhdessä. Esimerkkimme voimistuu heidän silmissään. He kulkevat kanssamme samaa tahtia, kun he tuntevat varmuutta teoissamme. Meidän ei tarvitse olla täydellisiä – vain rehellisiä ja vilpittömiä. Lapset haluavat tuntea olevansa yhtä kanssamme. Kun isä tai äiti sanoo: ”Me pystymme siihen! Voimme lukea pyhiä kirjoituksia päivittäin perheenä”, lapset tulevat perässä!

Yksi sellainen perhe, jossa on neljä pientä lasta, kirjoittaa: ”Päätimme aloittaa pienestä, koska lastemme keskittymiskyky on vähäinen. Vanhin lapsemme ei osannut vielä lukea, mutta hän voi toistaa sanojamme, joten aloimme lukea Mormonin kirjaa, vain kolme jaetta joka ilta. Mieheni ja minä luimme kumpikin yhden jakeen, ja sitten Sydney toisti jakeen. Edistyimme neljään jakeeseen ja sitten viiteen, kun pojat alkoivat toistaa omia jakeitaan. Olihan se väsyttävää, mutta jatkoimme sinnikkäästi. Yritimme keskittyä johdonmukaisuuteen nopeuden asemesta. Meiltä kesti kolme ja puoli vuotta lukea Mormonin kirja. Se toi hienon saavutuksen tunteen!”

Äiti jatkaa: ”Päivittäinen pyhien kirjoitusten lukeminen perheenä on nyt perheessämme tapa. Lapsemme ovat tottuneet pyhien kirjoitusten kieleen, ja mieheni ja minä käytämme tilaisuutta todistaa totuuksista. Mikä tärkeintä, Hengen vaikutus kodissamme on lisääntynyt.”

Opiteko te tämän perheen kokemuksesta saman kuin minä? Kun aiomme pitää tiukasti kiinni Jumalan sanasta, pyhien kirjoitusten lukemisemme voi olla vain yksi jae kerrallaan. Koskaan ei ole liian myöhäistä aloittaa. Voitte aloittaa nyt.

Maailma opettaa lapsiamme, jos me emme tee sitä, ja lapsemme kykenevät oppimaan hyvin nuorella iällä kaiken, mitä maailma heille opettaa. Sen, mitä haluamme heidän tietävän viiden

vuoden kuluttua, pitää kuulua keskusteluihimme heidän kanssaan tänään. Opettakaapa heitä joka tilanteessa. Tarjotkoon jokainen pulma, jokainen seuraus, jokainen koettelemus, joita he saattavat kohdata, tilaisuuden opettaa heille, kuinka pitää kiinni evankeliumin totuuksista.

Shannon, nuori äiti, ei aavistanut, että hän opettaisi pian lapsilleen rukouksen voimaa, kun he nousivat autoonsa ajaakseen kotiin, joka oli vain 40 minuutin ajomatkan päässä. Kun he lähtivät isoäidin luota, oli vielä hyvä ajokeli, mutta kun he ajoivat kanjonin läpi, kevyt lumisade muuttui lumimyrskyksi. Auto alkoi luisua tien pinnalla. Pian näkyvyys oli lähes olematon. Kaksi nuorinta lasta tunsivat tilanteen painostavuuden ja alkoivat itkeä. Shannon sanoi vanhemmille lapsille, 8-vuotiaalle Heidille ja 6-vuotiaalle Thomasille: ”Teidän pitää rukoilla. Me tarvitsemme taivaallisen Isän apua, jotta pääsemme turvallisesti kotiin. Rukoilkaa, ettemme juutu lumeen ja ettemme luisu pois tieltä.” Kädet vapisten hän ohjasi autoa, mutta kuuli kuitenkin pienten rukousten kuiskutuksen, joka kuului yhä uudelleen takapenkiltä. ”Taivaallinen Isä, auta meitä pääsemään kotiin turvallisesti. Auta meitä niin, ettemme luisu pois tieltä.”

Aikanaan rukoukset rauhoittivat pienemmät lapset, ja he lopettivat

itkemisen juuri kun selvisi, että tiesulku esti heitä ajamasta kauemmas. Varovasti he kääntyivät ympäri ja löysivät motellin, jossa viettivät yön. Motelliin päästyään he polvistuivat ja kiittivät taivaallista Isää siitä, että olivat turvassa. Sinä iltana äiti opetti lapsilleen, millaista voimaa tuo rukouksesta kiinni pitäminen.

Mitä koettelemuksia lapsemme kohtaavat? Joseph Smithin tavoin lapsemme voivat saada rohkeutta ”tehdä mitä tahansa on tarpeen”. Kun meillä on selkeä tarkoitus pitää heistä kiinni ja opettaa heille taivaallisen Isän suunnitelmaa rukouksen ja pyhien kirjoitusten avulla, he tulevat tietämään, *mistä* he ovat tulleet, *miksi* he ovat täällä ja *minne* he ovat menossa.

Viime keväänä miehieni ja minä olimme seuraamassa nelivuotiaan pojanpoikamme jalkapalloa. Tunsimme kentällä vallitsevan jännityksen, kun pelaajat juoksivat joka suuntaan jalkapallon perässä. Kun loppuvihellys kuului, pelaajat eivät tienneet, kuka voitti ja kuka hävisi. He olivat vain pelanneet. Valmentajat ohjasivat pelaajat kättelemään vastapuolen joukkueen jäseniä. Sitten näin jotakin aika merkittävää. Valmentaja pyysi muodostamaan voittotunnelin. Kaikki vanhemmat, isovanhemmat ja mahdolliset katsojat, jotka olivat tulleet seuraamaan peliä, nousivat ja muodostivat kaksi toisiaan

vastakkain olevaa riviä, ja kätensä kohottaen he muodostivat holvin. Lapset hihkuivat juostessaan kannustavien aikuisten välissä katselijoiden muodostamaa polkua pitkin. Pian vastapuolen joukkueen lapset liittyivät hauskanpitoon, kun kaikki pelaajat – voittajat ja häviäjät – saivat kannustusta aikuisilta juostessaan voittotunnelin polkua pitkin.

Mielessäni näin toisen kuvan. Minulla oli tunne, että katselin lapsia, jotka elivät suunnitelmaa, sitä suunnitelmaa, jonka taivaallinen Isä on luonut jokaista yksittäistä lasta varten. Lapset juoksivat kaitaa ja kapeaa polkua heitä rakastavien katselijoiden käsivarsien alla jokainen tuntien iloa siitä, että oli polulla.

Jaakob sanoi: ”Oi kuinka suuri on Jumalamme suunnitelma!”³ Vapahtaja ”meille polun viitoitti – – Mi kerran johtaa elämään”.⁴ Todistan, että kun me pidämme kiinni lapsistamme ja noudatamme Vapahtajan viitoittamaa polkua, me kaikki palaamme taivaalliseen kotiimme ja turvaan taivaallisen Isämme syliin. Jeesuksen Kristuksen nimessä. ■

VIITTEET

1. Ks. *Kirkon presidentit*, uskonto 345, oppilaan kirja, 2004, s. 4.
2. Alma 24:14.
3. 2. Nefi 9:13.
4. ”On suuri rakkaus Jumalan,” *MAP-lauluja*, 119.

Vanhin Claudio R. M. Costa
seitsemänkymmenen koorumiin johtokunnasta

Kuuliaisuus profeettoja kohtaan

Kuinka suuri siunaus onkaan, että meillä on profeettoja tänä aikana!

Olen käännyttänyt kirkossa. Olen hyvin kiitollinen siitä, että Jumala vastasi rukoukseeni ja antoi minulle tiedon ja vahvan todistuksen siitä, että Joseph Smith on Jumalan profeetta.

Ennen päätöstäni mennä kasteelle Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkossa tutkin otteita Joseph Smithin historiasta. Kun olin lukenut tarkkaan jokaisen kappaleen, rukoilin. Jos haluatte itse tehdä niin, siihen saattaa kulua 14 tuntia.

Kun olin lukenut, pohtinut ja rukoillut, Herra antoi minulle varmuuden siitä, että Joseph Smith oli Hänen profeettansa. Todistan teille, että Joseph Smith on profeetta, ja koska olen saanut tämän vastauksen Herralta, tiedän että kaikki hänen seuraajiansakin ovat profeettoja. Kuinka suuri siunaus onkaan, että meillä on profeettoja tänä aikana!

Miksi on tärkeää, että on eläviä profeettoja ohjaamassa Jeesuksen Kristuksen tosi kirkkoa ja sen jäseniä?

Pyhien kirjoitusten oppaasta voimme lukea määritelmän sanalle *profeetta*: ”Jumalan kutsuma henkilö, joka puhuu Jumalan puolesta. Jumalan sanansaattajana profeetta saa käskyjä,

profetioita ja ilmoituksia Jumalalta.” (Hakusana ”profeetta”, s. 147; ks. myös scriptures.lds.org.)

Näinä vaikeina maailman aikoina on suurenmoinen siunaus saada Herran sana, käskyjä ja opastusta. Profeetta voi ihmiskunnan hyödyksi saada innoitusta nähdä tulevaisuuden.

Meille kerrotaan, että ”ei Herra Jumala tee mitään ilmoittamatta suunnitelmiaan palvelijoilleen, profeettoille” (Aam. 3:7). Opimme tästä pyhien kirjoitusten kohdasta, että Herra ilmoittaa profeettoilleen ehdottomasti kaiken, mitä Hän pitää tarpeellisena kertoa meille. Hän ilmoittaa meille tahtonsa ja opettaa meitä profeettojensa välityksellä.

Herra on luvannut meille, että jos uskomme pyhiin profeettoihin, saisimme iankaikkisen elämän (ks. OL 20:26). Kuudennessa uskonkappaleessa julistamme uskovamme profeettoihin. Uskomisen tarkoittaa, että uskomme profeettoja ja luotamme heihin ja noudatamme sitä, mitä he kehottavat meitä tekemään.

Vuonna 1980 – palvellessaan kahdentoista apostolin koorumin presidenttinä – presidentti Ezra Taft Benson esitti Brigham Youngin yliopiston

hartaustilaisuudessa Marriott Centerissä voimallisen sanoman kuuliaisuudesta profeettoille. Hänen suurenmoinen puheensa, nimeltään ”Profeetan seuraaminen – 14 perusasiaa”, kosketti sydäntäni. Minusta tuntui hyvältä, että ottaessani vastaan kasteen Herran tosi kirkossa olin päättänyt seurata profeettoja koko loppuelämäni ajan.

Haluaisin jakaa kanssanne joitakin presidentti Bensonin opettamia periaatteita:

”Ensimmäiseksi: *Profeetta on ainoa ihminen, joka puhuu Herran nimessä kaikessa*” (”Profeetan seuraaminen – 14 perusasiaa”, *Valkeus*, kesäkuu 1981, s. 1).

Meidän aikanamme Jumalan profeetta on käskennyt meitä pitämään käskyt, rakastamaan lähimmäisiämme, palvelemaan, huolehtimaan nousuvasta sukupolvesta, pelastamaan epäaktiivisia tai vähemmän aktiivisia – tekemään monia asioita, joita sanomme profeetallisesti tärkeiksi asioiksi. Meidän täytyy ymmärtää, että nuo tärkeät asiat ovat Jumalalle tärkeitä, ja profeetta toimii Hänen äänensä välittäessään ne koko kirkolle ja maailmalle.

Meitä neuvotaan, että meidän ”tulee ottaa varteen kaikki hänen sanansa ja käskynsä” (OL 21:4). Opimme myös seuraavaa:

”Sillä teidän tulee ottaa vastaan hänen sanansa niin kuin minun omasta suustani kaikessa kärsivällisyydessä ja uskossa.

Sillä kun te näin teette, helvetin portit eivät teitä voita; niin, ja Herra Jumala hajottaa pimeyden voimat teidän edestänne ja saattaa taivaat järkkymään teidän parhaaksenne ja nimensä kunniaksi.” (OL 21:5–6.)

Toinen perusperiaate: *”Elävä profeetta on meille välttämättömämpi kuin pyhät kirjat*” (ks. ”Profeetan seuraaminen – 14 perusasiaa”, s. 2).

Elävä profeetta saa erityisiä ilmoituksia meitä varten. Muistan monia kertoja, jolloin olen ollut paikalla kuulemassa, kun joku Herran palvelijoista puhuu jotakin kaupunkia tai maata koskevasta erityisestä asiasta. Muistan ainakin kolme profeettaa, näkijää ja ilmoituksensaajaa, jotka ovat puhuneet omasta maastani Brasiliasta. Yksi näistä palvelijoista sanoi, että Brasiliasta tulisi suuri talousmahti maailmassa ja se vapautuisi inflaatiosta. Siihen aikaan kuukausittainen inflaatiovauhtimme oli kaksinumeroinen. Monien ihmisten oli vaikeaa uskoa profeetan sanoja, mutta minä uskoin. Nyt monena vuonna peräkkäin Brasiliassa on ollut noin 5 prosentin vuosittainen inflaatio. Brasilia on noussut kahdeksannelle sijalle maailmantaloudessa, ja valtiolla menee hienosti!

Kolmas peruseriaate: *"Elävä profeetta on meille tärkeämpi kuin kuollut profeetta"* ("Profeetan seuraaminen – 14 peruseriaata", s. 2).

Opimme tästä suurenmoisen läksyn pyhistä kirjoituksista. Nooan aikoina ihmisten oli helpompi uskoa kuolleisiin profeettoihin, mutta heidän oli vaikeaa uskoa Nooan. Tiedämme, että epäuskonsa vuoksi he eivät jääneet

henkiin vedenpaisumuksessa (ks. 1. Moos. 6–7).

Neljäs peruseriaate: *"Profeetta ei koskaan johda kirkkoa harhaan"* ("Profeetan seuraaminen – 14 peruseriaata", s. 3).

Jälleen opimme eläviltä profeetoilta. Presidentti Wilford Woodruff on sanonut: "Herra ei koskaan salli minun eikä kenenkään muun miehen, joka on tämän kirkon presidentinä, johtaa teitä harhaan. Se ei ole suunnitelmassa. Se ei ole Jumalalla mielessä. Jos minä yrittäisin sitä, Herra poistaisi minut paikaltani, ja niin hän poistaa kenen tahansa muun miehen, joka yrittää johtaa ihmislapsia harhaan Jumalan ilmoituksista ja heidän velvollisuuksistaan." (Virallinen julistus 1 – Otteita presidentti Wilford Woodruffin kolmesta manifestia koskevasta puheesta.)

Viides peruseriaate: *"Profeetalta ei vaadita mitään erityistä maallista koulutusta eikä valtuutusta, jotta hän voisi puhua mistä tahansa asiasta tai toimia missä tahansa asiassa milloin tahansa"* (ks. "Profeetan seuraaminen – 14 peruseriaata", s. 3).

Herra kutsui nuoren miehen, Joseph Smithin, palauttamaan

kirkkonsa. Luuletko, että nuori Joseph Smith oli teologian tai luonnontieteiden tohtori? Tiedämme, että hän oli vaatimaton ja kouluja käymätön nuorukainen. Mutta Herra valitsi hänet, ja hän sai Herralta kaiken, mikä oli tarpeen palautuksen profeetan tehtävän kunniaa pitämiseen ja kunnialla suorittamiseen.

Presidentti Benson jatkoi:

"Kuudenneksi: *Profeetan ei tarvitse sanoa 'näin sanoo Herra' antaessaan meille pyhän kirjoituksen.* – –

Seitsemänneksi: *Profeetta kertoo meille, mitä meidän on tarpeen tietää – ei aina sitä, mitä haluamme tietää.*" (Ks. "Profeetan seuraaminen – 14 peruseriaata", s. 3, 4.)

Ja sitten presidentti Benson lainasi kohdasta 1. Nefi 16:1, 3:

"Ja nyt tapahtui, että kun minä, Nefi, olin lakannut puhumasta veljilteni, katso, he sanoivat minulle: Sinä olet julistanut meille kovia asioita, enemmän kuin me kykenemme kestämään. – –

Ja nyt, veljeni, jos te olisitte vanhurskaita ja olisitte halukkaita kuulemaan totuutta ja ottamaan sen varteen voidaksenne vaeltaa oikeamielisesti Jumalan edessä, niin te ette nurisisi totuuden tähden ja sanoisi: Sinä puhut kovia asioita meitä vastaan."

Kahdeksas peruseriaate: *"Profeetta ei rajoita ihmisviisautta.* – –

Tuntuuko järkevältä parantaa spitaalinen käskemällä hänen peseytymään seitsemän kertaa määrättyssä joessa? Kuitenkin profeetta Elisa käski erään spitaalisen tehdä juuri näin, ja tämä parani (ks. 2. Kun. 5)." (Ks. "Profeetan seuraaminen – 14 peruseriaata", s. 5.)

Presidentti Benson jatkoi antamalla muita periaatteita kuuliaisuudesta profeettoja kohtaan. Luen kuusi viimeistä ja kehotan teitä seuraavassa perheillassanne etsimään näitä periaatteita elävien profeettojemme, näkijöidemme

ja ilmoituksensaajiemme sanoista ja opetuksista tässä yleiskonferenssissa.

”Yhdeksänneksi: Profeetta voi saada ilmoitusta mistä tahansa asiasta – niin ajallisesta kuin hengellisestiäkin. – –

Kymmenenneksi: Profeetta voi ottaa kantaa yhteiskunnallisiin asioihin. – –

Yhdenneksitoista: Kaksi ryhmää, joiden on vaikeinta seurata profeettaa, ovat ylpeät oppineet ja ylpeät rikkaat. – –

Kahdenneksitoista: Profeetta ei välttämättä ole suosittu maailmassa eikä maailmallisten ihmisten keskuudessa. – –

Kolmanneksitoista: Profeetta ja hänen neuvonantajansa muodostavat ensimmäisen presidenttikunnan – kirkon korkeimman koorumin. – –

Neljänneksitoista: Seuratkaa profeettaa ja presidenttikuntaa – elävää profeettaa ja ensimmäistä presidenttikuntaa – niin teitä siunataan; hylätäkää heidät, niin joudutte kärsimään.” (Ks. ”Profeetan seuraaminen – 14 perusasiaa”, s. 5–7.)

Meillä on etuoikeus saada elävien profeettojemme, näkijöidemme ja ilmoituksensaajiemme sanoja tässä ihanassa yleiskonferenssissa. He ilmoittavat Herran tahdon meitä, Hänen kansaansa varten. He välittävät Jumalan sanan ja Hänen neuvonsa meille. Kiinnittäkää huomiota heidän ohjeisiinsa ja ehdotuksiinsa ja noudattakaa niitä, ja todistan teille, että teidän elämänne tulee olemaan täysin siunattua.

Jeesus on Kristus, meidän Vapautajamme ja Lunastajamme. Thomas S. Monson on elävä Jumalan profeetta, ja ensimmäinen presidenttikunta ja kahdentoista apostolin koorumin jäsenet ovat profeettoja, näkijöitä ja ilmoituksensaajia. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

David M. McConkie

ensimmäinen neuvonantaja pyhäkoulun ylimmässä johtokunnassa

Evankeliumin oppiminen ja opettaminen

Eniten merkitystä on sillä asenteella tai hengellä, jolla opettaja opettaa.

Pyhäkoulun ylimmän johtokunnan jäsenenä minusta tuntuu, että minun pitäisi aloittaa puheeni tänä aamuna sanomalla: ”Hyvää huomenta, oppilaat.”

Sanomani tänään on kaikille teille, jotka on kutsuttu opettamaan, palvelitpea missä järjestössä tahansa ja olittepa tuore käännyttäminen kirkossa tai opettaja, jolla on vuosien kokemus.

En aio puhua niinkään siitä, miten opetetaan, vaan pikemminkin siitä, miten opitaan. Se, mitä opettaja sanoo, voi erota merkittävällä tavalla siitä, mitä luokassa olevat kuulevat tai oppivat.

Ajatelkaapa hetki opettajaa, jolla on ollut todella suuri vaikutus elämäänne.

Mitä sellaista hänessä oli, mikä sai teidät muistamaan sen, mitä opetettiin, haluamaan totuuden löytämistä oma-kohtaisesti, käyttämään tahdonvapautanne ja toimimaan eikä vain olemaan toiminnan kohteena – toisin sanoen oppimaan? Mitä sellaista tässä opettajassa oli, mikä erotti hänet muista?

Eräs menestyvä opettaja ja kirjailija on sanonut: ”Oppimisessa eniten merkitystä on asenteella. Opettajan asenteella.”¹

Huomatkaa, että oppimisessa eniten merkitystä ei ole sillä, kuinka monta vuotta opettaja on ollut kirkon jäsen tai kuinka paljon opettamiskokemusta hänellä on, tai edes sillä, mikä on opettajan tietämys evankeliumista

ja innoitetuimman opettajan vaikutuspiiriin, opettajan, joka kuunteli meitä ja joka rakasti meitä. Hänen nimensä oli Lucy Gertsch. Pyhäkoululuokassamme hän opetti meille maailman luomisesta, Aadamin lankeemuksesta ja Jeesuksen sovitusuhrista. Hän toi luokahuoneeseensa kunniavieraiksi Mooseksen, Joosuan, Pietarin, Tuomaan, Paavalin ja tietenkin Kristuksen. Vaikka emme nähneet heitä, me opimme rakastamaan, kunnioittamaan ja jäljittelemään heitä.”⁴

Lucy Gertsch pystyi kutsumaan näitä kunniavieraita luokahuoneeseensa, koska hän tunsu heidät. He olivat hänen rakkaita ystäviään. Sen ansiosta myös hänen luokkansa oppi ”rakastamaan, kunnioittamaan ja jäljittelemään heitä”.

Herra sanoi Hyrum Smithille: ”Älä pyri julistamaan minun sanaani, vaan pyri ensiksi saamaan minun sanani.”⁵ Tämä kehoitus koskee meitä jokaista.

Herra on käskenyt meitä tutkimaan kirjoituksia⁶, kestitsemään itseämme niillä⁷ ja vaalimaan niitä⁸. Kun me vilpittömästi tutkimme ja pohdimme Herran sanaa, Hänen Henkensä on meidän kanssamme. Me tulemme tuntemaan Hänen äänensä.⁹

Pian sen jälkeen kun minut oli kutsuttu vaarnanjohtajaksi, vaarnamme johtokunta sai koulutusta eräältä vyöhykeseitsenkymmeneltä. Koulutuksen aikana esitin kysymyksen, johon hän vastasi: ”Sepä on hyvä kysymys. Katsotaanpa vastausta *Kirkkokäsikirjasta*.” Sitten otimme esiin käsikirjan, ja sieltä löytyi vastaus kysymykseeni. Hieman myöhemmin koulutuksemme aikana esitin toisen kysymyksen. Jälleen kerran hän vastasi: ”Hyvä kysymys. Katsotaanpa käsikirjasta.” En rohjennut esittää enää enempää kysymyksiä. Katsoin parhaaksi lukea käsikirjan.

Olen sitemmin ajatellut, että Herra voisi antaa samanlaisen vastauksen

tai opetusmenetelmistä. Eniten merkitystä on sillä asenteella tai hengellä, jolla opettaja opettaa.

Maailmanlaajuisessa johtajien koulutuskokouksessa vanhin Jeffrey R. Holland esitti tämän kertomuksen: ”Olen vuosikausia rakastanut kertomusta, jonka presidentti Packer on kertonut William E. Berrettin poikavuosien pyhäkoulunopettajasta. Iäkäs tanskalainen veli kutsuttiin opettamaan levottomien poikien luokkaa. – Hän ei puhunut englantia kovin hyvin vaan hänellä oli yhä vahva tanskalaisvoittainen ääntämys, hän oli paljon vanhempi, hänellä oli isot maatyöläisen kädet. Kuitenkin hänen oli määrä opettaa näitä nuoria riehakkaita 15-vuotiaita. Itse asiassa se ei todellakaan näyttänyt kovin hyvältä yhdistelmältä. Mutta veli Berrett tapasi sanoa – ja tämä on se kohta, jota presidentti Packer lainaa – että tämä mies opetti heitä jotenkin, että yli kaikkien noiden esteiden, läpi kaikkien noiden rajoitusten tämä mies kosketti noiden meluisien 15-vuotiaiden poikien sydäntä ja muutti heidän elämänsä. Ja veli Berrett todisti, että ’me olisimme voineet lämmitellä käsiämme hänen

uskonsa tullen loimussa’.”²

Menestyksekkäät evankeliumin opettajat rakastavat evankeliumia. He ovat innostuneita siitä. Ja koska he rakastavat oppilaitaan, he haluavat näiden tuntevan samoin kuin he tuntevat ja kokevan samaa, mitä he ovat kokeneet. Evankeliumin opettaminen on sitä, että jakaa evankeliumia kohtaan tuntemaansa rakkautta.

Veljet ja sisaret, opettajan asennetta ei opeteta, se omaksutaan.³

Kuinka me sitten kehitämme itsesämme asenteen, jota tarvitsemme ollaksemme menestyksekkäitä opettajia? Haluaisin käsitellä neljää evankeliumin opettamisen peruseriaatetta.

Ensimmäiseksi, uppoutukaa pyhiin kirjoituksiin. Emme voi rakastaa sitä, mitä emme tunne. Ottakaa tavaksi opiskella pyhiä kirjoituksia päivittäin – oppiaiheen valmistamisen lisäksi ja siitä erillään. Ennen kuin voimme opettaa evankeliumia, meidän täytyy tuntea evankeliumi.

Presidentti Thomas S. Monson vaalii yhä muistoa poikavuosiensa pyhäkoulunopettajasta. Hän on kertonut: ”Minä sain pienenä poikana kokea, mitä on päästä mitä vaikuttavimman

meille jokaiselle, kun käännyimme huolinemme tai kysymyksinemme Hänen puoleensa. Hän voisi sanoa: ”Sepä on hyvä kysymys. Jos kertaat Alman luvun 5 tai Opin ja liittojen luvun 76, muistat, että olen jo puhunut sinulle tästä asiasta.”

Veljet ja sisaret, on taivaan järjestyksen vastaista, että Herra toistaisi meille jokaiselle erikseen sen, mitä Hän on jo ilmoittanut meille yhteisesti. Pyhät kirjoitukset sisältävät Kristuksen sanat. Ne ovat Herran ääni. Pyhien kirjoitusten tutkiminen kouluttaa meitä kuulemaan Herran ääntä.

Toiseksi, soveltakaa oppimianne asioita elämääne. Kun Hyrum Smith halusi osallistua tähän suureen myöhempien aikojen työhön, Herra sanoi hänelle: ”Katso, tämä on sinun työsi: pitää minun käskyne, niin, koko väkevyydestäsi, mielestäsi ja voimastasi.”¹⁰ Meidän opettajien työnä on ensimmäiseksi ja ennen kaikkea pitää käskyt koko väkevyydestämme, mielestämme ja voimastamme.

Kolmanneksi, tavoitelkaa taivaan apua. Pyytäkää Herralta Hänen Henkensä johdatusta koko sydämenne voimalla. Pyhissä kirjoituksissa sanotaan: ”Ellette saa Henkeä, teidän ei tule opettaa.”¹¹ Tämä tarkoittaa sitä, että vaikka käyttäisitte kaikkia oikeita opetusmenetelmiä ja vaikka opetusenne olisi totta, niin ilman Henkeä ei tapahdu todellista oppimista.

Opettajan tehtävänä on ”auttaa muita ottamaan vastuu evankeliumin oppimisesta – herättää heissä halu tutkia, ymmärtää ja elää evankeliumin mukaan”¹². Tämä tarkoittaa sitä, että opettajina meidän ei pidä keskittyä niin paljon omaan suoritukseemme kuin siihen, kuinka autamme muita oppimaan evankeliumia ja elämään sen mukaan.¹³

Milloin viimeksi polvistuitte rukoukseen ja pyysitte Herraa

auttamaan teitä paitsi oppiahees-sanne myös auttamaan teitä tietämään kunkin luokkanne oppilaan tarpeet ja täyttämään niitä? Yksikään luokka ei ole niin suuri, ettemme voi rukoilla innoitusta sen suhteen, kuinka voimme tavoittaa jokaisen oppilaan.

On luonnollista, että opettajat kokevat riittämättömyyden tunteita. Teidän tulee ymmärtää, että ”ikä ja kypsyys ja älyllinen koulutus eivät ole millään tavalla tai missään määrin tarpeellisia yhteyden saamiseksi Herraan ja Hänen Henkeensä”¹⁴.

Herran lupaukset ovat varmoja. Jos tutkitte vilpittömästi pyhiä kirjoituksia ja vaalitte mielessänne elämän sanoja, jos pidätte käskyt koko sydämeistänne ja rukoilette jokaisen oppilaan puolesta, te saatte nauttia Pyhän Hengen kumppanuudesta ja saatte ilmoitusta.¹⁵

Neljänneksi, veljet ja sisaret, on äärimmäisen tärkeää, että me käytämme tahdonvapauttamme ja toimimme viipymättä saamiemme hengellisten kuiskausten mukaisesti.

Presidentti Thomas S. Monson on opettanut: ”Me valvomme. Me odotamme. Me kuuntelemme tuota hiljaista, vionoa ääntä. Kun se puhuu, viisaat miehet ja naiset tottelevat. Hengen kehotusten noudattamisessa

São Paulossa Brasiliassa

ei sovi viivyttellä.”¹⁶

Teidän ei pidä pelätä käyttää tahdonvapauttanne ja toimia niiden ajatusten ja vaikutelmien mukaan, joita Herran Henki panee sydämeenne. Teistä saattaa alussa tuntua kiusallisuutta, mutta lupaan teille, että suloi-simpia ja ilahduttavampia kokemuksia opettajana saatte, kun alistutte Herran tahtoon ja noudatatte Pyhästä Hengeltä saamianne kuiskausta. Teidän kokemuksenne vahvistavat uskoanne ja antavat teille enemmän rohkeutta toimia tulevaisuudessa.

Rakkaat opettajat, te olette tämän kirkon suuria ihmeitä. Teillä on pyhä luottamustehtävä. Me rakastamme teitä ja me luotamme teihin. Tiedän, että jos tutkimme pyhiä kirjoituksia ja elämme niin, että olemme kelvollisia saamaan Pyhän Hengen kumppanuuden, Herra on voimistava meitä kutsumuksissamme ja vastuullisissa tehtävissämme niin että voimme täyttää Herralta saamamme tehtävän. Rukoilen, että voisimme kaikki tehdä niin. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. David McCullough, ”Teach Them What You Love”, puhe Suolajärven tabernaakkelissa Salt Lake Cityssä Utahissa, 9. toukokuuta 2009.
2. Ks. ”Opettaminen ja oppiminen kirkossa”, *Liahona*, kesäkuu 2007, s. 72.
3. Ks. ”Teach Them What You Love.”
4. Ks. ”Esimerkkejä suurista opettajista”, *Liahona*, kesäkuu 2007, s. 76.
5. OL 11:21.
6. Ks. Joh. 5:39.
7. Ks. 2. Nefi 32:3.
8. Ks. JS-M 37.
9. Ks. OL 18:36; 84:52.
10. OL 11:20.
11. OL 42:14.
12. *Opettaminen, kutsumuksista suurin*, 2000, s. 61.
13. Ks. *Opettaminen, kutsumuksista suurin*, s. 60–62.
14. J. Reuben Clark jr., *Kirkon viitoitettu kurssi kasvatuksessa*, lehtinen, 2005, s. 6.
15. Ks. *Kirkon presidenttien opetuksia: Joseph Smith*, 2007, s. 137.
16. Ks. ”Henki tekee eläväksi”, *Valkeus*, kesäkuu 1997, s. 4.

Vanhin D. Todd Christofferson
kahdentoista apostolin koorumista

Mietteitä pyhitetystä elämästä

Todellinen menestys tässä elämässä tulee siitä, että pyhitämme elämämme – eli aikamme ja valintamme – Jumalan tarkoituksiin.

Nuorukaisena kävin New Yorkin maailmannäyttelyssä vuonna 1964. Yksi mieluisimmista pysähdyspaikoistani oli MAP-kirkon paviljonki vaikuttavine Suolajärven temppelin tornien jäljitelmineen. Siellä näin ensimmäisen kerran elokuvan *Ihmisen onnen etsintä*. Elokuvan kuvaus pelastussuunnitelmasta vanhin Richard L. Evansin kertomana vaikutti merkittävästi moniin vierailijoihin, minä mukaan luettuna. Vanhin Evans sanoi muun muassa:

”Elämä tarjoaa sinulle kaksi arvokasta lahjaa: toinen on aika, toinen valinnanvapaus – vapaus ostaa käytettävissäsi olevalla ajalla sitä, mitä haluat. Olet vapaa vaihtamaan aikasi jännittäviin huveihin. Voit vaihtaa sen alhaisten halujen tyydyttämiseen. Voit sijoittaa sen ahneuden tyydyttämiseen. – –

Sinullehan on annettu valinnanvapaus. Mutta nämä eivät ole edullisia kauppoja. Et saa niistä pysyvästi tyydytystä.

Sinun on tehtävä tili maan päällä elämiesi vuosien jokaisesta päivästä, jokaisesta tunnista, jokaisesta minuutista. Ja juuri *tässä* elämässä vaellat uskossa ja osoitat, että pystyt

erottamaan hyvän pahasta, oikean väärästä, pysyvän ilon pelkästä huvittelusta. Ja iankaikkinen palkintosi tulee perustumaan valintoihisi.

Jumalan profeetta on sanonut: ’Ihmiset ovat, jotta heillä olisi ilo’ – ilo, johon sisältyy elämän täyteys, elämä, joka on omistettu palvelemiseen, rakkauteen ja sopusointuun kotona, sekä rehellisen aherruksen hedelmät – Jeesuksen Kristuksen evankeliumin sekä sen vaatimusten ja käskyjen vastaanottaminen.

Vain niistä löydät totista iloa – onnea, joka ei katoa valojen, musiikin ja joukkojen myötä.”¹

Näistä sanoista käy ilmi se tosiasia, että meidän maanpäällinen elämämme on aikaan ja Luojamme antamiin valinnanmahdollisuuksiin kohdistuva taloudenhoitotehtävä. Sana *taloudenhoitotehtävä* tuo mieleen Herran pyhityksen lain (ks. esim. OL 42:32, 53), jolla on taloudellinen rooli mutta joka on ennen kaikkea selestisen lain sovellus elämässä täällä ja nyt (ks. OL 105:5). Pyhittäminen tarkoittaa jonkin erottamista tai vihkimistä pyhäksi, pyhiin tarkoituksiin omistetuksi. Todellinen menestys tässä elämässä tulee

siitä, että pyhitämme elämämme – eli aikamme ja valintamme – Jumalan tarkoituksiin (ks. Joh. 17:1, 4; OL 19:19). Niin tehdessämme me annamme Hänen nostaa meidät korkeimpaan päämääräämme.

Haluaisin tarkastella kanssanne viittä pyhitetyn elämän osatekijää: puhtaus, työ, fyysisen ruumiin kunnioittaminen, palveleminen ja rehellisyys.

Kuten Vapahtaja osoitti, pyhitetty elämä on puhdasta elämää. Vaikka Jeesus on ainoa, joka on elänyt synnittömän elämän, niin ne, jotka tulevat Hänen luokseen ja ottavat kannettavakseen Hänen ikeensä, saavat osansa Hänen armostaan, mikä tekee heistä sellaisia kuin Hän on, viattomia ja tahrattomia. Syvää rakkautta osoittaen Herra kehottaa meitä näillä sanoilla: ”Tekkää parannus, kaikki te maan ääret, ja tulkaa minun luokseni ja ottakaa kaste minun nimeeni, jotta te pyhittyisitte ottamalla vastaan Pyhän Hengen, jotta voitte seisoa tahrattomina minun edessäni viimeisenä päivänä” (3. Nefi 27:20).

Pyhittäytyminen tarkoittaa siis parannusta. Uppiniskaisuus, kapinallisuus ja järkeily on hylättävä ja korvattava alistuvuudella, korjaamisen halulla ja kaiken sen hyväksymisellä, mitä Herra saattaa vaatia. Tätä kuningas Benjamin kutsui luonnollisen ihmisen pois riisumiseksi, taipumiseksi Pyhän Hengen kutsuun ja tulemiseksi pyhäksi ”Kristuksen, Herran sovituksen kautta” (Moosia 3:19). Sellaiselle ihmiselle luvataan Pyhän Hengen jatkuvaa läsnäoloa, mikä lupaus muistetaan ja uudistetään joka kerta kun parannuksenhaluinen sielu nauttii Herran ehtoollisen sakramentin (ks. OL 20:77, 79).

Vanhin B. H. Roberts kuvasi kerran tätä prosessia näillä sanoilla: ”Ihminen, joka siten vaeltaa Jumalan valossa ja viisaudessa ja voimassa, saa viimein pelkästä yhteyden voimasta omakseen

Jumalan valoa, viisautta ja voimaa – kutoen nuo kirkkaat säteet jumalaliseksi ketjuksi, yhdistäen itsensä iki-ajoiksi Jumalaan ja Jumalan itseensä. Tämä [on] Messiaan salaperäisten sanojen 'sinä, Isä, olet minussa ja minä sinussa' pääsisältö – sen ylemmäs ei inhimillinen suuruus voi ylittää.”²

Pyhitetty elämä on työteliästä elämää. Jo varhain elämässään Jeesus teki sitä, mikä oli Hänen Isänsä (ks. Luuk. 2:48–49, vuoden 1938 käännös). Jumala itse saa kirkkauden työstään lastensa kuolemattomuuden ja iankaikkisen elämän toteuttamiseksi (ks. Moos. 1:39). Luonnollisesti me haluamme osallistua Hänen työhönsä Hänen kanssaan, ja niin tehdessämme meidän tulisi käsittää, että kaikki rehellinen työ on Jumalan työtä. Thomas Carlylen sanoin: ”Kaikki rehellinen työ on pyhää; kaikessa rehellisessä työssä, vaikkapa vain rehellisessä käten työssä, on jotakin jumalallista. Kaikkialla maailmassa tehty työ huipentuu taivaassa.”³

Jumala on suunnitellut tämän kuolevaisen olemassaolon sellaiseksi, että se vaatii miltei alinomaista ponnistelu. Mieleeni tulevat profeetta Joseph Smithin yksinkertaiset sanat: ”Lakkaamalla työtä tehden pystyimme hankimaan riittävän toimeentulon” (JS–H 55). Työllä ylläpidämme ja rikastamme elämää. Sen ansiosta selviydymme kuolevaisuuden pettymyksistä ja murhenäytelmistä. Kovalla työllä ansaittu

saavutus antaa omanarvontuntoa. Työ rakentaa ja jalostaa luonnetta, luo kauneutta ja on toistemme ja Jumalan palvelemisen välikappale. Pyhitetty elämä on täynnä työtä, toisinaan yksitoikkoista, toisinaan vähäpätöistä, toisinaan heikosti arvostettua, mutta aina se kehittää, luo järjestystä, ylläpitää, kohottaa, palvelee, tavoittelee.

Ylistettyäni työtä minun on lisättävä hyväntahtoinen sana ajanvietteestä. Aivan samoin kuin rehellinen uurasus, lepokin on suloista. Tervehenkinen virkistäytyminen on työn ystävä ja vakaannuttava kumppani. Musiikki, kirjallisuus, kuvataide, tanssi, näytelmätaide, urheilu – ne kaikki voivat ajanvietteenä rikastaa ihmisen elämää ja edelleen pyhittää sitä. Samalla lienee tarpeetonta sanoakaan, että suuri osa siitä, mitä nykyään sanotaan viihteeksi, on karkeaa, halventavaa, väkivaltaista, mieltä turruttavaa ja hukkaan heitettyä aikaa. Niin yllättävää kuin se onkin, tervehenkisen ajanvietteen löytäminen vaatii toisinaan kovaa työtä. Kun viihde muuttuu hyveellisestä paheelliseksi, siitä tulee pyhitetyn elämän tuhoaja. ”Ja nyt, varokaa – ettette katso sellaisen, mikä on pahaa, olevan Jumalasta” (Moroni 7:14).

Pyhitetty elämä kunnioittaa ihmisen fyysisen ruumiin verratonta lahjaa, itse Jumalan kuvaksi luotua. Kuolevaisuuden keskeisenä tarkoituksena on, että jokainen henki saa sellaisen ruumiin

ja oppii käyttämään moraalista tahdonvapautta lihamajassa. Fyysinen ruumis on välttämätön myös korotukselle, joka tulee ainoastaan fyysisen ja hengellisen täydellisessä yhdistymisessä, kuten näemme rakkaassa, ylösnousseessa Herrassamme. Tässä langenneessa maailmassa elämä on joskus tuskallisen lyhyt; joidenkuiden ruumis on epämuodostunut, murtunut tai vaivoin kykenevä ylläpitämään elämää. Elämä on kuitenkin kyllin pitkä kullekin hengelle, ja jokainen ruumis kelpaa nousemaan ylös.

Ne jotka uskovat, että meidän ruumiimme ei ole mitään muuta kuin kehityssattuman tulos, eivät tunne olevansa tilivelvollisia Jumalalle eivätkä kenellekään muulle siitä, mitä he tekevät ruumiillaan tai ruumiilleen. Meidän, joilla on todistus kuolevaisuutta edeltävän, kuolevaisen ja kuoleman jälkeisen iankaikkisuuden avarammasta todellisuudesta, täytyy kuitenkin tunnustaa, että meillä on velvollisuus Jumalaa kohtaan, mitä tulee tähän Hänen fyysisen luomistyönsä kruunavaan saavutukseen. Paavalin sanoin:

”Ettekö tiedä, että teidän ruumiinne on Pyhän Hengen temppele? Tämän Hengen on Jumala antanut asumaan teissä. Te ette itse omista itseänne,

sillä Jumala on ostanut teidät täydestä hinnasta. Tuottakaa siis ruumiillanne Jumalalle kunniaa [ja hengellenne, joka on Jumalan]!” (1. Kor. 6:19–20; ks. vuoden 1776 käännös.)

Näitä totuuksia ja presidentti Thomas S. Monsonin viime huhtikuun yleiskonferenssissa antamia ohjeita arvossa pitäen emme todellakaan haluaisi tärvellä ruumistamme esimerkiksi tatuoinneilla tai heikentää sitä esimerkiksi huumeilla tai häpäistä sitä esimerkiksi esiaviollisilla suhteilla, aviorikoksella tai säädyttömällä pukeutumisella.⁴ Koska tämä ruumis on henkemme työväline, on tärkeää, että me huolehdimme siitä niin hyvin kuin voimme. Meidän tulee pyhittää sen voimat palvelemiseen Kristuksen työssä ja sen edistämiseen. Paavali sanoi: ”Jumalan armahtavan laupeuden kautta kehoitan teitä, veljet, antamaan ruumiinne eläväksi, pyhäksi, Jumalalle otolliseksi uhriksi” (Room. 12:1, vuoden 1938 käännös).

Jeesus osoitti, että pyhitetty elämä on palvelevaa elämää. Tunteja ennen kuin Hänen sovituksensa tuska alkoi, Hän pesi nöyrästi opetuslastensa jalat ja sanoi heille:

”Jos nyt minä, teidän herranne ja opettajanne, olen pessyt teidän jalkanne, tulee myös teidän pestä toisenne jalat.

Minä annoin teille esimerkin, jotta tekisitte saman minkä minä tein teille.

Totisesti, totisesti: ei palvelija ole herraansa suurempi eikä lähettiläs lähettäjäänsä suurempi.” (Joh. 13:14–16.)

Ne, jotka kulkevat vähin äänin ja ajattelevaisesti ympäri maata hyvää tehden, tarjoavat mallin pyhityksestä. Kukaan meidän aikanamme ei sisällytä tätä piirrettä päivittäiseen elämäänsä täydellisemmin kuin presidentti Thomas S. Monson. Hän on kehittänyt kuulevan korvan, joka pystyy erottamaan vaimeimmankin Hengen kuiskauksen jonkun sellaisen tarpeesta, jonka hän voi tavoittaa ja jota hän voi auttaa. Thomas Monson reagoi usein yksinkertaisilla teoilla, jotka vahvistavat jumalallisen rakkauden

ja tietoisuuden, mutta aina, aina hän reagoi.

Olen löytänyt isoisäni ja isoäitini Alexander DeWitt ja Louise Vickery Christoffersonin elämästä sellaisen pyhittäytymistapauksen. Isoisä oli voimakas mies ja hyvä lampaiden keritsijä ennen sähkökeritsimien aikaa. Hänestä tuli niin hyvä, että hän saattoi sanoa: ”Yhtenä päivänä keritsin 287 lammasta ja olisin voinut keritä yli 300, mutta lampaat loppuivat kesken.” Vuonna 1919 hän keritsi yli 12 000 lammasta ja ansaitsi noin 2 000 dollaria. Rahoilla hän olisi voinut laajentaa maatilansa huomattavasti ja kohentaa kotiaan, mutta johtavilta veljiltä tuli kutsu palvella Etelävaltioiden lähetyskentällä, ja hän otti kutsun vastaan Louisen täydellä tuella. Hän jätti kotiin vaimonsa (joka odotti tuolloin heidän ensimmäistä poikaansa, minun isääni) ja heidän kolme tytärtään sekä lampaiden keritsemisestä saadut rahat. Palattuaan riemumielin kotiin kahta vuotta myöhemmin hän totesi: ”Olimme tulleet toimeen säästöillämme ne kaksi vuotta, ja meillä oli jäljellä 29 dollaria.”

Pyhitetty elämä on nuhteetonta elämää. Näemme sitä aviomiehessä

ja vaimossa, ”jotka pitävät avioliittolupaukset kunniaa olemalla täysin uskollisia”⁵. Näemme sitä isässä ja äidissä, jotka ovat osoittaneet pitävänsä tärkeimpänä asianaan avioliittonsa ravitsemista sekä lastensa fyysisen ja hengellisen hyvinvoinnin varmistamista. Me näemme sitä niissä, jotka ovat rehellisiä.

Vuosia sitten tutustuin kahteen perheeseen prosessissa, jossa yhteisomistuksessa ollut kaupallinen yritys jaettiin. Päämiehet, kaksi miestä, jotka olivat ystäviä ja saman kristillisen seurakunnan jäseniä, olivat perustaneet yrityksen vuosia aiemmin. Heillä oli yleisesti ottaen hyvä suhde liikekumppaneina, mutta kun he vanhenivat ja seuraava sukupolvi alkoi osallistua liiketoimintaan, syntyi ristiriitoja. Lopulta kaikki osapuolet päättivät, että olisi parasta jakaa varat ja lähteä eri teille. Toinen alkuperäisistä osakkaista laati lakimiestensä kanssa salajuonen varmistukseensa jaossa itselleen huomattavan taloudellisen edun toisen osapuolen ja tämän poikien kustannuksella. Yksi pojista valitti osakkaiden kokouksessa tästä epäoikeudenmukaisesta kohtelusta ja vetosi ensimmäisen osakkaan kunniaan ja kristillisiin uskonkäsitteisiin. ”Tiedäthän sinä, ettei tämä ole oikein”, hän sanoi. ”Kuinka voisit käyttää jotakuta tällä tavalla hyödyksesi, varsinkin veljeä samassa kirkossa?” Ensimmäisen osakkaan lakimies tiuskaisi takaisin: ”Kasva aikuiseksi! Kuinka voit olla noin lapsellinen?”

Rehellisyys ei ole lapsellisuutta. Lapsellista on olettaa, ettemme olisi tilivelvollisia Jumalalle. Vapahtaja julisti: ”Minun Isäni lähetti minut, jotta minut korotettaisiin ristille – –, niin että niin kuin ihmiset ovat korottaneet minut, samoin Isä korottaisi ihmiset seisomaan minun edessäni tuomittavina teoistaan, olivatpa ne hyviä tai olivatpa

ne pahoja” (3. Nefi 27:14). Se, joka elää pyhitettyä elämää, ei pyri käyttämään toista hyväkseen vaan kääntää pikeminkin toisen posken, ja jos häneltä vaaditaan paitaa, hän antaa viittansakin (ks. Matt. 5:39–40). Ankarimmin Vapahtaja nuhteli tekopyhiä. Tekopyhyys on hirvittävän tuhoisaa paitsi tekopyhälle myös niille, jotka näkevät hänen käyttäytymisensä tai tietävät siitä, etenkin lapsille. Se on uskoa tuhoavaa, kun taas kunnia on viljavaa maata, jossa uskon siemen menestyy.

Pyhitetty elämä on kaunista. Sen voima ja seesteisyys ovat kuin sangen hedelmällinen puu, ”joka on istutettu hyvään maahan puhtaan virran partaalle ja joka tuottaa paljon arvokasta hedelmää” (OL 97:9). Erityisen merkityksellistä on pyhitetyn miehen tai naisen vaikutus muihin, etenkin niihin, jotka ovat läheisimpiä ja rakkaimpia. Monien niiden pyhittäytyminen, jotka ovat olleet ennen meitä, ja muiden, jotka elävät keskuudessamme, on auttanut laskemaan meidän onnemme perustan. Samalla tavalla tulevat sukupolvet saavat rohkeutta teidän pyhittävyydestä elämästänne ja tunnustavat olevansa velkaa teille kaikesta siitä, mitä heillä on ja millä on todellista merkitystä. Rukoilen, että me pyhittäisimme itsemme Jumalan poikina ja tyttärinä, ”että me hänen ilmestyessään olisimme hänen kaltaisiaan, sillä me saamme nähdä hänet sellaisena kuin hän on; että meillä olisi tämä toivo” (Moroni 7:48; ks. myös 1. Joh. 3:2). Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. Ks. *Ihmisen onnen etsintä*, Multivideo 1, 1964.
2. B. H. Roberts, ”Brigham Young: A Character Sketch”, *Improvement Era*, kesäkuu 1903, s. 574.
3. *Past and Present*, 1843, s. 251.
4. Ks. ”Valmistautuminen tuo siunauksia”, *Liahona*, toukokuu 2010, s. 64–67.
5. ”Perhe – julistus maailmalle”, *Liahona*, lokakuu 2004, s. 49.

Presidentti Dieter F. Uchtdorf

toinen neuvonantaja ensimmäisessä presidenttikunnassa

Asioista, joilla on eniten merkitystä

Jos teidän on vaikeaa tuntea riemua elämän ja sen kiireisen tahdin ja monien paineiden vuoksi, niin ehkäpä nyt on hyvä aika keskittyä uudelleen siihen, millä on eniten merkitystä.

On merkittävää, kuinka paljon voimme oppia elämästä tutkimalla luontoa. Tiedemiehet voivat esimerkiksi katsoa puun renkaita ja tehdä päteviä arvauksia siitä, millaisia ilmasto ja kasvuolosuhteet olivat satoja ja jopa tuhansia vuosia sitten. Yksi niistä asioista, joita opimme tutkimalla puiden kasvua, on se, että niinä aikoina, kun olosuhteet ovat ihanteelliset, puut kasvavat normaaliin tahtiin. Mutta aikoina, jolloin kasvuolosuhteet eivät ole ihanteelliset, puut hidastavat kasvuaan ja käyttävät energiansa säilymisen kannalta välttämättömiin perusasioihin.

Jotkut teistä saattavat tässä vaiheessa ajatella: ”Tuo kaikki on oikein hienoa ja hyvää, mutta mitä tekemistä sillä on lentämisen kanssa?” Antakaa-han kun kerron.

Oletteko koskaan olleet lentokoneessa ja kokeneet turbulenssin? Yleisin turbulenssin aiheuttaja on äkillinen muutos ilman liikkeissä, mikä saa lentokoneen heilahtelemaan, kallistumaan ja vaappumaan. Vaikka koneet on rakennettu kestämaan paljon kovempaa turbulenssia kuin mihin normaalilla lennolla voi joutua, se voi

silti olla matkustajista huolestuttavaa.

Mitä luulette lentäjien tekevän, kun he joutuvat turbulenssiin? Harjoitteleva lentäjä saattaa ajatella, että nopeuden lisääminen on hyvä strategia, koska se vie turbulenssin läpi nopeammin. Mutta se voi olla väärä ratkaisu. Ammattilentäjät ymmärtävät, että turbulenssin läpi voi lentää optimaalisella nopeudella, joka minimoii turbulenssin kielteiset vaikutukset. Ja suurimman osan aikaa se tarkoittaa nopeuden vähentämistä. Sama periaate soveltuu myös tiessä oleviin hidasteisiin.

Siksi hyvä neuvo epäsuotuisissa olosuhteissa on hidastaa vähän, vakauttaa kurssi ja keskittyä olennaisiin asioihin.

Nykyajan elämän tahti

Tämä on yksinkertainen mutta ratkaiseva ohje opittavaksi. Tämä ohje voi tuntua loogiselta, kun on kyse puista tai turbulenssista, mutta on yllättävää, kuinka helppoa on unohtaa se, kun on kyse näiden periaatteiden soveltamisesta omaan jokapäiväiseen elämäämme. Kun stressitaso kohoaa, kun joutuu ahdinkoon, kun murhenäytelmä osuu kohdalle, me pyrimme

liian usein pitämään yllä samaa kiireistä tahtia tai jopa lisäämään sitä ajatellen jostakin syystä, että mitä kiihkeämpi tahtimme on, sitä paremmin selviämme.

Yksi nykyajan elämän piirteistä näyttää olevan, että liikumme alati kiihtyvää vauhtia turbulenssista tai vastuksista huolimatta.

Olkaamme rehellisiä. On aika helppoa olla kiireinen. Me kaikki pysytymme keksimään listan tehtäviä, jotka valtaavat aikataulumme. Jotkut saattavat jopa ajatella, että heidän arvonsa riippuu heidän tehtävälistansa pituudesta. He täyttävät vapaat hetkensä lukuisilla tapaamisilla ja toisarvoisilla asioilla – jopa stressin ja väsymyksen hetkinä. Koska he tekevät tarpeettomasti elämänsä monimutkaiseksi, he tuntevat usein itsensä entistä turhautuneemmiksi, kokevat vähemmän iloa eikä heidän elämässään tunnu useinkaan olevan merkitystä.

On sanottu, että mistä tahansa hyveestä, kun se viedään äärimmäisyyteen, voi tulla pahe. Liian monien asioiden mahduttaminen päiviimme sopisi varmastikin tähän luokkaan. Jossakin vaiheessa merkkipaaluista voi tulla myllynkiviä ja kunnianhimoisista tavoitteista kahleita kaulaamme.

Mikä on ratkaisu?

Viisaat ymmärtävät puun renkaiden ja ilman turbulenssin opetukset ja soveltavat niitä elämäänsä. He vastustavat kiusausta tempautua jokapäiväisen elämän kuumeiseen kiireeseen. He noudattavat neuvoa: ”Elämässä on kyse muustakin kuin sen

nopeuttamisesta.”¹ Lyhyesti sanottuna he keskittyvät niihin asioihin, joilla on eniten merkitystä.

Vanhin Dallin H. Oaks opetti hiljakkoin yleiskonferenssissa: ”Meidän on jätettävä joitakin hyviä asioita voidaksemme valita toisia, jotka ovat parempia tai parhaita, koska ne kehittävät uskoa Herraan Jeesukseen Kristukseen ja vahvistavat perheitämme.”²

Parhaiden asioiden tavoittelemisen johtaa eittämättä Jeesuksen Kristuksen evankeliumin peruseriaatteisiin – yksinkertaisiin ja kauniisiin totuuksiin, jotka meille on ilmoittanut rakastava, iankaikkinen ja kaikkietävä taivaallinen Isä. Nämä ydinopit ja periaatteet, jotka ovat niin yksinkertaisia, että lapsikin voi ne ymmärtää, antavat silti vastaukset elämän mutkikkaimpiin kysymyksiin.

Janotessamme monimutkaisia ratkaisuja emme aina arvosta yksinkertaisuuden tuomaa kauneutta ja selkeyttä.

Esimerkiksi pian avaruuteen noustuaan astronautit ja kosmonautit tajusivat, etteivät kuulakärkikynät toimi avaruudessa. Ja niinpä jotkut hyvin älykkäät ihmiset ryhtyivät ratkaisemaan ongelmaa. Työ vaati tuhansia työtunteja ja miljoonia dollareita, mutta he kehittivät lopulta kynän, jolla voi kirjoittaa kaikkialla, kaikissa lämpötiloissa ja lähes kaikille pinnoille. Mutta kuinka astronautit ja kosmonautit tulivat toimeen ennen kuin ongelma oli ratkaistu? He yksinkertaisesti käyttivät lyijykynää.

Leonardo da Vincin kerrotaan sanoneen: ”Yksinkertaisuus on suurinta oppineisuutta.”³ Kun tarkastelemme

onnensuunnitelman eli pelastussuunnitelman peruseriaatteita, voimme nähdä sen selkeydessä ja yksinkertaisuudessa taivaallisen Isämme viisauden hienouden ja kauneuden ja arvostaa sitä. Sitten oman viisautemme alku on muuttaa elämäämme niin, että se on Hänen mielensä mukaista.

Perusasioiden voima

Kerrotaan, että legendaarisella jalkapallovalmentaja Vince Lombardilla oli rituaali, jota hän noudatti ensimmäisenä valmennuspäivänä. Hänellä oli tapana nostaa jalkapallo ilmaan, näyttää sitä urheilijoille, jotka olivat pelanneet jalkapalloa monet vuodet, ja sanoa: ”Hyvät herrat, – – *tämä* on jalkapallo!” Hän puhui sen koosta ja muodosta, kuinka sitä voi potkaista ja kuljettaa tai sen voi syöttää. Hän vei joukkueen tyhjälle kentälle ja sanoi: ”Tämä on jalkapallokenttä.” Hän kävelytti heidät sen ympäri kuvaillen etäisyyksiä, muotoa, sääntöjä ja pelitapaa.⁴

Tämä valmentaja tiesi, että jopa nämä kokeneet pelaajat – ja itse asiassa koko joukkue – voivat tulla erinomaisiksi vain hallitsemalla perusasiat. He voisivat käyttää aikansa mutkikkaiden temppujen harjoitteluun, mutta elleivät he hallitsisi pelin perusasioita, heistä ei koskaan tulisi mestarijoukkuetta.

Uskon, että useimmat meistä ymmärtävät vaistomaisesti, kuinka tärkeitä perusasiat ovat. Joskus me vain joudumme sivuraiteille, koska on niin monia asioita, jotka tuntuvat houkuttelevammilta.

Painetusta sanasta, laajasta tiedotusvälinetarjonnasta, elektronisista välineistä ja laitteista – joista kaikista on hyötyä, jos käytämme niitä oikein – voi tulla vahingollisia häiriötekijöitä tai sydämettömiä eristäytymiskammioita.

Silti keskellä äänten ja valintojen paljoutta seisoo nöyrä Galilean mies

kädet ojennettuina, odottamassa. Hänen sanomansa on yksinkertainen: ”Tule ja seuraa minua.”⁵ Eikä Hän puhu voimakkaan megafonin avulla vaan hiljaisella, vienolla äänellä.⁶ Evankeliumin perussanoman on niin helppo hukkoa tietotulvaan, joka koh-
taa meitä joka puolelta.

Pyhät kirjoitukset ja elävien profeet-
tojen puhuttu sana tähdentävät evan-
keliumin peruseriaatteita ja -oppeja. Syy, miksi palaamme näihin perus-
periaatteisiin, puhtaisiin oppeihin, on
siinä, että ne ovat väylä syvällisen mer-
kityksellisiin totuuksiin. Ne ovat ovi
äärimmäisen tärkeisiin kokemuksiin,
jotka muutoin olisivat käsityskyymme
ulottumattomissa. Nämä yksinkertaiset
peruseriaatteet ovat avain sopusoi-
ntuiseen yhteiseloön Jumalan ja
ihmisten kanssa. Ne ovat avain taivaan
ikkunoiden avaamiseen. Ne johtavat
meidät rauhaan, iloon ja ymmärryk-
seen siitä, mitä taivaallinen Isä on
luvannut lapsilleen, jotka kuuntelevat
ja tottelevat Häntä.

Rakkaat veljeni ja sisareni, teki-
simme viisaasti, jos hidastaisimme
vähän, etenisimme olosuhteisiimme
sopivaa optimaalista vauhtia, keskit-
tyisimme olennaiseen, kohottaisimme
katseemme ja todella näkisimme asiat,
joilla on eniten merkitystä. Olkaamme
tietoisia niistä perussäännöistä, jotka
taivaallinen Isä on antanut lapsilleen
ja jotka ovat rikkaan ja hedelmällisen
elämän perusta kuolevaisuudessa ja
lupaus iankaikkisesta onnesta. Ne
opettavat meitä tekemään kaikki
nämä asiat ”viisaasti ja järjestyksessä,
sillä ihmistä ei vaadita juoksemaan
nopeammin kuin hänellä on voi-
maa. Ja vielä, on tarpeen, että hän on
uuttera, jotta hän siten voisi voittaa
palkinnon.”⁷

Veljet ja sisaret, niiden asioiden
uuttera tekeminen, joilla on eniten
merkitystä, johtaa meidät maailman

Vapahtajan luo. Siksi ”me puhumme
Kristuksesta, me riemuitsemme
Kristuksessa, me saarnaamme Kristuk-
sesta, me profetoimme Kristuksesta
– –, jotta [tietäisimme], mistä lähteestä
[voimme] odottaa [syntiemme] anteek-
siantoa”.⁸ Nykyajan mutkikkaassa,
hämmentävässä ja kiireisessä elämässä
tämä on tie, joka on ”muuta parempi”.⁹

Mitä sitten ovat perusasiat?

Kun käännymme taivaallisen
Isämme puoleen ja etsimme Hänen
viisauttaan asioista, joilla on eniten
merkitystä, opimme yhä uudelleen
neljän tärkeimmän suhteen mer-
kityksen: suhteen Jumalaamme,
perheeseemme, lähimmäisiimme
ja itseemme. Kun arvioimme omaa
elämäämme auliilla mielellä, näemme,
missä olemme harhautuneet pois
muuta paremmalta tieltä. Ymmär-
ryksemme silmät avautuvat, ja me
oivallamme, mitä meidän pitää tehdä

puhdistaksemme sydämemme ja kes-
kittääksemme elämämme uudelleen
perusasioihin.

Ensinnäkin suhteemme Jumalaan
on mitä pyhin ja ratkaisevin. Me
olemme Hänen henkilapsiaan. Hän
on Isämme. Hän haluaa, että olemme
onnellisia. Kun etsimme Häntä, kun
opimme Hänen Pojastaan Jeesuksesta
Kristuksesta, kun avaamme sydä-
memme Pyhän Hengen vaikutukselle,
elämästämme tulee vakaampaa ja tur-
vallisempaa. Koemme suurempaa rau-
haa, iloa ja täyttymistä, kun annamme
parastamme elääksemme Jumalan
iankaikkisen suunnitelman mukaan ja
pidämme Hänen käskynsä.

Me parannamme suhdettamme
taivaalliseen Isäämme oppimalla
Hänestä, olemalla yhteydessä Häneen,
tekemällä parannuksen synneistämme
ja seuraamalla aktiivisesti Jeesusta
Kristusta, sillä kukaan ei pääse Isän
luo muuten kuin Kristuksen kautta.¹⁰

Vahvistaaksemme suhdettamme Jumalaan me tarvitsemme merkityksellistä aikaa Hänen kanssaan kahden kesken. Hiljainen keskittyminen päivittäiseen henkilökohtaiseen rukoukseen ja pyhien kirjoitusten tutkimiseen ja pyrkimys olla aina voimassa olevan tempelisuosituksen haltija – nämä ovat joitakin viisaita asioita, joihin meidän tulee sijoittaa aikaamme ja ponnistuksiamme päästäksemme lähemmäksi taivaallista Isäämme. Ottakaamme vaari Psalmeissa olevasta kehotuksesta: ”Lakatkaa te huolehtimasta! Tietäkää, että minä olen Jumala.”¹¹

Toinen tärkeä suhteemme on suhde perheeseemme. Koska mikään muu menestys ei voi korvata kotona tapahtunutta epäonnistumista¹², meidän on asetettava perheemme tärkeysjärjestyksessä korkealle. Rakennamme syvät ja rakastavat perhesuhteet tekemällä yhdessä yksinkertaisia asioita kuten syömällä päivällistä, pitämällä perheilän ja vain pitämällä hauskaa yhdessä. Perhesuhteissa *rakkaus* tarkoittaa itse asiassa *a-i-k-a-a*, aikaa. Se, että vietämme aikaa toistemme kanssa, on avain sopusointuun kotona. Me puhumme toisillemme emmekä toisitamme. Me opimme toisiltamme, ja me arvostamme sekä eroavaisuuksiamme että yhteneväisyyksiämme. Me luomme jumalallisen siteen toisiimme lähestyessämme Jumalaa yhdessä pitämällä perherukouksia, tutkimalla evankeliumia ja käymällä sunnuntaisin kirkossa.

Kolmas tärkeä suhde, joka meillä on, on suhde lähimmäisiimme. Me rakennamme tätä suhdetta yksi henkilö kerrallaan – olemalla herkkävais-toisia muiden tarpeille, palvelemalla heitä ja antamalla ajastamme ja kyvyistämme. Minuun teki syvän vaikutuksen eräs sisar, jota iän ja sairauden tuomat haasteet kuormittivat, mutta joka päätti, että vaikka hän ei voinut tehdä paljon, hän voi kuunnella.

Dublinissa Irlannissa

Ja niin hän joka viikko tarkkaili ihmisiä, jotka näyttivät ahdistuneilta tai masentuneilta, ja vietti heidän kanssaan aikaa kuuntelemalla. Mikä siunaus hän olikaan hyvin monien ihmisten elämässä.

Neljäs tärkeä suhde on suhde itseemme. Voi tuntua oudolta ajatella, että meillä on suhde itseemme, mutta meillä on. Jotkut ihmiset eivät tule toimeen itsensä kanssa. He arvostelevat ja vähättelevät itseään koko ajan, kunnes alkavat vihata itseään. Saanen ehdottaa, että vähennätte kiirettä ja käytätte vähän enemmän aikaa oppiaksenne tuntemaan itsenne paremmin. Kävelkää luonnossa, katsokaa auringonnousua, nauttikaa Jumalan luomakunnasta, pohtikaa palautetun evankeliumin totuuksia ja ottakaa selville, mitä ne teille henkilökohtaisesti merkitsevät. Oppikaa näkemään itsenne niin kuin taivaallinen Isä näkee teidät – Hänen kallisarvoisena tyttärenään tai poikanaan, jolla on jumalalliset mahdollisuudet.

Riemuitkaa puhtaasta evankeliumista

Veljet ja sisaret, olkaamme viisaita. Kääntykäämme Jeesuksen Kristuksen palautetun evankeliumin puhtaiden opillisten vesien puoleen. Nauttikaamme niistä iloisesti niiden yksinkertaisuudessa ja selkeydessä.

Taivaat ovat jälleen avoinna. Jeesuksen Kristuksen evankeliumi on jälleen keran maan päällä, ja sen yksinkertaiset totuudet ovat ilon runsas lähde!

Veljet ja sisaret, meillä on todella suuri syy riemuuta. Jos teidän on vaikeaa tuntea riemua elämän ja sen kiireisen tahdin ja monien paineiden vuoksi, niin ehkäpä nyt on hyvä aika keskittyä uudelleen siihen, millä on eniten merkitystä.

Voima ei tule kiihkeästä toiminnasta vaan siitä, että on asettunut totuuden ja valon lujalle pohjalle. Se tulee siitä, että kiinnitämme huomiomme ja ponnistuksemme Jeesuksen Kristuksen palautetun evankeliumin perusasioihin. Se tulee siitä, että kiinnitämme huomiota jumalallisiin asioihin, joilla on eniten merkitystä.

Yksinkertaistakaamme elämäämme hieman. Tehkäämme muutoksia, jotka ovat välttämättömiä, jotta voimme keskittää elämämme uudelleen Kristuksen opetuslapseuden yksinkertaiseen, nöyrään ja äärimmäisen kauniiseen polkuun – polkuun, joka johtaa aina kohti merkityksen, ilon ja rauhan elämää. Tätä rukoilen ja jätän teille siunaukseni ja rakkauteni Jeesuksen Kristuksen pyhässä nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. Mahatma Gandhi, Larry Changin julkaisussa *Wisdom for the Soul*, 2006, s. 356.
2. ”Hyvä, parempi, paras”, *Liahona*, marraskuu 2007, s. 104.
3. Leonardo da Vinci, julkaisussa *The Book of Positive Quotations*, toim. John Cook, 1993, s. 262.
4. Vince Lombardi, Donald T. Phillipsin julkaisussa *Run to Win: Vince Lombardi on Coaching and Leadership*, 2001, s. 92.
5. Luuk. 18:22.
6. Ks. 1. Kun. 19:12.
7. Moosia 4:27.
8. 2. Nefi 25:26
9. 1. Kor. 12:31; Et. 12:11.
10. Ks. Joh. 14:6
11. Ps. 46:10.
12. J. E. McCulloch, *Home: The Savior of Civilization*, 1924, s. 42; ks. myös Conference Report, huhtikuu 1935, s. 116.

Presidentti Henry B. Eyring

ensimmäinen neuvonantaja ensimmäisessä presidenttikunnassa

Kirkon virkailijoiden hyväksyminen

Ehdotetaan, että hyväksymme Thomas Spencer Monsonin profeetaksi, näkijäksi ja ilmoitussensaajaksi ja Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon presidentiksi, Henry Bennion Eyringin ensimmäiseksi neuvonantajaksi ensimmäisessä presidenttikunnassa ja Dieter Friedrich Uchtdorfin toiseksi neuvonantajaksi ensimmäisessä presidenttikunnassa.

Ne, jotka hyväksyvät ehdotuksen, voivat osoittaa sen.

Jos joku vastustaa ehdotusta, hän voi osoittaa sen.

Ehdotetaan, että hyväksymme Boyd Kenneth Packerin kahdentoista apostolin koorumin presidentiksi

ja seuraavat jäseniksi tähän koorumiin: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson ja Neil L. Andersen.

Niitä, jotka hyväksyvät ehdotuksen, pyydetään osoittamaan se.

Jos joku on vastaan, hän voi osoittaa sen.

Ehdotetaan, että hyväksymme neuvonantajat ensimmäisessä presidenttikunnassa ja kaksitoista apostolia profeetoiksi, näkijöiksi ja ilmoitussensaajiksi.

Kaikkia, jotka hyväksyvät

ehdotuksen, pyydetään osoittamaan se.

Vastaan olevat, mikäli heitä on, osoittakoot samoin.

Ehdotetaan, että vapautamme vanhimmat Spencer J. Condie, Bruce C. Hafen, Kenneth Johnson, Glenn L. Pace ja Lance B. Wickman seitsemänkymmenen ensimmäisestä koorumista ja nimitämme heidät täysinpalvelleiksi johtaviksi auktoriteeteiksi.

Ehdotetaan myös, että vapautamme vanhimmat Spencer V. Jones ja Wolfgang H. Paul seitsemänkymmenen toisen koorumin jäsenyydestä.

Kaikkia, jotka haluavat yhtyä kiitolisuutemme ilmaukseen heidän erinomaisesta palveluksestaan, pyydetään osoittamaan se.

Ehdotetaan, että vapautamme Fernando Maluendan ja José L. Torresin vyöhykeseitsenkymmenen tehtävästä.

Kaikkia, jotka haluavat yhtyä kiitolisuutemme ilmaukseen heidän erinomaisesta palveluksestaan, pyydetään osoittamaan se.

Ehdotetaan, että hyväksymme Wenceslao H. Svecin vyöhykeseitsenkymmeneksi.

Kaikkia, jotka hyväksyvät tehdyn ehdotuksen, pyydetään osoittamaan se.

Mahdollisesti vastaan olevat.

Ehdotetaan, että hyväksymme muut johtavat auktoriteetit, vyöhykeseitsenkymmenet ja apujärjestöjen ylimmät johtokunnat nykyisessä kokoonpanossa.

Niitä, jotka hyväksyvät ehdotuksen, pyydetään osoittamaan se.

Jos joku on vastaan, hän voi osoittaa sen.

Presidentti Monson, nähdäkseni äänestys konferenssikeskuksessa on ollut yksimielinen tehtyjen ehdotusten puolesta.

Kiitos, veljet ja sisaret, hyväksyvistä äänestyksestänne, uskostanne, omistautumisestanne ja rukouksistanne. ■

Vanhin Robert D. Hales
kahdentoista apostolin koorumista

Tahdonvapaus – välttämätön elämänsuunnitelmalle

Aina kun me päätämme tulla Kristuksen luokse, ottaa päällemme Hänen nimensä ja seurata Hänen palvelijoitaan, me etenemme iankaikkiseen elämään johtavalla polulla.

Sain äskettäin kirjeen ystävältä, jonka olen tuntenut yli 50 vuotta. Hän ei ole kirkkomme jäsen. Olin lähettänyt hänelle vähän evankeliumiaiheista luettavaa, mihin hän vastasi: ”Alkuun minun oli vaikeaa ymmärtää, mitä tyyppilliset mormonikielen sanat kuten *tahdonvapaus* tarkoittavat. Ehkäpä lyhyt selvitys sanoista olisi hyödyllinen.”

Yllätyin siitä, ettei hän ymmärtänyt, mitä tarkoitamme sanalla *tahdonvapaus*. Etsin sanan verkkosanakirjasta. [Englanninkielisen] sanan *agency* [’tahdonvapaus’] 10 määritelmästä ja käyttötarkoituksesta yhdessäkään ei ilmaistu ajatusta, että tekee valintoja toimia. Me opetamme, että tahdonvapaus on Jumalan meille antama kyky ja oikeus valita ja toimia omasta puolestamme eikä olla toiminnan kohteina¹. Tahdonvapaus tarkoittaa toimimista siten, että olemme tilivelvollisia ja vastuussa teoistamme. Meidän tahdonvapautemme on välttämätön pelastussuunnitelmalle. Sen ansiosta

me olemme ”vapaita valitsemaan vapauden ja iankaikkisen elämän kaikkien ihmisten suuren Välimiehen kautta, tai valitsemaan orjuuden ja kuoleman Perkeleen orjuuden ja valan mukaisesti”².

Tutun kirkon laulun sanat opettavat meille hyvin selkeästi tätä periaatetta:

*On sielu vapaa jokaisen,
Se tiedä, sinä ihminen.
Vaikk’ Jumala vois säätää sen,
Ei pakota Hän taivaaseen.*³

Vastatakseni ystäväni kysymykseen sekä hyvien miesten ja naisten kysymyksiin kaikkialla saanen kertoa teille enemmän siitä, mitä me tiedämme tästä tahdonvapauden merkityksestä.

Ennen kuin tulimme tänne maan päälle, taivaallinen Isä esitteli pelastussuunnitelmansa – suunnitelman, jonka mukaan tulemme maan päälle ja saamme ruumiin, päätämme tehdä joko hyvää tai pahaa, ja edistymme, jotta voimme tulla Hänen kaltaisikseen

ja elää Hänen kanssaan ikuisesti.

Tahdonvapautemme – kykymme valita ja toimia itse – on välttämätön osatekijä tässä suunnitelmassa. Ilman tahdonvapautta emme kykenisi tekemään oikeita valintoja ja edistymään. Tahdonvapautta käyttäen me kuitenkin voisimme tehdä vääriä valintoja, tehdä syntiä, ja menettää mahdollisuuden olla taas taivaallisen Isän kanssa. Tästä syystä varattaisiin Vapahtaja, joka kärsisi syntiemme tähden ja joka lunastaisi meidät, jos tekisimme parannuksen. Äärettömällä sovituksellaan Hän toteuttaisi ”armonsuunnitelman, tyydyttääkseen oikeudenmukaisuuden vaatimukset”⁴.

Kun taivaallinen Isä oli esitelty suunnitelmansa, Lusifer astui esiin ja sanoi: ”Lähetä minut, – – ja lunastan koko ihmissuvun, niin ettei yksikään sielu huku, – – anna siis minulle kunniasi.”⁵ Isä hylkäsi tämän suunnitelman, koska se olisi kieltänyt meiltä tahdonvapautemme. Se oli todellakin kapinasuunnitelma.

Sitten Jeesus Kristus, taivaallisen Isän rakas ja valittu Poika alusta asti, käytti tahdonvapauttaan ja sanoi: ”Isä, sinun tahtosi tapahtukoon, ja kunnia olkoon sinun ikuisesti.”⁶ Hän olisi Vapahtajamme – maailman Vapahtaja.

Lusiferin kapinointi sai aikaan suuren hengellisen konfliktitilanteen. Jokaisella taivaallisen Isän lapsista oli tilaisuus käyttää tahdonvapautta, jonka taivaallinen Isä oli antanut hänelle. Me päätimme uskoa Vapahtajaa Jeesusta Kristusta – tulla Hänen luokseen, seurata Häntä ja hyväksyä suunnitelman, jonka taivaallinen Isä esitti hyväksymme. Mutta kolmasosalla taivaallisen Isän lapsista ei ollut uskoa seurata Vapahtajaa, ja he päättivät seurata sen sijaan Lusiferia eli Saatanaa.⁷

Ja Jumala sanoi: ”Ja nyt, koska Saatana kapinoi minua vastaan ja pyrki hävittämään ihmisen tahdonvapauden,

jonka minä, Herra Jumala, olin antanut hänelle, – – minä käskin syöstä hänet alas.⁸ Ne, jotka seurasivat Saatanaa, menettivät mahdollisuuden saada kuolevainen ruumis, elää maan päällä ja edistyä. He menettivät tahdonvapautensa käyttäessään sitä siten kuin käyttivät.

Nyt Saatana ja hänen seuraajiltaan ei ole muuta voimaa kuin voima kiusata ja koetella meitä. Heidän ainoa ilonsa on tehdä meistä ”yhtä kurjia kuin [he] itse”⁹. Ainoa onnea he saavat vain siitä, kun me rikomme Herran käskyjä.

Mutta ajatelkaapa: kuolevaisuutta edeltävässä tilassamme me päätimme seurata Vapahtajaa Jeesusta Kristusta! Ja koska teimme niin, saimme tulla maan päälle. Todistan, että tekemällä saman valinnan seurata Vapahtajaa ollessamme täällä maan päällä me saamme vielä suuremman siunauksen iankaikkisuuksissa. Mutta tietäkää: meidän on pysyttävä päätöksessämme seurata Vapahtajaa. Kyseessä on iankaikkisuus, ja viisas tahdonvapautemme käyttäminen sekä tekemme ovat välttämättömiä voidaksemme saada iankaikkisen elämän.

Koko elämänsä ajan Vapahtajamme näytti meille, kuinka meidän tulee käyttää tahdonvapauttamme. Poikaisena Jerusalemissa Hän teki harkitun

päätöksen ”olla [Isänsä] luona”¹⁰. Palvelutyössään Hän päätti kuuliaisesti tehdä Isänsä tahdon¹¹. Getsemanessa Hän päätti kärsiä kaiken sanoen: ”Älköön toteutuko minun tahtoni, vaan sinun.” Silloin taivaasta ilmestyi hänelle enkeli, joka vahvisti häntä.¹² Ristillä Hän teki valinnan rakastaa vihollisiaan rukoillen: ”Isä, anna heille anteeksi. He eivät tiedä, mitä tekevät.”¹³ Ja sitten Hänet jätettiin yksin, jotta Hän voisi lopulta osoittaa, että valinta oli Hänen. ”[Isä], miksi hylkäsit minut?” Hän kysyi.¹⁴ Lopuksi Hän käytti tahdonvapauttaan toimia ja kesti loppuun asti, kunnes Hän voi sanoa: ”Se on täytetty.”¹⁵

Vaikka ”häntä on koeteltu kaikessa samalla tavoin kuin meitäkin koetellaan”¹⁶, niin jokaisessa valinnassaan ja jokaisessa teossaan Hän käytti tahdonvapauttaan olla Vapahtajamme – murtaa synnin ja kuoleman kahleet meidän hyväksemme. Ja täydellisellä elämällään Hän opetti meille, että kun päätämme tehdä taivaallisen Isämme tahdon, tahdonvapautemme säilyy, mahdollisuutemme lisääntyvät ja me edistymme.

Todisteita tästä totuudesta on kaikkialla pyhissä kirjoituksissa. Job menetti kaiken, mitä hänellä oli, mutta päätti pysyä uskollisena, ja hän sai Jumalan iankaikkiset siunaukset.

Maria ja Joosef päättivät noudattaa enkelin varoitusta paeta Egyptiin, ja Vapahtajan henki säästy. Joseph Smith päätti noudattaa Moronin ohjeita, ja palautus tapahtui, kuten oli profetoitu. Aina kun me päätämme tulla Kristuksen luokse, ottaa päällemme Hänen nimensä ja seurata Hänen palvelijoi-taan, me etenemme iankaikkiseen elämään johtavalla polulla.

Matkallamme kuolevaisuudessa on hyödyllistä muistaa, että myös päinvastainen pitää paikkansa: Kun emme pidä käskyjä tai noudata Pyhän Hengen kehotuksia, mahdollisuutemme vähenevät, kykymme toimia ja edistyä heikkenevät. Kun Kain riisti veljensä hengen, koska hän rakasti Saatanaa enemmän kuin Jumalaa, hänen hengellinen edistymisensä lakkasi.

Sain nuoruudessani tärkeän opetuksen siitä, kuinka tekemme voivat rajoittaa vapauttamme. Kerran isäni antoi minulle tehtäväksi lakata puullattian. Päätin aloittaa ovealta ja edetä *sisälle* huoneeseen. Kun olin melkein valmis, tajusin, etten ollut jättänyt itselleni mitään poistumistietä. Toisella puolella ei ollut ikkunaa eikä ovea. Olin kirjaimellisesti lakannut itseni nurkkaan. Minulla ei ollut paikkaa, minne mennä. Olin jumissa.

Aina kun me olemme tottelemattomia, me lakkaamme hengellisesti

itsemmä nurkkaan ja olemme valintojemme vankeja. Vaikka olemme hengellisesti jumissa, aina on olemassa paluutie. Parannuksen tavoin kääntyminen ympäri ja käveleminen juuri lakatun lattian yli tarkoittaa lisää työtä – paljon uudelleen hiomista ja lakkaamista! Paluu Herran luo ei ole helppoa, mutta se kannattaa.

Kun ymmärrämme parannuksen haasteellisuuden, arvostamme sitä, että meillä on siunauksinamme Pyhä Henki opastamassa tahdonvapautemme käyttöä ja taivaallinen Isä, joka antaa meille käskyjä ja vahvistaa ja tukee meitä niiden pitämisessä. Me ymmärrämme myös, kuinka kuuliaisuus käskyille suojelee pohjimmitaan tahdonvapauttamme.

Jos esimerkiksi noudatamme viisauden sanaa, vältämme huonon terveyden ja aineriippuvuuden vankeuden, jotka kirjaimellisesti vievät meiltä kyvyn toimia omasta puolestamme.

Kun noudatamme neuvoja välttää velkaa ja maksaa sen pois nyt, käytämme tahdonvapauttamme ja saamme vapauden käyttää käytössämme olevia tuloja muiden avuksi ja siunaukseksi.

Kun noudatamme profeettojen

neuvoja pitää perheiltä ja perheruokous ja tutkia perheenä pyhiä kirjoituksia, kodistamme tulee lastemme hengellisen kasvun lähde. Siellä me opetamme heille evankeliumia, lausomme todistuksemme, ilmaisemme rakkautemme ja kuuntelemme heidän kertoessaan tunteistaan ja kokemuksistaan. Vanhurskailla valinnoillamme ja teoillamme me vapautamme heidät pimeydestä lisäämällä heidän kykyään vaeltaa valossa.

Maailma opettaa monia valheita tahdonvapaudesta. Monet ajattelevat, että meidän pitäisi syödä, juoda ja olla iloisia, ”ja jos olemmekin syyllisiä, Jumala antaa meille muutaman raipaniskun, ja lopulta meidät pelastetaan”¹⁷. Toiset maallistuvat ja kieltävät Jumalan. He vakuuttavat itselleen, ettei kaikessa ole vastakohtaisuutta¹⁸, ja siksi ”mikään, mitä ihminen [tekee, ei ole] rikos”¹⁹. Se tekee ”tyhjäksi Jumalan viisauden ja hänen iankaikkiset tarkoituksensa”²⁰.

Toisin kuin maailman maallinen opetus, pyhät kirjoitukset opettavat meille, että meillä on tahdonvapaus ja että tahdonvapautemme vanhurskas käyttö vaikuttaa aina meillä oleviin mahdollisuuksiin ja kykyymme toimia niiden mukaan ja edistyä iankaikkisesti.

Herra antoi esimerkiksi profeetta Samuelin suulla selkeän käskyn kuningas Saulille:

”Herra lähetti minut voitelemaan sinut – kuninkaaksi. Kuule siis, mitä Herra käsklee.

– – Mene siis nyt ja kukista amalekilaiset. – – [Hävitätä] kaikki [mitä heillä on].”²¹

Mutta Saul ei noudattanut Herran käskyä. Hän harjoitti niin sanottua ”valikoivaa kuuliaisuutta”. Luottaen omaan viisauteensa hän säästi kuningas Agagin hengen ja toi takaisin parhaat lampaat, härät ja muut eläimet.

Herra ilmoitti tämän profeetta

Samuelille ja lähetti hänet ottamaan Saulilta pois kuninkuuden. Profeetan saapuessa Saul sanoi: ”Olen täyttänyt Herran käskyn.”²² Mutta profeetta tiesi toisin ja sanoi: ”Mitä tämä lampaiden määkinä sitten on? Entä lehmien ammunen, joka tuolta kuuluu?”²³

Saul puolustautui syyttämällä muita sanoen, että kansa oli säästänyt eläimet uhrilahjana Herralle. Profeetan vastaus oli selkeä: ”Kumpi on Herralle mieleen, uhrin vai kuuliaisuus? Kuuliaisuus on parempi kuin uhri, [Herran käskyjen] totteleminen parempi kuin oinasten rasva.”²⁴

Lopulta Saul tunnusti sanoen: ”Olen tehnyt syntiä. Olen rikkonut Herran käskyä ja sinun määräyksiäsi vastaan, sillä pelkäsin miehiäni ja taivuin heidän tahtoonsa.”²⁵ Koska Saul ei ollut täsmällisen kuuliainen – koska hän päätti olla ”valikoivan kuuliainen” – hän menetti tilaisuuden ja vapauden olla kuningas.

Veljeni ja sisareni, tottelemmeko me täsmällisesti Herran ja Hänen profeettojensa ääntä? Vai harjoitammeko me Saulin tavoin valikoivaa kuuliaisuutta ja pelkäämme ihmisten arvostelua?

Myönnän, että me kaikki teemme virheitä. Pyhissä kirjoituksissa meille opetetaan: ”Kaikki ovat tehneet syntiä ja ovat vailla Jumalan kirkkautta.”²⁶ Me rakastamme teitä, jotka huomaatte olevanne menneisyyden ja epävanhurskaiden valintojen vankeja, pimeään nurkkaan ahdistettuja, vailla kaikkia siunauksia, joita tahdonvapauden vanhurskas käyttäminen suo. Tulkaa takaisin! Tulkaa pois pimeästä nurkasta valoon. Vaikka teidän olisi käveltävä juuri lakatun lattian yli, se kannattaa. Luottakaa siihen, että ”koko ihmiskunta [myös te ja minä] voi pelastua Kristuksen sovituksen ansiosta noudattamalla evankeliumin lakeja ja toimituksia”²⁷.

Kun sovituksen hetki oli lähestymässä, Vapahtaja piti suurenmoisen

esirukouksensa ja puhui meistä kaikista sanoessaan: ”Isä, minä tahdon, että ne, jotka olet minulle antanut, olisivat kanssani siellä missä minä olen. Siellä he näkevät minun kirkkauteni, jonka sinä olet antanut minulle.”²⁸ ”Ja ikuinen elämä on sitä, että he tuntevat sinut, ainoan todellisen Jumalan, ja hänet, jonka olet lähettänyt, Jeesuksen Kristuksen.”²⁹

Lausun erityisen todistukseni siitä, että He elävät. Kun me käytämme tahdonvapauttamme vanhurskaasti, me opimme tuntemaan Heidät, meistä tulee enemmän Heidän kaltaisiaan ja me valmistaudumme siihen päivään, jolloin ”jokainen polvi on notkistuva ja jokainen kieli tunnustava”, että Jeesus on Vapahtajamme.³⁰ Seuratkaamme Häntä ja iankaikkista Isäämme edelleen kuten teimme alussa. Sitä rukoilen Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. Ks. 2 Nefi 2:26.
2. 2. Nefi 2:27.
3. ”On sielu vapaa jokaisen”, (MAP-lauluja, 1965, 120.
4. Alma 42:15.
5. Moos. 4:1.
6. Moos. 4:2.
7. Ks. OL 29:36.
8. Moos. 4:3.
9. 2. Nefi 2:27; ks. myös 2. Nefi 9:9.
10. Luuk. 2:49.
11. Ks. 3. Nefi 27:13.
12. Luuk. 22:42–43.
13. Luuk. 23:34.
14. Matt. 27:46; Mark. 15:34.
15. Joh. 19:30.
16. Hepr. 4:15.
17. 2. Nefi 28:8.
18. Ks. 2. Nefi 2:11.
19. Alma 30:17.
20. 2. Nefi 2:12.
21. 1. Sam. 15:1, 3.
22. 1. Sam. 15:13.
23. 1. Sam. 15:14.
24. 1. Sam. 15:22.
25. 1. Sam. 15:24.
26. Room. 3:23.
27. UK 3.
28. Joh. 17:24.
29. Joh. 17:3.
30. Moosia 27:31.

Vanhin Quentin L. Cook

kahdentoista apostolin koorumista

Tulkoon valo!

Yhä jumalattomammassa maailmassamme on välttämätöntä, että uskonkäsitteisiin perustuvat arvot ovat osana julkista keskustelua.

Minulla oli syntymäpäivä viime kuussa. Vaimoni Mary antoi minulle syntymäpäivälahjaksi CD:n, jossa on lauluja toivosta ja uskosta tunnetun brittiläisen laulajan Vera Lynnin laulamana. Hän innoitti kuulihoitoaan toisen maailmansodan synkkinä päivinä.

Siihen, miksi vaimoni antoi minulle tämän lahjan, liittyy pieni tarina. Lontoon pommitus syyskuussa 1940 alkoi päivää ennen syntymääni.¹ Äitini, joka kuunteli sairaalahuoneessaan radiosta selostusta Lontoon pommituksesta, päätti nimetä minut Quentin-nimisen radiokuuluttajan mukaan.

Laulaja Vera Lynn on nykyään 93-vuotias. Joitakin hänen sota-ajan lauluistaan julkaistiin uudelleen viime vuonna, ja ne nousivat heti musiikkilistojen kärkeen Englannissa. Ne teistä, jotka ovat vähän vanhempia, muistavat lauluja kuten ”The White Cliffs of Dover”.

Minua kosketti syvästi laulu nimeltä ”When the Lights Go on Again (All over the World)”. Laulu toi mieleeni kaksi ajatusta – ensiksi, erään brittiläisen valtiomiehen profeetalliset sanat: ”Valot tulevat sammumaan kaikkialla Euroopassa, emme tule näkemään niiden syytymistä enää meidän elinaikanamme”², ja toiseksi,

englantilaiskaupunkien kuten Lontoon yllä tehdyt pommihyökkäykset. Jotta hyökkäävien pommikoneiden olisi vaikeampi löytää kohdetta, määrättiin pimennyksiä. Valot sammutettiin ja ikkunat peitettiin verhoilla.

Tuo laulu kuvastaa optimistista toivoa siitä, että vapaus ja valo palautettaisiin. Niille meistä, jotka ymmärtävät Vapahtajan ja Kristuksen valon³ tehtävän jatkuvassa hyvän ja pahan välisessä taistelussa, vertailu tuon maailmansodan ja tämän päivän moraalisen taistelun välillä on selkeä. Juuri Kristuksen valon avulla koko ihmiskunta voi ”erottaa hyvän pahasta”⁴.

Vapaus ja valo eivät ole koskaan olleet helppoja saavuttaa tai säilyttää. Taivaassa käydystä sodasta alkaen pahuuden voimat ovat käyttäneet kaikkia mahdollisia keinoja tuhotakseen tahdonvapauden ja hävittääkseen valon. Hyökkäys moraalisia periaatteita ja uskonnonvapautta vastaan ei ole koskaan ollut voimakkaampi.

Meidän myöhempien aikojen pyhien täytyy tehdä parhaamme säilyttääksemme valon ja suojellaksemme perheitämme ja asuinyhteisöjämme tältä moraalien ja uskonnonvapauden vastaiselta hyökkäykseltä.

Perheen suojeleminen

Pahuuden voimien hyökkäykset, joita näyttää tulevan joka suunnalta, uhkaavat perhettä jatkuvasti. Vaikka tärkeimpänä pyrkimyksenämme tuleekin olla valon ja totuuden tavoitteleminen, meidän olisi viisasta varjella kotejamme niiltä vaarallisilta pommeilta, jotka tuhoavat hengellisen kehityksen ja kasvun. Erityisesti pornografia on moraaliin kohdistuva joukkotuhoase. Sillä on ensisijainen vaikutus moraalisten arvojen rappeutumiseen. Jotkin televisio-ohjelmat ja internetsivustot ovat yhtä vaarallisia. Nämä pahuuden voimat poistavat maailmasta valoa ja toivoa. Rappion vauhti kiihtyy.⁵ Jos emme varjele kotejamme ja elämäämme pahuudelta, älkää hämmästykö, jos tuhoisat moraalin räjähdykset rikkovat rauhan, joka on palkintona vanhurskaasta elämästä. Meillä on vastuullinen tehtävä olla maailmassa mutta ei maailmasta.

Sen lisäksi meidän täytyy lisätä suuressi uskonnon harjoittamista kotona. Viikoittainen perheilta ja päivittäinen perherukous ja pyhien kirjoitusten tutkiminen ovat välttämättömiä. Meidän täytyy tuoda kotiimme sellaista, mikä on ”hyveellistä, rakastettavaa tai hyvältä kuuluvaa tai kiitettävää”⁶. Jos teemme kodeistamme pyhiä paikkoja, jotka suojaavat meitä pahuudelta, olemme turvassa pyhissä kirjoituksissa ennustetuilta haitallisilta seurauksilta.

Asuinyhteisön suojeleminen

Sen lisäksi että suojelemme omaa perhettämme, meidän tulisi olla valon lähteenä oman asuinyhteisömme suojelemisessa. Vapahtaja sanoi: ”Näin loistakoon teidänkin valonne ihmisille, jotta he näkisivät teidän hyvät tekonne ja ylistäisivät Isääne, joka on taivaissa.”⁷

Meidän aikaamme on kuvattu ”yltäkyläisyyden ja epäilyksen ajaksi”⁸.

Paitsi että yksinkertainen usko Jumalan voimaan ja valtuuteen kyseenalaiseksi, sitä myös panetellaan. Kuinka voimme näissä olosuhteissa edistää arvoja tavalla, joka vaikuttaa ei-uskoviin ja välinpitämättömiin ihmisiin sekä auttaa hillitsemään väkivallan ja pahuuden syöksykierrettä?

Tämä kysymys on tavattoman tärkeä. Ajatelkaa profeetta Mormonia ja hänen ahdistustaan, kun hän julisti: ”Kuinka saatoitte hylätä sen Jeesuksen, joka seisoi syli avoinna ottaakseen teidät vastaan!”⁹ Mormonin ahdistus oli oikeutettua, ja hänen poikansa Moroni jäi jäljelle kertomaan ”murheellista tarinaa [kansansa] tuhosta”¹⁰.

Se, että olen saanut itse elää ja olla tekemisissä ihmisten kanssa eri puolilla maailmaa, antaa minulle aihetta optimisimiin. Uskon, että valo ja totuus säilyvät meidän aikanamme. Kaikissa kansakunnissa on joukoittain niitä, jotka palvelevat Jumalaa ja tuntevat olevansa tilivelvollisia Hänelle omasta käyttäytymisestään. Jotkut tarkkailijat uskovat, että on tapahtumassa maailmanlaajuinen uskon elpyminen.¹¹ Me kirkon johtohenkilöt olemme tavanneet toisten uskontokuntien johtohenkilöitä ja olemme huomanneet, että on olemassa yhteinen moraalinen perusta, joka ylittää teologiset erot ja yhdistää meitä pyrkimyksissämme kohti parempaa yhteiskuntaa.

Huomaamme myös, että suurin osa ihmisistä kunnioittaa yhä moraalinen perusarvoja. Älkää kuitenkaan ymmärtäkö väärin: on myös ihmisiä, jotka ovat lujasti päättäneet sekä tuhota uskon että hylätä kaiken uskonnollisen vaikutuksen yhteiskunnassa. Toiset pahat ihmiset riistävät, manipuloivat ja hajottavat yhteiskuntaa huumeiden, pornografian, seksuaalisen hyväksikäytön, ihmiskaupan, rosvouden ja epärehellisten liiketoimien avulla. Näiden ihmisten voima

ja vaikutus on sangen suurta, vaikka heitä onkin suhteellisen vähän.

Uskovien ihmisten ja niiden välillä, jotka halusivat poistaa uskonnon ja Jumalan julkisesta elämästä, on aina vallinnut jatkuva kamppailu.¹² Nykyään monet mielipidejohtajat hylkäävät juutalaiskristillisiin arvoihin perustuvan moraalisen maailmankuvan. Heidän mielestään ei ole olemassa objektiivista moraalista järjestystä.¹³ He uskovat, ettei moraalisia tavoitteita tule suosia.¹⁴

Silti suurin osa ihmisistä haluaa olla hyviä ja kunniallisia. Kristuksen valo, joka on eri asia kuin Pyhä Henki, opastaa heidän omaatuntoaan. Tiedämme pyhien kirjoitusten perusteella, että Kristuksen valo on ”Henki [joka] antaa valon jokaiselle ihmiselle, joka tulee maailmaan”¹⁵. Tämä valo annetaan ”koko maailman tähden”¹⁶. Presidentti Boyd K. Packer on opettanut, että Kristuksen valo on ”innoituksen lähde, joka on meillä jokaisella samoin kuin kaikilla muillakin ihmiskunnan jäsenillä”¹⁷. Siksi monet hyväksyvät moraaliset arvot silloinkin, kun ne perustuvat uskonnollisiin vakaumuksiin, joita he eivät henkilökohtaisesti kannata. Kuten voimme lukea Mormonin kirjan Moosian kirjasta: ”Ei ole tavallista, että kansa haluaa mitään sellaista, mikä on vastoin oikeaa, mutta on tavallista, että kansan vähäisempi osa haluaa sellaista, mikä ei ole oikein.” Sen jälkeen Moosia varoittaa: ”Jos tulee aika, jolloin kansan ääni valitsee pahuuden, silloin Jumalan tuomioiden on aika kohdata teitä.”¹⁸

Yhä jumalattomammassa maailmassamme on välttämätöntä, että uskonnokäsityksiin perustuvat arvot ovat osana julkista keskustelua. Uskonnollisen vakaumuksen opastamalla moraalilla kannanotoilla täytyy olla yhtäläinen pääsy julkiseen esilletuloon.

Useimpien valtioiden perustuslaissa uskonnolliselle vakaumukselle ei ehkä anneta etusijaa, muttei sitä saisi halveksiakaan.¹⁹

Uskonto on valon, tiedon ja viisauden lähde, ja se hyödyttää yhteiskuntaa dramaattisesti, kun siihen kuuluvat käyttäytyvät moraalisesti, koska he tuntevat olevansa tilivelvollisia Jumalalle.²⁰

Tätä näkökohtaa valaisee kaksi uskonnollista periaatetta.

Rehellinen käytös, jonka kannustimena on tilivelvollisuus Jumalalle

Kolmastoista uskonkappale alkaa: ”Me uskomme, että tulee olla vilpittömän.” Vilpittömyys eli rehellisyys on uskonnokäsityksiin perustuva periaate, ja se on yksi Jumalan peruslaeista.

Monta vuotta sitten, kun toimin lakimiehenä Kaliforniassa, eräs kirkkoomme kuulumaton ystävä ja asiakas tuli tapaamaan minua ja näytti minulle valtavan innoissaan kirjettä, jonka hän oli saanut eräältä MAP-kirkon lähiseurakunnan piispalta. Piispa kirjoitti, että eräs hänen seurakuntansa jäsen, asiakkaani entinen työntekijä, oli ottanut tarvikkeita asiakkaani työpaikalta järjkeillen niiden olevan ylijäämätavaroita. Tultuaan omistautuneeksi myöhempien aikojen pyhäksi ja pyrkiessään seuraamaan Jeesusta Kristusta tämä työntekijä kuitenkin ymmärsi, että se, mitä hän oli tehnyt, oli epärehellistä. Mies oli laittanut kirjeeseensä mukaan rahasumman, joka kattoi tavaroiden arvon korkoineen. Asiakkaaseeni teki suuren vaikutuksen se, että maallikkojohtajan välityksellä kirkko auttoi tuota miestä tämän pyrkimyksessä tehdä sovinto Jumalan kanssa.

Ajatelkaa sitä valoa ja totuutta, joka yhteisellä rehellisyyden arvolla on juutalaiskristillisessä maailmassa. Ajatelkaa, miten yhteiskuntaan vaikuttaisi, jos nuoret eivät lunttaisi

koulussa, jos aikuiset olisivat rehellisiä työpaikallaan ja uskollisia avioliittolu-pauksilleen. Meille perusrehellisuuden käsite perustuu Vapahtajan elämään ja opetuksiin. Rehelliisyyttä arvostetaan myös monissa muissa uskonnoissa ja historiallisissa kirjallisuudessa. Runoilija Robert Burns on sanonut: ”Rehellinen mies on Jumalan jaloin teos.”²¹ Uskovat ihmiset kokevat lähes aina olevansa tilivelvollisia Jumalalle rehelliisyydestään. Juuri siksi tuo kalifornialainen mies katui aiempaa epärehelliisyyttään.

Viimevuotisessa promootio-puheessa Clayton Christensen, Harvardin professori ja kirkon johtohenkilö, kertoi tositapauksen ulkomaalaisesta kollegastaan, joka oli tutkinut demokratiaa. Tuo ystävä hämmästyti sitä, kuinka äärimmäisen tärkeää uskonto on demokratialle. Hän tähdensi, että yhteiskunnissa, joissa kansalaisia opetetaan pienestä pitäen tuntemaan tilivelvollisuutta Jumalalle rehelliisyydessä ja nuhteettomuudessa, he noudattavat sääntöjä ja käytäntöjä, jotka ilman pakotteitakin edistävät demokraattisia ihanteita. Niissä yhteiskunnissa, joissa näin ei tapahdu, mikään määrä poliiseja ei riitä rehelliisen käytöksen takaamiseksi.²²

Rehelliisyyteen liittyvillä moraalilla arvoilla voi selvästikin olla merkittävä tehtävä valon ja totuuden vakiinnuttamisessa ja yhteiskunnan kehittämises-sä, ja sellaisten ihmisten, joilla ei ole uskoa, tulisi arvostaa niitä.

Kaikkien Jumalan lasten pitäminen veljinä ja sisarina

Toinen esimerkki siitä, kuinka uskonto hyödyttää yhteiskuntaa ja tuo valoa maailmaan, on uskonnon rooli siinä, että kaikkia Jumalan lapsia pidetään veljinä ja sisarina.

Kahden viime vuosisadan aikana monet uskon perustuvat instituutiot

ovat olleet etulinjassa ojentamassa kättään ja pelastamassa epäinhimillisiin olosuhteisiin joutuneita, koska niiden jäsenet uskovat, että kaikki ihmiset on luotu Jumalan kuvaksi ja kaltaiseksi.²³ William Wilberforce, suuri brittiläinen valtiomies, joka vaikutti suuresti orjakaupan kieltämiseen Isossa-Britanniassa, on loistava esimerkki.²⁴ Koskettava laulu ”Amazing Grace” ja samanniminen innoittava elokuva vangitsevat tuon 1800-luvun alun tunnelman ja kuvailevat hänen sankarillisia ponnistelujaan. Wilberforcen väsymättömät ponnistelut olivat ensimmäisiä toimia tuon hirvittävän, epäoikeudenmukaisen, julman ja turmeltuneen käytännön lopettamiseksi. Osana noita ponnisteluja hän – yhdessä toisten johtohenkilöiden kanssa – ryhtyi uudistamaan yhteiskunnallista moraalialia. Hän uskoi, että koulutuksen ja hallinnon tuli perustua moraaliiin.²⁵ ”Hänen – näkemysensä moraalien ja hengellisyyden kehittämisestä oli hänen elämänsä tärkein sisältö, olipa kyseessä avoliitoinstituution puolustaminen, orjakauppaa vastaan hyökkääminen tai lepopäivän tarmokas puolustaminen.”²⁶ Suurella tarmokkuudella hän auttoi saamaan liikkeelle maan moraaliset ja yhteiskunnalliset johtajat

valtakunnalliseen taisteluun paheita vastaan.²⁷

Kirkkomme varhaisina aikoina suurin osa jäsenistämme vastusti orjuutta.²⁸ Heidän uskonkäsityksensä ohella se oli merkittävä syy, joka johti heidän kokemuksiinsa vihamielisyyksiin ja väkivaltaisuuksiin, jotka huipentuivat kuvernööri Boggsin antamaan hävityskäskeyn Missouriissa.²⁹ Vuonna 1833 Joseph Smith sai ilmoituksen, jossa sanottiin: ”Ei ole oikein, että kukaan olisi toisen orjuudessa.”³⁰ Sitoutumisemme uskonnonvapauteen ja kaikkien ihmisten kohtelemiseen Jumalan poikina ja tyttärinä ovat keskeisiä opissamme.

Nämä ovat vain kaksi esimerkkiä siitä, kuinka uskon perustuvat arvot tukevat periaatteita, jotka ovat suurena siunauksena yhteiskunnalle. Niitä on monia muitakin. Meidän tulisi sekä osallistua itse että tukea lujaluonteisia ja nuhteettomia ihmisiä auttaaksemme vakiinnuttamaan uudelleen moraalialia arvoja, jotka tulevat olemaan siunaukseksi koko yhteisölle.

Saanan sanoa selvästi, että kaikkien äänen tulee saada kuulua julkisuudessa. Uskonnollisia tai maallisia ääniä ei saisi hiljentää. Meidän ei myöskään pidä odottaa, että koska jotkin näkemyksemme juontavat juurensa

uskonnollisista periaatteista, ne hyväksytään automaattisesti tai niitä suositaan. Mutta on myös selvää, että sellaisilla näkökannoilla ja arvoilla on oikeus tulla tarkastelluiksi ansioidensa pohjalta.

Oppimme moraalinen perusta voi olla merkkipalo maailmalle, ja se voi olla yhdistävä voima sekä moraalisuudessa että uskossa Jeesukseen Kristukseen. Meidän täytyy suojella perheitämme ja olla etulinjassa yhdessä kaikkien hyväntahtoisten ihmisten kanssa tehden kaiken voitavamme säilyttääksemme valon, toivon ja moraalien omassa yhteisössämme.

Jos me sekä julistamme näitä periaatteita että elämme niiden mukaan, me seuraamme Jeesusta Kristusta, joka on todellinen maailman Valo. Me voimme olla voima vanhurskaudessa valmistautuessamme Herramme ja Vapahtajamme Jeesuksen Kristuksen toiseen tulemiseen. Odotamme innolla sitä kaunista päivää, jolloin ”vapaat sydämet laulavat valojen syttyessä kaikkialla maailmassa”³¹. Jeesuksen Kristuksen pyhässä nimessä. Amen. ■

VIITTEET

1. Ks. Richard Hough ja Denis Richards, *The Battle of Britain: The Greatest Air Battle of World War II*, 1989, s. 264.
2. Pidetään sir Edward Greyn sävellyksenä. Ks. ”When the Lights Go On Again (All over the World)”, wikipedia.org.
3. Ks. OL 88:11–13. Kristuksen valo on ”valo, joka on kaikessa ja joka antaa elämän kaikelle ja joka on laki, jolla kaikkea hallitaan” (jae 13). Laajemman ymmärryksen Kristuksen valosta sekä erosta Kristuksen valon ja Pyhän Hengen välillä saa Boyd K. Packerin artikkelista ”Kristuksen valo”, *Liahona*, huhtikuu 2005, s. 8–14.
4. Moroni 7:19.
5. Ks. Jacques Barzun, *From Dawn to Decadence: 500 Years of Western Cultural Life*, 2000, s. 798.
6. UK 13.
7. Matt. 5:16.
8. Roger B. Porter, ”Seek Ye First the Kingdom of God”, puhe Cambridgen yliopistoseurakunnassa Cambridgen

- vaarnassa Massachusettsissa, 13. syyskuuta 2009.
9. Morm. 6:17.
  10. Morm. 8:3.
  11. Ks. John Micklethwait ja Adrian Wooldridge, *God Is Back: How the Global Revival of Faith Is Changing the World*, 2009.
  12. Ks. Diana Butler Bass, "Peace, Love and Understanding", kirja-arvostelu John Micklethwaitin ja Adrian Wooldridgen julkaisusta *God Is Back*, *Washington Post National Weekly Edition*, 27. heinäkuuta – 2. elokuuta 2009, s. 39.
  13. Ks. David D. Kirkpatrick, "The Right Hand of the Fathers", *The New York Times Magazine*, 20. joulukuuta 2009, s. 27.
  14. Ks. "The Right Hand of the Fathers", s. 27. Robert P. George opettaa, että meillä on joko moraalinen ymmärrys ja vapaa valinta tai meillä on moraalinen piittaamattomuus ja determinismi.
  15. OL 84:46.
  16. OL 84:48.
  17. "Kristuksen valo", s. 8.
  18. Moosia 29:26–27.
  19. Ks. Margaret Somerville, "Should Religion Influence Policy?", www.themarknews.com/articles/1535-should-religion-influence-policy.
  20. Ks. Zhao Xiao, "Market Economies With Churches and Market Economies Without Churches", 2002, www.danwei.org/business/churches_and_the_market_econom.php. Tämä kiinalainen kansantaloustieteilijä esittää, että moraalista tukea tarvitaan estämään ihmisiä valehtelemasta ja vahingoittamasta toisiaan.
  21. "The Cotter's Saturday Night", julkaisussa *Poems by Robert Burns*, 1811, s. 191.
  22. Ks. Clayton M. Christensen, "The Importance of Asking the Right Questions", Southern New Hampshire'n yliopiston promootiopuhe, 16. toukokuuta 2009.
  23. Ks. 1. Moos. 1:26.
  24. Ks. William Hague, *William Wilberforce: The Life of the Great Anti-Slave Trade Campaigner*, 2007, s. 352–356.
  25. Ks. *William Wilberforce*, s. 104–105.
  26. *William Wilberforce*, s. 513.
  27. Ks. *William Wilberforce*, s. 107–108.
  28. Ks. James B. Allen ja Glen M. Leonard, *The Story of the Latter-day Saints*, 1992, s. 93, 120, 202.
  29. Ks. Leonard J. Arrington ja Davis Bitton, *The Mormon Experience: A History of the Latter-day Saints*, 1992, s. 48–51; ks. myös Clyde A. Milner ja muut, *The Oxford History of the American West*, 1994, s. 362: "Orjuutta kannattavat uudisasukkaat ja poliitikot vainosivat heitä säälimättä".
  30. OL 101:79.
  31. Laulun "When the Lights Go On Again (All Over the World)" viimeinen säe.

Piispa Richard C. Edgley

ensimmäinen neuvonantaja johtavassa piispakunnassa

Usko – valinta on teidän

Valitkaa usko epäilyksen sijaan, valitkaa usko pelon sijaan, valitkaa usko tuntemattoman ja näkymättömän sijaan ja valitkaa usko pessimismin sijaan.

Me elämme yhtä kaikkien aikojen suurenmoisinta taloudenhoitokautta – aikaa, jota aiemmat profeetat odottivat, josta he profetoivat ja jota he uskoakseni kaipasivat. Vaikka meille on suotu runsain määrin taivaallisia siunauksia, Saatana – aina yhtä todellinen – on kuitenkin erittäin aktiivinen, ja meitä kaikkia pommitetaan jatkuvasti ristiriitaisilla viesteillä. Enkeli Moroni varoitti nuorta profeetta Joseph Smithiä siitä, että tämän nimeä tulisi mainitsemaan hyvällä ja pahalla kaikkialla maailmassa (ks. JS–H 33), eikä mikään profetia ole koskaan toteutunut yhtä ilmiselvästi. Profeetta antoi henkensä todistuksensa puolesta, ja hyökkäykset kirkkoa ja jopa Vapahtajaa itseään vastaan jatkuvat nykyäänkin. Vapahtajan todellisuus, Hänen sovitushuhrinsa ja sen yleismaailmallinen soveltaminen meihin kaikkiin asetetaan kyseenalaiseksi ja usein hylätään myyttinä tai heikon ja oppimattoman mielen perusteettomana toiveena. Myös evankeliumin palautuksen todellisuus näinä myöhempinä aikoina asetetaan edelleen kyseenalaiseksi. Sellaisten viestien jatkuva pommitus saattaa

aiheuttaa hämmennystä, epäilyä ja pessimismia. Niistä kukin iskee uskomiimme perustotuuksiin, meidän uskoomme Jumalaan ja meidän tulevaisuuden toivoomme.

Tämä saattaa olla maailmamme todellisuus, mutta me voimme silti valita, kuinka siihen suhtaudumme. Kun pyhää oppiamme ja uskonkäsitteisiämme uhmataa, saamme tilaisuuden tulla tuntemaan Jumala mitä luottamuksellisimmalla ja henkilökohtaisimmalla tavalla. Saamme tilaisuuden valita.

Niiden ristiriitojen ja haasteiden takia, joita kohtaamme nykypäivän maailmassa, haluan ehdottaa yhtä ainoaa valintaa – rauhan ja varjeluksen valintaa ja valintaa, joka sopii kaikille. Se valinta on usko. Olkaa tietoisia siitä, ettei usko ole ilmainen lahja, joka annetaan ilman ajattelua, halua tai ponnistelua. Se ei tule kuin taivaasta lankeavana kasteena. Vapahtaja on sanonut: "Tulkaa minun luokseni" (Matt. 11:28) ja "kolkuttakaa, niin teille avataan" (Matt. 7:7). Nämä verbit kuvaavat toimintaa – *tulkaa, kolkuttakaa*. Ne ovat valintoja. Niinpä sanon, että valitkaa usko. Valitkaa usko

epäilyksen sijaan, valitkaa usko pelon sijaan, valitkaa usko tuntemattoman ja näkymättömän sijaan ja valitkaa usko pessimismin sijaan.

Alman klassinen pohdinta uskosta, sellaisena kuin se on kirjoitettu muistiin Alman 32. lukuun Mormonin kirjassa, sisältää sarjan valintoja, jotka varmistavat uskomme kehittymisen ja säilymisen. Alma antoi meille ohjeen valita. Hänen sanansa kuvaavat toimintaa, jonka valinta saa aikaan. Hän käytti sanoja *herätä, herättää, kokeilla, osoittaa, haluta, tehdä työtä ja kylvää*. Sitten Alma selitti, että jos me teemme nämä valinnat emmekä epäuskolla heitä siementä pois, silloin ”se alkaa paisua teidän rinnassanne” (Alma 32:28).

Niin, usko on valinta, ja sitä täytyy tavoitella ja kehittää. Siten me olemme vastuussa omasta uskostamme. Me olemme myös vastuussa uskon puutteestamme. Valinta on teidän.

On paljon, mitä en tiedä. En tiedä yksityiskohtia siitä, kuinka aineet järjestettiin kauniiksi maailmaksi, jossa elämme. En ymmärrä sovituksen monisyisyyttä, kuinka Vapahtajan uhri voi puhdistaa kaikki parannusentekijät tai kuinka Vapahtaja pystyi kärsimään ”kaikkien ihmisten tuskan” (OL 18:11). En tiedä, missä oli Sarahemlan kaupunki, johon viitataan Mormonin kirjassa. En tiedä, miksi se, mihin uskon, on toisinaan ristiriidassa oletetun tieteellisen tai maallisen tiedon kanssa. Kenties nämä ovat asioita, joita meidän taivaallinen Isämme on kuvannut ”taivasten valtakunnan salaisuudeksi” (OL 107:19), jotka tullaan ilmoittamaan myöhempänä ajankohtana.

Mutta vaikka en tiedäkään kaikkea, tiedän tärkeimmän. Tiedän selkeät ja yksinkertaiset evankeliumin totuudet, jotka johtavat pelastukseen ja korotukseen. Tiedän, että Vapahtaja todellakin kärsi kaikkien ihmisten tuskan ja että

kaikki parannuksen tekevät voidaan puhdistaa synnistä. Ja sen, mitä en tiedä tai mitä en täysin ymmärrä, sen kuilun yli rakennan sillan uskoni voimallisella avulla ja siirryn eteenpäin päästen osalliseksi evankeliumin lupauksista ja siunauksista. Ja silloin, kuten Alma opettaa, meidän uskomme tuo meidät täydelliseen tietoon (ks. Alma 32:34). Kulkemalla eteenpäin kohti tuntematonta, varusteina ainoastaan toivo ja halu, me osoitamme uskomme ja omistautumisemme Herralle.

Niinpä Alman kaavaa noudattaen – tehkäämme valinta. Valitkaamme usko.

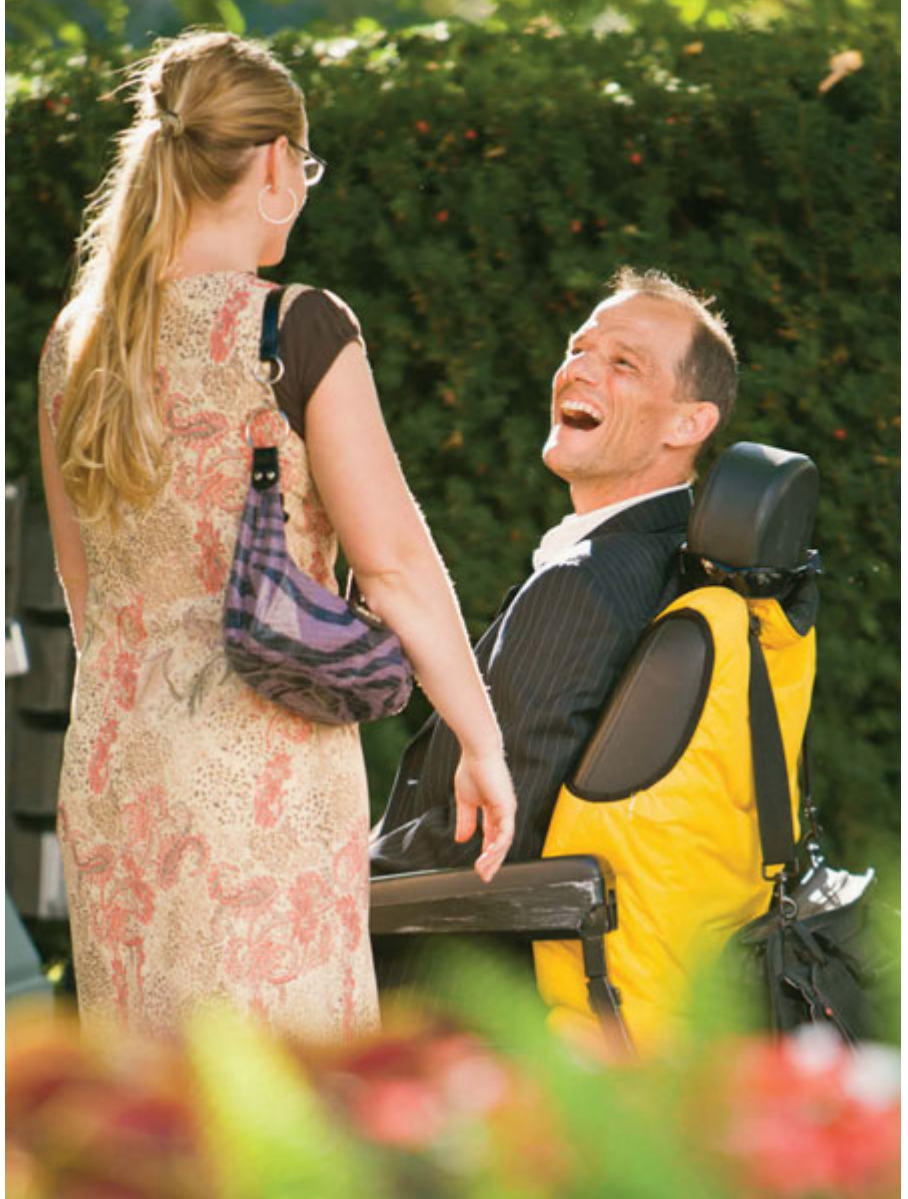
- Jos mieltänne painaa hämmennys tai epätoivo, tehkää valinta herätä ja herättää kykyenne (ks. Alma 32:27). Lähestyminen Herraa nöyrästi särkynein sydämin ja murtunein mielin on tie totuuteen sekä Herran valon, tiedon ja rauhan tie.
- Jos todistuksenne on kehittymätön ja epävarma eikä sitä ole koeteltu, tehkää valinta osoittaa vähäsen uskoa, tehkää valinta kokeilla Hänen sanojaan (ks. Alma 32:27). Vapahtaja on selittänyt: ”Joka tahtoo noudattaa hänen tahtoaan, pääsee kyllä selville siitä, onko

opetukseni lähtöisin Jumalasta vai puhunko omiani” (Joh. 7:17).

- Kun looginen päättely, järkeily tai henkilökohtainen ymmärrys joutuu ristiriitaan pyhien opetusten ja opin kanssa tai kun ristiriitaiset viestit hyökkäävät uskonkäsityksiänne vastaan apostoli Paavalin kuvaamien palavien nuolien lailla (ks. Ef. 6:16), tehkää valinta, ettette epäuskolla heitä siementä pois sydämestänne. Muistakaa, että me emme saa todistusta, ennen kuin uskomme on koeteltu (ks. Et. 12:6).
- Jos uskoanne on koeteltu ja se on kehittynyt, tehkää valinta hoivata sitä hyvin huolellisesti (ks. Alma 32:37). Niin vahva kuin uskomme onkin, se voi kaikkien sitä vastaan hyökkäävien sekavien viestien myötä myös käydä hyvin hauraaksi. Se kaipaa alituista ravitsemista jatkuvalla pyhien kirjoitusten tutkimisella, rukouksella ja Hänen sanansa noudattamisella.

Kun opetuslapset kysyivät Jeesukselta, miksi he eivät kyenneet ajamaan pahaa henkeä pois, kuten he olivat juuri nähneet Vapahtajan tekevän, Jeesus vastasi: ”Jos teillä olisi uskoa edes sinapinsiemenen verran, te voisitte sanoa tälle vuorelle: ’Siirry täältä tuonne’, ja se siirtyisi” (Matt. 17:20). En ole koskaan nähnyt omin silmin oikean vuoren siirtyvän. Mutta uskon ansiosta olen nähnyt, kuinka epäilyksen ja epätoivon vuori on siirtynyt pois toivon ja optimismin tieltä. Uskon ansiosta olen nähnyt oma-kohtaisesti, kuinka synnin vuori on siirtynyt pois parannuksen ja anteeksiannon tieltä. Ja uskon ansiosta olen nähnyt oma-kohtaisesti, kuinka tuskan vuori on siirtynyt pois rauhan, toivon ja kiitollisuuden tieltä. Niin, olen nähnyt vuorien siirtyvän.

- Uskoni ansiosta olen käyttänyt minulla olevan pappeuden voimaa ja päässyt osalliseksi evankeliumin suloisuudesta ja ottanut vastaan pelastavat toimitukset.
- Uskoni ansiosta selviydyn elämän kamppailuista ja vaikeuksista tuntien rauhaa ja varmuutta.
- Uskoni ansiosta olen pystynyt muuttamaan kysymykset ja jopa epäilykset varmuudeksi ja ymmärrykseksi.
- Uskoni ansiosta kohtaan tuntemattoman ja sen, mitä ei voi nähdä eikä selittää, ehdottomalla varmuudella.
- Ja uskoni ansiosta – jopa pahimmilta näyttävänä hetkinä – käsittän rauhaa ja kiitollisuutta tuntien, että todellisuudessa ne ovat parhaita hetkiä.

Ja kun me valitsemme uskon ja sitten hoivaamme sitä uskoa kohti ”täydellistä tietoa” siitä, mikä on Herran, silloin me käytämme sanoja ”minä todistan” tai ”minä tiedän”. Olen oma-kohtaisesti kylvänyt siemenen omaan sydämeeni ja olen läpi elämäni pyrkinyt hoivaamaan sitä siementä kohti ”täydellistä tietoa”. Ja tänä päivänä, kun seison tällä puhujakorokkeella, todistan, että Jeesus on Kristus, maailman Lunastaja. Todistan lisäksi, että Joseph Smith oli Jumalan profeetta ja henkilö, jota Herra käytti tuodakseen takaisin maan päälle Jeesuksen Kristuksen täydellisen ja tosi evankeliumin. Todistan, että presidentti Thomas S. Monson on Herran profeetta tänä päivänä. Samoin todistan, että uskon valinta on teidän. Se on minun. Valitkaamme usko. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

Vanhin Kevin R. Duncan
seitsemänkymmenen koorumista

Meidän oma selviytymisemme

Olkoon meillä viisautta luottaa elävien profeettojen ja apostolien neuvoihin ja noudattaa niitä.

Vuoden 1848 talvi oli vaikea ja haasteellinen pioneeriuudisasukkaille Suolajärven laaksoissa. Kesällä 1847 Brigham Young oli julistanut, että pyhät olivat viimein saavuttaneet määränpänsä. ”Tämä on oikea paikka”¹, sanoi Brigham Young, jolle oli näytetty näyssä, mihin pyhien oli määrä asettua. Kirkon varhaiset jäsenet olivat kestäneet valtavia vastoinkäymisiä evankeliumin palauttamisen edetessä. Heitä oli karkotettu kodeistaan, vainottu ja ahdisteltu. He olivat kärsineet sanoin kuvaamattomia vaikeuksia ylittäessään tasankoja. Mutta nyt he olivat viimein ”oikeassa paikassa”.

Vuoden 1848 talvi oli ollut kuitenkin äärimmäisen ankara. Talvi oli ollut niin kylmä, että joidenkin ihmisten jalat olivat paleltuneet pahoin. Tyytymättömyyden henki alkoi laskeutua pyhien keskuuteen. Jotkut kirkon jäsenet julistivat, etteivät he rakentaisi kotejaan laaksoon. He halusivat pysyä vankkureissaan, sillä he olivat varmoja siitä, että kirkon johtajat johdattaisivat heidät eteenpäin johonkin parempaan paikkaan. He olivat tuoneet siemeniä ja hedelmäpuiden taimia, mutta eivät uskaltaneet hukata niitä kylvämällä ja

istuttamalla niitä karuun, autioon erämaahan. Jim Bridger, sen ajan tunnettu tutkimusmatkailija, sanoi Brigham Youngille, että hän antaisi tuhat dollaria ensimmäisestä säkillisestä maissia, joka kasvatettaisiin Suolajärven laaksoissa, koska hän sanoi, ettei se olisi mahdollista.²

Tilannetta mutkisti se, että Kaliforniasta oli juuri löydetty kultaa. Jotkut kirkon jäsenet kuvittelivat mielessään, että elämä olisi yksinkertaisempaa ja yltäkyläisempää, jos he muuttaisivat Kaliforniaan etsimään rikkauksia ja parempaa ilmalaa.

Tämän tyytymättömyyden pilven varjossa Brigham Young puhui kirkon jäsenille. Hän julisti:

”[Tämä laakso] on paikka, jonka Jumala on osoittanut kansalleen.

Meidät on sysätty ojasta allikkoon ja potkittu pellolle, ja täällä me olemme ja tänne me jäämme. Jumala on näyttänyt minulle, että tämä on paikka, johon sijoittaa Hänen kansansa, ja juuri täällä he tulevat kukoistamaan. Hän on hillitsevä luonnonvoimia pyhiensä hyväksi. Hän on nuhteleva hallaa ja maaperän hedelmättömyyttä, ja maa on tuleva hedelmälliseksi. Veljet, menkää nyt ja kylväkää – – siemenenne.”

Näiden siunausten lupaamisen lisäksi presidentti Young julisti, että Suolajärven laakso tultaisiin tuntemaan kansakuntien valtatieenä. Kuninkaat ja hallitsijat tulisivat käymään siellä. Mikä parasta, Herran temppeli pystytettäisiin.³

Nämä olivat merkittäviä lupauksia. Monet kirkon jäsenet uskoivat Brigham Youngin profetioihin, kun taas toiset pysyivät epäilevinä ja lähtivät etsimään sitä, mitä luulivat paremmaksi elämäksi. Historia on kuitenkin osoittanut, että jokainen Brigham Youngin lausuma profetia on toteutunut. Laakso on kukoistanut ja ollut tuottoisa. Pyhät ovat menestyneet. Vuoden 1848 talvi oli suuri keino, jonka avulla Herra opetti kansalleen arvokkaan opetuksen. Pyhät oppivat – kuten meidän kaikkien täytyy oppia – että ainoa varma ja turvallinen tie varjelukseen tässä elämässä tulee siitä, että luottaa Jumalan profeettojen neuvoihin ja noudattaa niitä.

Varmastikin yksi tämän kirkon jäsenyyden kruunaavista siunauksista on se siunaus, että meitä johtavat Jumalan elävät profeetat. Herra on julistanut: ”Maan päällä on kerrallaan vain yksi sellainen, jolle tämä valtuus ja tämän

pappeuden avaimet on annettu.”⁴ Kirkon profeetta ja presidentti tänä päivänä, Thomas S. Monson, saa Jumalan sanan kirkon koko jäsenistöä ja maailmaa varten. Lisäksi me tuemme profeettoina, näkijöinä ja ilmoituksen-saajina myös neuvonantajia ensimmäisessä presidenttikunnassa ja kahden-toista apostolin koorumin jäseniä.

Kun ajattelee paleltuneita jalkoja ja karua erämaata, niin varmasti ne varhaiset pyhät tarvitsivat uskoa luottaakseen profeettaansa. Oli kyse heidän omasta selviytymisestään ja hengestään. Herra kuitenkin palkitsi heidän kuuliaisuutensa ja siunasi niitä, jotka seurasivat Hänen äänitorveaan, ja antoi heidän menestyä.

Samoin Herra toimii nykyään teidän suhteenne ja minun suhteeni. Tämä maailma on täynnään niin monia elämäntaitokirjoja, niin monia itsensä kaikkitietäviksi asiantuntijoiksi julistaneita, niin monia teoreetikkoja, kouluttajia ja filosofiä, joilla on neuvoja mihin tahansa ja joka ikiseen asiaan. Nykypäivän tekniikan avulla saa tietoa lukemattomista aiheista näppäintä painamalla. On helppo jäädä siihen ansaan, että luottaa ”lihan käsivarteen”⁵ saadakseen neuvoa kaikesta – lasten kasvatuksesta onnen löytämiseen. Vaikka osa tiedosta onkin arvokasta, niin me kirkon jäsenet voimme saada tietoa puhtaan totuuden lähteestä, nimittäin itse Jumalalta. Meidän olisi hyvä etsiä vastauksia ongelmiimme ja kysymyksiimme tutkimalla sitä, mitä Herra on ilmoittanut profeettojensa välityksellä. Saman nykypäivän tekniikan avulla meillä on sormenpäidemme ulottuvilla profeettojen sanoja miltei mistä tahansa aiheesta. Mitä Jumala on profeettojensa välityksellä opettanut meille avioliitosta ja perheestä? Mitä Hän on profeettojensa välityksellä opettanut meille opiskelusta ja kaukonäköisestä

Tukholmassa Ruotsissa

elämäntavasta? Mitä Hän on profeettojensa välityksellä opettanut meille henkilökohtaisesta onnesta ja täyttymyksestä?

Se, mitä profeetat opettavat, saattaa joistakuista tuntua vanhanaikaiselta, epäsuosiltalta tai jopa mahdottomalta. Mutta Jumala on järjestyksen Jumala, ja Hän on perustanut järjestelmän, jonka kautta me voimme tietää Hänen tahtonsa. ”Ei Herra Jumala tee mitään ilmoittamatta suunnitelmiaan palvelijoilleen, profeetoille.”⁶ Tämän aikojen täyttymisen taloudenhoitokauden alussa Herra vahvisti uudelleen, että Hän puhuisi meidän kanssamme profeettojensa välityksellä. Hän sanoi: ”Minun sanani – – toteutuu täysin; olipa se puhuttu minun omalla äänelläni tai minun palvelijoideni äänellä, se on sama.”⁷

Profeettoihin luottaminen ja heidän seuraamisensa on enemmän kuin siunaus ja etuoikeus. Presidentti Ezra Taft Benson julisti, että ”meidän oma pelastumisemme riippuu” profeetan seuraamisesta. Hän kuvaili profeetan seuraamisen neljätoista perusasiaa. Tämän aamun kokouksessa vanhin Claudio Costa seitsemänkymmenen

koorumien johtokunnasta opetti meille näitä neljätoista perusasiaa hyvin vaikealla tavalla. Koska ne ovat hyvin tärkeitä, toistan ne jälleen.

”Ensimmäiseksi: Profeetta on ainoa ihminen, joka puhuu Herran nimessä kaikessa.

Toiseksi: Elävä profeetta on meille välttämättömämpi kuin pyhät kirjat.

Kolmanneksi: Elävä profeetta on meille tärkeämpi kuin kuollut profeetta.

Neljänneksi: Profeetta ei koskaan johda kirkkoa harhaan.

Viidenneksi: Profeetalta ei vaadita mitään erityistä maallista koulutusta eikä valtuutusta, jotta hän voisi puhua mistä tahansa asiasta tai toimia missä tahansa asiassa milloin tahansa.

Kuudenneksi: Profeetan ei tarvitse sanoa ’näin sanoo Herra’ antaessaan meille pyhän kirjoituksen.

Seitsemänneksi: Profeetta kertoo meille, mitä meidän on tarpeen tietää – ei aina sitä, mitä haluamme tietää.

Kahdeksanneksi: Profeettaa ei rajoita ihmisviisaus.

Yhdeksänneksi: Profeetta voi saada ilmoitusta mistä tahansa asiasta – niin ajallisesta kuin hengellisestäkin.

Kymmenenneksi: Profeetta voi ottaa kantaa yhteiskunnallisiin asioihin.

Yhdenneksitoista: Kaksi ryhmää, joiden on vaikeinta seurata profeettaa, ovat ylpeät oppineet ja ylpeät rikkaat.

Kahdenneksitoista: Profeetta ei välttämättä ole suosittu maailmassa eikä maailmallisten ihmisten keskuudessa.

Kolmanneksitoista: Profeetta ja hänen neuvonantajansa muodostavat ensimmäisen presidenttikunnan – kirkon korkeimman koorumin.

Neljänneksitoista: Seuratkaa elävää profeettaa ja ensimmäistä presidenttikuntaa – – niin teitä siunataan; hylätäkää heidät, niin joudutte kärsimään.”⁸

Veljet ja sisaret, vuoden 1848 pyhien tavoin mekin voimme päättää seurata profeettaa tai me voimme luottaa lihan käsivarteen. Olkoon meillä viisautta luottaa elävien profeettojen ja apostolien neuvoihin ja noudattaa niitä. Minä todistan heidän hyvyydestään. Minä todistan, että he ovat Jumalan kutsumia. Todistan myös, ettei ole mitään turvallisempaa tapaa kohdata elämä, löytää vastauksia ongelmiimme, saada rauha ja onni tässä maailmassa ja turvata oma pelastuksemme kuin se, että noudatamme heidän sanojaan. Lausun tämän todistuksen Herran Jeesuksen Kristuksen pyhässä nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. Wilford Woodruffin lainaamana julkaisussa *The Utah Pioneers*, 1880, s. 23.
2. Ks. Bryant S. Hinckley, *The Faith of our Pioneer Fathers*, 1956, s. 9–15; ks. myös Gordon B. Hinckley, ”Remarks at Pioneer Day Commemoration Concert”, *Ensign*, lokakuu 2001, s. 70–72.
3. Ks. *The Faith of Our Pioneer Fathers*, s. 11–12; ks. myös ”Remarks at Pioneer Day Commemoration Concert”, s. 71.
4. OL 132:7.
5. OL 1:19.
6. Aam. 3:7.
7. OL 1:38.
8. Ks. ”Profeetan seuraaminen – 14 perusasiaa”, *Valkeus*, kesäkuu 1981, s. 1–8.

Vanhin Gerrit W. Gong
seitsemänkymmenen koorumista

Iankaikkisuuden kuvastimet temppelissä – todistus perheestä ja suvusta

Evankeliumiin kääntymisen ja temppeliliittojen iankaikkinen näkökulma voi auttaa meitä näkemään runsaita siunauksia ikuisten sukujemme kussakin polvessa.

Rakkaat veljet ja sisaret, kun poikamme oli lähetysaarnajien koulutuskeskuksessa Provossa, sisar Gong lähetti postitse hänelle ja hänen lähetysaarnajatovereilleen vastaleivottua leipää. Tässä on muutamia kiitoksia, jotka sisar Gong sai lähetysaarnajilta: ”Sisar Gong, siinä leivässä oli kodin maku.” ”Sisar Gong, voin vain sanoa vau. Se leipä oli parasta, mitä olen suuhuni pistänyt sitten äitini enchiladojen.” Mutta tämä on minusta paras: ”Sisar Gong, leipä oli ihanaa.” Sitten lähetysaarnaja jatkoi leikkilisesti: ”Muista minut, mikäli asiat eivät suju sinun ja herra Gongin välillä.”

Me rakastamme lähetysaarnajiamme – jokaista vanhinta, sisarta ja vanhempaa avioparia. Olemme ikuisesti kiitollisia sille ihanalle lähetysaarnajalle, joka toi Jeesuksen Kristuksen palautetun evankeliumin perheeseemme. Kiitollisena todistan,

että evankeliumiin kääntymisen ja temppeliliittojen iankaikkinen näkökulma voi auttaa meitä näkemään runsaita siunauksia ikuisten sukujemme kussakin polvessa.

Ensimmäinen Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkkoon kääntynyt Gong-sukumme jäsen on äitimme Jean Gong. Teinityttöä Honoluluissa Havaijissa hän kuunteli. Hän sai tiedon, hänet kastettiin ja konfirmoitiin. Hän on edelleen luja uskossa. Uskolliset kirkon jäsenet auttoivat äitiäni, niin että hän sai ystäviä evankeliumissa, tehtäviä kirkossa ja jatkuvasti ravintona Jumalan hyvää sanaa. Nykyajan puhetaapaa käyttäen kaikki uudet käännönnäiset, nuoret naimattomat aikuiset, kirkon toimintaan palaavat jäsenet ja muut tuovat siunauksia sukupolville, kun heistä tulee Jumalan perhettä, samaa kansaa kuin pyhät.¹

Yksi perhe, joka huolehti äidistäni, oli Gerrit de Jong jr:n perhe. Pappa de Jong oli kieli-ihminen, joka rakasti sydämen ja Hengen kieltä, ja hän kiehtoi pikkupojan mielikuvitus-tani sentapaisilla sanaleikeillä kuin: ”Karhunvatukat ovat punaisina vielä vihreitä.” Nykyisin kun puhun nuorille ystäville mobiililaitteista, minulla on tapana sanoa: ”Kännyköiden räpläys kirkossa tekee vihreistä piispoista harmaapäisiä.”

Vanhempani Walter ja Jean Gong vihittiin kolme kertaa: kiinalainen seremonia suvulle, amerikkalainen seremonia ystäville sekä ajaksi ja iankaikkisuudeksi vihkimisen pyhä toimitus Herran huoneessa.

Lapsemme laulavat Alkeisyhdistyksessä: ”Kun kasvan, käydä saanhan Mä kerran temppeliin.”² Nuoremme sitoutuvat ”saamaan temppelitoimitukset”.³

Olin hiljattain Herran huoneessa erään kelvollisen pariskunnan kanssa, joka oli siellä solmimassa liittoa saadakseen siunauksia. Kehotin heitä viettämään ensimmäistä kuherruskuukauttaan 50 vuotta ja aloittamaan sitten 50 vuoden jälkeen toisen kuherruskuukautensa.

Satuin katsomaan tämän komean parin kanssa temppelin peileihin – toinen peili toisella ja toinen toisella puolen. Yhdessä temppelin peilit heijastavat kuvajaisia edestakaisin, niin että ne näyttävät yltävän iankaikkisuuteen.

Iankaikkisuuden kuvastimet temppelissä muistuttavat meitä siitä, että jokaisella ihmisolennolla on ”jumalallinen luonne ja päämäärä”, että ”pyhissä temppeleissä tarjolla olevat pyhät toimitukset ja liitot suovat yksilöille mahdollisuuden palata Jumalan kasvojen eteen ja perheille mahdollisuuden tulla liitetyksi yhteen iankaikkisuudeksi”⁴ ja että kasvamalla yhdessä rakkaudessa ja uskollisuudessa me voimme antaa lapsille juuret ja siivet.

Katsellen iankaikkisuuden kuvastimia temppelissä mietiskelin ensimmäistä Lohikäärme Gongia, joka syntyi vuonna 837 jKr. (myöhäisen Tang-dynastian aikana) Etelä-Kiinassa, ja hänen jälkeensä seuranneita Gong-suvun sukupolvia aina isääni, joka on sukumme 32:nnetta kirjoihin merkittyä sukupolvea. Veljeni, sisareni ja minä kuulumme sukumme 33:nneten sukupolveen, poikani ja heidän serkkunsa kuuluvat 34:nneten sukupolveen ja pojanpoikamme kuuluu

35:nneten kirjoihin merkittyyn Gong-suvun sukupolveen. Iankaikkisuuden kuvastimissa temppelissä en kyennyt näkemään sukupolvien alkua enkä loppua.

Sitten kuvittelin toisiaan seuraavien sukupolvien ohella myös toisiaan seuraavat sukulaisuussuhteet. Toisessa suunnassa näin itseni lapsena, lapsenlapsena, lapsenlapsen lapsena ensimmäiseen Lohikäärme Gongiin asti. Toisen suunnan kuvastimissa näin itseni isänä, isoisänä, isoisoisänä. Näin

vaimoni Susanin lapsena, lapsenlapsena, lapsenlapsen lapsena ja toisessa suunnassa äitinä, isoäitinä, isoisoäitinä.

Iankaikkisuuden kuvastimissa temppeleissä aloin ymmärtää vaimoani ja itseäni sekä vanhempiemme lapsina että lastemme vanhempina, isovanhempiemme lastenlapsina ja lastenlastemme isovanhempina. Kuolevaisuuden suuret opetukset laskeutuvat sieluumme, kun opimme ja opetamme iankaikkisissa rooleissa, mukaan luettuna lapsi ja vanhempi, vanhempi ja lapsi.

Pyhissä kirjoituksissa Vapahtajamme kuvataan ”Isäksi ja Pojaksi”⁵. Koska Vapahtajamme asui lihassa ja alisti lihan Isän tahtoon, Hän tietää, kuinka auttaa meitä, kansaansa, meidän kivuissamme, ahdingoissamme, koetuksissamme, sairauksissamme, jopa kuolemassa.⁶ Koska Vapahtajamme on laskeutunut kaiken alapuolelle⁷, Hän voi kantaa meidän surumme ja murheemme. Meidän rikkomuksemme olivat Hänet lävistäneet ja meidän pahat tekomme Hänet ruhjoneet, mutta Hänen haavojensa hinnalla me olemme parantuneet.⁸

Taivaan neuvonpidoista lähtien Vapahtajamme halusi ainoastaan tehdä Isänsä tahdon. Tämä Isän ja Pojan suhde voi osaltaan selittää näennäisen ristiriidan: ”Joka elämänsä minun tähteni kadottaa, on sen löytävä.”⁹

Maailma tavoittelee valistuneisuudessaan omaa etua. Meillä ei kuitenkaan ole voimaa pelastaa itseämme. Mutta *Hänellä* on. Vain Vapahtajamme ääretön ja iankaikkinen¹⁰ sovitus ylittää ajan ja paikan rajat nielaistakseen vihan, katkeruuden, epäoikeudenmukaisuuden, yksinäisyyden ja murheen.

Asiat menevät joskus vikaan, vaikka olemme tehneet aivan parhaamme. Vapahtaja, viaton ja puhdas Karitsa, itkee meidän kanssamme ja meidän vuoksemme. Kun me muistamme Hänet aina¹¹, Hän voi seistä rinnallamme ”kaikkina aikoina ja kaikessa ja kaikkialla, missä [lienemmekin]”¹². Hänen uskollisuutensa on vahvempi kuin kuoleman siteet¹³. Vetäessään meitä luokseen Vapahtaja vetää meitä myös taivaallisen Isämme luokse. Vaikka jotkin asiat maan päällä ovat epätäydellisiä, me voimme turvata siihen, että taivaallinen Isämme saattaa päätökseen suuren, puhtaan lunastuksen, jossa yhtyy oikeudenmukaisuus, rakkaus ja armo taivainen.¹⁴

Iankaikkisuuden kuvastimissa temppeleissä näkemiemme kuvajaisen ihme on, että ne – me – voimme muuttua. Kun Jean ja Walter Gong astuivat uuteen ja iankaikkiseen liittoon, he antoivat esivanhemmille (kuten ensimmäinen Lohikäärme Gong) keinon tulla sinetöidyiksi ja

jälkeläisille keinon syntyä liiton alaisina. Muistakaa: kun me ojennamme auttavan kätemme kullekin sisarelle tai veljelle, se koituu siunaukseksi sukupolville.

Maailma on levottomuuden vallassa¹⁵, mutta Hänen ainoassa todessa ja elävässä kirkossaan¹⁶ on usko eikä pelkoa. Minäkin todistan juhlallisesti apostoli Paavalin sanoin:

”Olen varma siitä, ettei kuolema eikä elämä, – –

ei korkeus eikä syvyys, ei mikään luotu voi erottaa meitä Jumalan rakkaudesta, joka on tullut ilmi Kristuksessa Jeesuksessa, meidän Herrassamme.”¹⁷

Todistan nöyrästi: Jumala elää. Hän pyyhkii meidän silmistämme joka ainoan kyyneleen¹⁸ – paitsi ilon kyyneleet, kun me temppeleissä näemme iankaikkisuuden kuvastimien läpi ja havaitsemme olevamme kotona puhtaina ja tahrattomina, sukumme sukupolvet sinetöityinä pappeuden valtuudella rakkaudessa, ja voimme huutaa: ”Hoosianna, hoosianna, hoosianna.” Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. Ks. Ef. 2:19.
2. ”Saan käydä temppeleihin”, *Lasten laulukirja*, s. 99.
3. ”Nuorten Naisten johtoaihe”, *Nuorten naisten edistyminen – Jumalan todistajina*, 2009, s. 3.
4. ”Perhe – julistus maailmalle”, *Liahona*, lokakuu 2004, s. 49.
5. Ks. Moosia 15:2.
6. Ks. Alma 7:11–12.
7. Ks. OL 88:6; ks. myös OL 122:5–8.
8. Ks. Jes. 53:5.
9. Matt. 10:39.
10. Ks. Alma 34:14.
11. Ks. OL 20:77, 79.
12. Moosia 18:9.
13. Ks. OL 121:44.
14. Ks. ”On suuri rakkaus Jumalan”, *MAP-lauluja*, 119.
15. Ks. OL 45:26; 88:91.
16. Ks. OL 1:30.
17. Room. 8:38–39.
18. Ks. Ilm. 21:4.

Vanhin Neil L. Andersen
kahdentoista apostolin koorumista

Älkää milloinkaan jättäkö Häntä

Kun päätätte olla loukkaantumatta tai häpeilemättä, te tunnette Hänen rakkautensa ja hyväksyntänsä. Te tiedätte, että teistä on tulossa enemmän Hänen kaltaisiansa.

Rakkaat veljeni ja sisareni eri puolilla maailmaa, arvostan syvästi sitä uskoa ja rohkeutta, jota näen elämässänne. Me elämme mitä ainutlaatuisinta aikaa – mutta haastavaa aikaa.

Herra varoittaa meitä edessä olevista vaaroista

Herra ei ole jättänyt meitä yksin tavoittelemaan paluuta Hänen luokseen. Kuunnelkaa Hänen varoituksen sanojaan, jotka varoittavat meitä edessä olevista vaaroista: ”Pitäkää varanne, olkaa valveilla.”¹ ”Varokaa – –, ettei teitä eksytetä.”² ”Teidän tulee olla tarkkaavaisia ja huolellisia.”³ ”Olkaa varuillanne, [ettette putoa] omalta varmalta pohjaltanne.”⁴

Kukaan meistä ei ole immuuni maailman vaikutuksille. Herran neuvot pitävät meidät valppaina.

Muistatte Jeesusken kokemuksen Kapernaumissa, kun jotkut opetuslapset, jotka olivat seuranneet Vapahtajaa, eivät halunneet tunnustaa, että Hän oli Jumalan poika. ”Monet Jeesusken opetuslapset – – [eivät] enää kulkeneet hänen mukanaan.”⁵

Jeesus kääntyi silloin niiden kahdentoista puoleen ja kysyi: ”Aiotteko tekin lähteä?”⁶

Aiotteko tekin lähteä?

Olen omassa mielessäni vastannut tähän kysymykseen monet kerrat: ”En missään nimessä! En minä! En jätä Häntä ikinä! Minä olen tässä ikuisesti!” Tiedän, että te olette vastanneet samalla tavalla.

Mutta kysymys ”Aiotteko tekin lähteä?” saa meidät ajattelemaan omaa haavoittuvuuttamme. Elämä ei ole hengellinen huviretki. Mieleemme tulevat vaivihkaa apostolien sanat eräässä toisessa tilanteessa: ”Herra, en kai se ole minä?”⁷

Astumme kasteen vesiin tuntien riemua ja innokasta odotusta. Vapahtaja kutsuu tulemaan luokseen⁸, ja me vastaamme ottamalla Hänen nimensä päällemme. Yksikään meistä ei halua tämän matkan olevan lyhytaikainen leikkely hengellisyydellä tai merkittävä mutta silti rajallinen ajanjakso. Opetuslapsuuden tie ei ole niitä varten, joiden sydän on hengellisesti heikko. Jeesus sanoi: ”Rakasta Herraa, Jumalaasi, koko sydäimestäsi, koko

sielustasi ja mielestäsi.”⁹ ”Jos joku tahtoo kulkea minun jäljessäni, hän kieltäköön itsensä, ottakoon ristinsä ja seuratkoon minua.”¹⁰

Kun seuraamme Vapahtajaa, eteemme tulee varmasti haasteita. Kun kohtaamme nämä sieluamme jalostavat kokemukset uskossa, ne antavat syvemmän vakaumuksen Vapahtajan todellisuudesta. Kun suhtaudumme näihin samoihin kokemuksiin maailmallisella tavalla, ne sumentavat näkemystämme ja heikentävät päättäväisyyttämme. Jotkut, joita rakastamme ja arvostamme, lipeävät kaidalta ja kapealta polulta eivätkä enää kulje Hänen mukanaan.

Kuinka pysymme uskollisina Vapahtajalle?

Kuinka pysymme uskollisina Vapahtajalle, Hänen evankeliumilleen ja Hänen pappautensa toimituksille? Kuinka saamme sellaisen uskon ja voiman, ettemme milloinkaan jätä Häntä?

Jeesus sanoi: ”Ellette käänny ja tule lasten kaltaisiksi, te ette pääse taivasten valtakuntaan.”¹¹ Me tarvitsemme lapsen kaltaisen uskovan sydämen.

Hänen sovituksensa voimasta meidän jokaisen on määrä tulla ”lapsen kaltaiseksi, alistuvaksi, sävyisäksi, nöyräksi, kärsivälliseksi, sellaiseksi, joka on täynnä rakkautta ja halukas alistumaan kaikkeen, mitä Herra näkee hyväksi panna [meidän kannettavaksemme], niin kuin lapsi alistuu isänsä tahtoon”¹². Tämä on se voimallinen sydämen muutos.¹³

Ymmärrämme pian, miksi sydämen muutos on välttämätön. Kaksi sanaa viestittävät edessä vaanivasta vaarasta. Sanat ovat *loukkaantuminen* ja *häpeily*.

Päättäkää olla loukkaantumatta

Vapahtaja kysyi niiltä, joita Hänen jumalallisuutensa vaivasi: ”Loukkaako

tämä teitä?”¹⁴ Kylväjävertauksessa Jeesus varoitti: ”[Hän] kestää vain hetken, – – [mutta] kun tulee ahdinko tai vaino sanan tähden, hän luopuu kohta.”¹⁵

Voimme loukkaantua monesta eri syystä, ja se muistuu jatkuvasti mieleemme. Ihmiset, joihin luotamme, pettävät meidät. Kohtaamme odottamattomia vaikeuksia. Elämämme ei osoittaudu aivan sellaiseksi kuin odotimme. Teemme virheitä, tunnemme, ettemme ole kelvollisia, ja olemme huolissamme siitä, saammeko anteeksi. Ihmettelemme opillisia kysymyksiä. Saamme kuulla jostakin, mistä on puhuttu kirkon puhujakorokkeella 150 vuotta sitten, ja se vaivaa meitä. Lapsiamme kohdellaan epäoikeudenmukaisesti. Meidät jätetään huomiotta tai meitä väheksytään. Kyse voi olla sadasta asiasta, joista jokainen on sillä hetkellä meille hyvin todellinen.¹⁶

Heikkoina hetkinämme vastustaja pyrkii anastamaan hengelliset lupauksemme. Ellemme pidä varaamme, loukattu lapsen kaltainen henkemme vetäytyy takaisin entisen paisuneen itsekeskeytytemme kalseaan, synkään kuoreen jättäen taakseen Vapahattajan lämpöisen, parantavan valon.

Kun Parley P. Prattia vuonna 1835 arvosteltiin epäoikeudenmukaisesti, mikä aiheutti kiusaantuneisuutta ja häpeää hänelle ja hänen perheelleen, profeetta Joseph Smith kehotti: ”[Parley], – – jätä sellaiset asiat omaan arvoonsa – –, [ja] kaikkivaltias Jumala on oleva kanssasi.”¹⁷

Eräs toinen esimerkki: Vuonna 1830 kastettiin tunnettu lääkäri Frederick G. Williams. Hän käytti välittömästi kykyjään ja vaurauttaan kirkon hyväksi. Hänestä tuli yksi kirkon johtajista. Hän lahjoitti omaisuuttaan Kirtlandin temppelin rakentamiseen. Vuonna 1837, keskellä aikakauden vaikeuksia, Frederick G. Williams teki vakavia virheitä. Herra julisti ilmoituksessa, että hänen rikkomustensa tähden hänen aiempi asemansa kirkon johtohenkilönä oli otettu häneltä pois.¹⁸

Frederick G. Williamsilta oppimamme erinomainen opetus on, että ”mitkä hyvänsä hänen henkilökohtaiset heikkoutensa olivatkin, hänellä oli luonteenlujuuutta [uudistaa] uskollisuutensa [Herralta], profeetalle ja – – kirkolle, kun olisi ollut hyvin helppo sortua katkeruuteen”¹⁹. Keväällä 1840 hän saapui yleiskonferenssiin, pyysi nöyrästi anteeksi aiempaa käytöstään ja ilmaisi vakaan päätöksensä tehdä Jumalan tahto tulevaisuudessa. Hyrum Smith esitti hänen asiansa, ja hänelle annettiin auliisti anteeksi. Hän kuoli uskollisena kirkon jäsenenä.

Tapasin hiljattain Brasiliassa sijaitsevan Recifen temppelin johtajan, jonka nimi on Fredrick G. Williams. Hän kertoi, kuinka tuo luonteenlujuuutta vaatinut päätös on ollut siunauksena hänen isoisänsä isoisän perheelle ja sadoille tämän jälkeläisille.

Päätäkää olla häpeilemättä

Loukkaantumisella on rapauttava seuralainen, jota kutsutaan *häpeilyksi*.

Mormonin kirjassa meille kerrotaan Lehin näystä elämän puusta. Näyssä kerrotaan niistä jaloista sieluista, jotka ”ponnistelivat eteenpäin pimeyden sumun läpi pitäen kiinni rautakaitteesta”, saapuivat perille ja ”nauttivat puun hedelmää”²⁰.

Nefi kuvasi puuta Jumalan rakkauksiksi²¹, ja puu tuotti hedelmää, joka ”täytti [sielun] tavattoman suurella ilolla”²².

Maistettuaan hedelmää Lehi näki ”suuren ja avaran rakennuksen – – täynnä ihmisiä, sekä vanhoja että nuoria, sekä miehiä että naisia; ja heidän pukeutumistapansa oli tavattoman hieno; ja he pilkkasivat ja osoittelivat [ivan] sormellaan niitä, jotka – – olivat nauttimassa hedelmää”²³. Enkeli selitti, että pilkka, halveksunta ja ivan sormet kuvasivat maailman ylpeyttä ja viisautta.²⁴

Nefi ilmoitti yksinkertaisesti: ”Me emme piitanneet heistä.”²⁵

Valitettavasti oli toisia, joiden rohkeus horjui. Pyhissä kirjoituksissa sanotaan: ”Maistettuaan hedelmää he olivat *häpeissään* niiden tähden, jotka ivasivat heitä; ja he lankesivat

kielleyille poluille ja joutuivat hukkaan.”²⁶

Kristuksen opetuslapsina me erotumme maailmasta. Saattaa olla aikoja, jolloin tunnemme olomme epämuakavaksi, kun ivan sormet pilkkaavat sitä, mikä on meille pyhää, ja hylkäävät sen.²⁷ Presidentti Thomas S. Monson on varoittanut: ”Ellei todistuksenne juuria ole istutettu lujasti, teidän on vaikeaa pitää puolianne niiden pilkkaa vastaan, jotka kyseenalaistavat uskonne.”²⁸ Nefi sanoi: ”Me emme piitanneet heistä.”²⁹ Paavali kehotti: ”Eihän Jumala ole antanut meille pelkuruuden henkeä – –. Älä – – häpeä todistaa Herrastamme.”³⁰ Me emme milloinkaan jätä Häntä.

Kun olin viime vuonna presidentti Dieter F. Uchtdorfin mukana Itä-Euroopassa, hämmästelini pyhien uskoa ja rohkeutta. Eräs pappeusjohtaja Ukrainassa kertoi meille, että keväällä 1994 hänet kutsuttiin seurakunnan johtokuntaan – vain puoli vuotta sen jälkeen kun hän oli mennyt kasteelle. Kutsu edellytti sitä, että hän tunnustaisi uskonsa julkisesti ja auttaisi kirkon rekisteröimisessä Dnipropetrovskin kaupungissa. Ne olivat epävakaita aikoja Ukrainassa, ja se, että hän ilmaisi avoimesti uskovansa Kristukseen ja palautettuun evankeliumiin, saattoi merkitä hänelle vaikeuksia, kuten että hän

saattaisi menettää lentäjän työnsä.

Tämä pappeusjohtaja kertoi meille: ”Minä rukoilin ja rukoilin. Minulla oli todistus, ja olin tehnyt liiton. Tiesin, mitä Herra halusi minun tekevän.”³¹ Rohkeasti hän ja hänen vaimonsa kulivat eteenpäin uskossa häpeilemättä Jeesuksen Kristuksen evankeliumia.

Siltä, jolle paljon on annettu, paljon vaaditaan

Jotkut kysyvät: ”Täytyykö minun olla niin kovin erilainen kuin muut?” ”Enkö voi olla Kristuksen opetuslapsi, vaikken ajattelekaan niin paljon käytöstäni?” ”Enkö voi rakastaa Kristusta noudattamatta siveyden lakia?” ”Enkö voi rakastaa Häntä ja tehdä sunnuntaisin mitä haluan?” Jeesus antoi yksinkertaisen vastauksen: ”Jos te rakastatte minua, te noudatatte minun käskyjäni.”³²

Jotkut kysyvät: ”Eikö ole monia muihin uskontokuntiin kuuluvia, jotka rakastavat Kristusta?” Tietysti on! Meillä Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon jäsenillä on kuitenkin todistus Hänen todellisuudestaan – ei pelkästään Raamatun vaan myös Mormonin kirjan antama todistus. Tiedämme, että Hänen pappeutensa on palautettu maan päälle. Olemme solmineet pyhiä liittoja luvaten seurata Häntä ja olemme saaneet Pyhän Hengen lahjan. Olemme

saaneet voiman Hänen pyhässä temppelessään ja kuulumme niihin, jotka valmistautuvat Hänen loistavaan paluuseensa maan päälle. Siksi emme voi verrata sitä, millaisia meidän on määrä olla, niihin, jotka eivät vielä ole saaneet näitä totuuksia. ”Siltä, jolle paljon on annettu, paljon vaaditaan.”³³

Herra on sanonut: ”Saat – – itse päättää.”³⁴

Lupaan teille, että kun päätätte olla loukkaantumatta tai häpeilemättä, te tunnette Hänen rakkautensa ja hyväksyntänsä. Te tiedätte, että teistä on tulossa enemmän Hänen kaltaisiaan.³⁵

Ymmärrämmekö me kaiken? Emme tietenkään. Me panemme jotkin asiat hyllylle odottamaan, että ymmärrämme ne myöhemmin.

Onko kaikki oikeudenmukaista? Ei ole. Me hyväksymme jotkin asiat, joita emme voi korjata, ja annamme anteeksi muut, vaikka meihin sattuu.

Tunnummeko joskus olevamme erillämme niistä, jotka ovat ympärillämme? Aivan varmasti.

Hämmästyimmekö me toisinaan nähdessämme vihan, jota jotkut tuntevat Herran kirkkoa kohtaan, ja heidän pyrkimyksensä viedä heikkojen usko?³⁶ Kyllä. Tämä ei kuitenkaan estä kirkon kasvua tai päämäärää, eikä sen tarvitse estää meidän kenenkään hengellistä kehitystä Herran Jeesuksen Kristuksen opetuslapsina.

Älkää milloinkaan jättäkö Häntä

Rakastan näitä sanoja, jotka ovat eräästä kirkon lempilaulustani:

Ken Jeesukseen turvaa, ei joudu pimeään.

Hän sisälle käydä saa iloon, elämään.

En sielua sellaista taistelussaan

*Voi milloinkaan jättää, voi milloin-
kaan jättää,*

*Voi milloinkaan jättää mä yksin
kulkemaan.³⁷*

Emme saavuta täydellisyyttä tässä elämässä, mutta me harjoitamme uskoa Herraan Jeesukseen Kristukseen ja pidämme liittomme. Presidentti Monson on luvannut: ”Todistuksenne, kun sitä ravitaan alinomaa, pitää teidät turvassa.”³⁸ Me työnämme hengelliset juuremme syvälle kestiten itseämme päivittäin pyhissä

kirjoituksissa olevilla Kristuksen sanoilla. Me luotamme elävien profeettojen sanoihin, jotka on annettu meille näyttämään meille tietä. Me rukoilemme ja rukoilemme ja kuuntelemme Pyhän Hengen hiljaista ääntä, joka johtaa kulkuamme ja puhuu rauhaa meidän sielullemme. Ilmaantuupa mitä haasteita tahansa, emme milloinkaan, milloinkaan jätä Häntä.

Vapahtaja kysyi apostoleiltaan: ”Aiotteko tekin lähteä?”³⁹

Pietari vastasi:

”Herra, kenen luo me menisimme? Sinulla on ikuisen elämän sanat.

Me uskomme ja tiedämme, että sinä olet Jumalan Pyhä.”⁴⁰

Myös minulla on se todistus. Tästä todistan Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. Mark. 13:33.

2. OL 46:8.
3. OL 42:76.
4. 2. Piet. 3:17.
5. Joh. 6:66.
6. Joh. 6:67.
7. Matt. 26:22.
8. Ks. 3. Nefi 9:14.
9. Matt. 22:37.
10. Mark. 8:34.
11. Matt. 18:3; ks. myös Mark. 10:15; Luuk. 18:17; 3. Nefi 9:22; 11:37–38.
12. Moosia 3:19.
13. Ks. Alma 5:14.
14. Joh. 6:61.
15. Matt. 13:21.
16. Ks. David A. Bednar, ”Mikään ei loukkaa heitä”, *Liahona*, marraskuu 2006, s. 89–92.
17. Julkaisussa *Autobiography of Parley P. Pratt*, toim. Parley P. Pratt jr., 1938, s. 118.
18. Ks. julkaisu *History of the Church*, osa 3, s. 46, alaviite.
19. Frederick G. Williams, ”Frederick Granger Williams of the First Presidency of the Church”, *BYU Studies*, vuosikerta 12, nro 3, 1972, s. 261.
20. 1. Nefi 8:24.
21. Ks. 1. Nefi 11:25.
22. 1. Nefi 8:12.
23. 1. Nefi 8:26–27; ks. myös jae 33.
24. Ks. 1. Nefi 11:35–36; 12:18–19.
25. 1. Nefi 8:33.
26. 1. Nefi 8:28, kursivointi lisätty.
27. Presidentti Boyd K. Packer on sanonut: ”Suurelta osin television [ja internetin] ansiosta – sen sijaan että vilkaisisimme tuon avaran rakennuksen sisään – me itse asiassa elämme sen sisällä” (ks. ”Löydämme itsemme Lehin unesta”, *Liahona*, elokuu 2010, s. 29).
28. Samassa puheessa presidentti Thomas S. Monson sanoi: ”Suuri ja avara rakennus Lehin näyssä edustaa niitä maailman ihmisiä, jotka pilkkaavat Jumalan sanaa ja ivaavat niitä, jotka ottavat sen vastaan, rakastavat Vapahtajaa ja noudattavat käskyjä” (”Olkaa rohkeita”, *Liahona*, toukokuu 2009, s. 126).
29. 1. Nefi 8:33.
30. 2. Tim. 1:7–8.
31. Henkilökohtainen keskustelu sekä käännetty ote Aleksandr Davidovin suullisesta historiasta, tallennettu 16. heinäkuuta 2010.
32. Joh. 14:15.
33. OL 82:3.
34. Moos. 3:17.
35. Ks. 1. Nefi 19:9.
36. Ks. 2. Nefi 28:20.
37. ”Niin varma on perustus”, *MAP-lauluja*, 43.
38. ”Olkaa rohkeita”, s. 126.
39. Joh. 6:67.
40. Joh. 6:68–69.

Vanhin Richard G. Scott
kahentoista apostolin koorumista

Uskon muuttava voima ja luonteenlujuus

Jatkuva vanhurskas elämä saa aikaan sisäistä voimaa ja vahvuutta, joka voi olla pysyvästi vastustuskykyinen synnin ja rikkomuksen syövyttävälle vaikutukselle.

Kun uskon ymmärtää ja sitä käyttää oikein, sillä on dramaattisen kauaskantoisia vaikutuksia. Selvälainen usko voi muuttaa ihmiselämän liikatunteellisista arkipäiväisyyksistä ilon ja onnen sinfoniaksi. Uskon osoittaminen on välttämätöntä taivaallisen Isän onnensuunnitelmassa. Mutta todellinen usko, pelastukseen johtava usko, keskittyy Herraan Jeesukseen Kristukseen – usko Hänen oppeihinsa ja opetuksiinsa, usko Herran voideltujen saamaan profeetalliseen ohjaukseen, usko kykyyn löytää kätöksissä olevia luonteenpiirteitä ja ominaisuuksia, jotka voivat muuttaa elämän. Tosiaan, usko Vapahtajaan on toiminnan ja voiman periaate.

Usko on luomisen peruskivi. Olen varma siitä, että Vapahtaja, Jeesus Kristus, käyttää uskoa tehtävässään toimia taivaallisen Isän johdolla. Mestari käytti sitä luodakseen etäisimmätkin galaksit samoin kuin muodostaakseen kvarkit, nykypäivän tietämyksen mukaan aineen pienimmät osat. Uskon kuitenkin, että luomisen ihmeen kuuluu vieläkin pienempiä rakennuspalikoita.

Avioparin sinetöiminen temppelissä osoittaa uskoa tulevaisuuteen. He ymmärtävät, että olemalla kuuluisia Jeesuksen Kristuksen opetuksille ja taivaallisen Isämme onnensuunnitelmalle he voivat nauttia ilontäyteisestä elämästä yhdessä. He käsittävät, että kun kasvun paikoiksi tarkoitettuja haasteita tulee, he löytävät Pyhän Hengen innoittamina keinoja voittaa ne sellaisin tavoin, jotka ovat hedelmällisiä ja kehittävät luonnetta.

Usko ja luonteenlujuus liittyvät läheisesti toisiinsa. Usko siihen voimaan, joka tulee kuuliaisuudesta Jumalan käskyille, takoo luonteenlujutta, jota voitte hyödyntää hädän hetkinä. Sellainen luonteenlujuus ei kehity suurten haasteiden tai kiusausien hetkinä. Ne ovat hetkiä, jolloin sitä on tarkoitus käyttää. Se, että osoitate uskoanne tosi periaatteisiin, kehittää luonnetta. Vahvistunut luonne lisää kykyänne osoittaa enemmän uskoa. Sen tuloksena kykyenne ja luottamuksenne elämän koettelemusten voittamiseen kasvaa. Mitä enemmän luonteenne vahvistuu, sitä enemmän kykenette hyötymään uskon voiman harjoittamisesta. Huomaatte, kuinka

usko ja luonteenlujuus vaikuttavat toisiinsa vahvistaen toisiaan. Luonteenlujuus kudotaan kärsivällisesti käytännön sovelletun periaatteen, opin ja kuuliaisuuden langoista.

Presidentti Hugh B. Brown on sanonut: ”Aina kun elämä tarjoaa ihmiselle suuria hengellisiä arvoja, ne voi saada itselleen vain uskon avulla. Ihminen ei voi elää ilman uskoa, koska elämän seikkailussa keskeisenä ongelmana on luonteen kehittäminen – joka ei ole järkeilyn tulosta vaan uskoa ihanteisiin ja uhrautuvaa omistautumista niille.” (Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1969, s. 105.) Me osoitamme uskoa tekemällä. Joseph Smith on sanonut, että ”usko [on] toiminnan ja voiman periaate” (*Lectures on Faith*, 1985, s. 72).

Meistä tulee sitä, mitä haluamme olla, kun olemme joka päivä sitä, mitä haluamme meistä tulevan. Vanhurskas luonne ilmentää kallisarvoisella tavalla sitä, mitä teistä on tulossa. Vanhurskas luonne on arvokkaampi kuin mikään aineellinen tavara, jonka omistatte, mikään tieto, jota olette opiskelemalla saaneet, tai mitkään tavoitteet, joita olette saavuttaneet, riippumatta siitä, kuinka suuresti ihmiskunta niitä saattaakin ylistää. Seuraavassa elämässä teidän vanhurskasta luonnetanne arvioidaan sen määrittämiseksi, kuinka hyvin käytitte kuolevaisuuden etuoikeuden.

Ei Saatana eikä mikään muukaan voima voi hävittää eikä heikentää kasvavaa luonnetanne. Vain te voitte tehdä sen tottelemattomuudellanne. Rehti luonne muuttuu arvottomaksi tuhkakksi, kun sitä syövyttää petos tai rikkomus.

Vahva moraalinen luonne on tulosta johdonmukaisista oikeista valinnoista elämän koettelemuksissa ja koetuksissa. Me teemme näitä valintoja luottamalla omiin uskonkäsitteisiimme,

ja kun toimimme niiden pohjalta, ne vahvistuvat.

Mitä sellaisia voimaa antavia periaatteita on olemassa, joihin usko perustuu?

- Luottamus Jumalaan ja siihen, että Hän haluaa auttaa tarvittaessa, olivatpa olosuhteet kuinka haastavia tahansa.
- Kuuliaisuus Hänen käskyilleen ja elämä, joka osoittaa Hänen voivan luottaa teihin.
- Herkkyys Pyhän Hengen hiljaisille kuiskauksille.
- Niiden kuiskausten rohkea toteuttaminen.
- Kärsivällisyys ja ymmärtäväisyys, kun Jumala antaa teidän kamppailla kehittyäkseen ja kun saatte vastauksia vähitellen pitkän ajan kuluessa.

”Usko on sellaista, mitä toivotaan mutta ei nähdä; älkää siis kiistäkö siksi, ettette näe, sillä te ette saa todistusta, ennen kuin uskonne on koeteltu” (Et. 12:6). Näin siis joka kerta kun koettelette uskoanne – eli toimitte kelvollisina saamanne vaikutelman mukaan – saatte Hengen vahvistavan

todistuksen. Kun kuljette ymmärrykseenne rajoille epävarmuuden hämärään osoittaen uskoa, teidät johdetaan löytämään ratkaisuja, joita ette saisi muulla tavoin. Vaikka osoittaisitte hyvinkin vahvaa uskoa, Jumala ei aina heti palkitse teitä toiveidenne mukaan. Pikemminkin Jumala vastaa sen mukaan, mikä on Hänen iankaikkisessa suunnitelmassaan teille parasta, ja silloin kun siitä on suurinta hyötyä. Olkaa kiitollisia siitä, että Jumala antaa teidän toisinaan kamppailla pitkän aikaa ennen kuin se vastaus tulee. Se kasvattaa uskoanne ja kehittää luonnetanne.

Luonteenlujuuden peruskalliona on nuhteettomuus. Kelvollinen luonne vahvistaa kykyänne tunnistaa Hengen ohjaus ja olla kuuliaisia sille. Jatkuva uskonne osoittaminen kasvattaa luonteenlujuutta. Luotte varman perustan kasvavalle luonteenlujuudellenne asettamalla Jeesusuksen Kristuksen ja Hänen opetuksensa elämänne keskipisteesiksi.

Teidän onnellisuutenne maan päällä samoin kuin iankaikkinen pelastuksenne edellyttävät monia oikeita päätöksiä, joista yhdenkään tekeminen ei ole vaikeaa. Yhdessä nuo päätökset kehittävät luonteen,

joka on vastustuskykyinen synnin ja rikkomuksen syövyttävälle vaikutuksille. Jalo luonne on kuin arvokas posliini, joka valmistetaan valikoiduista raaka-aineista, muovataan uskon avulla, koristellaan huolellisesti jatkuvien vanhurskain teoin ja poltetaan kohottavan kokemuksen uunissa. Se on hyvin kaunis ja korvaamattoman arvokas. Rikkomus voi kuitenkin hetkessä vaurioittaa sitä pahoin, ja sen korjaaminen vaatii tuskallista, pitkäaikaista ponnistelua. Itsehillinnän suojaamana vanhurskas luonne kestää ikuisuuteen.

Aineelliset asiat eivät itsessään tuota onnea ja tyydytystä eivätkä saavutuksen iloa maan päällä. Eivätkä ne johda meitä korotukseen. Elämälle antaa suunnan luonteen jalous, tuo sisäisen voiman ja vakaumuksen kangas, jota kudotaan lukemattomien vanhurskain valinnoin. Jatkuva vanhurskas elämä saa aikaan sisäistä voimaa ja vahvuutta, joka voi olla pysyvästi vastustuskykyinen synnin ja rikkomuksen syövyttävälle vaikutukselle. Teidän uskonne Jeesusukseen Kristukseen ja kuuliaisuutenne Hänen käskyilleen vahvistaa luonnetanne. Teidän luonteenne on sen mitta, mitä teistä on tulossa. Se on osoitus siitä, kuinka hyvin käytätte aikanne maan päällä tänä kuolevaisuuden koetuksen ajanjaksona.

Sanonta, jonka kaikki ymmärrämme, kuuluu, että sitä saa, mistä maksaa. Se pätee myös hengellisiin asioihin. Saatte sitä, mistä maksatte kuuliaisuudessa, uskossa Jeesusukseen Kristukseen, soveltaessanne uutterasti oppimianne totuuksia käytäntöön. Teidän luonteenne muovautuu, teidän kyvykkyytenne kasvaa ja te toteutate onnistuneesti kuolevaisuutenne tarkoituksen tulla koetelluiksi ja kokea iloa.

Te ette voi elämässä olla passiivisia, tai ajan mittaan luonnollinen ihminen

heikentää pyrkimyksiänne elää kelloisena. Teistä tulee sitä, mitä teette ja mitä ajattelette. Luonteen heikkous johtaa paineen alla halujen tyydyttämiseen tai henkilökohtaisen hyödyn tavoittelemiseen. Heikkoo luonnetta ei pysty pönkittämään teeskentelyn kaavulla.

On käytännöllisesti katsoen varmaa, että henkilö, joka tekee päätöksiä tilanteen mukaan, tekee aikanaan vakavia rikkomuksia. Ei ole mitään totuuden rautakaidetta, joka pitäisi hänet oikealla tiellä. Hän kohtaa jatkuvasti monia hienovaraisia kiusauksia poiketa käskyistä. Niitä valintoja perustellaan väittämällä, etteivät ne ole niin pahoja, että ne ovat sosiaalisesti hyväksytympiä ja tarjoavat laajemman ystävähän. Taitava henkilö, jolla ei ole periaatteiden perustaa, voi ajoittain ylittää tilapäisesti vaikuttaviin

saavutuksiin. Sellainen saavutus on kuitenkin kuin hiekkalinn. Kun luonteen koetus tulee, se romahtaa vieden usein muita mukanaan. Huolimatta siitä, kuinka huolellisesti rikkomusentekijä pyrkii pitämään käskyjen rikkomisen piilossa, aikanaan ne tulevat miltei aina julkiseen tietoon. Saatana pitää itse huolen siitä. Hän ja hänen käskyläisensä ovat päättäneet aiheuttaa suurinta mahdollista vahinkoa jokaiselle taivaallisen Isän lapselle. Yksi vakava tottelematon teko tai luottamuksen rikkominen herättää kysymyksiä siitä, onko niitä muitakin. Muiden usko ja luottamus kyseisen henkilön luonteeseen horjuu.

Tämä elämä kuolevaisuudessa on koetustila. Se, kuinka hyvin koottaatte sen haasteet, määrää sen, kuinka vahva luonteestanne tulee. Uskonne Jeesukseen Kristukseen ja Hänen

opetuksiinsa lujittaa luonnetanne.

Olen omakohtaisesti todentanut, ettei sellaisilla asioilla kuin usko, rukous, rakkaus ja nöyryys ole suurtaakaan merkitystä eivätkä ne saa aikaan mitään ihmeitä, ennen kuin niistä tulee meidän oman kokemuksemme kautta ja Pyhän Hengen suloisen kiuskauksen avulla elävä osa elämäämme. Varhain elämässä huomasi, että voisin oppia evankeliumin opetuksia älyllisesti sekä tunnistaa järkeilyn ja analysoinnin voimalla, että ne ovat merkittävän arvokkaita. Mutta niiden valtava voima ja kyky kantaa minut mielikuvitukseni ja käsityskykyni rajojen yli tuli todelliseksi vasta kun kärsivällinen, jatkuva harjoitus salli Pyhän Hengen kiteyttää ja syventää niiden merkityksen sydämeeni. Huomasin, että samalla kun palvelin vilpittömästi toisia, Jumala muokkasi omaa luonnetani. Hän herätti minussa kasvavan kyvyn tunnistaa Hengen ohjausta. Evankeliumin suunnitelman nerous piilee siinä, että kun teemme sitä, mitä Herra kehottaa meitä tekemään, meille annetaan kaikki se ymmärrys ja kaikki ne kyvyt, jotka ovat välttämättömiä sille, että saa rauhan ja runsaan tyydytyksen tässä elämässä. Samoin me saamme tarvittavaa valmennusta iankaikkiseen onneen Herran edessä.

Todistus saa vahvistusta hengellisistä vaikutelmista, jotka vahvistavat jonkin opetuksen, jonkin vanhurskaan teon oikeellisuuden. Senkaltaiseen ohjaukseen liittyy usein voimakkaita tunteita, jotka tuovat kyneleet silmiin ja saavat sanattomaksi. Mutta todistus ei ole tunnetila. Se on sellaisen luonteen ydin, joka on kudottu lukemattomien oikeiden päätösten synnyttämistä langoista. Näitä valintoja tehdään luottaen asioihin, joihin uskotaan ja joita ei ainakaan aluksi nähdä. Vahva todistus antaa rauhaa, lohtua ja varmuutta. Se synnyttää vakaumuksen siitä, että kun

johdonmukaisesti noudattaa Vapahtajan opetuksia, elämä on ihanaa, tulevaisuus on turvattu ja meillä on kyky voittaa tiellemme tulevat haasteet. Todistus kasvaa totuuden ymmärtämisestä, joka suodattuu rukouksesta ja pyhissä kirjoituksissa olevan opin pohittamisesta. Sitä ravitaan elämällä noiden totuuksien mukaan uskossa, joka on ankkuroitunut lujaan luottamukseen siitä, että luvattut tulokset saadaan.

Teidän todistuksenne vahvistuu, kun olette auliin kuuliaisia kymmenysten laille ja annatte paastouhreja, ja Herra on siunaava teitä sen vuoksi runsaasti. Kun todistuksenne lujittuu, Saatana yrittää houkutellessa teitä kovemmin. Vastustakaa hänen yrityksiään. Teistä tulee vahvempia, ja hänen vaikutuksensa teihin heikkenee.

Sen yhä lisääntyvän vaikutuksen, joka Saatanalla on maailmassa, sallitaan tarjota ympäristö, jossa meitä voidaan koetella. Vaikka Saatana saa nykypäivänä aikaan tuhoa, Jeesus Kristus on sovituksensa ja ylösousemuksensa ansiosta määrännyt hänen lopullisen kohtalonsa. Perkele ei tule voittamaan. Nytkin hänen täytyy toimia Herran asettamissa rajoissa. Hän ei voi ottaa pois mitään ansaittua siunausta. Hän ei voi muuttaa luonetta, joka on kudottu vanhurskaista päätöksistä. Hänellä ei ole mitään valtaa tuhota iankaikkisia siteitä, jotka on taottu pyhässä temppeleissä miehen, vaimon ja lasten välille. Hän ei voi sammuttaa tosi uskoa. Hän ei voi viedä teiltä teidän todistustanne. Kyllä – nämä voidaan menettää antamalla periksi hänen kiusauksilleen. Mutta hänellä ei itsellään eikä itsessään ole valtaa tuhota niitä.

Yhteenvedona:

- Jumala käyttää uskoanne luonteenne muovaamiseen.

Dublinissa Irlannissa

- Luonne ilmentää sitä, mitä teistä on tulossa.
- Vahva luonne on tulosta johdonmukaisista oikeista valinnoista.
- Luonteenlujuuden peruskalliona on nuhteettomuus.
- Mitä enemmän luonteenne vahvistuu, sitä enemmän kykenette osoittamaan uskon voimaa.

Nöyryys on luonteenpiirre, joka suo meidän vastaanottaa opetusta korkeudesta Hengen välityksellä tai vastaanottaa opetusta lähteistä, jotka ovat tulleet innoituksena Herralta, kuten pyhät kirjoitukset ja profeettojen sanat. Nöyryys on vanhurskaan luonteen kallisarvoinen, hedelmällinen maaperä. Siinä itävät henkilökohtaisen kasvun siemenet. Kun näitä siemeniä hoidetaan uskolla, leikataan parannuksella ja vahvistetaan kuuliaisuudella ja hyvillä töillä, ne tuottavat hengellisen ohjauksen arvokasta hedelmää. Se johtaa sitten jumalalliseen innoitukseen ja voimaan – innoitukseen tietää Herran tahto, voimaan pystyä toteuttamaan tuo innoitettu tahto.

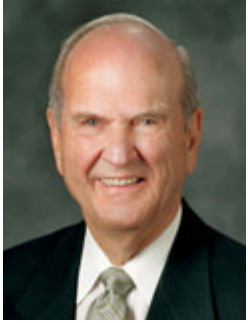
Saanan kertoa neljä periaatetta, jotka ovat tuoneet syvimpiä rauhan ja onnen tuntemuksia omaan elämään. Herra on asettanut nämä kulmakivet iankaikkiseen suunnitelmaansa, ja jokainen niistä on välttämätön. Ne kaikki toimivat sopusoinnussa yhdessä

ja vahvistavat toisiaan. Kun niitä sovelletaan uutterasti ja johdonmukaisesti, ne saavat aikaan luonteenlujuutta lisäten kykyä muuttaa elämän haasteet onnen astinlaudoiksi nyt ja ikuisesti. Niitä ovat seuraavat:

- Usko Herraan Jeesukseen Kristukseen ja Hänen ohjelmaansa, niin että saamme voimaa saavuttaa tavoitteemme.
- Parannus, niin että voimme korjata tekemisen tai tekemättä jättämisen virheiden seuraukset.
- Kuuliaisuus Herran käskyille, niin että saamme voimaa ja suuntaa elämäämme.
- Epäitsekäs palveleminen, jolla voimme rikastaa muiden elämää.

Jos olette päättäneet elää vanhurskaasti, älkää masentuko. Elämä voi tuntua vaikealta nyt, mutta pidelkää lujasti kiinni siitä totuuden rautakaiteesta. Edistytte paremmin kuin arvaattekaan. Teidän kamppailunne muovaavat luonetta, itsekuriä ja luottamusta taivaallisen Isänne ja Vapahtajan lupauksiin, kun johdonmukaisesti noudatatte Heidän käskyjään. Innoittakoon Pyhä Henki teitä tekemään aina päätöksiä, jotka lujittavat luonnettanne ja tuottavat suurta iloa ja onnea. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

Vanhin Russell M. Nelson
kahentoista apostolin koorumista

Näytä sinä hyvää esimerkkiä uskovista

Olimmepa kokoaikaisia lähetyssaarnaajia tai jäseniä, meidän kaikkien tulee näyttää hyvää esimerkkiä Jeesukseen Kristukseen uskovista.

Rakkaat veljeni, tänä iltana olemme kokoontuneet moniin paikkoihin kautta maailman. Keskuudessamme on erinomaisia kokoaikaisia lähetyssaarnaajia. Haluaisin pyytää kaikkia kokoaikaisia lähetyssaarnaajia nousemaan ylös. Missä olettekin, vanhimmat ja lähetysohjat ja heidän neuvonantajansa, nouskaa seisomaan. Olemme kiitollisia teistä jokaisesta! Kiitämme teitä! Rakastamme teitä! Voitte istuutua.

Aika ajoin meidän pitää muistuttaa itseämme siitä, miksi meillä on lähetyssaarnaajia. Siksi että Herra on antanut meille käskyn sanoen:

”Menkää siis ja tehkää kaikki kansat minun opetuslapsiksi: kastakaa heitä Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen nimeen.

ja opettakaa heitä noudattamaan kaikkea, mitä minä olen käskennyt teidän noudattaa. Ja katso, minä olen teidän kanssanne kaikki päivät maailman loppuun asti.”¹

Tämä käsky on yksi monista, jotka on annettu uudelleen, koska Jeesuksen Kristuksen evankeliumi on

palautettu täytydessään. Lähetyssaarnaajat palvelevat nyt aivan samoin kuin he palvelivat Uuden testamentin aikoina. Apostolien tekojen kirjassa kuvataan varhaisten apostolien ja muiden opetuslasten lähetystyötä Herran kuolevaisen palvelutyön jälkeen. Siinä kerrotaan Saul Tarsolaisen ihmeellisestä kääntymisestä ja kasteesta.² Aiemmin hän oli uhkunut ”vihaa ja murhanhimoa Herran opetuslapsia kohtaan”³ ja vainonnut nuoren kirkon jäseniä. Sellaisen alun jälkeen Saulista tuli kääntymis-Paavali, yksi Herran suurimmista lähetyssaarnaajista.

Aucklandissa Uudessa-Seelannissa

Apostolien tekojen 15 viimeistä lukua kertovat Paavalin ja hänen tovereidensa lähetystyöstä.

Paavali kirjoitti kirjeessä nuorelle Timoteukselle, joka oli yksi hänen luotetuimmista tovereistaan: ”Kenenkään ei pidä väheksyä sinua nuoruutesi vuoksi. *Näytä sinä [uskovista] hyvää esimerkkiä* puheissasi ja elämäntavoissasi, rakkaudessa, uskossa ja puhtaudessa.”⁴ Tuo neuvo on aivan yhtä pätevä meille nyt kuin se oli silloin. Se koskee kokoaikaisia lähetyssaarnaajiamme. Se koskee yhtä lailla jokaista kirkon jäsentä. Olimmepa kokoaikaisia lähetyssaarnaajia tai jäseniä, meidän kaikkien tulee näyttää hyvää esimerkkiä Jeesukseen Kristukseen uskovista.

Kokoaikaiset lähetyssaarnaajat

Kokoaikaiset lähetyssaarnaajat, joita on noin 52 000 ja enemmänkin, palvelevat 340 lähetyskentällä maailman eri puolilla. He ovat uskovia ja omistautuneita Herran palvelijoita. Heidän tarkoituksenaan on ”kutsua muita tulemaan Kristuksen luokse auttamalla heitä ottamaan vastaan palautettu evankeliumi uskomalla Jeesukseen Kristukseen ja Hänen sovitukseensa, tekemällä parannus, ottamalla vastaan kaste ja Pyhän Hengen lahja ja kestämillä loppuun asti”⁵.

Timoteuksen tavoin useimmat kokoaikaiset lähetyssaarnaajat ovat

nuoria miehiä. Jotkut ovat sisaria, jotkut ovat vanhempia lähetyssaarnaajia. Me rakastamme jokaista! Lähetyssaarnaajat palvelevat tehdäkseen elämästä paremman Jumalan lapsille. Taivaallinen Isä rakastaa jokaista lastaan. Onhan Hän heidän Isänsä. Hän haluaa siunata heitä suurimmalla lahjallaan, iankaikkisen elämän lahjalla.⁶ Sitä lähetyssaarnaajat opettavat missä palvelevatkin. He auttavat ihmisiä uskomaan Herraan, tekemään parannuksen, ottamaan kasteen, vastaanottamaan Pyhän Hengen, saamaan tempelitoimitukset ja kestäämään uskollisina loppuun asti. Jumalan työ ja kirkkaus – ”ihmisen kuolemattomuuden ja iankaikkisen elämän toteuttaminen”⁷ – on myös jokaisen lähetyssaarnaajan pyhää työtä ja kirkkautta.

Me tarvitsemme enemmän lähetyssaarnaajia – enemmän kelpollisia lähetyssaarnaajia. Herra sanoi opetuslapsilleen maanpäällisen palvelutyönsä aikana: ”Satoa on paljon, mutta sadonkorjaajia vähän. Pyytäkää siis herraa, jolle sato kuuluu, lähettämään väkeä elonkorjuuseen.”⁸

Yleiskonferenssin tämän aamun kokouksessa rakas presidenttimme Thomas S. Monson esitti tunteisiin vetoavan pyynnön, että jokainen nuori mies tässä kirkossa valmistautuisi lähetystyöhön. Toivon, että jokaisessa kirkon kodissa otetaan vaari hänen koko sanomastaan.

Presidentti Monsonin viisaaseen neuvoon lisään oman todistukseni. Olen nähnyt omassa perheessäni siunaukset, jotka tulevat jokaiselle lähetyssaarnaajalle. Tähän mennessä niiden lastemme, lastenlastemme ja heidän puolisoidensa määrä, jotka on kutsuttu palvelemaan kokoaikaisina lähetyssaarnaajina, on 49, ja tuo luku tulee yhä kasvamaan. Jokaisen lähetyssaarnaajan kohdalla olen nähnyt viisauden lisääntyvän, arvostelukyvyyn

kypsyvän ja uskon kukoistavan. He, kuten monet sukupolvet ennen heitä, ovat ryhtyneet Jumalan palvelukseen palvellakseen Häntä koko sydämeästään, väkevyydestään, mielestään ja voimastaan.⁹ Lähetystyöpalvelu on osaltaan muovannut heidän jumalallista kohtaloaan.

Jäsenlähetyssaarnaajat

Paavalin neuvo näyttää hyvää esimerkkiä uskovista koskee yhtä lailla jäseniä. Useimmat eivät ole milloinkaan olleet eivätkä ehkä milloinkaan tule olemaan kokoaikaisia lähetyssaarnaajia, mutta kaikki voivat olla jäsenlähetyssaarnaajia. Se tuo mieleeni, mitä kuulin eräästä huvittavasta tapahtumasta. Erään lähetyssaarnaajien koulutuskeskuksen suurelle pelikentälle oli pystytetty kyltti. Siinä luki: ”Ainoastaan lähetyssaarnaajille!” Ihmiset, jotka myös halusivat pelata kentällä, pystyttivät oman uuden kyltinsä. Heidän kyltissään luki: ”Jokainen jäsen on lähetyssaarnaaja!”

Jokainen jäsen voi näyttää hyvää esimerkkiä uskovista. Veljet, Jeesuksen Kristuksen seuraajina te kaikki voitte elää Hänen opetustensa mukaan. Teillä voi olla puhdas sydän ja hartat kätet. Teillä voi olla ”Jumalan kuva kasvoihinne uurrettuna”¹⁰. Teidän hyvät tekonne käyvät ilmeisiksi muille ihmisille.¹¹ Herran valo voi loistaa silmistänne.¹² Kun säteilette sillä tavalla, teidän on parasta valmistautua kysymyksiin. Apostoli Pietari neuvoi seuraavasti: ”Olkaa aina valmiit antamaan vastaus jokaiselle, joka kysyy, mihin teidän toivonne perustuu”¹³.

Olkoon vastauksenne lämmin ja iloinen. Ja olkoon vastauksenne merkityksellinen tuolle henkilölle. Muistakaa, että hänkin on Jumalan lapsi – Jumalan, joka hartaasti haluaa tuon henkilön osoittautuvan kelpoliseksi elämään iankaikkisuudessa ja

palaavan jonakin päivänä Hänen luokseen. Te voitte olla juuri se, joka avaa oven hänen pelastukselleen ja ymmärrykselleen Kristuksen opista.¹⁴

Olkaa ensivastauksenne jälkeen valmiit ottamaan seuraava askel. Voitte kutsua ystävänne kirkkoon kanssanne. Monet ystävistämme eivät tiedä, että he ovat tervetulleita kirkkorakennuksiimme. ”Tulkaa, niin näette”, Vapah-taja sanoi kutsuen niitä, jotka halusivat tietää Hänestä enemmän.¹⁵ Kutsu tulla kanssanne sunnuntain jumalanpalvelukseen tai osallistua johonkin kirkon yhdessäolo- tai palvelutoimintaan on omiaan hälventämään virheellisiä myyttejä ja saa vierailijat viihtymään paremmin seurassamme.

Menkää kirkon jäsenenä niiden luo, joita ette tunne, ja tervehtikää heitä lämpimästi. Osoittakaa joka sunnuntai ystävyyttä ainakin yhdelle henkilölle, jota ette ole aiemmin tunteneet. Pyrkikää elämäänne jokaisena päivänä laajentamaan omaa ystäväpiiriänne.

Voitte pyytää ystävää lukemaan Mormonin kirjan. Selittäkää, ettei se ole romaani eikä historiakirja. Se on toinen todistus Jeesuksesta Kristuksesta. Se on nimenomaan tarkoitettu ”juutalaisten ja pakanoiden saamiseksi vakuuttuneiksi siitä, että Jeesus on Kristus, iankaikkinen Jumala, joka ilmoittaa itsensä kaikille kansoille”¹⁶. Tässä kirjassa on voimaa, joka voi koskettaa rehellisten totuudenetsijöiden sydäntä ja ylentää heidän elämänsä. Pyytäkää ystäväänne lukemaan kirja rukoillen.

Profeetta Joseph Smith on sanonut, ”että Mormonin kirja on virheettömin kaikista kirjoista maan päällä ja uskontomme lakikivi ja että ihminen pääsee lähemmäksi Jumalaa noudattamalla sen opetuksia kuin minkään muun kirjan avulla”¹⁷. Mormonin kirja opettaa Jeesuksen Kristuksen sovitusta ja on se välikappale, jonka avulla Jumala

täyttää ikaikäisen lupauksensa koota hajallaan oleva Israel näinä myöhempinä aikoina.¹⁸

Monta vuotta sitten kaksi työtoveriani – hoitaja ja hänen lääkärimiehensä – kysyivät minulta, miksi elin niin kuin elin. Vastasin: ”Koska tiedän, että Mormonin kirja on tosi.” Annoin kirjani heille lainaksi ja kehotin heitä lukemaan sen. Viikkoa myöhemmin he palauttivat kirjani kohteliain sanoin ”kiitoksia paljon”.

Vastasin: ”Kuinka niin, kiitoksia paljon? Se on täysin asiaankuulumaton vastaus henkilöltä, joka on lukenut tämän kirjan. Te ette lukeneetkaan sitä, vai mitä! Ottakaa se takaisin ja lukekaa se. Sitten haluaisin saada kirjani takaisin.”

Myöntäen, että he olivat vain selailleet sen sivuja, he hyväksyivät kehoitukseni. Kun he palasivat, he sanoivat kyynelsilmin: ”Olemme lukeneet Mormonin kirjan. Tiedämme, että se on tosi! Haluamme tietää lisää.” He saivat lisää tietoa, ja sain etuoikeuden kastaa heidät molemmat.

Toinen tapa, jolla voitte jakaa evankeliumia, on kutsua ystäviä tapaamaan kokoaikaisia lähetyssaarnaajia kotinne. Nuo lähetyssaarnaajat on kutsuttu opettamaan evankeliumia, ja he ovat valmiit siihen. Viihtyisässä kodissanne ja teidän jatkuvalla tuellanne ystävänne voivat aloittaa matkansa kohti pelastusta ja koro-tusta. Herra sanoi: ”Teidät on kutsuttu kokoamaan minun valittuni, sillä minun valittuni kuulevat minun ääneni eivätkä paaduta sydäntänsä”¹⁹.

Pyhissä kirjoituksissa sanotaan, että ”maan päällä on – – vielä monia, – – jotka ovat erossa totuudesta vain siksi, että eivät tiedä, mistä sen löytäisivät”²⁰. Eikö siinä ole mahdollisuutenne? Teistä voi tulla heille opetuslapsia, jotka auttavat heitä löytämään totuuden!

Tänä internetin aikakautena on uusia ja jännittäviä tapoja, joilla voitte

Dublinissa Irlannissa

tehdä lähetystyötä. Voitte pyytää ystäviä ja naapureita vierailemaan sivustolla mormon.org. Jos teillä on blogia ja sosiaalisia verkostoja internetissä, voisitte lisätä sivustoillenne linkin osoitteeseen mormon.org. Ja sinne voitte luoda oman henkilökohtaisen profiilinne. Kuhunkin profiiliin sisältyy uskon ilmaus, kokemus ja todistus. Koska tämä on uusi ominaisuus, useimmat näistä profileista ovat englanninkielisiä. Muunkielisiä profileja on tulossa.

Näillä profileilla voi olla syvälinen hyvää aikaansaava vaikutus. Kaksi kuukautta sitten eräs nuori mies nimeltä Zac – ensimmäisen vuoden korkeakouluopiskelija Baton Rougessa Louisianassa Yhdysvalloissa – näki televisiossa mormon.org-sivuston mainoksen. Hän meni sivustolle ja kiinnostui kirkon jäsenten profileista. Sivustoltamme hän löysi linkin, jonka avulla hän sai tietää, missä oli kirkko, jonne hän voi mennä. Seuraavana sunnuntaina hän meni sinne valkoiseen paitaan ja solmioon pukeutuneena. Hänet esiteltiin seurakunnan jäsenille, ja hän oli kokouksissa koko kolmen tunnin ajan. Hänet kutsuttiin erään jäsenen kotiin päivälliselle, ja sitä seurasi ensimmäinen lähetyssaarnaajien hänelle pitämä oppitunti. Vajaassa kahdessa viikossa hänet kastettiin ja konfirmoitiin kirkon jäseneksi.²¹ Tervetuloa, Zac! (Hän on kuuntelemassa.)

Jokaisesta esimerkillisestä Jeesuksen Kristuksen seuraajasta voi tulla tehokas jäsenlähetyssaarnaaja. Jäsenet ja kokoaikaiset lähetyssaarnaajat voivat

toimia yhdessä evankeliumin siunausten tuomiseksi rakkaille ystäville ja naapureille. Monet heistä ovat Israelia, jota nyt kootaan lupausten mukaan. Tämä kaikki on valmistautumista Herran toiseen tulemiseen.²² Hän haluaa jokaisen meistä todella näyttävän hyvää esimerkkiä uskovista.

Tiedän, että Jumala elää. Jeesus on Kristus. Tämä on Hänen kirkkonsa. Mormonin kirja on tosi. Joseph Smith on sen kääntäjä ja tämän viimeisen taloudenhoitokauden profeetta. Presidentti Thomas S. Monson on Jumalan profeetta tänä päivänä. Todistan niin Jeesuksen Kristuksen pyhässä nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. Matt. 28:19–20.
2. Ks. Ap. t. 9:3–18.
3. Ap. t. 9:1.
4. 1. Tim. 4:12, kursivointi lisäty.
5. *Saarnatkaa minun evankeliumiani – lähetystyöpalvelun opas*, 2005, s. 1.
6. Ks. OL 14:7.
7. Moos. 1:39.
8. Luuk. 10:2.
9. Ks. OL 4:2.
10. Alma 5:19.
11. Ks. Matt. 5:16; Alma 7:24.
12. Ks. OL 88:11.
13. 1. Piet. 3:15.
14. Ks. 2. Nefi 31:2, 21.
15. Joh. 1:39. Katso tätä kaavaa myös kohdista Ilm. 6:1, 3, 5, 7.
16. Mormonin kirjan nimisivu.
17. Mormonin kirjan johdanto.
18. Ks. 3. Nefi 21:1–7. Huomaa, että nämä seitsemän jaetta ovat yhtä virkettä.
19. OL 29:7.
20. OL 123:12.
21. Henkilökohtainen viesti lähetysohjaaja William G. Woodsilta Baton Rougen lähetyskentältä Louisianasta Yhdysvalloista.
22. Ks. Mal. 3:23; 3. Nefi 25:5; OL 2:1; 110:14–16; 128:17; 138:46; JS–H 38.

Vanhin Patrick Kearon
seitsemänkymmenen koorumista

”Tulkaa minun luokseni täysin vilpittömin sydämin, ja minä parannan teidät”

Meidän Vapahtajamme on Rauhan Ruhtinas, suuri Parantaja, Ainoa joka voi todella puhdistaa meidät synnin pistolta.

Haluaisin tänä iltana tuoda lohdullisen ja parantavan sanoman teistä jokaiselle, joka tuntee olonsa yksinäiseksi tai hylätyksi, joka on kadottanut mielenrauhan tai rauhan sydämestään tai joka tuntee hukanneensa viimeisen mahdollisuutensa. Täydellisen parantumisen ja rauhan voi löytää Vapahtajan jalkojen juuresta.

Kun olin 7-vuotias poika, asuimme Arabian niemimaalla ja vanhempani käskivät minua pitämään kenkiä *aina*, ja ymmärsin syyn. Tiesin, että kengät suojaisivat jalkojani lukuisilta aavikon vaaroilta, kuten käärmeiltä, skorpioneilta ja piikeiltä. Eräänä aamuna vietettyämme yön leiriytyneenä aavikolla halusin lähteä tutkimaan ympäristöä, mutta en viitsinyt laittaa kenkiä jalkaan. Päätelin, että olin lähdössä vain pienelle kävelyllä ja pysyisin leiripaikan lähellä. Joten kenkien sijaan

panin jalkaani varvassandaalit. Sanoin itselleni, että varvassandaalitkin ovat eräänlaiset kengät. Ja mitä oikeastaan voisi tapahtua?

Kävellessäni viileällä hiekalla – varvassandaaleissani – tunsin ikään kuin piikin tunkeutuvan jalkapohjaani. Katsoin alas, enkä nähnyt piikkiä vaan skorpionin. Samalla kun tajusin, että se oli skorpionin, ja ymmärsin, mitä oli juuri tapahtunut, piston aiheuttama kipu alkoi nousta jalkaterästani ylös säärtäni pitkin. Pidin kiinni reiteni yläosasta yrittäen pysäyttää polttavan kivun etenemisen ja huusin apua. Vanhempani tulivat juosten leiripaikalta.

Isäni hakatessa skorpionia lapiolla eräs kanssamme retkeilevä aikuinen ystävä yritti urhoollisesti imeä myrkyä jalkaterästani. Luulin sillä hetkellä, että kuolisin. Nyyhkytin, kun vanhempani laittoivat minut autoon ja lähtivät ajamaan kovaa vauhtia aavikon poikki

kohti lähintä sairaalaa, jonne oli yli kahden tunnin matka. Koko jalkani oli tuskallisen kipeä, ja koko tuon matkan ajan luulin kuolevani.

Päästyämme lopulta sairaalaan lääkäri vakuutteli meille kuitenkin, että sellaisen skorpionin pisto oli vaarallinen vain pikkulapsille ja vakavasti aliravituille. Hän antoi puudutusainetta, joka puudutti jalkani ja poisti kivun kokonaan. Vuorokauden sisällä kaikki skorpionin piston vaikutukset olivat poissa. Mutta olin oppinut voimallisen läksyn.

Olin tiennyt, että kun vanhempani käskivät minun pitää kenkiä, he eivät tarkoittaneet varvassandaaleja; olin tarpeeksi vanha ymmärtääkseni, etteivät varvassandaalit tarjonneet samanlaista suojaa kuin kengät. Mutta sinä aamuna aavikolla en piitannut siitä, minkä tiesin olevan oikein. Jätin huomiotta sen, mitä vanhempani olivat yhä uudelleen opettaneet minulle. Olin ollut sekä laiska että vähän kapinallinen, ja jouduin maksamaan siitä.

Puhuessani teille urhoollisille nuorille miehille, teidän isillenne, opettajillenne, johtajillenne ja ystävillenne osoitan kunnioitustani teille kaikille, jotka yritätte uutterasti tulla sellaisiksi, millaisia Herra tarvitsee ja millaisiksi Hän haluaa teidän tulevan. Mutta todistan teille omasta kokemuksestani poikana ja miehenä, että kun emme piittaa siitä, minkä tiedämme olevan oikein – olipa syynä laiskuus tai kapinointi – siitä koituu aina epämieluisia ja hengellisesti vahingollisia seurauksia. Se skorpionin ei loppujen lopuksi uhannut henkeäni, mutta se tuotti äärimmäistä tuskaa ja hätää sekä itselleni että vanhemmilleni. Mitä tulee siihen, kuinka elämme evankeliumin mukaan, emme saa suhtautua siihen laiskasti tai kapinoiden.

Me Jeesuksen Kristuksen kirkon jäsenet ja pappisuudenhaltijat

tuntemme käskyt ja tasovaatimukset, joita olemme tekemillämme liitoilla luvanneet kunnioittaa. Kun valitsemme jonkin muun tien kuin sen, jonka tiedämme oikeaksi – jota vanhempamme ja johtajamme opettavat ja jonka Pyhä Henki vahvistaa sydämessämme – se on kuin astuisi aavikon hiekalle varvassandaaleissa eikä kengät jalassa. Yritämme sitten puolustella laiskaa tai kapinallista käytöstämme. Sanomme itsellemme, ettemme oikeastaan tee mitään kovin väärää, ettei sillä oikeastaan ole väliä ja ettei se, että irrotamme otteemme rautakaiteesta vain vähäsen, johda mihinkään kovin pahaan. Ehkä lohdutamme itseämme ajatuksella, että kaikki muutkin tekevät niin – tai tekevät pahempaa – ja ettei se kuitenkaan vaikuta meihin kielteisesti. Jollakin tavalla saamme itsemme vakuuttuneiksi, että olemme poikkeus sääntöön ja siksi immuuneja sen rikkomisen seurauksille. Kieltäydymme, joskus tahallamme, olemasta ”täsmällisen kuuliaisista”¹ – kuten julkaisussa *Saarnatkaa minun evankeliumiani* sanotaan – emmekä anna koko sydäntämme Herralle. Ja sitten saamme piston.

Pyhät kirjoitukset opettavat meille, että ”Herra *vaatii sydäntä*”², ja meitä on käsketty rakastamaan Herraa ja palvelemaan Häntä *koko* sydäme-stämme.³ On luvattu, että me voimme ”seistä nuhteettomina Jumalan edessä viimeisenä päivänä” ja palata Hänen luokseen.⁴

Mormonin kirjassa antinefilehiläiset laskivat alas sota-aseensa ja hautasivat ne syvälle maahan tehden liiton, etteivät he koskaan enää tarttuisi aseisiin veljiään vastaan. Mutta he tekivät enemmän kuin sen. ”Heistä tuli vanhurskas kansa”, koska ”he laskivat *kapina*-aseensa eivätkä enää taistelleet Jumalaa vastaan.”⁵ Heidän kääntymyksensä oli niin täysi ja syvä,

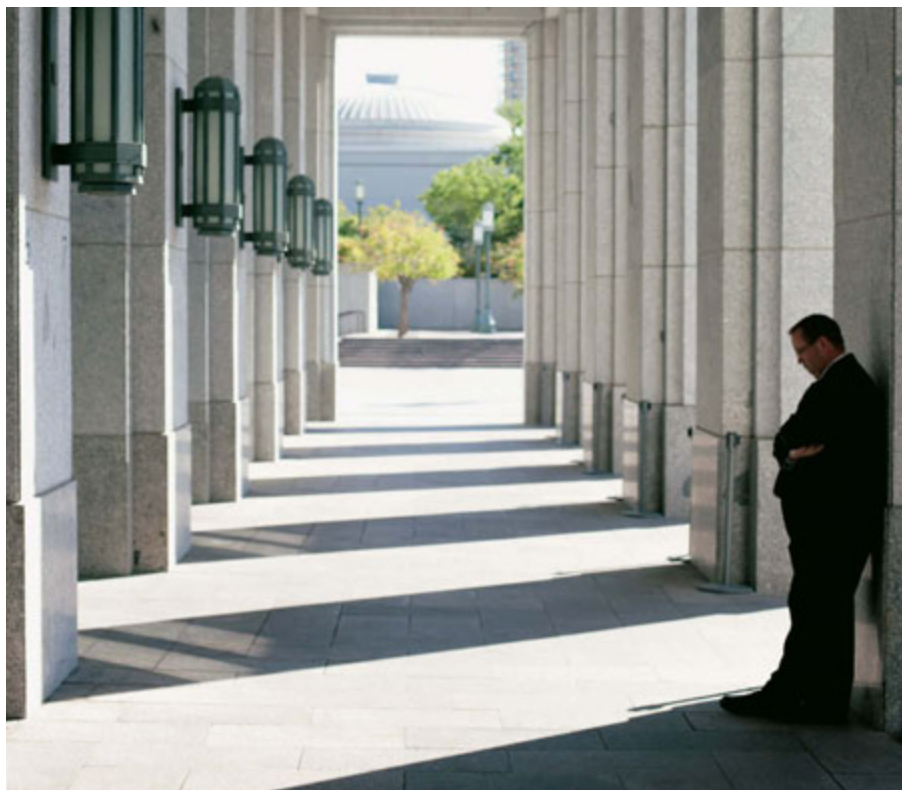
että he eivät koskaan luopuneet.⁶

Mutta ennen heidän kääntymystään, muistakaa heidän tilansa: he elivät ”[kapinoiden] avoimesti Jumalaa vastaan” niin kuin pyhissä kirjoituksissa sanotaan.⁷ Heidän kapinoiva sydämensä tuomitsi heidät elämään ”tilassa, joka on vastoin onnen luonnetta”, koska he olivat ”vaeltaneet vastoin Jumalan luonnetta”.⁸

Lasketuuan alas *kapina*-aseensa he olivat kelpollisia Herran suomaan parantumiseen ja rauhaan, ja niin voimme olla mekin. Vapahtaja vakuuttaa: ”Elleivät he paaduta sydäntään eivätkä niskoittele minua vastaan, heidät käännytetään ja *minä parannan heidät*.”⁹ Te ja minä voimme ottaa vastaan Hänen kutsunsa: Palatkaa ja tehkää parannus ja tulkaa minun luokseni täysin vilpittömin sydämin, ja minä parannan teidät.¹⁰

Verratkaa tätä ihmeellistä parantamista siihen, mitä tapahtuu, ”kun me pyrimme peittelemään syntejämme tai tyydyttämään ylpeyttäme, [tai] turhamaista kunnianhimoamme – –, taivaat vetäytyvät; Herran Henki tulee murheelliseksi” ja jääme yksin ”potkimaan pistintä vastaan – – ja taistelemaan Jumalaa vastaan”.¹¹

Veljet, meidät parannetaan ja saamme lievitystä vain, kun tulemme Suuren Parantajan, Vapahtajamme Jeesuksen Kristuksen, jalkojen juureen. Meidän täytyy luopua kapina-aseistämme (ja tiedämme itse kukin, mitä ne ovat). Meidän täytyy luopua synnistämme, turhamaisuudestamme ja ylpeydestämme. Meidän täytyy luopua halustamme seurata maailmaa ja saada maailmallista kunniaa ja kiitosta. Meidän täytyy lakata taistelemasta Jumalaa vastaan ja sen sijaan antaa Hänelle

koko sydämemme, täysin varauksetta. Silloin Hän voi parantaa meidät. Silloin Hän voi puhdistaa meidät synnin myrkylliseltä pistolta.

”Ei Jumala lähettänyt Poikaansa maailmaan sitä tuomitsemaan, vaan pelastamaan sen.”¹²

Presidentti James E. Faust on opettanut:

”Kun kuuliaisuudesta tulee tavoitteemme, se ei enää ole jotakin, mikä ärsyttää, ja kompastuskiven sijaan siitä tulee rakennuskivi.

– – Kuuliaisuus johtaa todelliseen vapauteen. Mitä enemmän olemme kuuliaisia palautetulle totuudelle, sitä vapaammiksi tulemme.”¹³

Tapasin viime viikolla erään 92-vuotiaan miehen, joka oli ollut mukana monissa toisen maailman sodan suurissa taisteluissa. Hän oli haavoittunut kolmesti mutta selvinnyt hengissä. Yksi näistä kerroista tapahtui, kun jeeppi, jonka kyydissä hän oli, ajoi maamiinaan, ja räjähdys surmasi kuljettajan. *Hän oppi, että selviytyäkseen miinakentästä täytyy seurata täsmällisesti edellä ajavan ajoneuvon jälkiä.* Mikä tahansa poikkeama oikeaan tai vasempaan voisi osoittautua – ja osoittautuikin – kohtalokkaaksi.

Meidän profeettamme ja apostolimme, johtajamme ja vanhempamme osoittavat jatkuvasti jälkiä, joita meidän

täytyy seurata, jotta välttäisimme sielumme tuhoavan räjähdysten. He tuntevat polun, joka on turvallisesti raivattu miinoista (tai tosiaankin skorpioneista), ja väsymättä he kehottavat meitä kulkemaan jäljessään. On niin monia tuhoisia ansoja, jotka houkuttelevat meitä pois reitiltä. Harhautuminen huumeiden, alkoholin tai pornografian ansaan tai moraalittomaan käytökseen internetissä tai videopelissä johtaa meidät suoraan kohti räjähdystä. Poikkeaminen oikealle tai vasemmalle edessämme olevalta turvalliselta reitiltä joko laiskuuttamme tai kapinallisuuttamme voi osoittautua kohtalokkaaksi hengelliselle elämällemme. Tähän sääntöön ei ole olemassa poikkeuksia.

Jos olemme harhautuneet reitiltä, voimme muuttua, voimme palata ja voimme saada takaisin ilomme ja sisäisen rauhamme. Tulemme huomamaan, että palaaminen reitille, jolta maamiinat on raivattu, suo valtavan helpotuksen.

Kukaan ei voi löytää rauhaa miinakentältä.

Meidän Vapahtajamme on Rauhahan Ruhtinas, suuri Parantaja, Ainoa joka voi todella puhdistaa meidät synnin pistolta ja ylpeyden myrkyiltä ja muuttaa kapinallisen sydämemme kääntyneeksi, liiton sydämeksi. Hänen sovituksensa on ääretön ja

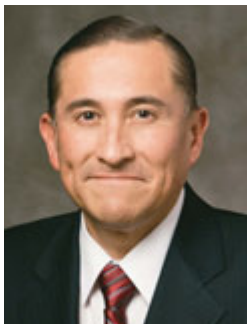
sulkee piiriinsä meidät kaikki.

Kutsu, jonka ylösnoussut Kristus esitti nefiläisille, kun nämä palvelivat Häntä, on yhä voimassa teille ja minulle: ”Onko teillä keskuudessanne sairaita? Tuokaa heidät tänne. Onko teillä rampoja tai sokeita tai ontuvia tai raajarikkoja tai spitaalisia tai surkastuneita tai kuuroja tai millään tavalla vaivaisia? Tuokaa heidät tänne; *niin minä parannan heidät.*”¹⁴

Kukaan teistä ei ole hukannut viimeistä mahdollisuuttaan. Te voitte muuttua, te voitte tulla takaisin, te voitte saada armon. Tulkaa sen Ainoan luokse, joka voi parantaa, ja te saatte rauhan. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. *Saarnatkaa minun evankeliumiani – lähetystyöpalvelun opas*, 2004, takasisäkansi.
2. OL 64:34, kursivointi lisätty.
3. Ks. OL 4:2; 59:5, kursivointi lisätty.
4. OL 4:2.
5. Alma 23:7, kursivointi lisätty.
6. Ks. Alma 23:6.
7. Moosia 2:37; Alma 3:18; ks. myös Morm. 2:15.
8. Alma 41:11.
9. OL 112:13, kursivointi lisätty.
10. Ks. 3. Nefi 18:32.
11. OL 121:37, 38.
12. Joh. 3:17.
13. James E. Faust, ”Kuuliaisuus – tie vapauteen”, *Liahona*, heinäkuu 1999, s. 55, 53.
14. 3. Nefi 17:7, kursivointi lisätty.

Vanhin Juan A. Uceda
seitsemänkymmenen koorumista

Hän opettaa meitä riisumaan päältämme luonnollisen ihmisen

*Todistan Vapahtajan sovituksen todellisuudesta sekä voimasta
pestä ja puhdistaa ja tehdä meistä ja kodeistamme pyhiä.*

Eräänä aamuna eräs perhe kokoon-
tui tapansa mukaan tutkimaan
pyhiä kirjoituksia. Heidän
kokoontuessaan yhteen isä tunsii
kielteisen hengen: jotkut perheenjäse-
net eivät näyttäneet kovin innokkailta
osallistumaan. He pitivät perherukouk-
sen, ja kun he alkoivat lukea pyhiä
kirjoituksia, isä huomasi, ettei yhdellä
lapsista ollut omia kirjoja mukanaan.
Hän pyysi tyttöä menemään huonee-
seensa hakemaan pyhät kirjoituk-
sensa. Tyttö lähti vastahakoisesti, ja
ikuisuudelta tuntuvan ajan kuluttua
hän palasi, istuutui ja sanoi: ”Täytyykö
meidän todella tehdä tätä nyt?”

Isä ajatteli itsekseen, että kaiken
vanhurskauden vihollinen halusi
aiheuttaa ongelmia, jotteivät he tutkisi
pyhiä kirjoituksia. Isä yritti pysyä
rauhallisena ja sanoi: ”Kyllä, meidän
täytyy tehdä tätä nyt, koska tätä Herra
haluaa meidän tekevän.”

Tyttö vastasi: ”Minä en todellakaan
halua tehdä tätä nyt!”

Silloin isä menetti malttinsa, korotti
äänensä ja sanoi: ”Tämä on minun

kotini, ja minun kodissani luemme
aina pyhiä kirjoituksia!”

Isän sanojen sävy ja voimakkuus
loukkasivat tytärtä, ja pyhät kirjoituk-
set kädessään tämä poistui perheen
luota, juoksi huoneeseensa ja pauskasi
oven kiinni. Perheen pyhien kirjoitus-
ten tutkiminen loppui siihen – sopu-
sointu oli poissa, eikä kotona juuri-
kaan vallinnut rakkautta.

Isä tiesi tehneensä väärin, joten
hän meni omaan huoneeseensa ja
polvistui rukoukseen. Hän pyysi
Herralta apua tietäen loukkanneensa
yhtä Hänen lapsistaan, tytärtä, jota
hän todella rakasti. Hän rukoili Herraa
palauttamaan rakkauden ja sopu-
soinnun hengen kotiin ja tekemään
mahdolliseksi sen, että he voisivat
jatkaa pyhien kirjoitusten tutkimista
perheen kesken. Kun hän rukoili,
hänen mieleensä tuli ajatus: ”Mene
pyytämään anteeksi.” Hän rukoili
vilpittömästi edelleen pyytäen Herran
Henkeä palaamaan hänen kotiinsa.
Taas kerran tuli ajatus: ”Mene pyytä-
mään anteeksi.”

Hän halusi todella olla hyvä isä ja
tehdä oikein, joten hän nousi ja lähti
tyttärensä huoneeseen. Hän koputti
oveen muutamia kertoja, eikä vas-
tausta kuulunut. Niinpä hän avasi
hitaasti oven ja löysi tyttärensä nyyh-
kyttämässä ja itkemässä vuoteellaan.
Hän polvistui tämän viereen ja sanoi
hiljaisella, lempeällä äänellä: ”Anna
anteeksi. Olen pahoillani siitä, mitä
tein.” Isä toisti: ”Anna anteeksi, minä
rakastan sinua enkä halua loukata
sinua.” Ja sitten lapsen suusta tuli ope-
tus, jonka Herra halusi opettaa isälle.

Tyttö lopetti itkemisen, ja hetken
hiljaisuuden jälkeen hän otti pyhät
kirjoituksensa käteensä ja alkoi etsiä
joitakin jakeita. Isä katseli, kun nuo
viattomat, hennot kädet käänsivät
pyhien kirjoitusten sivuja toinen
toisensa jälkeen. Tyttö löysi etsimänsä
jakeet ja alkoi lukea hyvin hitaasti
hiljaisella äänellä: ”Sillä luonnollinen
ihminen on Jumalan vihollinen ja on
ollut Aadamin lankeemuksesta asti
ja on oleva aina ja ikuisesti, ellei hän
taivu Pyhän Hengen kutsuun ja riisu
päältään luonnollista ihmistä ja tule
pyhäksi Kristuksen, Herran sovitus-
sen kautta ja tule lapsen kaltaiseksi,
alistuvaksi, sävyisäksi, nöyräksi,
kärsivälliseksi, sellaiseksi, joka on
täynnä rakkautta ja halukas alistumaan
kaikkeen, mitä Herra näkee hyväksi
panna hänen kannettavakseen, niin
kuin lapsi alistuu isänsä tahtoon.”¹

Isän ollessa yhä polvistuneena
tytön vuoteen ääressä nöyryys valtasi
hänet, kun hän ajatteli itsekseen: ”Tuo
pyhien kirjoitusten kohta on kirjoitettu
minua varten. Hän opetti minulle suu-
renmoisen opetuksen.”

Sitten tyttö katsoi isää ja sanoi:
”Anna anteeksi. Anna anteeksi, isä.”

Sillä hetkellä isä ymmärsi, ettei
tyttö lukenutkaan tuota jaetta sovel-
taen sitä pyhien kirjoitusten kohtaa
häneen, vaan tyttö luki sen soveltaen

sitä itseensä. Isä ojensi kätensä ja halasi tyttöä. Rakkaus ja sopusointu oli palautettu tällä suloisella sovinnon hetkellä, jonka saivat aikaan Jumalan sana ja Pyhä Henki. Tuo pyhien kirjoitusten kohta, jonka tytär muisti omasta henkilökohtaisesta pyhien kirjoitusten tutkimisestaan, oli koskettanut isän sydäntä Pyhän Hengen tulella.

Rakkaat veljeni, meidän kotimme täytyy olla paikka, jossa Pyhä Henki voi asua. ”Pyhydessä temppeeliin voidaan verrata vain kotia.”² Kodeissamme ei ole tilaa luonnolliselle ihmiselle. Luonnollinen ihminen ”pyrkii peittelemään [syntejään] tai tyydyttämään [ylpeyttään], turhamaista [kunnianhimoaan] tai hallitsemaan tai vallitsemaan tai pakottamaan ihmisten sieluja [ja hänen toimiessaan] pienimmälläkään vääryydellä, katso, taivaat vetäytyvät; Herran Henki tulee murheelliseksi, ja kun se on vetäytynyt, se on sen miehen pappisuuden eli valtuuden loppu”³.

Meidän Aaronin tai Melkisedekin pappisuuden haltijoiden tulisi aina muistaa, että ”mitään valtaa ja vaikutusvaltaa ei voi eikä saa pitää

yllä pappisuuden avulla, ainoastaan taivuttelemalla, pitkämielisyydellä, lempeydellä, sävyisyydellä ja vilpittömällä rakkaudella, ystävällisyydellä ja puhtaalla tiedolla, joka avartaa sielua suuresti vailla teeskentelyä ja vailla vilppiä”⁴.

Kiistely poistuu kodistamme ja elämästämme, kun pyrimme elämään näiden Kristuksen kaltaisten ominaisuuksien mukaan. ”Ja teidänkin tulee antaa toisillenne rikkomuksenne anteeksi, sillä totisesti minä sanon teille: Joka ei anna anteeksi lähimmäisensä rikkomuksia, kun hän sanoo tekevänsä parannuksen, on saattanut itsensä tuomion alaiseksi.”⁵ ”Anna anteeksi. Anna anteeksi, isä.”

Herra Jeesus Kristus, joka on Rauhahan Ruhtinas, opettaa meille, kuinka saada aikaan rauha kodeissamme.

Hän opettaa meitä olemaan alistuvia, eli toisin sanoen alistumaan Herran tahtoon tai valtaan. ”Mene pyytämään anteeksi.”

Hän opettaa meitä olemaan sävyisiä, eli toisin sanoen olemaan ”lempeäluonteisia, hellämielisiä, ystävällisiä, sellaisia, jotka eivät kiihdy tai

ärsyynny helposti, olemaan myöntyväisiä ja taipuvaisia kärsivällisyyteen tullessamme loukatuksi”⁶.

Hän opettaa meitä olemaan nöyriä, eli toisin sanoen ”vaatimattomia, hillittyjä, sävyisiä, alistuvia eikä *ylpeitä, kopeita, ylimielisiä tai pöyhkeitä*”⁷.

”Anna anteeksi. Olen pahoillani siitä, mitä tein.”

Hän opettaa meitä olemaan kärsivällisiä, eli toisin sanoen ”kykeneviä kestäämään vaikeuksia nurisematta tai kiukuttelematta” tai ”pysymään tyyminä kärsiessämme loukkaantumisista tai loukkauksista”⁸.

Hän opettaa meitä olemaan täynnä rakkautta. ”Minä rakastan sinua enkä halua loukata sinua.”

Niin, rakkaat veljeni, Hän opettaa meitä riisumaan päältämme luonnollisen ihmisen, aivan kuten tämän kertomuksen isä, joka pyysi Herralta apua. Niin, aivan kuten isä halasi tyttärtään rakkautta osoittaen, samalla tavoin Vapahtaja ojentaa käsivartensa osoittaakseen rakkautta meitä kohtaan, kun teemme totista parannusta.

Hän opettaa meitä tulemaan pyhiksi ”Herran Kristuksen sovituksen

kautta”. Silloin voimme tehdä sovinnon Jumalan kanssa ja meistä tulee Jumalan ystäviä. Todistan Vapahtajan sovituksen todellisuudesta sekä voimasta pestä ja puhdistaa ja tehdä meistä ja kodeistamme pyhiä, kun pyrimme riisumaan päältäamme luonnollisen ihmisen ja seuraamaan Häntä.

Hän on ”Jumalan Karitsa”⁹, ”pyhä ja vanhurskas”¹⁰, ja ”hänen nimensä on Ihmeellinen Neuvontuoja, Väkevä Jumala, Iankaikkinen Isä, Rauhan Ruh-tinas”¹¹. Herran Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. Moosia 3:19.
2. Bible Dictionary, hakusana ”temple”.
3. OL 121:37.
4. OL 121:41–42.
5. Moosia 26:31.
6. *Noah Webster's First Edition of an American Dictionary of the English Language*, 1996, hakusana ”meek”.
7. *Noah Webster's First Edition*, hakusana ”humble”.
8. *Noah Webster's First Edition*, hakusana ”patient”.
9. Joh. 1:29.
10. Ap. t. 3:14.
11. Jes. 9:5.

Presidentti Dieter F. Uchtdorf

toinen neuvonantaja ensimmäisessä presidenttikunnassa

Ylpeys ja pappuus

*Ylpeys on kytkin, joka kytkee pois pappouden voiman.
Nöyryys on kytkin, joka kytkee sen päälle.*

Rakkaat veljeni, kiitos siitä, että olette kokoontuneet kaikkialla maailmassa tähän yleiskonferenssin pappuuskokoukseen. Teidän läsnäolonne osoittaa, että olittepa missä tahansa, te olette sitoutuneita olemaan veljienne kanssa, joilla on pyhä pappuus, ja palvelemaan ja kunnioittamaan Herraanne ja Lunastajaanne Jeesusta Kristusta.

Usein me merkitsemme elämämme vaiheet niillä tapahtumilla, jotka jättävät jälkensä meidän mieleemme ja sydämeemme. Näitä tapahtumia on minun elämässäni monia. Yksi niistä oli vuonna 1989, kun kuulin presidentti Ezra Taft Bensonin ajattoman puheen ”Kavahtakaa ylpeyttä”. Puheen alussa presidentti Benson mainitsi, että tämä aihe oli painanut raskaana hänen sieluaan jo jonkin aikaa.¹

Viime kuukausien aikana olen tuntenut samanlaisen taakan painon. Pyhän Hengen kuiskaukset ovat kehottaneet minua lisäämään oman ääneni toisena todistuksena presidentti Bensonin sanomaan, joka esitettiin 21 vuotta sitten.

Jokaisella kuolevaisella on ainakin tilapäinen ellei läheinen suhde ylpeyden syntiin. Kukaan ei ole välttynyt siltä, harva on voittanut sen. Kun kerroin vaimolleni, että tämä olisi puheeni aihe, hän hymyili ja sanoi:

”On oikein hyvä, että puhut asioista, joista tiedät niin paljon.”

Ylpeyden muita merkityksiä

Muistan myös yhden mielenkiintoisen sivuvaikutuksen, joka presidentti Bensonin vaikuttavalla puheella oli. Kirkon jäsenten keskuudessa oli jonkin aikaa lähestulkoon kiellettyä sanoa, että oli ”ylpeä” lapsistaan tai maastaan tai että oli ”ylpeä” tekemästään työstä. Pelkkä sana *ylpeä* tuntui muuttuneen hyljeksityksi meidän sanavarastossamme.

Pyhissä kirjoituksissa on runsaasti esimerkkejä hyvistä ja vanhurskaista ihmisistä, jotka riemuitsevat vanhurskaudessa ja samanaikaisesti ylistävät Jumalan hyvyyttä. Meidän taivaallinen Isämme itsekin esitteli rakkaan Poikansa sanoen: ”Johon minä olen mielistynyt.”²

Alma kerskui siitä ajatuksesta, että hän voisi ”olla väline Jumalan käsissä”³. Apostoli Paavali kertoi ylpeänä kirkon jäsenten uskollisuudesta.⁴ Suuri lähetysaarnaja Ammon riemuitsi menestyksestä, jota hän ja hänen veljensä olivat kokeneet lähetystyössä.⁵

Uskon, että on eri asia olla ylpeä joistakin asioista kuin ylpeillä. Olen ylpeä monista asioista. Olen ylpeä vaimostani. Olen ylpeä lapsistamme ja lastemme lapsista.

Olen ylpeä kirkon nuorista ja riemuitsen heidän hyvydestään. Olen ylpeä teistä, rakkaat ja uskolliset veljeni. Olen ylpeä siitä, että voin seistä teidän rinnallanne Jumalan pyhän pappeuden haltijana.

Ylpeys on itsensä ylentämisen synti

Miten tämänkaltainen ylpeys sitten eroaa siitä, mitä presidentti Benson kutsui ”yleismaailmalliseksi synniksi”⁶? Ylpeys on synnillistä, kuten presidentti Benson niin unohtumattomalla tavalla opetti, koska se synnyttää vihaa tai vihamielisyyttä ja saa meidät vastustamaan Jumalaa ja lähimmäisiämme. Pohjimmiltaan ylpeys on vertailun synti, sillä vaikka se tavallisesti alkaa ajatuksesta ”Katso, kuinka loistava minä olen ja kuinka hienoa olen saanut aikaan”, niin aina se tuntuu päättyvän ajatukseen ”Siksi olen parempi kuin sinä”.

Kun meidän sydämemme täyttyy ylpeydestä, me syyllistymme vakaavaan syntiin, sillä me rikomme kahta suurinta käskyä.⁷ Sen sijaan että palvelisimme Jumalaa ja rakastaisimme lähimmäisiämme, me paljastamme, mikä on palvontamme ja rakkautemme todellinen kohde – se kuva, jonka näemme peilistä.

Ylpeys on suuri itsensä ylentämisen synti. Hyvin monille se on henkilökohtainen Rameumptom, pyhä koroke, joka oikeuttaa kateuden, ahneuden ja turhamaisuuden.⁸ Tavallaan ylpeys

on se alkuperäinen synti, sillä ennen tämän maailman perustamista ylpeys kaatoi Lusiferin, sarastuksen pojan, ”joka oli valta-asemassa Jumalan edessä”⁹. Jos ylpeys voi turmella jonkun niinkin kyvykkään ja lupaavan, eikö meidän pitäisi tutkistella omaakin sieluamme?

Ylpeydellä on monet kasvot

Ylpeys on tappava syöpä. Se on synti, joka johtaa lukuisiin muihin inhimillisiin heikkouksiin. Itse asiassa voitaisiin sanoa, että kaikki muut synnit ovat pohjimmiltaan ylpeyden ilmentymiä.

Tällä synnillä on monet kasvot. Se saa jotkut hekumoimaan oman käsityksensä mukaisessa itsetunnossaan, saavutuksissaan, taidoissaan, vauraudessaan tai asemassaan. He katsovat näiden siunausten todistavan, että he ovat ”valittuja”, ”parempia” tai ”vanhurskaampia” kuin muut. Tämän synnin takana on ajatus ”Luoja kiitos, että olen ainutlaatuisempi kuin sinä”. Sen ytimenä on halu olla ihailun tai kateuden kohteena. Se on itsestä kerskailemisen synti.

Toisten kohdalla ylpeys muuttuu kateudeksi: he katsovat katkerina niitä, joilla on parempi asema, enemmän taitoja tai suurempi omaisuus kuin heillä itsellään. He pyrkivät vahingoittamaan, väheksymään ja repimään alas muita väärässä ja kelvottomassa yrityksessään ylentää itseä. Kun ne, joita he kadehtivat, kompastuvat tai kärsivät, he hurraavat salaa.

Esimerkki urheilusta

Missään ei ole kenties parempaa paikkaa havainnoida ylpeyden syntiä kuin urheilun maailmassa. Olen aina nauttanut osallistumisesta urheilutapahtumiin sekä urheilijana että katsojana. Mutta myönnän, että on aikoja, jolloin kohteliaan käytöksen puuttuminen

urheilussa on kiusallista. Kuinka tavallisesti ystävälliset ja myötätuntoiset ihmiset voivat olla niin suvaitsemattomia ja täynnä vihaa vastapuolen joukkuetta ja sen kannattajia kohtaan?

Olen seurannut, kuinka urheilufanit panettelevat ja demonisoivat kilpakumppaneitaan. He etsivät kaikenlaisia puutteita ja suurentelevat niitä. He perustelevat vihaansa laajoilla yleistyksillä ja soveltavat niitä kaikkiin, jotka ovat tekemisissä toisen joukkueen kanssa. Kun epäonne koettelee heidän kilpakumppaniaan, he riemuitsevat.

Veljet, valitettavasti näemme nykyään liian usein samanlaisen asenteen ja käytöksen leviävän julkiseen keskusteluun politiikasta, etnisyydestä ja uskonnosta.

Rakkaat veljeni pappeudessa, rakkaat lempeän Kristuksen opetuslapsitoverini, eikö meidän pitäisi noudattaa korkeampaa mittapuuta? Meidän pappeudenhaltijoiden tulee ymmärtää, että kaikilla Jumalan lapsilla on samanlainen peliasu. Meidän joukkueenamme on ihmiskunnan veljeys. Pelikenttänämme on tämä elämä kuolevaisuudessa. Meidän tavoitteenamme on oppia rakastamaan Jumalaa ja ulottamaan sama rakkaus lähimmäistämme kohtaan. Meidän on määrä elää täällä Jumalan lain mukaan ja vakiinnuttaa Hänen valtakuntansa. Me olemme täällä rakentamassa, kohottamassa, kohtelemassa oikeudenmukaisesti ja kannustamassa kaikkia taivaallisen Isän lapsia.

Emme saa antaa sen nousta hattuun

Kun minut kutsuttiin johtavaksi auktoriteetiksi, sain siunauksekseni opastusta monilta kirkon vanhemmilta johtavilta veljiltä. Eräänä päivänä minulla oli tilaisuus kyyditä presidentti James E. Faust erääseen vaarnakonferenssiin. Niiden tuntien aikana, jotka istuimme autossa, presidentti Faustilla

oli aikaa opettaa minulle joitakin tehtävääni liittyviä tärkeitä periaatteita. Hän selitti myös, kuinka ystävällisiä kirkon jäsenet ovat, varsinkin johtavia auktoriteetteja kohtaan. Hän sanoi: ”He kohtelevat sinua hyvin ystävällisesti. He sanovat sinusta miellyttäviä asioita.” Hän naurahti vähän ja sanoi sitten: ”Dieter, ole siitä kiitollinen. Mutta älä ikinä anna sen nousta hattuun.”

Se on hyvä opetus meille kaikille, veljet, missä tahansa tehtävässä tai elämäntilanteessa. Me voimme olla kiitollisia terveydestämme, varallisuudestamme, omaisuudestamme tai asemastamme, mutta kun se alkaa nousta hattuun – kun meidän asemastamme tulee meille pakkomielle, kun keskitymme omaan tärkeyteemme, valtaamme tai maineeseemme, kun piehtaroiimme omassa julkisuuden kuvassamme ja uskomme itsestämme kertoviin lehtileikkeisiin – silloin ongelmat alkavat, silloin ylpeys alkaa turmella.

Pyhissä kirjoituksissa on runsaasti varoituksia ylpeydestä: ”Ylimielisyydestä koituu vain riitaa, viisas se, joka neuvoja kuulee.”¹⁰

Apostoli Pietari on varoittanut: ”Jumala on ylpeitä vastaan, mutta nöyrille hän antaa armon.”¹¹ Mormon on selittänyt: ”Kukaan ei ole otollinen Jumalan edessä, paitsi sydämeltään sävyisät ja nöyrät.”¹² Herra valitsee tarkoituksella sen, ”mikä maailmassa on heikkoa, – saattaakseen häpeään sen, mikä on voimakasta”¹³. Herra tekee niin osoittaakseen, että Hänen kätesnä on Hänen työssään, jotta me emme ”turvaisi lihan käsivarteen”¹⁴.

Me olemme Herramme ja Vapahtajamme Jeesuksen Kristuksen palvelijoita. Meille ei anneta pappeutta, jotta voimme ottaa vastaan kumarruksia ja paistatella ylistyksen keskellä. Me olemme täällä kääriäksemme hihamme ja ryhtyäksemme työhön.

Meidät on värvätty ainutlaatuiseen työhön. Meidät on kutsuttu valmistamaan maailmaa meidän Herramme ja Vapahtajamme Jeesuksen Kristuksen tulemistä varten. Me emme etsi omaa kunniamme vaan kiitämme ja ylistämme Jumalaa. Me tiedämme, että oma panoksemme on pieni. Siitä huolimatta kun me käytämme pappeuden voimaa vanhurskaudessa, Jumala voi meidän pyrkimystemme välityksellä saada suuren ja ihmeellisen teon tulemaan julki. Mooseksen tavoin meidän täytyy oppia, ”ettei ihminen ole mitään”¹⁵ itsessään, mutta ”Jumalalle on kaikki mahdollista”¹⁶.

Jeesus Kristus on täydellinen esimerkki nöyryydestä

Tässä, kuten kaikessa, Jeesus Kristus on meidän täydellinen

esimerkkimme. Siinä missä Lusifer yritti muuttaa Isän pelastussuunnitelman ja saada kunnian itselleen, Vapahtaja sanoi: ”Isä, sinun tahtosi tapahtukoon, ja kunnia olkoon sinun ikuisesti.”¹⁷ Suurenmoisista kyvyistään ja saavutuksistaan huolimatta Vapahtaja oli aina sävyisä ja nöyrä.

Veljet, meillä on pyhä pappeus ”Jumalan Pojan järjestyksen mukaan”¹⁸. Se on voima, jonka Jumala on suonut ihmisille maan päällä toimia Hänen puolestaan. Käyttääksemme Jumalan voimaa meidän täytyy pyrkiä olemaan Vapahtajan kaltaisia. Tämä tarkoittaa sitä, että pyrimme kaikessa tekemään Isän tahdon, aivan kuten Vapahtaja teki.¹⁹ Se tarkoittaa sitä, että annamme kaiken kunnian Isälle, aivan kuten Vapahtaja teki.²⁰ Se tarkoittaa sitä, että

kadotamme itsemme muita palvellesamme, aivan kuten Vapahtaja teki.

Ylpeys on kytkin, joka kytkee pois pappeuden voiman.²¹ Nöyryys on kytkin, joka kytkee sen päälle.

Olkaa nöyriä ja täynnä rakkautta

Kuinka me siis voitamme tämän ylpeyden synnin, joka on niin yleinen ja niin vahingollinen? Kuinka meistä voi tulla nöyrempiä?

On miltei mahdotonta ylpistyä kopeudessa, kun sydämemme on täynnä rakkautta. ”Eikä kukaan voi auttaa tässä työssä, ellei hän ole nöyriä ja täynnä rakkautta.”²² Kun näemme ympärillämme olevan maailman Kristuksen puhtaan rakkauden linssin läpi, me alamme ymmärtää nöyryyttä.

Jotkut otaksuvat, että nöyryys on itsemme soimaamista. Nöyryys ei tarkoita sitä, että vakuutamme itsellemme olevamme arvottomia, merkityksettömiä tai mitättömiä. Eikä se tarkoita Jumalan meille suomien taitojen kieltämistä tai piilottelemista. Meistä ei tule nöyriä sillä, että ajattelemme *väheksyvästi* itsestämme. Meistä tulee nöyriä, kun ajattelemme *vähemmän* itseämme. Meistä tulee nöyriä, kun ryhdymme työhömmä Jumalan ja lähimmäistemme palvelemisen asenteella.

Nöyryys suuntaa huomiomme ja rakkautemme toisiin ja taivaallisen Isän tarkoituksiin. Ylpeys toimii päinvastoin. Ylpeys ammentaa tarmonsaa ja voimansa itsekkyyden syvistä lähteistä. Sinä hetkenä kun lakkaamme ajattelemasta pelkästään itseämme ja kadotamme itsemme muita palvellesamme, meidän ylpeytemme vähenee ja alkaa kuihtua.

Rakkaat veljeni, on hyvin monia apua tarvitsevia ihmisiä, joita voimme ajatella, sen sijaan että ajattelisimme itseämme. Älkääkös koskaan unohtako omaa perhettänne, omaa vaimoanne. On hyvin monia tapoja,

joilla voisimme palvella. Meillä ei ole aikaa uppoutua itsemme.

Minulla oli kerran mustekynä, jota käytin mielelläni työssäni lentokapteenina. Yksinkertaisesti sen vartta kääntämällä pystyin valitsemaan yhden neljästä väristä. Kynä ei valittanut halutessani käyttää punaista mustetta sinisen sijaan. Se ei sanonut minulle: ”En mielelläni kirjoittaisi ilta-kymmenen jälkeen, sakeassa sumussa tai korkealla ilmassa.” Mustekynä ei sanonut: ”Käytä minua vain tärkeisiin asiakirjoihin, älä jokapäiväisiin arkisiin tehtäviin.” Se suoriutui mitä luotettavimmin jokaisesta tehtävästä, johon sitä tarvitsin, olipa tuo tehtävä tärkeä tai vähäpätöinen. Se oli aina valmis palvelemaan.

Samalla tavoin me olemme väli-heitä Jumalan käsissä. Kun meidän sydämemme on paikallaan, me emme valita, että meille annettu tehtävä ei ole kykyjemme arvoinen. Palvelemme iloiten missä tahansa tehtävässä, johon meidät pyydetään. Kun teemme niin, Herra voi käyttää meitä työnsä toteuttamiseen tavoilla, jotka ylittävät meidän ymmärryksemme.

Saanan päättää sanoihin, jotka lainaan presidentti Ezra Taft Bensonin 21 vuoden takaisesta innoitetusta sanomasta:

”Ylpeys on suuri kompastuskivi Siionille.

Meidän täytyy puhdistaa malja sisältä voittamalla ylpeys.²³

Meidän täytyy taipua ’Pyhän Hengen kutsuun’, riisua päältämme ylpeä ’luonnollinen ihminen’, tulla ’pyhäksi Kristuksen, Herran sovituksen kautta’ ja tulla ’lapsen kaltaiseksi, alistuvaksi, sävyisäksi, nöyräksi’²⁴.

Jumala haluaa nöyrän kansan. – – ’Siunattuja ovat ne, jotka nöyryvät ilman, että heidän on pakko olla nöyriä.’²⁵

Päätäkäämme olla nöyriä. Me pysytymme siihen. Tiedän sen.²⁶

Rakkaat veljeni, seuratkäämme Vapahtajamme esimerkkiä ja pyrkiäkäämme pikemminkin palvelemaan kuin tavoittelemaan ihmisten ylitystä ja kunniaa. Rukoukseni on, että tunnistaisimme ja kitkisimme pois sydämeistämme epävanhurskaan ylpeyden ja että korvaisimme sen vanhurskaudella, jumalisuudella, uskolla, rakkaudella, kärsivällisyydellä ja lempeydellä.²⁷ Jeesusuksen Kristuksen pyhässä nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. Ks. ”Kavahtakaa ylpeyttä”, *Valkeus*, heinäkuu 1989, s. 3–5.
2. 3. Nefi 11:7.
3. Alma 29:9.
4. Ks. 2. Tess. 1:4.
5. Ks. Alma 26.
6. ”Kavahtakaa ylpeyttä”, s. 5.
7. Ks. Matt. 22:36–40.
8. Ks. Alma 31:21.
9. OL 76:25.
10. Sananl. 13:10.
11. 1. Piet. 5:5.
12. Moroni 7:44.
13. 1. Kor. 1:27.
14. OL 1:19.
15. Moos. 1:10.
16. Matt. 19:26.
17. Ks. Moos. 4:1–2.
18. OL 107:3.
19. Ks. Joh. 8:28–29.
20. Ks. Joh. 17:4.
21. Ks. OL 121:34–37.
22. OL 12:8.
23. Ks. Alma 6:2–4; Matt. 23:25–26.
24. Moosia 3:19; ks. myös Alma 13:28.
25. Alma 32:16.
26. ”Kavahtakaa ylpeyttä”, s. 5.
27. Ks. 1. Tim. 6:11.

Presidentti Henry B. Eyring

ensimmäinen neuvonantaja ensimmäisessä presidenttikunnassa

Palvelkaa Hengen voimalla

Tehkäämme kaikki vaadittava saadaksemme Pyhän Hengen kumppaniksemme.

Olen kiitollinen tästä tilaisuudesta olla yhdessä teidän kanssanne, joille Jumala on antanut kunnian pitää hallussaan pappeutta. Meidät on kutsuttu käyttämään jumallista voimaa taivaallisen Isämme lasten palvelemiseen. Sillä, kuinka hyvin hoidamme tuon velvoitteen, on iankaikkisia seurauksia niin niille, joita meidät on kutsuttu palvelemaan, kuin meille sekä vielä syntymättömille sukupolville.

Pidän pyhässä muistossa kahta pappeudenhaltijaa, jotka olivat kelpollisia Jumalan Hengen kumppanuuteen lähtiessään suorittamaan tehtävää, johon Herra heidät kutsui. He itse olivat löytäneet palautetun evankeliumin Amerikassa. He olivat Herran palvelijoita, jotka puhuivat tuosta evankeliumista ensimmäisinä kahdelle eurooppalaisista esivanhemmistani.

Toinen noista esivanhemmistista oli nuori tyttö, joka asui pienellä maatilalla Sveitsissä. Toinen oli nuori mies, Saksasta Yhdysvaltoihin muuttanut orpo siirtolainen, joka asui St. Louisissa Missourin osavaltiossa.

Kumpikin heistä kuuli pappeudenhaltijan todistavan palautetusta evankeliumista – tyttö takan ääressä

pienessä kodissaan Sveitsissä ja poika istuessaan vuokratun salin parvella Amerikassa. Kumpikin heistä tiesi Hengen avulla, että noiden vanhinten heille tuoma sanoma oli totta.

Poika ja tyttö päättivät mennä kasteelle. He tapasivat toisensa ensimmäisen kerran vuosia myöhemmin pölyisellä reitillä kävellessään satoja kilometrejä läntisen Amerikan vuorille. Kävellessään he puhuivat keskenään. He puhuivat siitä ihmeellisestä siunauksesta, että kaikkien maailman ihmisten joukosta Jumalan palvelijat olivat löytäneet heidät, ja vielä suurempi ihme oli, että he tiesivät näiden palvelijoiden sanoman olevan totta.

He rakastuivat ja menivät naimisiin. Ja Hengen todistuksen ansiosta, joka heräsi heidän kuullessaan Pyhän Hengen vaikutuksesta lausutut pappeudenhaltijoiden sanat, heidät sinetöitiin iankaikkisuudeksi pappeuden voimalla. Olen yksi tuon pojan ja tuon tytön kymmenistä tuhansista jälkeläisistä, jotka siunaavat niiden kahden pappeudenhaltijan nimeä, jotka toivat mukanaan Jumalan Hengen vaikutuksen kiivetessään kukkulalle Sveitsissä ja noustessaan puhumaan tuossa kokouksessa St. Louisissa.

Tuota onnellista kertomusta ja miljoonia muita sen kaltaisia toistetaan kautta maailman ja läpi tulevien sukupolvien. Joillekuille se on kertomus nuoresta kotiopettajasta, joka sanoi sanat, jotka sytyttivät isoisässänne halun tulla takaisin kirkkoon. Joillekuille ne ovat patriarkan lausumat lohdun ja siunauksen sanat, jotka tukivat äitiänne, kun murhenäytelmä oli musertaa hänet.

Kaikissa noissa kertomuksissa on yhteinen teema. Se on pappeuden voima pappeudenhaltijalla, jonka palvelemisen voiman Pyhä Henki on moninkertaistanut.

Niinpä sanomani meille tänä iltana on tämä: tehkäämme kaikki vaadittava saadaksemme Pyhän Hengen kumppaniksemme ja edetkäämme sitten pelottomina, niin että meille annetaan voimat tehdä mitä tahansa Herra kutsuu meidät tekemään. Tuo palvelemisen voima saattaa kasvaa hitaasti, se saattaa kasvaa pienin askelin, joita teidän on vaikea huomata, mutta se kasvaa.

Tänä iltana esitän muutamia ehdotuksia siitä, miten voitte olla kelpollisia saamaan Pyhän Hengen kumppaniksenne pappeuden palvelutyössänne. Sitten esitän muutamia esimerkkejä pappeuden palvelutyöstä, jossa voitte odottaa näkeväne Hengen vaikutuksen vahvistavan voimianne palvelulla.

Me kaikki tiedämme, että kun meidät konfirmoitiin kirkon jäseniksi, saimme Pyhän Hengen lahjan. Mutta Pyhän Hengen kumppanuus, sen ilmeneminen elämässämme ja palvelutyössämme, edellyttää, että panemme elämämme järjestykseen ollaksemme siihen kelpollisia.

Me kehitämme hengellisiä lahjoja pitämällä käskyt ja yrittämällä elää nuhteettomasti. Se edellyttää uskonnosta Jeesukseen Kristukseen niin, että teemme parannuksen ja puhdistumme

Dublinissa Irlannissa

Hänen sovituksensa avulla. Siksi meidän pappeudenhaltijoiden pitää aina käyttää tilaisuus osallistua koko sydämestämme lupaukseen, joka annetaan palautetun kirkon jäsenille jokaisessa sakramenttikokouksessa ottaa Jumalan Pojan nimi päällensä ja muistaa Hänet aina ja pitää ”hänen käskynsä, jotka hän on antanut heille, jotta hänen Henkensä olisi aina heidän kanssansa”¹.

Aivan kuten meidät täytyy puhdistaa synnistä, jotta Henki olisi kanssamme, meidän täytyy olla kyllin nöyriä Jumalan edessä tunnustaaksemme tarvitsevamme sitä. Ylösnousseen Vapahtajan opetuslapset osoittivat tuota nöyryyttä, kuten Mormonin kirjassa kerrotaan.

Vapahtaja valmisti heitä heidän palvelutehtäväänsä. He polvistuivat maahan rukoilemaan. Kertomus kuuluu seuraavasti: ”Ja he rukoilivat sitä, mitä he eniten halusivat; ja he halusivat, että Pyhä Henki annettaisiin heille.”² Heidät oli kastettu kuten teidätkin on. Ja aikakirjassa sanotaan, että vastauksena heidän hartaaseen pyyntöönsä he täytyivät Pyhällä Hengellä ja tulella.

Vapahtaja rukoili ääneen kiittääkseen Isäänsä Pyhän Hengen antamisesta niille, jotka Hän oli valinnut, koska he uskoivat Häneen. Ja sitten Vapahtaja rukoili hengellistä siunausta niille, joita he palvelivat. Herra anoi

Isältään: ”Minä rukoilen sinua, että annat Pyhän Hengen kaikille niille, jotka uskovat heidän sanoihinsa.”³

Vapahtajan nöyrinä palvelijoina meidän tulee rukoilla, että Pyhä Henki ilmenisi palvelutyössämme meille ja niille, joita me palvelemme. Jotta olisimme kelvollisia Pyhän Hengen kumppanuuteen, meidän on rukoiltava taivaallista Isäämme nöyrästi ja uskoen lujasti Jeesukseen Kristukseen.

Nöyryytemme ja uskomme, jotka edistävät hengellisten lahjojen ilmenemistä, lisääntyvät, kun luemme, tutkimme ja pohdimme pyhiä kirjoituksia. Olemme kaikki kuulleet nuo sanat. Silti saatamme lukea muutaman rivin tai sivun pyhiä kirjoituksia joka päivä ja toivoa, että se riittää.

Mutta lukeminen, tutkiminen ja pohtiminen eivät ole sama asia. Me luemme sanoja ja saamme kenties ajatuksia. Me tutkimme ja kenties löydämme pyhistä kirjoituksista kaavoja ja yhteyksiä. Mutta kun me pohdimme, me kutsumme Hengen antamaan ilmoitusta. Pohtiminen on minulle sitä ajattelemista ja rukoilemista, mitä teen luettuani ja tutkittuani pyhien kirjoitusten kohtia huolella.

Minulle esimerkin siitä, kuinka pohtiminen voi tuoda valoa Jumalalta, antoi presidentti Joseph F. Smith. Se on merkitty Opini ja liittojen lukuun

138. Hän oli lukenut ja tutkinut monia pyhien kirjoitusten kohtia yrittäen ymmärtää, kuinka Vapahtajan sovituksen vaikutukset ulottuisivat niihin, jotka olivat kuolleet kuulematta koskaan Hänen sanomaansa. Tässä on hänen kertomuksensa siitä, kuinka ilmoitusta tuli: ”Pohtiessani näitä asioita, jotka on kirjoitettu, ymmärryksestäni silmät avautuivat ja Herran Henki lepäsi päälläni ja näin kuolleiden joukot, sekä pienet että suuret.”⁴

Parannus, rukous ja pyhien kirjoitusten pohtiminen ovat välttämättömiä osatekijöitä pyrkiessämme pappeuden palvelutyössämme olemaan kelvollisia Hengen lahjoihin. Voimamme palvella lisääntyy edelleen, kun ryhdymme uskon turvin hoitamaan tehtäviämme ja saamme Pyhän Hengen avuksemme.

Presidentti Thomas S. Monson esitti meille asian tällä tavoin: ”Mitä kutsumuksen kunniaa pitäminen tarkoittaa? Se tarkoittaa, että vahvistaa sitä pitäen sitä arvokkaana – – että laajentaa ja vahvistaa sitä niin, että antaa taivaan valon loistaa sen kautta muiden ihmisten nähtäväksi. Kuinka sitten voi pitää kutsumuksensa kunniaa? Yksinkertaisesti tekemällä sitä palvelutyötä, joka siihen kuuluu.”⁵

Esitän kaksi palvelutyötä, joihin meidät kaikki on kutsuttu. Kun hoidatte ne Hengen vaikutuksen alaisina, te ja muut näkevät voimanne palvella, vahvistaa ja pitää kutsumuksenne kunniaa.

Ensimmäinen on Hänen edustajinaan opettaa muita ja todistaa heille Hänen puolestaan. Herra sisällytti tuohon palvelukutsuun nuorimmat ja kokemattomimmat Aaronin pappeuden haltijat. Kuvailtuaan Aaronin pappeuden haltijoiden velvollisuuksia Hän sanoi:

”Mutta ei opettajilla eikä diakoneilla ole valtuutta kastamiseen,

sakramentin siunaamiseen eikä käten päällepanemiseen;

heidän tule kuitenkin varoittaa, selittää, kehottaa ja opettaa ja kutsua kaikkia tulemaan Kristuksen luokse.”⁶

Jossakin päin maailmaa tällä viikolla diakonien koorumin johtaja pyytää jotakuta diakonia kutsumaan kokoukseen heidän kooruminsa jäsenen, jota hän ei ole koskaan nähnyt. 13-vuotias kooruminjohtaja ei todennäköisesti käytä sanoja ”varoittaa, kehottaa ja opettaa”, mutta sitä Herra odottaa pelastustehtävän saaneen diakonin tekevän.

Annan kolme lupausa diakonille, joka saa tehtävän mennä kooruminsa jäsenen luokse. Ensiksi, kun rukoulet apua, Henki tyynnyttää pelkosi. Toiseksi, yllätty siitä, että tiedät, mitä sanoa, kun menet hänen kotiinsa ja kun kävelet hänen kanssaan takaisin kirkkoon. Se, mitä sanot, voi tuntua sinusta sekavalta. Mutta tunnet, että sinulle annettiin sanat sillä hetkellä kun tarvitsit niitä. Ja kolmanneksi, tunnet Herran hyväksynnän – Hänen, joka kutsui sinut kooruminjohtajasi välityksellä – oli lopputulos mikä tahansa.

En voi antaa lupauksia siitä, millaista menestystä koette, koska jokaisella ihmisellä on vapaus valita, kuinka hän suhtautuu Jumalan palvelijaan. Mutta diakoni, jolle puhutte Herran puolesta, muistaa, että tulitte hänen luokseen. Tiedän erään pojan, joka on nyt aikuinen ja yhä kaikkea muuta kuin aktiivinen kirkossa ja jota eräs diakoni lähetettiin etsimään, ja hän kertoi isoisälleen siitä käynnistä 20 vuotta sitten. Käynnillä ei näyttänyt olevan mitään vaikutusta, ja silti hän jopa mainitsi luokseen tulleen diakonin nimen. Isoisä pyysi minua etsimään diakonin, jota oli pyydetty kutsumaan, kehottamaan ja opettamaan, ja kiittämään tätä. Se oli ollut

vain yksi päivä erään pojan elämässä, mutta isoisä ja Herra muistavat sanat, joita poikaa innoitettiin sanomaan, ja pojan nimen.

Kehotan meitä kaikkia, nuoria ja vanhoja, jotka kutsutaan puhumaan jossakin tapaamisessa Herran nimessä, sivuuttamaan tuntemamme itseluottamuksen puutteen ja riittämättömyyden. Meidän ei tarvitse käyttää ylevää kieltä tai tuoda julki syviä oivalluksia. Yksinkertaiset todistuksen sanat riittävät. Henki antaa teille sanat, jotka sanoa, ja vie ne niiden nöyriä ihmisten sydämeen, jotka etsivät totuutta Jumalalta. Jos yritämme jatkuvasti puhua Herran puolesta, yllätymme saadesamme jonakin päivänä tietää, että olemme varoittaneet, kehottaneet, opettaneet ja kutsuneet Hengen avulla ja siunanneet ihmisten elämää voimalla, joka on paljon suurempi kuin omamme.

Sen lisäksi että meitä kaikkia kutsutaan opettamaan, Herra lähettää meidät auttamaan tarvitsevia. Se on toinen pappisuuden palvelutyö, jossa tunnemme Hengen vaikutuksen lisäävän voimaamme palvella. Huomaatte kykenevänne tunnistamaan paremmin tuskan ja huolen ihmisten kasvoilta. Mieleenne tulee kooruminne jäsenten nimiä tai kasvoja ja vaikutelma, että he tarvitsevat apua.

Piispat saavat tuon tunteen öisin ja joka kerta istuessaan korokkeella katsomassa seurakuntansa jäseniä tai ajattelemassa niitä, jotka eivät ole paikalla. Heille voi käydä niin, kun he huomaavat olevansa lähellä sairaalaa tai hoitolaitosta. Olen kuullut useammin kuin kerran seuraavat sanat, kun olen astunut sairaalan ovesta sisään: ”Minä tiesin, että tulisit.”

Meidän ei tarvitse kantaa huolta siitä, tiedämmekö, mitä sanoa tai tehdä, kun pääsemme sinne. Jumalan

Jäsenet Roomassa tulkkauksessa yleiskonferenssiä.

rakkaus ja Pyhä Henki saattavat riittää. Kun olin nuori mies, pelkäsin, etten tietäisi, mitä tehdä tai sanoa hädässä oleville ihmisille.

Olin kerran isäni sairaalavuoteen ääressä, kun hän näytti olevan kuolemallaan. Kuulin hälyä hoitajien keskuudessa käytävällä. Yhtäkkiä presidentti Spencer W. Kimball astui huoneeseen ja istuutui tuoliin vuoteen viereen minua vastapäätä. Ajattelin itsekseen: ”Tässä nyt on minun tilaisuuteni seurata ja kuunnella tuskaa ja kärsimystä kokevien luona käymisen mestaria.”

Presidentti Kimball tervehti muutamalla sanalla, kysyi isältääni, oliko tämä saanut pappeuden siunauksen, ja kun isä sanoi saaneensa, profeetta nojautui tuolinsa selkänojaa vasten.

Odotin havaintoesitystä lohdutustaidoista, joita tunsin itseltäni puuttuvan ja joita hyvin kipeästi tarvitsin. Seurattuani ehkäpä noin viisi minuuttia sitä, kuinka nuo kaksi vain hymyilivät ääneti toisilleen, näin presidentti Kimballin nousevan ja sanovan: ”Henry, taidan lähteä, ennen kuin väsyttämme sinut.”

Ajattelin, että minulta oli jäänyt opetus saamatta, mutta sain sen myöhemmin. Hiljaisena hetkenä

isän kanssa sen jälkeen kun hän oli toipunut niin, että saattoi palata kotiin, puheemme kääntyi presidentti Kimballin käyntiin. Isä sanoi hiljaa: ”Kaikista käynneistä luonani se hänen käyntinsä kohotti mielialaani eniten.”

Presidentti Kimball ei puhunut monia lohdutuksen sanoja, tai ainakaan minä en niitä kuullut, mutta hän kävi lohduttamassa Herran Henki kumppaninaan. Tajuan nyt, että hän oli elävä esimerkki presidentti Monsonin antamasta opetuksesta: ”Kuinka sitten voi pitää kutsumuksensa kunniaa? Yksinkertaisesti tekemällä sitä palvelutyötä, joka siihen kuuluu.”

Se pitää paikkansa, kutsuttiinpa meidät opettamaan evankeliumia Hengen avulla tai lähtemään Pyhä Henki kumppaninamme niiden luo, joiden polvet ovat voimattomat ja kädet heronneet⁷. Pappeuden palvelutyömme vahvistuu, ihmiset tulevat siunatuiksi ja taivaan valo koittaa. Taivaan valo koittaa sekä meille että niille, joita palvelemme. Saatamme olla väsyneitä. Omat huolestamme ja perheemme huolest voivat hämmöttää suurina. Mutta ne, jotka palvelevat Hengen vaikutuksen alaisina, saavat rohkaisun siunauksen.

Presidentti George Q. Cannon sai kokea yllin kyllin surua, vastustusta

ja koettelemuksia vuosinaan pappeuden palveluksessa. Hän sai kokea myös Pyhän Hengen kumppanuutta vaikeina aikoina ja vaativassa palvelutyössä. Tämä on vakuutus meille pappeuden palvelutyössämme, kirkossa ja perheessämme. Minulle tuo lupaus on tullut todeksi, kun olen tuntenut Hengen pappeuden palvelutyössäni. ”Aina kun pimeys täyttää meidän mielimme, me voimme tietää, että meissä ei ole Jumalan Henkeä – –. Kun me olemme täynnä Jumalan Henkeä, me olemme tulvillamme iloa, rauhaa ja onnea riippumatta siitä, millaisissa oloissa olemme, sillä se on ilon ja onnen Henki. Herra on antanut meille Pyhän Hengen lahjan. Etuoikeutemme on saada tuo Pyhän Hengen voima sisimpäämme, niin että aamusta iltaan ja illasta aamuun saamme siitä iloa, valoa ja ilmoitusta.”⁸

Voimme odottaa kokevamme tuon onnen ja ilon siunauksen, kun tarvitsemme sitä vaikeina hetkinä uskollisessa pappeuden palvelutyössämme.

Todistan, että Jumala on kutsunut meidät profetian kautta. Tämä on tosi Jeesuksen Kristuksen kirkko, joka on palautettu profeetta Joseph Smithin kautta. Jumala elää ja kuulee jokaisen rukouksemme. Jeesus on ylösnousnut Kristus ja meidän Vapahtajamme. Pyhän Hengen voimalla, jota koette palvelutyössänne, te voitte tietää, että nämä asiat ovat totta. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. OL 20:77.
2. 3. Nefi 19:9.
3. 3. Nefi 19:21.
4. OL 138:11.
5. ”Pappeuden voima”, *Liahona*, tammikuu 2000, s. 60.
6. OL 20:58–59.
7. Ks. OL 81:5.
8. George Q. Cannon, julkaisussa *Collected Discourses Delivered by President Wilford Woodruff, His Two Counselors, the Twelve Apostles, and Others*, toim. Brian H. Stuy, 5 osaa, 1987–1992, osa 4, s. 137.

Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon johtavat auktoriteetit

Lokakuu 2010

ENSIMMÄINEN PRESIDENTTIKUNTA

Henry B. Eyring
ensimmäinen neuvonantaja

Thomas S. Monson
presidentti

Dieter F. Uchtdorf
toinen neuvonantaja

KAHDENTOISTA APOSTOLIN KOORUMI

Boyd K. Packer

L. Tom Perry

Russell M. Nelson

Dallin H. Oaks

M. Russell Ballard

Richard G. Scott

Robert D. Hales

Jeffrey R. Holland

David A. Bednar

Quentin L. Cook

D. Todd Christofferson

Neil L. Andersen

SEITSEMÄNKYMMENEN KOORUMIEN JOHTOKUNTA

Ronald A. Rasband

Claudio R. M. Costa

Steven E. Snow

Walter F. González

L. Whitney Clayton

Jay E. Jensen

Donald L. Hallstrom

SEITSEMÄNKYMMENEN ENSIMMÄINEN KOORUMI

(aakkosjärjestyksessä)

Marcos A. Adikaritis

Mervyn B. Arnold

Shayne M. Bowen

Yoon Hwan Choi

Gary J. Coleman

Wilford W. Andersen

Todd R. Callister

Craig A. Cardon

Benjamin De Hoyos

Kevin R. Duncan

Enrique R. Falabella

Carlos A. Godoy

Gerrit W. Gong

Bruce A. Carlson

Keith R. Edwards

Stanley G. Ellis

James J. Hamula

Richard G. Hincley

Daniel L. Johnson

Patrick Keanon

Paul E. Koelliker

Bradley D. Foster

Won Young Ko

Larry R. Lawrence

Richard J. Maynes

Brent H. Nielson

Kevin W. Pearson

Paul B. Prepper

Bruce D. Porter

Per G. Melin

James B. Martino

Kent F. Richards

Dale G. Reinhard

Lynn G. Robbins

Joseph W. Strati

Gary E. Stevenson

José A. Teixeira

Gregory A. Schwitzer

Paul K. Szyrowsky

Kent D. Watson

Juan A. Uceda

Francisco J. Vinas

Jorge F. Zeballos

W. Craig Zwick

Claudio D. Zivic

Richard C. Edgley
ensimmäinen neuvonantaja

H. David Burton
johtava piispa

Keith B. McCallin
toinen neuvonantaja

JOHTAVA PIISPAKUNTA

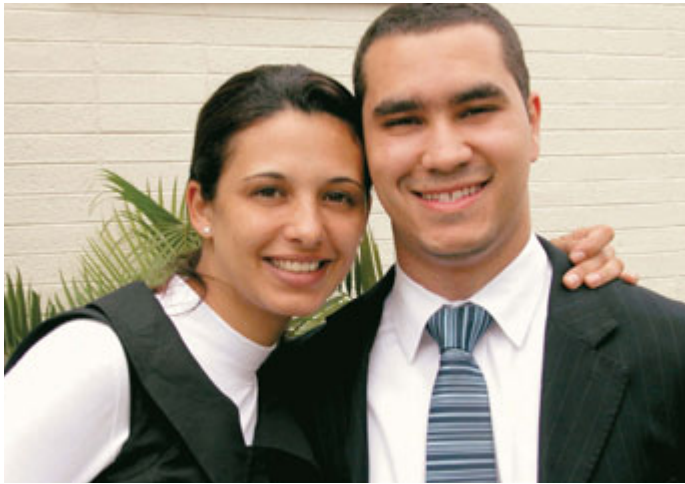
Keith B. McCallin
toinen neuvonantaja

H. David Burton
johtava piispa

Richard C. Edgley
ensimmäinen neuvonantaja

**Myöhempien aikojen pyhiä kokoon-
tuneina kirkon 180. puolivuotiskon-
ferenssiin. Kuvattuna myötöpäivään
ylhäältä vasemmalta on kirkon
jäseniä São Paulossa Brasiliassa,
Aucklandissa Uudessa-Seelannissa,
Formosassa Argentiinassa, Kapkau-
pungissa Etelä-Afrikassa, Tukhol-
massa Ruotsissa, Dublinissa Irlannissa
ja Montevideossa Uruguayssa.**

Presidentti Thomas S. Monson

Valintojen kolme V:tä

Meistä kukin on tullut tämän maan päälle mukanaan kaikki välineet, jotka ovat tarpeen valitaksemme oikein.

Rakkaat pappeuden veljeni, vilpittön rukoukseni tänä iltana on, että taivaallinen Isämme auttaisi minua ilmaisemaan ne asiat, jotka tunnen innoitusta jakaa teidän kanssanne.

Olen viime aikoina ajatellut valintoja ja niiden seurauksia. Päivän mittaan kuluu tuskin tuntiakaan niin, ettei meidän pitäisi tehdä jonkinlaista valintaa. Toiset ovat vähäpätöisiä, toiset kauaskantoisempia. Joillakin valinnoilla ei ole mitään merkitystä asioiden iankaikkisessa suunnitelmassa, kun taas toisilla on *erittäin* paljon merkitystä.

Kun olen miettinyt valintoihin liittyviä eri näkökohtia, olen jakanut ne kolmeen ryhmään: ensimmäiseksi *vapaus valita*, toiseksi *velvollisuus valita* ja kolmanneksi *valintojen seuraukset*. Nimitän näitä kolmeksi valintoihin liittyväksi V:ksi.

Mainitsen ensimmäiseksi *vapauden valita*. Olen hyvin kiitollinen rakastavalle taivaalliselle Isälle tahdonvapauden lahjasta eli vapaudesta valita. Presidentti David O. McKay, kirkon yhdeksäs presidentti, on sanonut: ”Elämän itsensä jälkeen oikeus ohjata tuota elämää on Jumalan suurin lahja ihmiselle.”¹

Tiedämme, että meillä oli tahdonvapautemme ennen kuin tämä maailma oli ja että Lusifer yritti ottaa sen meiltä

pois. Hän ei luottanut tahdonvapauden periaatteeseen eikä meihin, ja esitti pelastusta pakkokeinoin. Hän väitti, että hänen suunnitelmansa mukaan kukaan ei joutuisi hukkaan, mutta hän ei tuntunut käsittävän – tai kenties välittävän – että sen lisäksi kukaan ei tulisi yhtään viisaammaksi, yhtään voimakkaammaksi, yhtään myötätuntoisemmaksi tai yhtään kiitollisemmaksi, jos hänen suunnitelmansa noudatettaisiin.

Me, jotka valitsimme Vapahtajan suunnitelman, tiesimme lähtevämme vaaralliselle, vaikealle matkalle, sillä me kuljemme maailman teitä ja teemme syntiä ja kompastelemme, mikä katkaisee meiltä yhteyden Isäämme. Mutta Hengestä syntynyt Esikoinen tarjoutui uhriksi sovittamaan kaikkien synnit. Sanoin kuvaamattoman kärsimyksen ansiosta Hänestä tuli suuri Lunastaja, koko ihmiskunnan Vapahtaja, ja siten Hän soi meille mahdollisuuden onnistua palaamaan Isämme luo.

Profeetta Lehi kertoo meille: ”Sen vuoksi ihmiset ovat vapaita lihan mukaisesti, ja heille on annettu kaikki, mikä on ihmiselle tarpeen. Ja he ovat vapaita valitsemaan vapauden ja iankaikkisen elämän kaikkien ihmisten suuren Välimiehen kautta, tai valitsemaan orjuuden ja kuoleman Perkeleen

orjuuden ja vallan mukaisesti, sillä hän pyrkii siihen, että kaikki ihmiset olisivat yhtä kurjia kuin hän itse.”²

Veljet, olivatpa olosuhteidemme rajoitukset mitä tahansa, meillä on aina *vapaus valita*.

Seuraavaksi *valinnanvapauden* myötä tulee *velvollisuus valita*. Me emme voi olla puolueettomia. Ei ole mitään välimaastoa. Herra tietää sen. Lusifer tietää sen. Niin kauan kuin elämme tämän maan päällä, Lusifer ja hänen joukkonsa eivät luovu toivosta voittoa sielujamme.

Meidän taivaallinen Isämme ei lähettänyt meitä iankaikkiselle matkalleme tarjoamatta keinoa, jolla voisimme saada Häneltä jumalallista ohjausta avuksi palataksemme turvalisesti kuolevaisen elämän lopussa. Puhun rukouksesta. Puhun myös meidän kunkin sisimmässä olevan hiljaisen, vienon äänen kuiskauksista, unohtamatta myöskään pyhiä kirjoituksia, joiden kirjoittajat kohtasivat menestyksekkäästi niitä kuolevaisuuden haasteita, joista meidänkin on selviydyttävä.

Meistä kukin on tullut tämän maan päälle mukanaan kaikki välineet, jotka ovat tarpeen valitaksemme oikein. Profeetta Mormon sanoo meille: ”Krisituksen Henki on annettu jokaiselle ihmiselle, jotta hän voi erottaa hyvän pahasta.”³

Vastustajan viestit ympäröivät – joskus jopa pommittavat – meitä. Kuunnelkaa muutamia niistä; ne ovat epäilemättä teille tuttuja: ”Ei yksi kerta haittaa.” ”Älä huolehdi, ei kukaan saa tietää.” ”Voit lopettaa tupakoimisen tai juomisen tai huumeiden käytön milloin vain haluat.” ”Kaikki niin tekevät, joten ei se voi olla niin paha juttu.” Valheita riittää.

Vaikka kohtaamme matkallamme tienhaaroja ja risteyskohtia, meillä ei yksinkertaisesti ole varaa siihen

ylellisyyteen, että käyttäisimme kiertotietä, jolta emme ehkä koskaan palaa. Lusifer, tuo nerokas pillipiipari, soittaa soinnukasta sävelmäänsä ja houkuttelee pahaa aavistamattomat pois valitsemansa tien turvasta, pois rakastavien vanhempien neuvojen luota, pois Jumalan opetusten suojista. Hän ei tavoittele pelkästään niin sanottuja ihmiskunnan hylkiöitä. Hän tavoittelee meitä kaikkia, myös nimenomaan Jumalan valittuja. Kuningas Daavid kuunteli, horjui ja sitten seurasi ja lankesi. Niin teki Kain varhaisempana aikakautena ja Juudas Iskariot myöhempana aikakautena. Lusiferin menetelmät ovat ovelia, hänen uhrinsa runsaslukuisia.

Toisessa Nefin kirjassa hänestä sanotaan: ”Toiset hän rauhoittaa ja

tuudittaa heidät lihalliseen turvallisuuteen.”⁴ ”Toisia hän mielistelee ja sanoo heille, ettei helvettiä ole – –, kunnes hän kytkee heidät kauheisiin kahleisiinsa.”⁵ ”Ja näin Perkele pettää heidän sielunsa ja eksyttää heidät varovasti alas helvettiin.”⁶

Kun kohtaamme merkittäviä valintatilanteita, kuinka teemme valinnan? Annammeko periksi lupaukselle hetkellisestä mielihyvästä? Haluillamme ja himoillemme? Tovereidemme painostukselle?

Älkäämme olko yhtä päättämättömiä kuin Liisa Lewis Carrollin klassikkokirjassa *Liisan seikkailut Ihmeimaassa*. Muistatthän, että Liisa tulee tienristeykseen, jossa hänen edessään on kaksi polkua. Kumpikin johtaa eteenpäin mutta vastakkaisiin suuntiin.

Liisa kohtaa Irvikissan ja kysyy tältä: ”Mitä tietä minun tulee kulkea?”

Kissa vastaa: ”Se riippuu – – siitä minne sinä tahdot kulkea. Ellet tiedä, minne tahdot kulkea, sittenhän on samantekevää, mitä tietä kuljet.”⁷

Toisin kuin Liisa, me kaikki tiedämme, minne haluamme mennä, ja sillä, mitä tietä kuljemme, on väliä, sillä kun valitsemme tiemme, me valitsemme päämäärämme.

Meillä on jatkuvasti edessämme valintatilanteita. Tarvitsemme rohkeutta valitaksemme viisaasti – rohkeutta sanoa ei, rohkeutta sanoa kyllä. Valinnat *tosiaan* ratkaisevat kohtalon.

Pyydän teitä hartaasti päättämään tässä ja nyt, ettette poikkea siltä tieltä, joka johtaa päämäärämme: iankaikkiseen elämään taivaallisen Isämme luona. Sen suoran ja oikean tien varrella on muitakin tavoitteita: lähetystyöpalvelu, temppeleliitto, aktiivisuus kirkossa, pyhien kirjoitusten tutkiminen, rukous, temppeleily. Saavutettavanamme on lukemattomia kelpollisia tavoitteita kulkiessamme elämän halki. Tarvitaan sitoutumistamme saavuttaaksemme ne.

Lopuksi, veljet, puhun *valintojen seurauksista*. Kaikilla valinnoillamme on seurauksia. Joillakin niistä on hyvin vähän jos ollenkaan vaikutusta iankaikkiseen pelastumiseemme, ja joillakin niistä on siihen *hyvin suora* vaikutus.

Sillä, käytättekö vihreää t-paitaa vai sinistä, ei pidemmän päälle ole mitään merkitystä. Sen sijaan se, päätättekö painaa tietokoneessanne sitä näppäintä, joka vie teidät pornografian ääreen, voi vaikuttaa *kaikkeen* elämässänne. Olette juuri ottaneet yhden askelen pois päin suoralta, turvalliselta tieltä. Jos joku ystävä painostaa teitä juomaan alkoholia tai kokeilemaan huumeita ja annatte painostukselle myöten, te lähdette kulkemaan

kiertotietä, jolta ette ehkä palaa. Veljet, olimme 12-vuotiaita diakoneja tai kypsässä iässä olevia ylipappeja, me olemme alttiita houkutuksille. Pitäkäämme katseemme, sydämemme ja päättäväisyytemme kohdistettuina siihen tavoitteeseen, joka on iankaikkinen ja kaiken sen hinnan arvoinen, jonka joudumme siitä maksamaan, huolimatta uhrauksista, joita joudumme tekemään sen saavuttamiseksi.

Mikään kiusaus, mikään painostus, mikään houkutus ei voi voittaa meitä, ellemme salli sitä. Jos valitsemme väärin, emme voi syyttää ketään muuta kuin itseämme. Presidentti Brigham Young ilmaisi kerran tämän totuuden samastamalla sen itseensä. Hän sanoi: ”Jos veli Brigham lähtee väärälle polulle ja tulee suljetuksi pois taivasten valtakunnasta, niin syyttää voidaan vain veli Brighamia. Minä olen ainoa olento taivaassa, maan päällä tai helvetissä, jota siitä voidaan syyttää.” Hän jatkoi: ”Tämä soveltuu yhtä hyvin jokaiseen myöhempien aikojen pyhään. Pelastus on henkilökohtaista toimintaa.”⁸

Apostoli Paavali on vakuuttanut meille: ”Teitä kohdannut kiusaus ei ole mitenkään epätavallinen. Jumalaan voi luottaa. Hän ei salli kiusauksen käydä teille ylivoimaiseksi, vaan antaessaan teidän joutua koetukseen hän samalla valmistaa pääsyn siitä, niin että voitte sen kestää.”⁹

Me kaikki olemme tehneet vääriä valintoja. Ellemme ole jo korjanneet niitä valintoja, vakuutan teille, että siihen on keino. Sitä prosessia kutsutaan parannukseksi. Pyydän teitä korjaamaan virheenne. Meidän Vapahtajamme kuoli antaakseen teille ja minulle tuon siunatun lahjan. Vaikka tie ei ole helppo, lupaus on todellinen: ”Vaikka teidän syntinne ovat verenpunaiset, ne tulevat valkeiksi kuin lumi.”¹⁰ ”Enkä minä, Herra, muista niitä enää.”¹¹ Älkää asettako

iankaikkista elämäänne vaaralle alttiiksi. Mikäli olette tehneet syntiä, niin mitä pikemmin alatte pyrkiä tulemaan takaisin, sitä pikemmin löydätte sen suloisen rauhan ja ilon, joka tulee anteeksiannon ihmeen mukana.

Veljet, teillä on jalo syntyperä. Päämääränänne on iankaikkinen elämä Isämme valtakunnassa. Sellaista päämäärää ei saavuteta yhdellä loistavalla yrityksellä, vaan se on pikemminkin tulosta elinikäisestä vanhurskautesta, viisaiden valintojen kertymästä, pysyvästä määrätietoisuudesta. Kuten mikä tahansa arvokas asia, iankaikkisen elämän palkintokin edellyttää ponnistelua.

Pyhät kirjoitukset ovat selkeitä:

”Noudattakaa – – näitä käskyjä ja eläkää niiden mukaan, niin kuin Herra, teidän Jumalanne, on teitä käsenyt. Älkää poiketko oikealle älkääkä vasemmalle,

vaan kulkekaa vakaasti sitä tietä, jota Herra, teidän Jumalanne, on käsenyt teidän kulkea.”¹²

Saanan päätteeksi kertoa teille esimerkin henkilöstä, joka päätti varhain elämässään, mitkä hänen tavoitteensa olisivat. Puhun veli Clayton M. Christensenistä, kirkon jäsenestä, joka on liiketaloustieteen professori Harvardin yliopiston kauppatieteiden tiedekunnassa.

Kun veli Christensen oli 16-vuotias, hän päätti muun muassa, ettei hän urheilisi sunnuntaisin. Vuosia myöhemmin opiskellessaan Oxfordin yliopistossa Englannissa hän pelasi koripallojoukkueessa sentterinä. Sinä vuonna heillä oli voitokas kausi ja he pääsivät

Ison-Britannian valtakunnalliseen koripalloturnaukseen.

He voittivat turnauksen ottelut varsin helposti ja pääsivät neljän parhaan finaaliin. Siinä vaiheessa veli Christensen katsoi aikataulua ja näki suunnattomaksi kauhukseen, että viimeinen koripallo-ottelu oli merkitty pelattavaksi eräänä sunnuntaina. Hän ja joukkue olivat tehneet erittäin kovasti töitä päästäkseen siihen, missä he olivat, ja hän oli pelintekijä. Veli Christensen meni pulmineen valmentajansa luo. Hänen valmentajansa ei ollut myönteinen vaan sanoi edellyttävänsä, että hän pelaa ottelussa.

Ennen loppuottelua oli kuitenkin semifinaaliottelu. Valitettavasti heittäjänä takamiehenä pelaavan olkapää meni sijoiltaan, mikä lisäsi veli Christensenin paineita pelata loppuottelussa. Hän meni hotellihuoneeseensa. Hän polvistui. Hän kysyi taivaalliselta Isältään, olisiko oikein – vain tämän kerran – jos hän pelaisi siinä ottelussa sunnuntaina. Hän sanoi, että ennen kuin hän edes ehti lopettaa rukousta, hän sai vastauksen: ”Clayton, miksi sinä kysyt sitä minulta? Sinähän tiedät vastauksen.”

Veli Christensen meni valmentajansa luo ja kertoi, kuinka pahoillaan hän oli siitä, ettei hän pelaisi loppuottelussa. Sitten hän meni paikallisen seurakunnan sunnuntaikokouksiin samalla kun hänen joukkueensa pelasi ilman häntä. Hän rukoili hartaasti heille menestystä. He voittivatkin.

Tuo kohtalokas, vaikea päätös tehtiin yli 30 vuotta sitten. Veli Christensen on sanonut, että kun aikaa on vierähtänyt, hän pitää sitä yhtenä tärkeimmistä valinnoista, mitä hän on koskaan tehnyt. Olisi ollut hyvin helppoa sanoa: ”Yleisesti ottaen leppöpäivän pyhittäminen on oikea käsky, mutta tässä nimenomaisen poikkeuksellisessa tilanteessani on ihan OK – vain tämän kerran – vaikken noudata

Presidentti Henry B. Eyring

ensimmäinen neuvonantaja ensimmäisessä presidenttikunnassa

sitä.” Hän kuitenkin kertoo, että koko hänen elämänsä on ollut yhtä loputonta poikkeuksellisten olosuhteiden virtaa, ja jos hän olisi tehnyt poikkeuksen vain sen kerran, silloin seuraavan kerran, kun jotakin erityisen vaativaa ja ratkaisevaa ilmaantui, olisi ollut hyvin paljon helpompaa taas tehdä poikkeus. Hän oppi, että on helpompaa pitää käskyt 100 prosenttia ajasta kuin 98 prosenttia ajasta.¹³

Rakkaat veljeni, olkaamme täynnä kiitollisuutta *vapaudesta valita*, hyväksykäämme *velvollisuus valita* ja olkaamme aina tietoisia *valintojen seurauksista*. Me pappeudenhaltijat voimme kaikki yhdessä olla kelpollisia saamaan opastavaa vaikutusta taivaalliselta Isältämme, kun valitsemme huolellisesti ja oikein. Me olemme mukana Herran Jeesuksen Kristuksen työssä. Me – kuten ihmiset entisaikaan – olemme vastanneet Hänen kutsuunsa. Me olemme Hänen asiallaan. Me onnistumme vakavassa tehtävässä: ”Pitäkää itsenne puhtaina, te Herran pyhien astioiden kantajat!”¹⁴ Vakava ja nöyrä rukoukseni on, että niin tapahtuisi. Jeesuksen Kristuksen, Mestariimme, nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. *Kirkon presidenttien opetuksia: David O. McKay*, 2003, s. 225.
2. 2. Nefi 2:27.
3. Moroni 7:16.
4. 2. Nefi 28:21.
5. 2. Nefi 28:22.
6. 2. Nefi 28:21.
7. Lewis Carroll, *Liisan seikkailut Ihmemaassa*, suom. Kirsi Kunnas ja Eeva-Liisa Manner, 1989, s. 67.
8. *Kirkon presidenttien opetuksia: Brigham Young*, 1997, s. 293–294.
9. 1. Kor. 10:13.
10. Jes. 1:18.
11. Oppi ja liitot 58:42.
12. 5. Moos. 5:32–33.
13. Ks. ”Decisions for Which I’ve Been Grateful”, puhe Brigham Youngin yliopiston Idahan kampuksella pidetyssä hartausilaisuudessa, 8. kesäkuuta 2004, www.byui.edu/presentations.
14. Jes. 52:11.

Luottakaa Jumalaan ja ryhtykää sitten työhön

Te osoitatte luottamusta Häneen, kun kuuntelette tarkoituksenanne oppia ja tehdä parannusta, ja sitten ryhdytte tekemään, mitä tahansa Hän pyytääkin.

Rakkaat veljeni ja sisareni, on kunnia puhua teille tänä sapatinpäivänä. Tehtäväni puhua miljoonille myöhempien aikojen pyhille ja ystävillemme kautta maailman tekee minut nöyräksi. Valmistautuessani tähän pyhään tilaisuuteen rukoilin ja pohdin saadakseni tietää henkilökohtaisista tarpeistanne ja siitä, minkä viestin Herra halusi minun tuovan.

Teidän tarpeenne ovat suuria ja monenlaisia. Jokainen teistä on ainutlaatuinen Jumalan lapsi. Jumala tuntee teidät yksilöinä. Hän lähettää rohkaisun, oikaisun ja johdatuksen viestejä, jotka sopivat teihin ja tarpeisiinne.

Saadakseni selville, mitä Jumala haluaisi minun lisäävän tähän konferenssiin, luin Hänen palvelijoidensa sanomia pyhistä kirjoituksista ja edellisistä konferensseista. Sain vastauksen rukoukseeni lukiessani Mormonin kirjasta Alman, suuren Herran palvelijan, sanat:

”Oi jospa olisin enkeli ja voisin toteuttaa sydämeni toiveen, että voisin lähteä puhumaan Jumalan pasuunalla, äänellä, joka järjestyttäisi maata,

ja huutaa parannusta joka kansalle!

Niin, minä julistaisin jokaiselle sielulle kuin ukkosen äänellä parannusta ja lunastussuunnitelmaa, jotta he tekisivät parannuksen ja tulisivat meidän Jumalamme luokse, niin ettei koko maan päällä enää olisi murhetta.

Mutta katso, minä olen ihminen ja teen syntiä toiveessani, sillä minun pitäisi tyytyä siihen, mitä Herra on osakseni antanut.”¹

Ja sitten löysin Alman mietiskelystä ohjeen, jota olin rukoillut: ”Sillä katso, Herra antaa kaikille kansakunnille niiden omaa kansaa ja kieltä olevia opettamaan hänen sanaansa, niin, viisaudessa kaikkea sitä, mitä hän näkee hyväksi heidän saada; sen tähden me näemme, että Herra neuvoo viisaudessa, sen mukaisesti, mikä on oikeaa ja totta.”²

Kun luin tuon sanoman Jumalan palvelijalta, tämänpäiväinen tehtäväni tuli selväksi. Jumala lähettää lapsilleen viestejä ja valtuutettuja viestintuojia. Minun tehtävänäni on vahvistaa luottamusta Jumalaan ja Hänen palvelijoihinsa niin paljon, että ryhdymme

noudattamaan Hänen neuvojaan. Hän haluaa sitä, koska Hän rakastaa meitä ja haluaa, että olemme onnellisia. Ja Hän tietää, kuinka se, ettemme luota Häneen, tuo murhetta.

Tuo luottamuksen puute on tuonut surua taivaallisen Isän lapsille jo ennen maailman luomista. Tiedämme Jumalan ilmoituksista profeetta Joseph Smithille, että monet veljistämme ja sisaristamme kuolevaisuutta edeltävässä maailmassa hylkäsivät suunnitelman, jonka taivaallinen Isämme ja Hänen Esikoispoikansa Jehova esittivät ja joka koski elämäämme kuolevaisuudessa.³

Emme tiedä kaikkia syitä Lusiferin hirvittävään menestykseen tuon kapinan lietsomisessa. Yksi syy on kuitenkin selvä. Niillä, jotka menettivät siunauksen tulla kuolevaisuuteen, ei ollut riittävästi luottamusta Jumalaan välttääkseen iankaikkisen kurjuuden.

Surullinen malli luottamuksen puutteesta Jumalaan on vallinnut luomisesta asti. Olen varovainen antaessani esimerkkejä Jumalan lasten elämästä, koska en tunne kaikkia niitä syitä, joiden vuoksi heiltä on puuttunut tarvittavaa uskoa luottaa Häneen. Monet teistä ovat tutkineet ratkaisun hetkiä heidän elämässään.

Joona esimerkiksi ei ainoastaan torjunut Herralta tullutta viestiä lähteä Niniveen vaan lähti toiseen suuntaan. Naaman ei kyennyt luottamaan Herran profeetan ohjeeseen kylpeä joessa, jotta Herra parantaisi hänet spitaalista, koska hänestä yksinkertainen tehtävä oli alentavaa hänen arvolleen.

Vapahtaja kehotti Pietaria jättämään veneen antaman turvan ja kävelemään luokseen veden yli. Tunnumme Pietarin tuskan ja näemme oman tarpeemme luottaa enemmän Jumalaan kuullessamme kuvauksen:

”Neljännen yövartion aikaan Jeesus tuli opetuslapsia kohti kävellen

vettä pitkin.

Kun he näkivät hänen kävelevän järven aalloilla, he säikähtivät ja huusivat pelosta, sillä he luulivat näkevänsä aaveen.

Mutta samassa Jeesus jo puhui heille: ’Pysykää rauhallisina, minä tässä olen. Älkää pelätkö.’

Silloin Pietari sanoi hänelle: ’Herra, jos se olet sinä, niin käske minun tulla luoksesi vettä pitkin.’

’Tule!’ sanoi Jeesus. Pietari astui veneestä ja käveli vettä pitkin Jeesuksen luo.

Mutta huomattessaan, miten rajusti tuuli, hän pelästyi ja alkoi vajota. ’Herra, pelasta minut!’ hän huusi.

Jeesus ojensi heti kätensä, tarttui häneen ja sanoi: ’Vähäinenpä on uskosi! Miksi aloit epäillä?’⁴

Voimme saada rohkeutta siitä tosiasiasta, että Pietari oppi luottamaan Herraan siinä määrin, että pysyi uskollisesti Hänen palveluksessaan aina marttyyrikuolemaansa saakka.

Nuori Nefi Mormonin kirjassa herättää meissä halun oppia luottamaan Herraan noudattaaksemme Hänen käskyjään, vaikuttavatpa ne meistä kuinka vaikeilta hyvänsä. Nefi joutui silmätysten vaarojen ja mahdollisen kuoleman kanssa sanoessaan nämä luottamusta osoittavat sanat, jotka me voimme ja meidän täytyy tuntea vanhasti sydämessämme: ”Minä menen ja teen sen, mitä Herra on käskenyt, sillä minä tiedän, ettei Herra anna ihmislapsille mitään käskyjä valmistamatta heille keinoa toteuttaa sitä, mitä hän käsknee heidän tehdä.”⁵

Tuo luottamus tulee siitä, että tuntee Jumalan. Enemmän kuin mikään muu kansa maan päällä, me olemme tunteneet evankeliumin palautuksen suurenmoisten tapahtumien myötä rauhaa, jota Herra tarjosi kansalleen näillä sanoilla: ”Lakatkaa te huolehtimasta! Tietäkää, että minä olen Jumala.”⁶ Sydämeni on täynnä kiitollisuutta siitä, mitä Herra on ilmoittanut itsestään, niin että me voisimme luottaa Häneen.

Minulle se alkoi siitä, mitä tapahtui nuorelle pojalle vuonna 1820 metsikössä maatilalla New Yorkin osavaltiossa. Tuo poika, Joseph Smith nuorempi, meni puiden siimeksessä syrjäiseen paikkaan. Hän polvistui rukoilemaan luottaen täysin siihen, että Jumala vastaisi hänen pyyntönsä saada tietää, mitä hänen pitäisi tehdä, jotta Jeesuksen Kristuksen sovitus puhdistaisi ja pelastaisi hänet.⁷

Joka kerta kun luen hänen kertomuksensa, luottamukseni Jumalaan ja Hänen palvelijoihinsa kasvaa:

”Minä näin valopatsaan aivan pääni yläpuolella, aurinkoa kirkaamman, ja se laskeutui vähitellen, kunnes se lankesi minuun.

Heti sen ilmestyessä havaitsin itseni vapautetuksi minua kahlinneesta vihollisesta. Valon levätessä päälläni

minä näin kahden Persoonan, joiden hohdetta ja kirkkautta on mahdoton kuvata, seisovan yläpuolellani ilmassa. Toinen heistä puhui minulle kutsuen minua nimeltä ja sanoi osoittaen toista: *Tämä on minun rakas Poikani. Kuule häntä!*⁸

Isä ilmoitti meille, että Hän elää, että Jeesus Kristus on Hänen rakas Poikansa ja että Hän on rakastanut meitä niin paljon, että on lähettänyt tuon Pojan pelastamaan meidät, jotka olemme Hänen lapsiaan. Ja koska minulla on todistus siitä, että Hän kutsui tuon kouluja käymättömän pojan apostoliksi ja profeetaksi, luotan Hänen nykyisiin apostoleihinsa ja profeettoihinsa ja niihin, jotka he kutsuvat palvelemaan Jumalaa.

Tuo luottamus on ollut siunauksena elämässäni ja perheeni elämässä. Vuosia sitten kuulin presidentti Ezra Taft Bensonin puhuvan tämänkaltaisessa konferenssissa. Hän neuvoi meitä tekemään kaiken voitavamme päästäksemme eroon velasta ja pysyäksemme velattomina. Hän mainitsi talojen kiinnityslainat. Hän sanoi, ettei ehkä olisi mahdollista mutta olisi parasta, jos voisimme maksaa pois kaikki kiinnityslainamme.⁹

Kokouksen jälkeen käännyin vaimoni puoleen ja kysyin: ”Luuletko, että olisi jokin keino, jolla kykenisimme siihen?” Aluksi emme keksineet keinoa. Ja sitten iltaan mennessä tulin ajatelleeksi kiinteistöä, jonka olimme hankkineet toisesta osavaltiosta. Olimme vuosikausia yrittäneet tuloksetta myydä sitä.

Mutta koska luotimme Jumalaan ja muutamiin sanoihin Hänen palvelijansa sanomassa, soitimme maanantaiamuna sille miehelle San Franciscossa, jonka myyntilistoilla kiinteistömme oli. Olin soittanut hänelle joitakin viikkoja aiemmin, ja hän oli sanonut silloin: ”Kukaan ei

ole vuosiin osoittanut kiinnostusta kiinteistöönne.”

Mutta konferenssin jälkeisenä maanantaina kuulin vastauksen, joka yhä tänäkin päivänä vahvistaa luottamustani Jumalaan ja Hänen palvelijoihinsa.

Mies puhelimesta sanoi: ”On yllättävää, että soitit. Eräs mies tuli tänään kysymään, voisiko hän ostaa kiinteistöönne.” Kysyin hämmästyneenä: ”Kuinka paljon hän tarjoutui maksamaan?” Tarjottu summa oli muutama dollari enemmän kuin kiinnityslainamme määrä.

Joku voisi sanoa, että kyse oli vain yhteensattumasta. Mutta me maksoimme pois kiinnityslainamme.

Ja perheemme kuuntelee edelleen tarkasti, onko profeetan sanomassa jokin sellainen viesti, joka on kenties lähetetty ilmoittamaan, mitä meidän tulee tehdä löytääksemme sen turvan ja rauhan, jota Jumala haluaa meille.

Sellainen luottamus Jumalaan voi olla siunaus niin yhteisöille kuin perheillekin. Vartuin pikkukaupungissa New Jersey osavaltiossa. Seurakunnassamme oli säännöllisesti kirkossa käyviä jäseniä vähemmän kuin parikymmentä.

Heidän joukossaan oli eräs nainen – vanhempi, hyvin nöyrä kirkon käynnäinen. Hän oli maahanmuuttaja, joka puhui voimakkaalla norjalaisella

korostuksella. Hän oli ainoa kirkon jäsen perheessään ja ainoa kirkon jäsen kaupungissa, jossa hän asui.

Isäni välityksellä, joka oli seurakunnanjohtaja, Herra kutsui tämän sisaren seurakunnan Apuyhdistyksen johtajaksi. Sisarella ei ollut mitään käsikirjaa kertomassa, mitä hänen piti tehdä. Hänen lähettyvillään ei asunut muita kirkon jäseniä. Hän tiesi vain sen, että Herra huolehtii apua tarvitsevista, ja hän tunsu Apuyhdistyksen muutaman sanan tunnuslauseen: ”Rakkaus ei koskaan katoa.”

Silloin elettiin aikaa, jota nykyään kutsumme suureksi lamakaudeksi. Tuhannet olivat vailla työtä ja asuntoa. Näin ollen, tuntien saaneensa tehtävänsä Herralta, hän pyysi naapureiltaan vanhoja vaatteita. Hän pesi vaatteet, silitti ne ja pani ne pahvilaitikoihin eteiseensä. Kun miehet, joilla ei ollut rahaa, tarvitsivat vaatteita ja pyysivät apua hänen naapureiltaan, naapureilla oli tapana sanoa: ”Menkää kadun päässä olevaan taloon. Siellä asuu yksi mormoninainen, joka antaa teille, mitä tarvitsette.”

Herra ei johtanut kaupunkia, mutta Hän muutti osan siitä paremmaksi. Hän kutsui yhden pienen naisen – yksin hänet – joka luotti Häneen niin paljon, että otti selville, mitä Hän halusi hänen tekevän, ja sitten teki sen. Koska tämä nainen luotti Herraan, hän kykeni auttamaan siinä kaupungissa satoja apua tarvitsevia taivaallisen Isän lapsia.

Tuo sama luottamus Jumalaan voi olla siunaukseksi kansakunnille. Olen oppinut tietämään, että me voimme luottaa Jumalan täyttävän Alman lupauksen: ”Sillä katso, Herra antaa kaikille kansakunnille niiden omaa kansaa ja kieltä olevia opettamaan hänen sanaansa, niin, viisaudessa kaikkea sitä, mitä hän näkee hyväksi heidän saada.”¹⁰

Jumala ei hallitse kansakuntien keskuudessa, mutta Hän on tietoinen niistä. Hän voi asettaa ja asettaakin vaikutusvaltaiseen asemaan ihmisiä, jotka haluavat sitä, mikä on parhaaksi kansalle, ja jotka luottavat Herraan.¹¹

Olen nähnyt sen matkoillani kautta maailman. Eräässä yli 10 miljoonan asukkaana kaupungissa puhuin tuhansille konferenssiin kokoontuneille myöhempien aikojen pyhille. Se pidettiin suurella urheiluareenalla.

Ennen kokouksen alkua panin merkille komean nuoren miehen, joka istui eturivissä. Hänen ympärillään oli muita, jotka hänen laillaan olivat paremmin pukeutuneita kuin useimmat paikallaolijat. Kysyin lähelläni olevalta kirkon johtavalta virkailijalta, keitä miehet olivat. Hän kuiskasi, että kyseessä oli kaupungin pormestari ja tämän henkilökuntaa.

Kun kokouksen jälkeen kävelin autolleni, yllätyin nähdessäni pormestarin henkilökuntansa ympäröimänä odottamassa, että hän voisi tervehtiä minua. Pormestari astui esiin, ojensi minulle kätensä ja sanoi: ”Olemme kiitollisia siitä, mitä teette vahvistaaksenne jäseniänne. Sellaisten ihmisten ja sellaisten perheiden turvin voisimme saada aikaan sitä sopusointua ja vaurautta, jota haluamme kansallemme.”

Näin sillä hetkellä, että hän oli yksi niistä sydämeltään vilpittömistä, jotka Herra on asettanut valtaan lastensa keskuudessa. Me olemme pieni vähemmistö tuon suuren kaupungin ja kansakunnan asukkaiden keskuudessa. Pormestari tiesi hyvin vähän opistamme ja tunsu vain harvoja jäseniämme. Silti Jumala oli lähettänyt hänelle viestin, että myöhempien aikojen pyhät, jotka ovat tehneet liiton, että he luottavat Jumalaan ja Hänen valtuutettuihin palvelijoihinsa, tulisivat valoksi hänen kansalleen.

Tunnen ne Jumalan palvelijat, jotka puhuvat teille tämän konferenssin aikana. Jumala on kutsunut heidät tuomaan viestejä lapsilleen. Herra on sanonut heistä: ”Minkä minä, Herra, olen puhunut, sen olen puhunut, enkä minä puolustele itseäni, ja vaikka taivaat ja maa katoavat, minun sanani ei katoa vaan toteutuu täysin; olipa se puhuttu minun omalla äänelläni tai minun palvelijoideni äänellä, se on sama.”¹²

Te osoitate luottamusta Häneen, kun kuuntelette tarkoituksenanne oppia ja tehdä parannusta, ja sitten ryhdytte tekemään mitä tahansa Hän pyytääkin. Jos luotate Jumalaan niin paljon, että kuuntelette tarkasti Hänen viestiään jokaisessa tämän konferenssin puheessa, laulussa ja rukouksessa, te löydätte sen. Ja jos sitten ryhdytte tekemään, mitä Hän haluaisi teidän tekevän, voimanne luottaa Häneen vahvistuu ja aikanaan olette täynnä kiitollisuutta huomattessanne, että Hän on alkanut luottaa teihin.

Todistan, että Jumala puhuu tänä päivänä Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkossa valittujen palvelijoidensa kautta. Thomas S. Monson on Jumalan profeetta. Taivaallinen Isämme ja Hänen Poikansa Jeesus Kristus elävät ja rakastavat meitä. Todistan tästä Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. Alma 29:1–3.
2. Alma 29:8.
3. Ks. OL 29:36–37; Abr. 3:27–28.
4. Matt. 14:25–31.
5. 1. Nefi 3:7.
6. Ps. 46:10.
7. Ks. *Kirkon presidenttien opetuksia: Joseph Smith*, 2007, s. 30.
8. JS–H 16–17.
9. Ks. esim. Ezra Taft Benson, ”Valmistautu-kaa ahdistuksen aikaaja varten”, *Valkeus*, huhtikuu 1981, s. 64.
10. Alma 29:8.
11. Ks. 2. Aikak. 36:22–23; Esra 1:1–3; Jes. 45:1, 13.
12. OL 1:38.

Presidentti Boyd K. Packer
kahdentoista apostolin koorumin presidentti

Astian puhdistaminen sisältä

Missään Jumalan suojeus ja ystävällisyys ja armo eivät tule paremmin esiin kuin parannuksessa.

Tämä yleiskonferenssi on kutsuttu koolle aikana, jolloin on sellaista hämmennystä ja sellaisia vaaroja, että nuoremme tuskin tietävät, mitä tietä he voivat kulkea. Saatuaan ilmoitusten myötä varoituksia, että näin olisi, profeetat ja apostolit ovat aina osoittaneet, mitä tehdä.

Herra ilmoitti profeetta Joseph Smithille, että ”jokainen ihminen puhuisi Jumalan, Herran, nimittäin maailman Vapahtajan, nimessä”¹. Kun avaimet palautettiin, ne tarjosivat pappeuden valtuuden läsnäolon jokaiseen perheeseen isoisien, isien ja poikien välityksellä.

Viisitoista vuotta sitten maailman ollessa myllerryksessä ensimmäinen presidenttikunta ja kahdentoista apostolin koorumi julkaisivat asiakirjan ”Perhe – julistus maailmalle”. Se oli viides julistus kirkon historiassa. Se on opas, jota kirkon jäsenten kannattaa lukea ja noudattaa.

Siinä sanotaan muun muassa: ”Me, Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesusuksen Kristuksen Kirkon ensimmäinen presidenttikunta ja kahdentoista apostolin neuvosto, julistamme juhlallisesti, että avioliitto miehen ja naisen välillä on Jumalan säätämä ja että perhe on

keskeisellä sijalla Luojan suunnitelmassa Hänen lastensa iankaikkiseksi päämääräksi.”²

”Jumalat menivät alas järjestämään ihmisen omaksi kuvaksensa, Jumalien kuvaksi hänet muovataksensa, mieheksi ja naiseksi muovataksensa heidät.

Ja Jumalat sanoivat: Siunaamme heidät. Ja – – saatamme heidät tulemaan hedelmällisiksi ja lisääntymään ja täyttämään maan ja ottamaan sen valtaansa.”³

Tätä käskyä ei ole koskaan kumottu.

”Ja koetlemme heitä näin nähdäksemme, tekevätkö he kaiken, mitä Herra, heidän Jumalansa, käskää heidän tehdä.”⁴

Tarkoituksena on, että me olisimme onnellisia, sillä ”ihmiset ovat, jotta heillä voisi olla ilo”⁵.

Lehi opetti, että ihmiset ovat vapaita ja heidän täytyy olla vapaita ”toimimaan omasta puolestaan eikä olemaan toiminnan kohteita, lukuun ottamatta lain rangaistusta sinä suurena ja viimeisenä päivänä”⁶.

Vanha sanonta ”Herra äänestää minun puolestani ja Lusifer minua vastaan, mutta *minun* ääneni ratkaisee”

kuvaa opillista varmuutta siitä, että tahdonvapautemme on voimakkaampi kuin vastustajan tahto. Tahdonvapaus on kallisarvoinen. Voimme typerästi ja sokeasti antaa sen pois, mutta sitä ei voi pakkokeinoin ottaa meiltä.

On olemassa myös ikivanha selitys: ”Paholainen sai minut tekemään niin.” Asia ei ole niin! Hän voi pettää teitä ja johtaa teitä harhaan, mutta hänellä ei ole voimaa pakottaa teitä eikä ketään muutakaan rikkomaan tai pitämään teitä rikkomuksessa.

Se, että meille on annettu voima luoda elämää, tuo mukanaan iloista suurimmat sekä vaarallisia kiusauksia. Kuolevaisen elämän lahja ja kyky luoda uutta elämää on jumalallinen siunaus. Käyttämällä tätä voimaa vanhurskaasti me voimme päästä paremmin kuin millään muulla tavoin lähemmäksi taivaallista Isäämme ja kokea ilon täyteyttä. Tämä voima ei ole satunnainen osa onnensuunnitelmaa. Se on avain – välttämätön avain.

Se, käytämmekö tätä voimaa siten kuin iankaikkiset lait edellyttävät vai hylkäämmekö sen jumalallisen tarkoituksen, määrittää ikuisesti sen, mitä meistä tulee. ”Ettekö tiedä, että te olette Jumalan temppeli ja että Jumalan Henki asuu teissä?”⁷

On hyvin vapauttavaa päättää omasta vapaasta tahdostaan olla kuuliainen Isällemme ja Jumalallemme sekä ilmaista tuo aulius Hänelle rukouksessa.

Kun me olemme kuuliaisia, me voimme nauttia näistä voimista avioliitossa. Elämänlähteistämme saavat alkunsa lapsemme, perheemme. Aviomiehen ja vaimon välinen rakkaus voi olla pysyvää ja tuoda täyttymystä ja tyydytystä kaikkina elämämme päivinä.

Jos joku ei saa näitä siunauksia kuolevaisuudessa, hänelle luvataan, että ne annetaan tulevassa maailmassa.

Puhdas rakkaus edellyttää, että vasta iankaikkista uskollisuutta luvattuun, laillisen ja lainmukaisen seremonian jälkeen ja ihannetapauksessa temppe- lissä suoritettua sinetöimistöimituksen jälkeen näitä elämän antavia voimia voidaan käyttää rakkauden kokonais- valtaiseen ilmaisemiseen. Niitä tulee käyttää vain ja ainoastaan miehen ja naisen, aviomiehen ja aviovaimon välillä, sen ainoan kanssa, joka on kumppanimme ikuisesti. Tässä asiassa evankeliumi on hyvin yksiselitteinen.

Meillä on vapaus olla piittaamatta käskyistä, mutta kun ilmoituksissa puhutaan niinkin suoraan kuin ”älä”, niin meidän on viisainta kiinnittää siihen huomiota.

Vastustaja kadehtii kaikkia niitä, joilla on voima synnyttää elämää. Saatana ei siihen pysty; hän on kykene- mätön. ”Hän pyrkii siihen, että kaikki ihmiset olisivat yhtä kurjia kuin hän itse.”⁸ Hän pyrkii häpäisemään elämän antavien voimien vanhurskaan käyttä- misen houkuttelemalla teitä moraalit- tomiin suhteisiin.

Herra käytti ilmausta ”on kuin” luodakseen mielikuvan, jonka Hänen seuraajansa voisivat ymmärtää, kuten:

”Taivasten valtakunta on [kuin] kauppias.”⁹

”Taivasten valtakunta on kuin pel- toon kätkeyty aarre.”¹⁰

Meidän aikanamme pornografian kammottava vaikutus on kuin rutto- tauti, joka pyyhkäisee yli maailman tartuttaen yhden siellä ja toisen täällä pyrkien säälimättä tunkeutumaan jokaiseen kotiin useimmiten aviomie- hen ja isän kautta. Tämän ruttotaudin vaikutus voi olla ja valitettavan usein onkin hengellisesti kohtalokas. Lusifer pyrkii tekemään tyhjäksi ”suuren lunastussuunnitelman”¹¹, ”suuren onnensuunnitelman”¹².

Pornografia karkottaa aina Kristuksen Hengen ja keskeyttää

vuorovaikutuksen taivaallisen Isämme ja Hänen lastensa välillä sekä aiheut- taa häiriöitä aviomiehen ja vaimon hellässä suhteessa.

Pappeudessa on äärimmäistä voi- maa. Se voi suojella teitä pornografian ruttotaudilta – ja ruttotauti se on – jos olette antautumassa sen vaikutukseen. Jos on kuuliainen, pappeus voi näyt- tää, kuinka voi päästä eroon jostakin tavasta ja jopa irrottautua riippuvuu- desta. Pappeudenhaltijoilla on valtuus siihen, ja heidän tulee käyttää sitä tais- tellakseen pahan vaikutuksia vastaan.

Me teemme hälytyksen ja varoi- tamme kirkon jäseniä, jotta he heräisivät ja ymmärtäisivät, mitä on tekeillä. Vanhemmat, olkaa varuil- lanne, alituisen valppaita, sillä tämä jumalattomuus saattaa uhata teidän perhepiiriänne.

Me opetamme siveellisen käy- töksen tasovaatimusta, joka suojelee meitä Saatanan monilta avioliiton korvikkeilta ja väärennöksiltä. Meidän

täytyy ymmärtää, että kaikki taivuttelu mihin tahansa suhteeseen, joka on ristiriidassa evankeliumin periaatteiden kanssa, on varmasti väärin. Mormonin kirjasta me opimme, että ”jumalatto- muus ei ole koskaan ollut onnea”¹³.

Jotkut olettavat, että heidät on ohjelmoitu ennalta eivätkä he voi voittaa sitä, minkä he tuntevat synny- näiseksi houkuttelevaksi epäpuhtau- teen ja luonnottomuuteen. Asia ei ole niin! Muistakaa, että Jumala on meidän *taivaallinen Isämme*.

Paavali lupasi, että Jumala ”ei salli kiusauksen käydä teille ylivoimaiseksi, vaan antaessaan teidän joutua koe- tukseen hän samalla valmistaa pääsyn siitä, niin että voitte sen kestää”¹⁴. Te voitte, jos tahdotte, päästä tavoista ja voittaa riippuvuuden ja jättää sen, mikä ei ole yhdenkään kirkon jäsenen arvolle sopivaa. Kuten Alma varoitti, meidän täytyy valvoa ja rukoilla alati¹⁵.

Jesaja varoitti: ”Voi niitä, jotka sano- vat pahaa hyväksi ja hyvää pahaksi! Pimeyden he kääntävät valoksi ja valon pimeydeksi, karvaan makeaksi ja makean karvaaksi.”¹⁶

Kävin vuosia sitten eräässä kou- lussa Albuquerqueassa. Opettaja kertoi minulle pojasta, joka toi luokkaan kissanpennun. Kuten voitte kuvitella, se veti kaiken huomion puoleensa. Opettaja pyysi poikaa nostamaan kis- sanpennun lasten näkyville.

Kaikki sujui hyvin, kunnes yksi lapsista kysyi: ”Onko se poika- vai tyttökipä?”

Koska opettaja ei halunnut mennä siihen aiheeseen, hän sanoi: ”Ei sillä ole väliä. Se on vain kissanpentu.”

Mutta lapset halusivat tietää. Vii- mein yksi poika viittasi ja sanoi: ”Minä tiedän, mistä sen voi tietää.”

Alistuen käsittelemään asiaa opet- taja sanoi: ”Mistä sen voi tietää?”

Ja oppilas vastasi: ”Me voimme äänestää siitä!”

Saatatte nauraa tälle tarinalle, mutta ellemme ole varuillamme, nykyään on niitä, jotka paitsi suvaitsevat moraalittomuutta myös kannattavat äänestystä lakien muuttamiseksi sellaisiksi, että ne sallisivat moraalittomuuden, aivan kuin äänestys voisi jotenkin muuttaa Jumalan lakien ja luonnon mukaisia tarkoituksia. Luonnonvastaista lakia olisi mahdotonta panna täytäntöön. Esimerkiksi mitä hyötyä olisi äänestää painovoimalakia vastaan?

On olemassa sekä moraalisia että fyysisiä lakeja, jotka on "peruuttamattomasti säädetty taivaassa ennen tämän maailman perustamista" ja joita ei voi muuttaa.¹⁷ Historia osoittaa yhä uudelleen, että siveyden perusvaatimuksia ei voi muuttaa taistelemalla eikä niitä voi muuttaa äänestämällä. Sen laillistaminen, mikä on perimiltään väärin tai jumalatonta, ei estä tuskaa ja rangaistuksia, jotka seuraavat yhtä varmasti kuin yö seuraa päivää.

Vastustuksesta huolimatta me pysymme päättäväisesti kurssissa. Me pidämme kiinni evankeliumin periaatteista ja laeista ja toimituksista. Jos ne ymmärretään väärin joko tahattomasti tai tahallisesti, olkoon sitten niin. Me emme voi muuttaa emmekä me aio muuttaa siveyden perusvaatimusta. Menetämme nopeasti suuntamme, jos rikomme Jumalan lakeja. Ellemme suojele ja vaali perhettä, sivilisaatiomme ja vapautemme ovat varmasti tuhoon tuomittuja.

"Minä, Herra, olen sidottu, kun te ette tee, mitä minä sanon; mutta kun te ette tee, mitä minä sanon, teillä ei ole mitään lupausta."¹⁸

Jokaisella sielulla, joka on teljetty synnin, syyllisyyden tai perversion vankilaan, on portin avain. Avainta kutsutaan parannukseksi. Jos osaatte käyttää tätä avainta, vastustaja ei voi pitää teitä siellä. Parannuksen ja anteeksiantamuksen kaksosperiaatteet voittavat voimassa kiusaajan pelottavan voiman. Jos teitä sitoo kelvoton tapa tai riippuvuus, teidän täytyy lopettaa käytös, joka on vahingollista. Enkelit valmentavat teitä¹⁹ ja pappeusjohtajat opastavat teidät noiden vaikeiden aikojen halki.

Missään Jumalan suopeus ja ystävällisyys ja armo eivät tule paremmin esiin kuin parannuksessa. Ymmärrättekö sovituksen täydellisesti puhdistavan voiman, jonka sai aikaan Jumalan Poika, Vapahtajamme ja Lunastajamme? Hän sanoi: "Minä, Jumala, olen kärsinyt tämän kaikkien puolesta, jottei heidän tarvitse kärsiä, jos he tekevät parannuksen."²⁰ Sillä ylimaallisella rakkauden teolla Vapahtaja kärsi rangaistuksen synneistämme, niin ettei meidän tarvitsisi sitä kärsiä.

Niille, jotka todella sitä haluavat, on olemassa paluutie. Parannus on kuin puhdistusaine. Jopa pinttyneet synnin tahrat puhdistuvat.

Pappeudenhaltijoilla on hallussaan vastalääke pornografian kauheiden

mielikuvien hävittämiseen ja syyllisyyden poistamiseen. Pappeudella on voima avata pahojen tapojemme lukko, jopa avata riippuvuuden kahleet, olipa ote miten tiukka hyvänsä. Parannus voi häivyttää menneiden virheiden arvet.

En tiedä missään ilmoituksessa kauniimpia ja lohdullisempia sanoja kuin nämä: "Katso, se, joka on tehnyt parannuksen synneistään, se saa anteeksi, enkä minä, Herra, muista niitä enää."²¹

Joskus, jopa tunnustamisen ja rangaistusten kärsimisen jälkeen, vaikein osa parannusta on antaa anteeksi itselleen. Teidän täytyy oppia tietämään, että anteeksianto tarkoittaa anteeksisaamista.

"Niin, ja niin usein kuin minun kansani tekee parannuksen, minä annan sille anteeksi sen rikkomukset minua vastaan."²²

Presidentti Joseph Fielding Smith kertoi minulle parannusta tekevästä naisesta, jonka oli vaikeaa päästä eroon hyvin moraalittomasta elämästä. Nainen kysyi presidentti Smithiltä, mitä hänen pitäisi nyt tehdä.

Presidentti Smith pyysi vuorostaan naista lukemaan hänelle Vanhasta testamentista kertomuksen Lootin vaimosta, joka muuttui suolapatsaaksi.²³ Sitten presidentti Smith kysyi naiselta: "Mikä opetus noissa jakeissa on sinulle?"

Nainen vastasi: "Herra tuhoaa jumalattomat."

”Ei!” Presidentti Smith sanoi, että opetus tälle parannusta tekeväälle naiselle ja teille on: ”Älä katso taaksesi!”²⁴

Omituista kyllä, saattaa olla niin, että yksinkertaisin ja tehokkain ehkäisy- ja parannuskeino pornografialla tai mitä tahansa epäpuhdasta tekoa vastaan on olla välittämättä siitä ja välttää sitä. Poistakaa mielestänne jokainen kelvoton ajatus, joka yrittää juurtua. Kun olette päättäneet pysyä puhtaana, vahvistatte Jumalan teille antamaa tahdonvapautta. Ja sitten, kuten presidentti Smith neuvoi: ”Älä katso taaksesi.”

Lupaam, että edessänne on rauhaa ja onnea itsellenne ja perheellenne. Kaiken kirkon toiminnan lopullinen päämäärä on, että mies ja hänen vaimonsa ja heidän lapsensa voivat olla kotona onnellisia. Ja kutsun Herran siunauksia teille, jotka kamppaillette tätä kauheaa ruttotautia vastaan, jotta voisitte saada sen parantumisen, joka on ulottuvillamme Herran pappudessa. Todistan tästä voimasta Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. OL 1:20.
2. *Liahona*, lokakuu 2004, s. 49.
3. Abr. 4:27–28.
4. Abr. 3:25.
5. 2. Nefi 2:25.
6. 2. Nefi 2:26.
7. 1. Kor. 3:16.
8. 2. Nefi 2:27.
9. Matt. 13:45.
10. Matt. 13:44.
11. MK Jaak. 6:8; Alma 34:31.
12. Alma 42:8.
13. Alma 41:10.
14. 1. Kor. 10:13.
15. Ks. Alma 13:28.
16. Jes. 5:20.
17. OL 130:20.
18. OL 82:10.
19. Ks. 2. Nefi 32:3.
20. OL 19:16.
21. OL 58:42.
22. Moosia 26:30.
23. Ks. 1. Moos. 19:26.
24. Ks. Boyd K. Packer, *The Things of the Soul*, 1996, s. 116.

Vanhin Jay E. Jensen

seitsemänkymmenen koorumiin johtokunnasta

Pyhä Henki ja ilmoitus

Pyhä Henki on jumaluuden kolmas jäsen, ja yhdessä Isän ja Pojan kanssa Hän tietää kaiken.

Kun olin nuorena vanhimpana ollut lähetyskentällä noin vuoden ajan, koin yllättävän herätyksen lukiesani pyhiä kirjoituksia ja myöhempien aikojen apostolien sanoja ilmoituksesta ja Pyhästä Hengestä. Minulla ei ollut omaa todistusta nimenomaan Isästä ja Pojasta. Olin lähtenyt lähetystyöhön eläen erinomaisten vanhempieni lainavalon varassa. En ollut koskaan epäillyt heidän sanojaan, enkä ollut ajatellut oman hengellisen todistuksen hankkimista. Eräänä helmikuuisena iltana vuonna 1962 San Antoniossa Texasissa tiesin, että minun täytyi itse saada tietää. Löysin pienestä asunnostamme paikan, missä saatoin rukoilla hiljaa ääneen pyytäen: ”Taivaallinen Isä, oletko siellä? Minun täytyy saada tietää itse!”

Myöhemmin sinä iltana sain tietää ensimmäisen kerran elämässäni itse, että Jumala ja Jeesus ovat todellisia. En kuullut mitään ääntä enkä nähnyt taivaallista olentoa. Tiesin samalla tavoin kuin tekin olette ehkä saaneet tietää – eli ”Pyhän Hengen sanomattoman suuren lahjan kautta” (OL 121:26) ja Hengen ilmoituksen kautta (ks. OL 8:1–3), joka puhui rauhaa mieleeni (ks. OL 6:23) ja antoi varmuuden sydämeeni (ks. Alma 58:11).

Tuon kokemuksen myötä olen saanut omin silmin nähdä, mitä tuloksia seuraa Alman neuvosta herätä ja

herättää kykyni kokeillakseni Hänen sanojaan (ks. Alma 32:27). Nämä sanat tai siemenet ovat kasvaneet puiksi, tosiaankin todistuksen jättiläispuiksi. Prosessi jatkuu kokeiltuani useampia sanoja, mistä on seurannut lisää todistuksen puita, nyttemmin todellinen metsä, jonka perustana on Pyhän Hengen ilmoitus.

Pyhä Henki on haluttu lahja

Käydessään Amerikan mantereella Vapahtaja kutsui kaksitoista opetuslasta. Yksi Hänen sanomistaan heille ja kansalle koski Pyhää Henkeä. Opetettuaan heitä Vapahtaja lähti ja lupasi palata seuraavana päivänä. Ihmiset ahkeroinvat läpi yön kootakseen mahdollisimman paljon ihmisiä kuulemaan Häntä.

Opetuslapset kokosivat ihmiset kahteentoista ryhmään opettaakseen näille, mitä Vapahtaja oli opettanut heille. Ensimmäisellä sijalla heidän opetuksissaan oli Pyhän Hengen tärkeys. (Ks. 3. Nefi 11–18.) Sitten ihmiset polvistuivat rukoilemaan. He halusivat täydestä sydämestään, että Pyhä Henki annettaisiin heille (ks. 3. Nefi 19:8–9).

Vapahtaja ilmestyi heille ja vahvisti Pyhän Hengen tärkeyttä rukoillessaan Isäänsä:

”Isä, minä kiitän sinua, että olet antanut Pyhän Hengen näille, jotka minä olen valinnut – –.

Isä, minä rukoilen sinua, että annat Pyhän Hengen kaikille niille, jotka uskovat heidän sanoihinsa.” (3. Nefi 19:20–21.)

Tämän Mormonin kirjan tapahtuman perusteella ymmärrän paremmin, miksi presidentti Wilford Woodruff sanoi: ”Pyhän Hengen lahja on suurin lahja, mitä ihmiselle voidaan suoda.

– – [Sitä] ei ole rajoitettu miehille eikä apostoleille tai profeetoille. Se kuuluu jokaiselle uskolliselle miehelle ja naiselle ja jokaiselle lapselle, joka on kyllin vanha ottamaan vastaan Kristuksen evankeliumin.” (*Kirkon presidenttien opetuksia: Wilford Woodruff*, 2005, s. 50.)

Ilmoitus tarjoaa vastauksia hädän hetkinä

Pyhä Henki on jumaluuden kolmas jäsen, ja yhdessä Isän ja Pojan kanssa Hän tietää kaiken (ks. OL 35:19; 42:17). Hänellä on useita tärkeitä tehtäviä, joista ensisijaisena on opettaa ja todistaa Isästä ja Pojasta (ks. 3. Nefi 28:11). Muita tehtäviä ovat, että Hän ilmoittaa totuuden kaikesta (ks. Moroni 10:5) ja Hän johdattaa tekemään hyvää (ks. OL 11:12).

Presidentti Thomas S. Monson on esimerkkinä tästä tärkeästä tehtävästä tulla johdatetuksi tekemään hyvää. Hän noudattaa Vapahtajan esimerkkiä, sillä Vapahtaja ”kulki ympäri maata, teki hyvää” (Ap. t. 10:38). Hän on opettanut, kuinka tärkeää on, ettei jätä huomiotta Pyhän Hengen hengellistä kehotusta käydä jonkun luona ja palvella häntä ja pelastaa hänet.

Mutta joskus paikalla ei ole ketään sellaista kuin presidentti Monson, ei kotiopettajaa tai huolehtivaa sisarta, joka auttaisi hädän hetkellä. Sellaisissa tilanteissa olen oppinut löytämään lohtua ja ohjausta Lohduttajalta, mikä on yksi Pyhän Hengen tehtävistä (ks. OL 36:2).

Pojanpoikamme Quinton syntyi vaikeasti vammaisena ja eli kolme viikkoa vaille vuoden ikään, mistä ajasta hän vietti suuren osan sairaalassa. Sisar Jensen ja minä asuimme siihen aikaan Argentiinassa. Halusimme todella olla lastemme luona lohduttaaksemme heitä ja saadaksemme heiltä lohdutusta. Kyseessä oli lapsenlapsemme, jota rakastimme, ja halusimme olla lähellä. Saatoimme vain rukoilla, ja rukoilimmekin hartaasti!

Sisar Jensen ja minä olimme kiertämässä lähetysskenttää saadesamme sanan Quintonin kuolemasta. Seisoimme seurakuntakeskuksen käytävällä ja halusimme ja lohdutimme toisiamme. Todistan teille, että saimme Pyhän Hengen kautta varmuuden – rauhan, joka ylittää kaikesta ymmärryksen ja jatkuu tänäkin

päivänä (ks. Fil. 4:7). Saimme myös todistaa Pyhän Hengen sanomattoman suuresta lahjasta poikamme ja miniämme ja heidän lastensa elämässä. He puhuvat vielä tänäkin päivänä siitä ajasta suurta uskoa, rauhaa ja lohtua sanoissaan.

Ilmoitus ja Mormonin kirja

Tuo sama ilmoituksen lahja on vaikuttanut todistukseeni Mormonin kirjasta. Olen lukenut, tutkinut ja tarkastellut sitä ja nauttinut siitä kerta toisensa jälkeen. Pyhä Henki on ilmoittanut minulle sen totuudesta ja jumalallisuudesta.

Presidentti Gordon B. Hinckley kutsui Mormonin kirjaa yhdeksi kirkon neljästä tärkeästä kulmakivistä, joista muut ovat Joseph Smithin ensimmäinen näky, pappeuden palauttaminen

Kokoaikaiset lähetyssaarnaajat ja eräs sisar Las Caobasissa Dominikaanisessa tasavallassa valmistautumassa kastetilaisuuteen yleiskonferenssin kokousten väliajalla.

ja tietysti oma todistuksemme Jeesuksesta Kristuksesta, joka on tärkein kulmakivi (ks. Ef. 2:19–21). Hän selitti: ”Nämä neljä suurenmoista Jumalan antamaa lahjaa ovat ne järkkymättömät kulmakivet, jotka ankkuroivat paikoilleen Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon sekä sen jäsenten henkilökohtaisen todistuksen ja vakaumuksen” (”Uskomme neljä kulmakiveä”, *Liahona*, helmikuu 2004, s. 7).

Näistä neljästä Jumalan antamasta lahjasta on tullut oman uskoni ja todistukseni ankkurit, ja olen saanut vahvistuksen jokaisesta niistä ilmoituksena Pyhältä Hengeltä. Haluaisin kuitenkin muutaman minuutin ajan keskittyä kahteen näistä kulmakivinä olevista lahjoista – ensimmäiseen näkyyn ja Mormonin kirjaan. On merkittävää, että kumpikin alkaa perheestä, jossa lapset syntyivät hyvillä vanhemmille ja saivat heiltä hyvää opetusta (ks. 1. Nefi 1:1). Tapahtumat Lehin ja Joseph Smithin elämässä ovat samansuuntaisia (ks. 1. Nefi 1 ja JS–H):

- Kummallakin on tietty tarve. Lehi haluaa pelastaa itsensä ja perheensä

Jerusalemia uhkaavalta tuholta, ja Joseph Smith haluaa tietää, mikä kirkko on tosi.

- Kumpikin rukoilee.
- Kumpikin näkee näyn Isästä ja Pojasta.
- Kumpikin saa kirjan.
- Kumpikin saarnaa.
- Kumpikin saa ilmoitusta Pyhältä Hengeltä ja joko näkyjen tai unien kautta.
- Lopuksi jumalattomat ihmiset uhkaavat heitä. Lehi ja hänen kansansa pakenevat ja pelastuvat. Joseph kärsii marttyyrikuoleman.

Onko mikään ihme, että lähetysaarnajat kehottavat vilpittömiä totuuden etsijöitä aloittamaan Mormonin kirjan tutkimisensa Ensimmäisestä Nefin kirjasta? Tuo kirja on *täynnä* Herran Henkeä. Näissä ensimmäisissä luvuissa on selkeä sanoma, että ilmoitusta annetaan ja Pyhä Henki vuodattetaan paitsi profeetoille myös isille ja äideille ja lapsille.

Sanoma ilmoituksesta ja Pyhästä Hengestä jatkuu kautta koko Mormonin kirjan. Profeetta Joseph Smith kiteytti nämä totuudet: ”Poistakaa Mormonin kirja ja ilmoitukset. Missä on

silloin uskontomme? Meillä ei ole sitä.” (*Kirkon presidenttien opetuksia: Joseph Smith*, 2007, s. 203.)

Me myöhempien aikojen pyhät olemme saaneet ilmoituksen kautta Mormonin kirjasta todistuksen, joka vakuuttaa meille, että tämä uskonto ja sen opit ovat totta (ks. Mormonin kirjan johdanto).

Hengen asiat ovat pyhiä, ja niitä on vaikea ilmaista sanoin. Julistamme Ammonin tavoin: ”Katso, minä sanon teille: En voi sanoa pienintäkään osaa siitä, mitä tunnen” (Alma 26:16).

Minä todistan kuitenkin, että Pyhä Henki on todellinen ja Hän on todistaja, ilmoittaja, lohduttaja, opas ja ylilmaallinen opettaja.

Todistan nöyrästi, että tämä tosi ja elävä kirkko – tämä uskonto – lepää näiden neljän kulmakiven varassa. Todistan, että Jeesus Kristus on todellakin tärkein kulmakivi (ks. Ef. 2:19–21). Presidentti Thomas S. Monson on Herran profeetta, ja nämä 15 takanani istuvaa miestä ovat profeettoja, näkijöitä, apostoleja ja ilmoitussensaajia. Heillä on pyhä pappeus ja valtakunnan avaimet. Minä rakastan, kunnioitan ja tuen heitä. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

Mary N. Cook

ensimmäinen neuvonantaja Nuorten Naisten ylimmässä johtokunnassa

Ole esimerkki uskovista

Haluaisin kutsua teitä olemaan esimerkkinä uskovista "uskossa ja puhtaudessa".

Jokin aika sitten perheeseemme syntyi pieni Ruby. Kun katselin hänen suloisia kasvojaan, hämmästelin tietoa siitä, että ennen kuin hän tuli maan päälle, hän eli taivaallisen Isämme luona. Hän oli hyväksynyt Isän suuren onnensuunnitelman ja tehnyt valinnan seurata Häntä ja Jeesusta Kristusta, Vapahtajaamme.¹ Päätöksensä johdosta hän sai tulla maan päälle kokemaan kuolevaisuuden ja edistymään kohti iankaikkista elämää. Kun Rubyn henki on nyt yhdistynyt hänen ruumiinsa kanssa, hän on aloittanut oppimisvaiheen, jossa hän voi osoittaa kuuliaisuutensa, päättää seurata Kristusta ja valmistautua olemaan kelvollinen iankaikkiseen elämään.

Ruby tuli tänne maan päälle puhtaana, mutta suunnitelmaan kuuluu, että hän kohtaa koettelemuksia ja kiusauksia ja tekee virheitä. Vapahtajamme sovituksen ansiosta Ruby voi kuitenkin saada anteeksi, ottaa vastaan ilon täyten ja olla jälleen puhdas – valmis elämään ikuisesti taivaallisen Isämme luona.

Muutama tunti tämän kallisarvoisen lapsen syntymän jälkeen sain etuoikeuden pidellä häntä sylissäni. Sanoin hänen äidilleen: "Voi, meidän pitää opettaa Rubylle, kuinka voi olla hyveellinen nainen, yhtä puhdas ja kallisarvoinen kuin hänen nimensä

antaa ymmärtää."² [Ruby, 'rubiini', suom. huom.]

Hänen äitinsä vastasi: "Minä aloitan tänään."

Mitä Rubyn äiti tekee "aloittaakseen tänään"? Kuinka me vanhempina, isovanhempina ja johtohenkilöinä voimme aloittaa ja pitää lapsemme – nuoremme – iankaikkiseen elämään johtavalla polulla? Meidän täytyy olla esimerkkinä uskovista.³

Profeetta Brigham Young on sanonut: "Meidän ei pidä koskaan langeta tekemään mitään sellaista, mitä emme halua nähdä lastemme tekevän. Meidän tulee antaa heille esimerkki, jota haluamme heidän noudattavan."⁴ Jokainen meistä voi aloittaa tänään olemalla tuo hyvä esimerkki.

Tänään haluaisin kutsua teitä olemaan esimerkkinä uskovista "uskossa ja puhtaudessa"⁵ – kahdessa periaatteessa, joita pelastukseen vaaditaan.

Olkaa esimerkkinä uskovista uskossa. Vahvistakaa aktiivisesti omaa uskoanne ja todistustanne Jeesuksesta Kristuksesta valmistautuen siten todistamaan lapsillenne sanoin ja esimerkin avulla.

Saanan kertoa teille ihanasta äidistä, jonka elämä oli esimerkki uskosta. Kun profeetta Joseph Smith oli hyvin pieni poika, hän tarkkaili äitiään, Lucy Mack Smithiä, ja oppi häneltä

uskoa Jumalaan. Lucy etsi vastauksia tutkimalla pyhiä kirjoituksia⁶, ja niin Josephkin noudatti samaa tapaa kääntyen etsimään opastusta Raamatusta aivan kuten hänen äitinsä oli tehnyt.⁷

Lucy ratkaisi myös perheen ongelmia pyytäen omissa rukouksissaan Herralta apua. Kokiessaan kerran epä-sopua perheessä uskontoa koskevassa asiassa Lucy sanoi: "Vetäydyin lähellä olevaan metsikköön, jossa oli ylväitä villikirsikkapuita, ja rukoilin Herraa."⁸

Lucy rukoili osoittaen suurta uskoa myös silloin, kun eteen tuli hänen omaa terveystään koskevia ongelmia, kun Joseph oli menettä sä ärensä luuydintulehduksen vuoksi ja kun Josephin sisar Sophronia oli kuolla lavantautiin. Sophronian sairaudesta Lucy kirjoitti: "Katselin lastani. – – Mieheni ja minä tartuimme toisiimme käsistä ja lankesimme polvillemme vuoteen viereen ja vuodatimme murheemme ja anomuksemme Hänen korviinsa."⁹ Sophronia jäi eloon. Olen varma siitä, että Lucyn lapset näkivät äitinsä usein rukoilevan uskossa ja saavan vastauksia noihin rukouksiin.

Lucy rukoili uskossa opastusta, ja Josephkin vetäytyi metsikköön, missä hän rukoili uskoa osoittaen ja pyytäen vastausta Herralta kuten hänen äitinsä oli tehnyt.

Lucyn tavoin meidän täytyy osoittaa lapsillemme ja nuorillemme, kuinka he voivat vahvistaa uskoaan ja todistustaan Jeesuksesta Kristuksesta, vahvistamalla omaamme niin, että tutkimme pyhiä kirjoituksia ja rukouksemme sekä itseksemme että heidän kanssaan.

Toisin kuin Lucya, meitä on nykyään siunattu niin, että meillä on enemmän kuin Raamattu. Meillä on myöhempien aikojen pyhät kirjoitukset ja myöhempien aikojen profeettojemme sanat "turvallisesti opastamassa meitä"¹⁰ iankaikkiseen

elämään johtavalla polulla. Mormonin kirjassa kerrotaan niistä, jotka polulla ollessaan pitivät ”jatkuvasti kiinni rautakaiteesta”¹¹, jota verrataan Jumalan sanaan¹². Nykyajan maailmassa, joka on täynnä kiusauksia, kiinnipitäminen voi olla haasteellista, kun Saatana juonittelevine keinoineen yrittää vetää meitä pois Jumalan polulta. Jos meillä on toinen käsi rautakaiteessa ja toinen käsi maailmassa, me asetamme lapsemme ja nuoremme vaaraan eksyä polulla. Jos esimerkkinä on hämmentävä, niin Jaakobin mukaan me menetämme lastemme luottamuksen huonon esimerkkinä vuoksi.¹³

Vanhemmat, isovanhemmat ja johtohenkilöt, sanomanne täytyy olla selkeä. Selkeyteen voi päästä vain siten, että pidätte molemmin käsin kiinni rautakaiteesta ja elätte niiden totuuksien mukaan, jotka ovat pyhissä kirjoituksissa ja myöhempien aikojen profeettojen sanoissa. Ette ehkä kasvata profeettaa kuten Lucy teki, mutta kasvatatte hyvinkin huomisen johtajia, ja tekonne ovat aivan yhtä kouraan-tuntuvasti sidoksissa heidän uskoonsa.

Seuraavaksi – olkaa esimerkkinä uskovista puhtaudessa. Ainoa tapa, jolla voimme tulla puhtaiksi, on Vapah-tajamme sovituksen kautta. Jokaiselle meistä puhtaaksi tulemisen prosessi alkaa uskosta, parannuksesta ja ensimmäisestä liitostamme, kasteesta.

Auttaaksemme lapsiamme elämään kasteenliittonsa mukaan vanhin Robert D. Hales on neuvonut: ”Me

opetamme, että sillä hetkellä kun he astuvat pois vedestä, he astuvat pois maailmasta Jumalan valtakuntaan. Liiton tekemällä he ovat halukkaita noudattamaan Hänen käskyjään.”¹⁴

”Liitot asettavat meille vakavan velvoituksen kunnioittaa Jumalalle antamiemme lupauksia. Jotta pitäisimme liittomme, meidän on luovuttava sellaisista toimista ja harrastuksista, jotka estävät meitä kunnioittamasta noita liittoja.”¹⁵

Nuorten voimaksi on erinomainen väline, jolla voimme auttaa nuoria ymmärtämään tämän pyhän velvoituksen tehdä liittoja ja ne puhtauden siunaukset, jotka koituvat liittojen pitämisestä. Kirjanen sisältää myöhempien aikojen profeettojen sanoja – rautakaiteen, joka johtaa heitä turvallisesti kaidalla ja kapealla polulla kääntäen heidät pois Saatanan houkuttelevista ansoista, jotka voivat viivyttää heidän edistymistään. Tästä kirjasesta käyvät ilmi myös ne monet siunaukset, joita saa kuuliaisuudesta ja siitä, että etsii sitä, mikä on ”hyveellistä [ja] rakastettavaa”¹⁶.

Vanhemmat, hankkikaa itsellenne tämä kirjanen ja lukekaa sitä usein. Eläkää itse tasovaatimusten mukaan. Käykää nuorten kanssa syvällisiä evankeliumiaiheisiä keskusteluja, jotka auttavat heitä saamaan oman halun elää tasovaatimusten mukaan ja ottaa itse selvälle niiden merkitys ja tarkoitus.

Osiot ”Ajanviette ja tiedotusvälineet” ja ”Pukeutuminen ja ulkoinen olemus”

voivat olla äärimmäisen haasteellisia, koska ne alkavat yhä enenevässä määrin olla ristiriidassa maailman mittapuiden kanssa.

Meidän täytyy olla henkilökohtaisilla mediavalinnoillamme mallina siitä, mikä on hyveellistä ja rakastettavaa. Meidän täytyy huolehtia siitä, että se mediatarjonta, jota tuomme kotiiimme, ei turruta herkkyyttä tuntea Henki, ei vahingoita suhteita perheeseemme ja ystäviimme eikä paljasta henkilökohtaista arvojärjestystä, joka on ristiriidassa evankeliumin periaatteiden kanssa. Esimerkin avulla me voimme auttaa lapsiamme ymmärtämään, että pitkien ajanjaksojen viettäminen internetin, yhteisöpalvelujen ja matkapuhelimien parissa taikka videopelejä pelaten tai televisiota katsoen estää meitä osallistumasta tuottavaan toimintaan ja arvokkaaseen vuorovaikutukseen muiden kanssa.

Myös pukeutumisellamme ja ulkoisella olemuksellamme me näytämme mallia siitä, mikä on hyveellistä ja rakastettavaa. Liittokansana meillä on vastuu pitää huolta ruumiistamme, suojella sitä ja vaatettaa se asianmukaisesti. Meidän on autettava lapsiamme ja nuoriamme ymmärtämään, että me kunnioitamme ruumistamme temppeleinä ja lahjana Jumalalta.¹⁷ Näytämme esimerkkiä kieltäytymällä ostamasta tai käyttämästä säädetyitä vaatteita, jotka ovat liian tiukkoja, liian läpikuultavia tai jollakin muulla tavalla paljastavia.

Liittonsa pitävät pyrkivät olemaan kuuliaisia ”kaikkina aikoina – ja kaikkialla”¹⁸, koska he rakastavat Jumalaa ja Hänen lupaamiaan siunauksia. Kun olimme yhtenä iltana kävelyllä mieheni kanssa, kuljimme ohi paikan, jossa vietettiin häättilaisuutta ulkoillassa. Emme tunteneet noita ihmisiä, mutta saimme heti vaikutelman hyveellisyydestä. Heidän musiikki- ja pukeutumisvalintansa olivat ihastuttavia. Säteilevän morsiamen puku oli kiistattomasti säädylinen ja samoin hänen morsiusneitojensa puvut. Tämä perhe oli päättänyt olla sekoittamatta maailman tapoja tuon päivän pyhytteen.

Saanan nyt sanoa sanasen kirkomme erinomaisille nuorille. Kiitos vanhurskaasta esimerkistänne ystäville, opettajillenne, johtajillenne ja perheellenne. Ymmärrän, että monet teistä ovat ainoita kirkon jäseniä perheessänne. Saatatte jopa käydä kirkossa yksin. Kiitän teitä sitoutumisestanne ja vanhurskaasta esimerkistänne. Olkaa kärsivällisiä ja eläkää edelleen vanhurskaasti. On monia, jotka voivat

auttaa teitä. Presidentti Thomas S. Monson on sanonut: ”Jopa malliperhe – voi käyttää hyväkseen kaiken sen avun, jonka he voivat saada tuekseen hyviltä miehiltä [ja naisilta], jotka välittävät aidosti.”¹⁹

Katsokaa ympärillenne seurakunnassa ja vaarnassa ja pankaa merkille johtohenkilöitä ja ystäviä, jotka ovat esimerkkinä uskovista, ja oppikaa heiltä.

Kun olin nuori nainen, panin merkille esimerkkejä uskovista. Vanhempieni lisäksi yksi heistä oli tätini Carma Cutler. Muistan elävästi, kuinka hän puhui vaarnan ihanneillansa, kun olin 16-vuotias. Hän opetti, miten tärkeää on olla siveellinen ja kelvollinen tempeliavioliittoon. Hänen todistuksensa kosketti minua syvästi. Olin tarkkaillut hänen hyveellistä elämäänsä siitä asti kun olin aivan pieni tyttö, ja tiesin, että se oli yhdenmukainen hänen opetuksensa kanssa. Halusin noudattaa hänen esimerkkiään.

Nuoret miehet ja nuoret naiset, te voitte aloittaa tänään olemalla esimerkkinä uskovista uskossa ja

puhtaudessa. Vahvistakaa uskoanne ja todistustanne päivittäin tutkimalla pyhiä kirjoituksia ja rukoilemalla. Pitäkää kasteenliittonne, joka auttaa teitä olemaan puhtaita ja kelvollisia saamaan Pyhän Hengen opastusta. Voitte aloittaa tänään olemalla niitä esimerkkejä, joita muut voivat seurata.

Voihan käydä niinkin, että saatatte olla se esimerkki, jota pieni Rubyni jonakin päivänä tarvitsee. Nyt Ruby on saanut hienon alun iankaikkiseen elämään johtavalla polulla. Hänen vanhempansa luovat vanhurskauden malleja hänen kotonaan aloittaen jokaisen päivän päätöksellä olla esimerkkinä uskovista. Toivottavasti Ruby tahdonvapauttaan käyttäen päättää seurata.

Olen kiitollinen onnensuunnitelmasta ja todistan, että se on ainoa tapa, jolla Ruby – ja jokainen meistä – voi olla jälleen puhdas ja elää ikuisesti taivaallisen Isämme luona. Aloittaakamme jokainen tänään. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. Ks. Abr. 3:22–26.
2. Ks. Sananl. 31:10.
3. Ks. 1. Tim. 4:12.
4. *Kirkon presidenttien opetuksia: Brigham Young*, 1997, s. 173.
5. 1. Tim. 4:12.
6. Ks. Lucy Mack Smith, *History of Joseph Smith by His Mother*, toim. Scot Facer Proctor ja Maurine Jensen Proctor, 1996, s. 50.
7. Ks. JS–H 11–12.
8. *History of Joseph Smith by His Mother*, s. 58.
9. *History of Joseph Smith by His Mother*, s. 69.
10. ”The Iron Rod”, *Hymns*, 274.
11. 1. Nefi 8:30.
12. Ks. 1. Nefi 11:25.
13. Ks. MK Jaak. 2:35.
14. Robert D. Hales, *Return: Four Phases of Our Mortal Journey Home*, 2010, s. 60.
15. *Saarnatkaa minun evankeliumiani – lähetystyöpalvelun opas*, 2005, s. 63.
16. UK 13.
17. Ks. 1. Kor. 3:16.
18. Moosia 18:9.
19. ”Vanhurskauden esimerkkejä”, *Liahona*, toukokuu 2008, s. 66.

Vanhin Dallin H. Oaks
kahdentoista apostolin koorumista

Kaksi kommunikointikanavaa

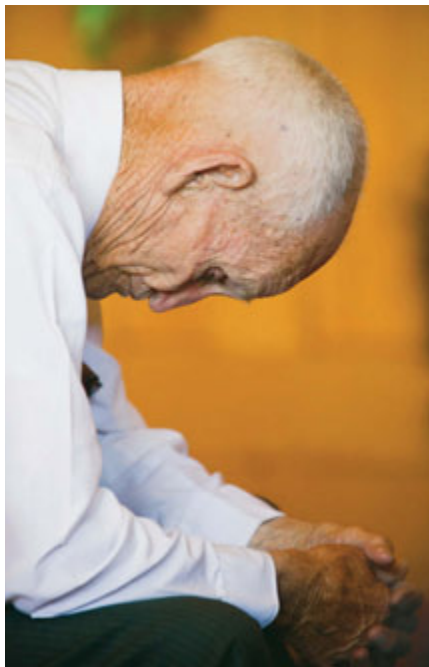
Meidän pitää käyttää sekä henkilökohtaista kanavaa että pappeuskanavaa sopivassa tasapainossa saavuttaaksemme kasvun, joka on kuolevaisen elämän tarkoitus.

Meidän taivaallinen Isämme on antanut lapsilleen kaksi keinoa kommunikoida Hänen kanssaan – toista voimme kutsua henkilökohtaiseksi kanavaksi ja toista pappeuskanavaksi. Kaikkien tulisi ymmärtää kumpaakin näistä välttämättömistä kommunikointikanavista ja noudattaa niiden kautta saamaansa neuvoa.

I Henkilökohtainen kanava

Henkilökohtaisen kanavan kautta me rukoilemme suoraan taivaallista Isäämme, ja Hän vastaa meille niillä yhteydenpidon keinoilla, jotka Hän on luonut, ja ilman kenenkään kuolevaisen väliintuloa. Me rukoulemme taivaallista Isäämme Jeesuksen Kristuksen nimessä, ja Hän vastaa meille Pyhän Henkensä välityksellä ja muilla keinoilla. Pyhän Hengen tehtävä on todistaa Isästä ja Pojasta (ks. Joh. 15:26; 2. Nefi 31:18; 3. Nefi 28:11), ohjata meitä totuuteen (ks. Joh. 14:26; 16:13) ja osoittaa meille kaikki, mitä meidän tulee tehdä (ks. 2. Nefi 32:5). Tämä henkilökohtainen kommunikointikanava meidän

ja taivaallisen Isämme välillä Hänen Pyhän Henkensä avulla on se lähde, josta saamme todistuksemme totuudesta, tietomme ja henkilökohtaista johdatustamme rakastavalta taivaalliselta Isältä. Se on välttämätön osatekijä Hänen ihmeellisessä evankeliumin

suunnitelmassaan, joka sallii jokaisen Hänen lapsensa saada henkilökohtaisen todistuksen sen totuudesta.

Suora, henkilökohtainen kommunikointikanava taivaalliseen Isäämme Pyhän Hengen välityksellä perustuu kelmollisuuteen ja on niin tärkeä, että meitä käsketään uudistamaan liittomme nauttimalla sakramentin joka sapatinpäivä. Tällä tavoin olemme kelmollisia saamaan sen lupauksen, että Hänen Henkensä voi aina olla meidän kanssamme opastamassa meitä.

Tässä henkilökohtaisessa kommunikoinnissa Herran kanssa uskonkäsityksemme ja käytäntömme on samankaltainen kuin niillä kristityillä, jotka väittävät, että inhimilliset välikädet Jumalan ja ihmisen välillä ovat tarpeettomia, koska kaikilla on suora yhteys Jumalaan sen periaatteen nojalla, jota Martin Luther kannatti ja joka nykyään tunnetaan ”kaikkien uskovien pappeutena”. Puhun siitä lisää myöhemmin.

Henkilökohtainen kanava on äärimmäisen tärkeä henkilökohtaisissa päätöksissä ja perheen johtamisessa. Valitettavasti jotkut kirkkomme jäsenet aliarvioivat tämän suoran, henkilökohtaisen kanavan tarpeellisuuden. Hyväksyessään sen, että profeetallinen johtajuus – pappeuskanava, joka toimii etupäässä taivaallisen kommunikoinnin hallitsemiseksi kirkkoa koskevissa asioissa – on kiistattoman tärkeää, jotkut pyrkivät saamaan pappeusjohtajansa tekemään puolestaan henkilökohtaisia päätöksiä, joita heidän pitäisi tehdä itse henkilökohtaisen kanavansa kautta saamallaan innoituksella. Henkilökohtaiset päätökset ja perheen johtaminen ovat pääasiassa henkilökohtaisen kanavan piiriin kuuluvia asioita.

Tunnen tarvetta lisätä kaksi muuta varoitusta, jotka meidän tulee muistaa tämän kallisarvoisen, suoran, henkilökohtaisen kommunikointikanavan

yhteydessä, joka meillä on taivaalliseen Isään.

Ensiksi, silloin kun henkilökohtainen kanava toimii täydellisimmässä muodossaan, se on riippuvainen pappeuskanavasta. Pyhän Hengen lahja – keino, jolla Jumala kommunikoi ihmiselle – annetaan pappeuden valtuudella niiden valtuuttamana, joilla on pappeuden avaimet. Sitä ei saa pelkästään haluamalla tai uskomalla. Ja oikeus tämän Hengen jatkuvaan kumppanuuteen pitää vahvistaa joka sapatti, kun nautimme sakramentin kelvollisesti ja uudistamme kasteenliittomme luvaten olla kuuliaisia ja palvella.

Emme myöskään voi kommunikoida luotettavasti suoraa, henkilökohtaista kanavaa käyttäen, jos olemme tottelemattomia pappeuskanavalle tai ristiriidassa sen kanssa. Herra on julistanut, ettei ”taivaan voimia voida hallita eikä käyttää muuten kuin vanhurskauden periaatteiden mukaan” (OL 121:36). Valitettavasti on tavallista, että ihmiset, jotka rikkovat Jumalan käskyjä tai eivät noudata pappeusjohtajiensa neuvoja, julistavat, että Jumala on ilmoittanut heille, ettei heidän tarvitse noudattaa jotakin käskyä tai

neuvoa. Sellaiset ihmiset saattavat saada ilmoitusta tai innoitusta, mutta se ei tule heidän otaksumastaan lähteestä. Paholainen on valheiden isä ja on aina innokas tekemään tyhjäksi Jumalan työn ovelilla jäljitelmillään.

II Pappeuskanava

Toisin kuin henkilökohtainen kanava, jonka kautta taivaallinen Isämme kommunikoi kanssamme suoraan Pyhän Hengen välityksellä, pappeuden kommunikointikanavalla on täydentävinä ja välttämättöminä välikäsinään Vapahtajamme Jeesus Kristus, Hänen kirkkonsa ja Hänen nimeänsä johtohenkilöt.

Sen ansiosta, mitä Jeesus Kristus sovitusuhrillaan sai aikaan, Hänellä on voima asettaa ehdot, jotka meidän täytyy täyttää ollaksemme kelvollisia saamaan Hänen sovituksensa siunaukset. Siksi meillä on käskyjä ja toimituksia. Siksi me solmimme liittoja. Siten me täytämme luvattujen siunausten ehdot. Me saamme ne kaikki Israelin Pyhän armon ja laupeuden ansiosta ”kaiken sen jälkeen, mitä voimme tehdä” (2. Nefi 25:23).

Maallisen palvelutyönsä aikana Jeesus Kristus antoi nimeään kantavan

pappeuden valtuuden ja perusti kirkon, joka on myös nimetty Hänen mukaansa. Hänen pappeutensa valtuus palautettiin ja Hänen kirkkonsa perustettiin jälleen tänä viimeisenä taloudenhoitokautena taivaallisten sanansaattajien palveluksen kautta profeetta Joseph Smithille. Tämä palautettu pappeus ja tämä uudelleen perustettu kirkko ovat pappeuskanavan oleellisia osatekijöitä.

Pappeuskanava on väylä, jonka kautta Jumala on menneinä aikoina puhunut lapsilleen pyhien kirjoitusten välityksellä. Ja se on kanava, jota Herra käyttää nykyään puhuessaan elävien profeettojen ja apostolien ja muiden innoitettujen johtohenkilöiden opetusten ja neuvojen välityksellä. Tämä on se tapa, jolla me saamme vaaditut toimitukset. Tämä on se tapa, jolla me saamme kutsuja palvella Hänen kirkossaan. Hänen kirkkonsa on väylä ja Hänen pappeutensa on voima, joiden avulla meillä on etuoikeus osallistua niihin yhteistyötä edellyttäviin toimintoihin, jotka ovat välttämättömiä Herran työn toteuttamiseksi. Niitä ovat muun muassa evankeliumin saarnaaminen, temppelien ja kappeleiden rakentaminen ja köyhien auttaminen.

Uskonkäsitteemme tästä pappeuskanavasta ja sen käytöstä on samanlainen kuin joidenkuiden kristittyjen vaatimus, että viralliset toimitukset (sakramentit) ovat välttämättömiä ja että niiden suorittajalla täytyy olla Jeesuksen Kristuksen antama valtuus (ks. Joh. 15:16). Me uskomme samoin, mutta eroamme tietenkin muista kristityistä siinä, miten me selitämme tuon valtuuden seuraannon.

Kaikki kirkkomme jäsenet tai entiset jäsenet eivät ymmärrä pappeuskanavan tärkeyttä. He väheksyvät kirkon, sen johtohenkilöiden ja sen ohjelmien tärkeyttä. Luottaen täysin henkilökohtaiseen kanavaan he kulkevat omaa tietään väittäen voivansa määrittellä opin ja ohjata kilpailevia organisaatioita vastoin profeettajohtajien opetuksia. Näin he peilaavat nykyajan vihamielistä suhtautumista siihen, mitä halveksivasti kutsutaan ”järjestäytyneeksi uskonnoksi”. Ne, jotka torjuvat järjestäytyneen uskonnon tarpeen, torjuvat Mestarin työn, sillä Hän järjesti kirkkonsa ja sen virkailijat ajan keskipäivänä ja järjesti

ne uudelleen nykyisenä aikana.

Järjestäytyneet uskonto, joka on perustettu jumalallisella valtuudella, on välttämätön, kuten apostoli Paavali opetti:

”Varustaakseen kaikki seurakunnan jäsenet palvelutyöhön, Kristuksen ruumiin rakentamiseen.

Kun me kaikki sitten pääsemme yhteen ja samaan uskoon ja Jumalan Pojan tuntemiseen ja niin saavutamme aikuisuuden, Kristuksen täyteyttä vastaavan kypsyyden.” (Ef. 4:12–13.)

Meidän kaikkien tulee muistaa nykyajan ilmoitukseen sisältyvä Herran julistus, että Herran palvelijoiden ääni on Herran ääni (ks. OL 1:38; 21:5; 68:4).

Haluan lisätä kaksi varoitusta, jotka meidän tulee muistaa tärkeään pappeuskanavaan luottamisen yhteydessä.

Ensiksi, pappeuskanava ei korvaa henkilökohtaisen kanavan tarpeellisuutta. Me kaikki tarvitsemme henkilökohtaisen todistuksen totuudesta. Kun uskomme kehittyy, me luotamme tietenkin muiden, kuten vanhempiemme, opettajiemme ja pappeusjohtajiemme, sanoihin ja uskoon (ks. OL 46:14). Mutta jos henkilökohtainen todistuksemme totuudesta riippuu yksistään yhdestä tietyistä pappeusjohtajasta tai opettajasta sen sijaan että saisimme tuon todistuksen henkilökohtaista kanavaa käyttäen, me tulemme aina olemaan alttiita tuon henkilön toiminnan tuottamalle pettymykselle. Mitä tulee kypsään tietoon tai todistukseen totuudesta, me emme saa olla riippuvaisia kuolevaisesta välikädestä meidän ja taivaallisen Isämme välillä.

Toiseksi, henkilökohtaisen kanavan tavoin pappeuskanavakaan ei voi toimia täysin ja oikein meidän hyväksemme, elleimme ole kelvollisia ja kuuliaisia. Monissa pyhien kirjoitusten kohdissa opetetaan, että jos

me jatkuvasti ja vakavasti rikomme Jumalan käskyjä, meidät ”erotetaan pois hänen edestään” (Alma 38:1). Kun niin tapahtuu, Herran ja Hänen palvelijoidensa on erittäin vaikeaa antaa meille hengellistä apua emmekä me voi saada sitä itse.

Historia antaa meille valaisevan esimerkin siitä, miten tärkeää on, että Herran palvelijat ovat sopusoinnussa Hengen kanssa. Nuori profeetta Joseph Smith ei kyennyt kääntämään ollessaan vihainen tai huolissaan.

David Whitmer muisteli: ”Eräänä aamuna Josephin valmistautuessa jatkamaan käännoistyötä kotona ilmeni jotakin hämminkiä, ja hän harmistui siitä. Kysymys oli jostakin, mitä hänen vaimonsa Emma oli tehnyt. Oliver ja minä menimme yläkertaan, ja Joseph tuli pian perässämme jatkaakseen käännoistyötä mutta ei pystynyt tekemään mitään. Hän ei voinut kääntää tavuakaan. Hän meni alakertaan ja edelleen puutarhaan ja kääntyi Herran puoleen rukouksessa. Hän viipyi poissa tunnin verran. Sitten hän tuli takaisin sisälle, pyysi Emmalta anteeksi ja tuli yläkertaan, missä me olimme, ja sen jälkeen käännoistyö sujui taas normaalisti. Hän ei kyennyt tekemään mitään, ellei hän ollut nöyrä ja uskollinen.”¹

III Molempien kanavien tarve

Päätän vielä muilla esimerkeillä siitä, miksi tarvitsemme molempia kanavia, jotka taivaallinen Isä on luonut kommunikointiin lastensa kanssa. Kumpikin kanava on välttämätön Hänen tarkoitukselleen, joka on Hänen lastensa kuolemattomuuden ja iankaikkisen elämän toteuttaminen. Eräs muinainen pyhien kirjoitusten kertomus tästä tarpeesta on isä Jetron neuvo, ettei Mooseksen pitäisi yrittää tehdä niin paljon. Kansa odotti aamusta iltaan, että heidän

pappeusjohtajansa pyytäisi neuvoa Jumalalta (ks. 2. Moos. 18:15) ja myös, että hän ratkaisisi asiat heidän välillään (ks. jae 16). Panemme usein merkille, kuinka Jetro neuvoi Moosesta delegoimaan nimittämällä tuomareita, jotka hoitaisivat ihmisten välisiä ristiriitoja (jakeet 21–22). Mutta Jetro antoi Mooselle myös ohjeen, joka havainnollistaa henkilökohtaisen kanavan tärkeyttä: ”Neuvo kansalle tarkoin säännökset ja opit, opeta sille tie, jota sen tulee kulkea, ja kaikki, mitä *sen* tulee tehdä” (jae 20, kursivointi lisätty).

Toisin sanoen israelilaisille, jotka seurasivat Moosesta, tuli opettaa, ettei heidän pitänyt tuoda jokaista kysymystä tuon pappeusjohtajansa ratkaistavaksi. Heidän tuli ymmärtää käskyt ja etsiä innoitusta ratkaistakseen useimmat ongelmansa itse.

Äskettäiset tapahtumat Chilen kansakunnan keskuudessa havainnollistavat kummankin kanavan tarpeellisuutta. Chilessä tapahtui tuhoisa maanjäristys. Monet kirkkomme jäsenistä menettivät kotinsa, jotkut menettivät perheenjäseniä. Monet menettivät itseluottamuksensa. Paikalle saatiin nopeasti ruokaa, telttoja ja muuta aineellista apua – koska kirkkomme on valmistautunut vastaamaan sellaisiin katastrofeihin. Chilen pyhät

kuulivat Herran äänen, kun Hänen kirkkonsa ja sen johtohenkilöt vastasivat heidän aineellisiin tarpeisiinsa. Mutta toimipa pappeuskanava kuinka hyvin tahansa, se ei riittänyt. Jokaisen jäsenen piti kääntyä Herran puoleen rukouksessa ja saada suoraan Häneltä lohdun ja neuvon sanoma, jonka Pyhä Henki antaa niille, jotka etsivät ja kuuntelevat.

Lähetystyömme on toinen esimerkki kummankin kanavan tarpeesta. Lähetysaarnajiksi kutsuttavat miehet ja naiset ovat kelpollisia ja halukkaita niiden opetusten ansiosta, joita he ovat saaneet pappeuskanavan kautta, ja sen todistuksen ansiosta, jonka he ovat saaneet henkilökohtaisen kanavan kautta. Heidät kutsutaan pappeuskanavaa käyttäen. Sitten he opettavat tutkijoita Herran edustajina ja Hänen pappeuskanavansa alaisuudessa. Vilpittömät totuuden etsijät kuuntelevat, ja lähetysaarnajat kehottavat heitä rukoilemaan, jotta he saisivat itse henkilökohtaisen kanavan kautta tietää, onko sanoma totta.

Viimeinen esimerkki soveltaa näitä periaatteita pappeuden valtuuteen perheessä ja kirkossa.² Kaikki pappeuden valtuus kirkossa toimii sen henkilön johdolla, jolla on asianmukaiset pappeuden avaimet. Tämä on

pappeuskanava. Mutta perheessä johtava valtuudenhaltija – olipa hän isä tai yksinhuoltajaäiti – toimii perheasioissa tarvitsematta valtuutusta joltakulta, jolla on pappeuden avaimet. Se on henkilökohtaisen kanavan kaltaista. Kummankin kanavan täytyy toimia perhe-elämässämme ja henkilökohtaisessa elämässämme, jos haluamme kasvaa ja saavuttaa päämäärän, joka tulee ilmi taivaallisen Isämme suunnitelmassa lapsilleen.

Meidän pitää käyttää sekä henkilökohtaista kanavaa että pappeuskanavaa sopivassa tasapainossa saavuttaaksemme kasvun, joka on kuolevaisen elämän tarkoitus. Jos henkilökohtainen uskonnonharjoitus luottaa liikaa henkilökohtaiseen kanavaan, individualismi hävittää jumalallisen valtuuden tärkeyden. Jos henkilökohtainen uskonnonharjoitus luottaa liikaa pappeuskanavaan, yksilöllinen kasvu kärsii. Jumalan lapset tarvitsevat kumpaakin kanavaa saavuttaakseen iankaikkisen päämääränsä. Palautettu evankeliumi opettaa kumpaakin, ja palautettu kirkko tarjoaa molemmat.

Todistan Herran profeetasta, presidentti Thomas S. Monsonista, jolla on hallussaan pappeuskanavaa hallitsevat avaimet. Todistan Herrasta Jeesuksesta Kristuksesta, jonka kirkko tämä on. Ja todistan palautetusta evankeliumista, jonka totuuden jokainen meistä voi tuntea sen kallisarvoisen henkilökohtaisen kanavan ansiosta, joka meillä on taivaalliseen Isäämme. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. Julkaisussa ”Letter from Elder W. H. Kelley”, *The Saints’ Herald*, 1. maaliskuuta 1882, s. 68. Samanlainen kertomus on lainattuna B. H. Robertsin julkaisussa *A Comprehensive History of the Church*, osa 1, s. 131.
2. Ks. Dallin H. Oaks, ”Pappeuden valtuus perheessä ja kirkossa”, *Liahona*, marraskuu 2005, s. 24–27.

Presidentti Thomas S. Monson

Kiitollisuuden jumalallinen lahja

Ilmaisemalla kiitollisuutta taivaalliselle Isällemme Hänen siunauksistaan ja läheisillemme kaikesta, mitä he tuovat elämäämme, me saamme kiitollisen sydämen.

Tämä on ollut erinomainen kokous. Kun minut nimitettiin kirkon presidentiksi, sanoin: ”Yhden tehtävän otan itselleni. Olen tabernaakkelikuoron neuvoja.” Olen hyvin ylpeä kuorostani!

Äitini sanoi kerran minusta: ”Tommy, olen hyvin ylpeä kaikesta, mitä olet tehnyt. Mutta yhden asian sanon sinulle. Sinun olisi pitänyt jatkaa pianon soittamista.”

Niinpä menin pianon luo ja soitin hänelle erään kappaleen: ”Näin sitä mennään, [näin sitä mennään] syntymäpäiville.”¹ Sitten annoin hänelle suukon otsalle, ja hän halasi minua.

Ajattelen häntä. Ajattelen isääni. Ajattelen kaikkia niitä johtavia auktoriteetteja, jotka ovat vaikuttaneet minuun, ja muita, mukaan lukien ne lesket, joiden luona kävin – heitä oli 85 – mukanani kana paistettavaksi, toisinaan vähän rahaa heidän taskuunsa.

Kävin erään lesken luona myöhään yhtenä iltana. Oli keskiyö, ja meinoin hoitokotiin, ja vastaanottoapulainen sanoi: ”Varmasti hän on jo unessa, mutta hän vaati, että varmasti herättäisin hänet, sillä hän sanoi: ”Tiedän, että hän tulee.””

Otin tätä leskeä kädestä, hän lausui nimeni. Hän oli aivan hereillä. Hän painoi käteni huulilleen ja sanoi: ”Tiesin, että tulisit.” Kuinka olisin voinut olla tulematta?

Kaunis musiikki koskettaa minua sillä tavoin.

Rakkaat veljeni ja sisareni, olemme kuulleet innoitettuja totuuden, toivon ja rakkauden sanomia. Ajatuksemme ovat kääntyneet Herramme ja Vapahtajamme Jeesuksen Kristuksen puoleen – Hänen puoleensa, joka sovitti syntimme, joka näytti meille tavan elää ja rukoilla, ja joka näytti omilla teoillaan palvelemisen siunaukset.

Luukkaan evankeliumin luvussa 17 kerrotaan Hänestä:

”Matkallaan kohti Jerusalemiä Jeesus kulki Samarian ja Galilean rajaseudulla.

Kun hän oli tulossa erääseen kylään, häntä vastaan tuli kymmenen spitaalista miestä. Nämä pysähtyivät matkan päähän

ja huusivat: ’Jeesus, opettaja, armahda meitä!’

Nähdessään miehet Jeesus sanoi heille: ’Menkää näyttämään itsenne papeille.’ Mennessään he puhdistuivat.

Huomattuaan parantuneensa yksi heistä kääntyi takaisin. Hän ylisti Jumalaa suureen ääneen,

lankesi maahan Jeesuksen jalkojen juureen ja kiitti häntä. Tämä mies oli samarialainen.

Jeesus kysyi: ’Eivätkö kaikki kymmenen puhdistuneet? Missä ne yhdeksän muuta ovat?’

Tämä muukalainenko on heistä ainoa, joka palasi ylistämään Jumalaa?’

Ja hän sanoi miehelle: ’Nouse ja mene. Uskosi on pelastanut sinut.’²

Jumalallisen asiaan puuttumisen ansiosta spitaaliset säästyivät julmalta, hitaalta kuolemalta ja saivat jatkajan elämälleen. Yhden spitaalisen osoittama kiitollisuus sai Mestarin siunauksen; niiden yhdeksän osoittama kiittämättömyys aiheutti Hänelle pettymyksen.

Veljeni ja sisareni, muistammeko me kiittää siunauksista, joita saamme? Vilpitön kiitoksen antaminen ei ainoastaan auta meitä huomaamaan siunauksiamme, vaan avaa myös taivaan ovet ja auttaa meitä tuntemaan Jumalan rakkauden.

Rakas ystäväni, presidentti Gordon B. Hinckley, on sanonut: ”Kun elää elämäänsä kiitollisena, ei elä ylimielisenä eikä omahyväisenä eikä itsekeskeisenä vaan elää kiitoksen hengessä, joka on ihmiselle eduksi ja siunaukseksi hänen elämässään.”³

Raamatussa, Matteuksen evankeliumissa, on toinen kertomus kiitollisuudesta, tällä kertaa Vapahtajan ilmaisemana. Kun Hän kulki autiomaassa kolme päivää, Häntä seurasi ja Hänen kanssaan kulki yli 4 000 ihmistä. Hän sääli heitä, sillä he eivät olleet syöneet ehkä kokonaiseen kolmeen päivään. Hänen opetuslapsensa kuitenkin kysyivät: ”Mistä me täällä asumattomalla seudulla saamme niin paljon leipää, että pystymme ruokkimaan tällaisen väkijoukon?” Kuten monet

meistä, opetuslapset näkivät vain sen, mitä puuttui.

”Montako leipää teillä on?” Jeesus kysyi. ’Seitsemän’, [opetuslapset] vastasivat, ’ja jokunen pieni kala.’

Jeesus käski väen asettua istumaan.

Sitten hän otti ne seitsemän leipää ja kalat, *lausui kiitoksen* ja mursi leivät ja antoi palat opetuslapsille, jotka jakoivat ne ihmisille.”

Huomatkaa, että Vapahtaja lausui kiitoksen siitä, mitä heillä oli – ja seurasi ihme. ”Kaikki söivät kyllikseen, ja tähteeksi jääneitä paloja kerättiin seitsemän täyttä korillista.”⁴

Me kaikki olemme kokeneet hetkiä, jolloin olemme keskittyneet siihen, mitä meiltä puuttuu, emmekä siunauksiimme. Kreikkalainen filosofi Epiktetos sanoi: ”Viisas on se, joka ei murehdi sitä, mitä hänellä ei ole, vaan riemuitsee siitä, mitä hänellä on.”⁵

Kiitollisuus on jumalallinen periaate. Herra julisti profeetta Joseph Smithille annetussa ilmoituksessa:

”Kiitä Herraa, Jumalaasi kaikessa. – –

Eikä ihminen loukkaa Jumalaa millään tavalla, eikä hänen vihansa ole syttynyt keitään muita vastaan kuin niitä, jotka eivät tunnusta hänen kättänsä kaikessa.”⁶

Mormonin kirjassa meitä kehoitetaan elämään ”kiittäen päivittäin niistä monista armoteoista ja siunauksista, joita [Jumala meille] lahjoittaa”⁷.

Olosuhteistamme riippumatta jokaisella meistä on paljon sellaista, mistä voimme olla kiitollisia, jos vain pysähdymme tarkastelemaan siunauksiamme.

Tämä on ihanaa aikaa olla maan päällä. Vaikka maailmassa on nykyään paljon vialla, on paljon sellaista, mikä on kunnossa ja hyvää. On onnistuneita avioliittoja, vanhempia, jotka rakastavat lapsiaan ja uhrautuvat heidän puolestaan, ystäviä, jotka välittävät meistä ja auttavat

meitä, opettajia, jotka opettavat. Elämämme on siunattua lukemattomin tavoin.

Me voimme kohottaa itseämme ja myös muita samalla kun kieltäydymme jäämästä kielteisten ajatusten valtaan ja vaalimme sydämessämme kiitollisuuden asennetta. Jos kiittämättömyys lasketaan vakaviin synteihin, niin kiitollisuus saa paikkansa yleimpien hyveiden joukossa. Joku on sanonut, että ”kiitollisuus on paitsi hyveistä suurin myös kaikkien muiden hyveiden äiti”⁸.

Kuinka me voimme vaalia sydämessämme kiitollisuuden asennetta? Presidentti Joseph F. Smith, kirkon kuudes presidentti, on antanut vastauksen. Hän sanoi: ”Kiitollinen ihminen näkee maailmassa hyvin paljon kiitollisuuden aiheita, ja hänen mielestään hyvä painaa vaa’assa enemmän kuin paha. Rakkaus poistaa kateuden, ja valkeus karkottaa pimeyden hänen elämästään.” Hän jatkoi: ”Ylpeys hävittää kiitollisuutemme ja asettaa itsekkyyden sen tilalle. Kuinka paljon onnellisempia olemmekaan kiitollisen ja rakastavan henkilön läheisyydessä,

ja kuinka huolellisesti meidän tuleekaan rukouksen täyttämän elämän avulla vaalia kiitollista asennetta Jumalaa ja ihmistä kohtaan.”⁹

Presidentti Smith sanoo meille, että rukouksen täyttämä elämä on avain kiitollisuuteen.

Tekeekö aineellinen omaisuus meistä onnellisia ja kiitollisia? Kenties hetkellisesti. Ne asiat, jotka tuovat syvää ja kestäväää onnea ja kiitollisuutta, ovat kuitenkin sellaisia, mitä rahalla ei voi ostaa: perheemme, evankeliumi, hyvät ystävät, terveytemme, kykymme, lähimmäisiltämme saamamme rakkaus. Valitettavasti nämä kuuluvat niihin asioihin, joita sallimme itsemme pitää itsestäänselvyytenä.

Englantilainen kirjailija Aldous Huxley kirjoitti: ”Useimmilla ihmisillä on miltei loputon kyky pitää asioita itsestäänselvyytenä.”¹⁰

Pidämme usein itsestäänselvyytenä juuri niitä ihmisiä, jotka ansaitisivat eniten kiitollisuuttamme. Älkäämme odottako niin kauan, että meidän on liian myöhäistä osoittaa tuota kiitollisuutta. Puhuessaan menettämistään rakkaista ihmisistä eräs mies julisti katumustaan tällä tavoin: ”Muistan ne onnelliset päivät ja toivon usein, että voisin ilmaista kuolleiden korvin kuullen sen kiitollisuuden, jonka he olisivat ansainneet elämässä ja jota heille niin vähän osoitettiin.”¹¹

Rakkaiden ihmisten menettäminen tuo miltei väistämättä sydämeemme jossakin määrin katumusta. Minimoi-kaamme sellaisia tunteita niin paljon kuin on inhimillisesti mahdollista ilmaisemalla usein rakkautemme ja kiitollisuutemme rakkaita kohtaan. Emme koskaan tiedä, kuinka pian se on liian myöhäistä.

Ilmaisemalla kiitollisuutta taivaalliselle Isällemme Hänen siunauksistaan ja läheisillemme kaikesta, mitä he tuovat elämäämme, me saamme

siis kiitollisen sydämen. Se edellyttää tietoista pyrkimystä – ainakin siihen asti, kunnes olemme todella oppineet ja omaksuneet kiitollisuuden asenteen. Tuntemme usein kiitollisuutta ja *aiomme* ilmaista kiitoksemme, mutta unohtamme tehdä niin tai emme vain tule tehneeksi niin. Joku on sanonut: ”Jos tuntee kiitollisuutta mutta ei ilmaise sitä, on kuin paketoisi lahjan mutta ei antaisi sitä.”¹²

Kun me kohtaamme elämässämme haasteita ja ongelmia, meidän on usein vaikeaa keskittyä siunauksiimme. Jos kuitenkin etsimme tarpeeksi ututterasti ja katsomme riittävän tarkasti, me kykenemme tuntemaan ja huomaamaan, kuinka paljon meille todellakin on annettu.

Kerron teille eräästä perheestä, joka pystyi huomaamaan siunauksia vakavien haasteiden keskellä. Luin tämän kertomuksen monia vuosia sitten, ja olen säilyttänyt sen siihen sisältyvän sanoman vuoksi. Sen on kirjoittanut Gordon Green, ja se ilmestyi eräässä amerikkalaisessa aikakauslehdessä yli 50 vuotta sitten.

Gordon kertoo, kuinka hän varttui kanadalaisella maatilalla, missä hänen ja hänen sisarustensa oli mentävä kii-reesti koulusta kotiin, kun muut lapset

pelasivat palloa ja menivät uimaan. Heidän isällään oli kuitenkin kyky auttaa heitä ymmärtämään, että heidän työnsä oli tärkeää. Niin oli erityisesti sadonkorjuuajan jälkeen, kun perhe vietti kiitospäivää, sillä sinä päivänä heidän isänsä antoi heille suurenmoisen lahjan. Hän tarkasteli kaikkea, mitä heillä oli.

Kiitospäivän aamuna isällä oli tapana viedä heidät kellariin, jossa oli tynnyreittäin omenia, laareittain juurikkaita, hiekkaan pakattuja porkkanoita ja perunasäkkivuoria sekä hyllyt täynnä herneitä, maissia, tarhapapuja, hyytelöitä, mansikoita ja muita säilykkeitä. Hän pani lapsensa laskemaan tarkoin kaiken. Sitten he lähtivät ulos latoon ja arvioivat, kuinka monta tonnia siellä oli heinää ja kuinka paljon aitassa oli viljaa. He laskivat lehmien, sikojen, kanojen, kalkkunoiden ja hanhien määrän. Heidän isänsä sanoi, että hän halusi nähdä, mikä tilanne oli, mutta he tiesivät, että oikeastaan isä halusi heidän ymmärtävän tuona juhlapäivänä, kuinka paljon Jumala oli siunannut heitä ja kuinka tyytyväinen Hän oli kaikkeen heidän uurastukseensa. Kun he sitten viimein istuutuivat aterialle, jonka äiti oli valmistanut, he tunsivat saamansa siunaukset.

Gordon antoi kuitenkin ymmärtää, että se kiitospäivä, jota hän muisteli kiitollisimmin mielin, oli sinä vuonna, kun näytti siltä, ettei heillä ollut mitään, mistä olla kiitollinen.

Vuosi oli alkanut hyvin: heillä oli ylijäämäheinää, paljon siemeniä, neljä porsaspahnuetta, ja isä oli saanut pantua syrjään vähän rahaa, niin että hänellä olisi jonakin päivänä varaa hankkia heinäkuormaaja – hieno laite, josta useimmat maanviljelijät vain unelmoivat. Se oli myös se vuosi, jolloin heidän kaupunkiinsa tuli sähkö – vaikkakaan ei heille, koska heillä ei ollut siihen varaa.

Eräänä iltana, kun Gordonin äiti oli pesemässä suurpyykkiä, isä tuli sisään ja asettui vuorostaan pyykkilaudan ääreen pyytäen vaimoan lepäämään ja neulomaan. Isä sanoi: ”Sinulta kuluu enemmän aikaa pyykinpesuun kuin nukkumiseen. Pitäisikö meidän mielestäsi antaa periksi ja hankkia sähköt?” Vaikka äiti oli innoissaan ajatuksesta, hän vuodatti muutaman kyyneleen ajatellessaan heinäkuormaajaa, jota ei ostettaisi.

Niinpä sinä vuonna heidän kujalleen vedettiin sähkölinja. He hankkivat pesukoneen, joka ei ollut mitenkään hieno, mutta toimi itseksensä koko

päivän, ja jokaisen huoneen kattoon roikkumaan kirkkaan hehkulampan. Enää ei tarvinnut täyttää lamppuja öljyllä, ei leikata sydänlankoja, ei puhdistaa nokisia lampunlaseja. Öljylamput vietiin vähin äänin ullakolle.

Sähkön saaminen heidän maatilalleen oli miltei viimeinen hyvä asia, mitä heille sinä vuonna tapahtui. Juuri kun vilja alkoi nousta oraalle, alkoivat sateet. Kun sateet viimein lakkasivat, yhtään orasta ei ollut jäljellä. He kylvivät uudelleen, mutta uudet sateet piiskasivat viljat maahan. Perunat mätänivät liejussa. He myivät pari lehmää ja kaikki siat ja muun karjan, jonka olivat aikoneet pitää, ja saivat niistä hyvin alhaisen hinnan, koska kaikkien muiden oli tehtävä samoin. He saivat sinä vuonna satoa vain naurismaasta, joka oli jotenkin selviytynyt myrskyistä.

Sitten oli taas kiitospäivä. Äiti sanoi: ”Ehkä meidän kannattaisi unohtaa se tänä vuonna. Meillä ei ole jäljellä edes hanhea.”

Kiitospäivän aamuna Gordonin isä toi kuitenkin taloon jäniksen ja pyysi vaimoaan valmistamaan sen ruoaksi. Äiti aloitti työn vastahakoisesti antaen ymmärtää, että sellaisen sitkeän vanhan otuksen kypsentäminen veisi pitkän aikaa. Kun jänis viimein oli pöydässä muutamien kadosta selvinneiden nauriiden kanssa, lapset kieltäytyivät syömästä. Gordonin äiti itki, ja sitten isä teki jotakin omituista. Hän meni ullakolle, haki sieltä öljylampan, toi sen takaisin pöytään ja sytytti sen.

Hän käski lasten sammuttaa sähkövalot. Kun taas oli vain öljylamppu, he saattoivat tuskin uskoa, että ennen oli ollut niin pimeää. He ihmettelivät, kuinka he olivat ikinä nähneet mitään, kun heillä ei ollut kirkkaita lamppuja, jotka sähkö oli tehnyt mahdolliseksi.

Ruoka siunattiin, ja kaikki söivät. Kun päivällinen oli ohi, he kaikki istuivat hiljaa paikoillaan. Gordon kirjoitti:

”Vanhan lampun himmeässä valossa me aloimme taas nähdä selkeästi. – –

Ateria [oli] hyvä. Jänis oli maistunut kalkkunalta, ja nauriit olivat miedoimpia, mitä muistimme. – –

[Kotimme], – – kaikista puutteistaan huolimatta, oli meille hyvin rikas.”¹³

Veljeni ja sisareni, kiitollisuuden ilmaiseminen on ystävällistä ja kunniallista, kiitollisuuden osoittaminen on anteliasta ja jaloa, mutta kun elämme aina kiitollisuus sydämesämme, me kosketamme taivasta.

Kun päätän puheeni tänä aamuna, rukoilen, että kaiken muun lisäksi, mistä olemme kiitollisia, voisimme aina muistaa kiitollisuutemme Her-raamme ja Vapahtajaamme Jeesusta Kristusta kohtaan. Hänen loistava evankeliuminsa tarjoaa vastauksen elämän suurimpiin kysymyksiin: Mistä me tulimme? Miksi me olemme täällä? Minne henkemme menee, kun kuolemme? Tämä evankeliumi tuo jumalallisen totuuden valon niille, jotka elävät pimeydessä.

Hän opetti meitä rukoilemaan. Hän opetti meitä elämään. Hän opetti meitä kuolemaan. Hänen elämänsä on rakkauden perintö. Sairaat Hän paransi, sorretut Hän kohotti, syntiset Hän pelasti.

Loppujen lopuksi Hän jäi yksin. Jotkut apostolit epäilivät. Yksi kavalsi Hänet. Roomalaiset sotilaat lävistivät Hänen kylkensä. Vihainen väkijoukko

riisti Hänen henkensä. Silti Golgatan kukkulalta kiirivät Hänen myötätuntoiset sanansa: ”Isä, anna heille anteeksi. He eivät tiedä, mitä tekevät.”¹⁴

Kuka oli tämä murheiden mies, surun tuttava?¹⁵ Kuka on tämä kirkkauden Kuningas¹⁶, tämä herrojen Herra? Hän on Mestariimme. Hän on Vapahtajamme. Hän on Jumalan Poika. Hän on pelastuksemme tuoja. Hän kutsuu: ”Seuraa minua.”¹⁷ Hän neuvoo: ”Mene ja tee sinä samoin.”¹⁸ Hän pyytää: ”Pidä minun käskyni.”¹⁹

Seuratkaamme Häntä. Jäljitelläkääme Hänen esimerkkiään. Noudattakaamme Hänen sanojaan. Niin tekemällä annamme Hänelle kiitollisuuden jumalallisen lahjan.

Vilpitön, harras rukoukseni on, että me osoittaisimme omassa elämässämme kiitollisuuden ihmeellistä hyvettä. Täyttäköön se meidät sielumme sopukoihin asti nyt ja aina. Jeesuksen Kristuksen, meidän Vapahtajamme, pyhässä nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. John Thompson, ”Birthday Party”, *Teaching Little Fingers to Play*, 1936, s. 8.
2. Luuk. 17:11–19.
3. *Teachings of Gordon B. Hinckley*, 1997, s. 250.
4. Ks. Matt. 15:32–38, kursivointi lisätty.
5. *The Discourses of Epictetus; with the Cheiridion and Fragments*, käänt. George Long, 1888, s. 429.
6. OL 59:7, 21.
7. Alma 34:38.
8. Cicero, julkaisussa *A New Dictionary of Quotations on Historical Principles*, toim. H. L. Mencken, 1942, s. 491.
9. *Evankeliumin oppi*, 1980, s. 251.
10. *Themes and Variations*, 1954, s. 66.
11. William H. Davies, *The Autobiography of a Super-Tramp*, 1908, s. 4.
12. William Arthur Ward, julkaisussa *Change Your Life!*, toim. Allen Klein, 2010, s. 15.
13. Mukailtu julkaisusta H. Gordon Green, ”The Thanksgiving I Don’t Forget”, *Reader’s Digest*, marraskuu 1956, s. 69–71.
14. Luuk. 23:34.
15. Ks. Jes. 53:3.
16. Ks. Ps. 24:8.
17. Matt. 4:19.
18. Luuk. 10:37.
19. Joh. 14:15.

Vanhin L. Tom Perry
kahentoista apostolin koorumista

Aaronin pappeus

Pappeus, joka teillä on, on erityinen lahja, sillä sen antaja on itse Herra. Käyttäkää sitä, pitäkää se kunniassa ja eläkää sen arvoisina.

Kun puhuin yleiskonferenssissa 25 vuotta sitten, esittelin havaintovälineen, joka seiso vieressäni. Se oli vanhin tyttärenpoikani. Hän oli juuri saanut Aaronin pappeuden, ja hänet oli asetettu diakoniksi. Käytin tilaisuutta osoittaa puheeni hänelle ja puhuin siitä, miten tärkeää on saada Aaronin pappeus.

Sanoin tyttärenpojalleni:

”En ole kovinkaan mielistynyt siihen maailman tilaan, jonka sinä ja muut nuoret miehet saatte perinnöksenne, kun otatte vastaan tehtävänne kasvaessanne kohti miehuutta. Vaikka meillä vanhemmilla ihmisillä on ollut tarpeeksi ikää ja mahdollisuuksia vaikuttaa maailmaan, luulen, että olemme pettäneet teidät pahasti siinä, millaiseksi olemme antaneet maailman tilanteen tulla. Tämä asettaa sinut tilanteeseen, jossa monet niistä ihmisistä, joiden kanssa joudut tekemisiin, eivät ole oppineet ymmärtämään eivätkä kunnioittamaan perinteisiä arvoja. Niinpä toisten taholta tuleva painostus käy yhä vaikeammaksi ja kovemmaksi.

Me olemme tuoneet koteihimme radioita, levysoittimia ja televisioita. Ne kaikki voivat tarjota meille tervehdystä viihdettä, mutta hyvin suuri osa

siitä, mitä meidän kuunneltavaksemme ja katsottavaksemme on tuotettu, ei ole sellaista, mikä innoittaa ja kannustaa nuoria miehiä. Itse asiassa suurin osa siitä, mitä on tuotettu, on alentavaa. Nappia painamalla omassa kodissasi voit tuhota sisimmästäsä tunnon siitä, mikä on oikein ja mikä väärin.” (Ks. ”Annan Aaronin pappeuden”, *Valkeus*, 1986, konferenssiraportti 155. puolivuotiskonferenssista, s. 37.)

Mitä enemmän asiat muuttuvat, sitä enemmän ne pysyvät samoina – paitsi tekniikka. Tunnen houkutusta kysyä Aaronin pappeuden nuorilta miehiltä, tietävätkö he edes, mikä on levysoitin. Niille, jotka eivät tiedä, kerron, että meillä oli tapana mennä olohuoneeseen ja soittaa sillä levyjä ja kuunnella musiikkia. Kuvitelkaa – meidän piti mennä sen luo sen sijaan että olisimme kantaneet sitä mukana kaikkialle.

Opetin tyttärenpojalleni Terryllä myös neljä opetusta, jotka perustuvat Vanhan testamentin kertomukseen Danielista. Pyysin häntä 1) pitämään kehonsa terveenä ja puhtaana, 2) kehittämään mieltään ja tulemaan viisaaksi, 3) olemaan vahva ja vastustamaan kiusausta maailmassa, joka

on täynnä sitä, sekä 4) turvaamaan Herraan etenkin silloin kun tarvitsee Hänen varjelustaan.

Päätin neuvoni Terryllä näihin sanoihin: ”Nämä pyhien kirjoitusten kertomukset eivät koskaan vanhene. Ne tuntuvat sinusta aivan yhtä jännittäviltä, luetpa niitä diakonina tai opettajana tai pappina tai lähetyssaarnajana tai kotiopettajana tai vanhinten koorumin johtajana tai missä tahansa tehtävässä, johon Herra sinut kutsuu. Ne opettavat sinulle uskoa, rohkeutta, lähimmäisenrakkautta, itseluottamusta ja Herraan turvaamista.” (”Annan Aaronin pappeuden”, s. 39.)

Minulla on ilo kertoa, että Terry on ollut uskollinen toimeksiannolle, jonka annoin hänelle 25 vuotta sitten. Hän on saanut Melkisedekin pappeuden, palvellut uskollisesti lähetystyössä ja palvelee parhaillaan vanhinten koorumin johtajana ja on tietenkin kauniin tyttären isä.

Paljon on muuttunut viimeisen neljännesvuosisadan aikana. Lisäksi on tapahtunut se, että monet lastenlapsistani ovat kasvaneet aikuisiksi ja saaneet omia lapsia. Tänä kesänä minulla oli tilaisuus seisoa pappeudenhaltijoiden piirissä ja panna käteni vanhimman lapsenlapsenlapseni pään päälle, kun hänen isänsä antoi hänelle Aaronin pappeuden. Vaikka lapsenlapsenlapseni ei olekaan täällä tänään seisomassa vieressäni, haluaisin osoittaa puheeni hänelle ja kaikille teille suurenmoisille nuorille miehille, joilla on Aaronin pappeus.

Aaronin pappeuden saaminen on hyvin erityinen siunaus. Historia kertoo siitä loistavasta päivästä, jolloin pappeus palautettiin maan päälle ja miehille annettiin oikeus toimia jälleen Jumalan edustajina pyhiä pappeustoimituksia suorittaessaan. Oli huhtikuun 5. päivä vuonna 1829, kun Oliver Cowdery saapui Joseph Smithin kotiin

Harmonyssa Pennsylvanian osavaltiossa. Oliver kysyi profeetalta tämän työstä tämän kääntäessä muinaista aikakirjaa, Mormonin kirjaa. Oliver vakuuttui työn jumalallisesta luonteesta ja suostui toimimaan kirjuriina käännöksen loppuun saattamisessa. Käännöstyö edistyi nopeasti sen jälkeen kun Oliver oli sitoutunut toimimaan kirjuriina.

Toukokuun 15. päivään 1829 mennessä Joseph ja Oliver olivat jo ehtineet Kolmanteen Nefin kirjaan. Kertomus ylönousseen Vapahtajan käynnistä läntisellä pallonpuoliskolla ja Hänen opetuksensa kasteesta sykähdyttivät heitä. Kun he lukivat Kolmatta Nefin kirjaa, he alkoivat pohdita mielessään kastetta. Mikä kastetapa oli oikea ja kenellä oli valtuus suorittaa tämä pyhä, pelastava toimitus? He pyrkivät saamaan vastauksen näihin perustavaa laatua oleviin opillisiin kysymyksiin. He päättivät pyytää vastausta rukoilemalla ja menivät lähellä olevaan paikkaan Susquehanna-joen rannalla. He vuodattivat sydämensä, ja taivaat avautuivat heille. Josephille ja Oliverille ilmestyi enkeli, joka esitteli itsensä Johannes Kastajaksi ja kertoi heille toimivansa Pietarin, Jaakobin ja

Johanneksen alaisuudessa, joilla oli korkeampi pappeus (ks. JS–H 72).

Pannen kätensä heidän pänsä päälle hän sanoi: ”Teille, palvelu-
tovereilleni, minä Messiaan nimessä annan Aaronin pappeuden, joka pitää hallussaan enkelien palveluksen ja parannuksen evankeliumin sekä syntien anteeksisaamiseksi suoritettavan upotuskasteen avaimet; eikä tätä enää milloinkaan oteta pois maan päältä, kunnes Leevin pojat uhraavat jälleen uhrin Herralle vanhurskaasti” (OL 13).

Myöhemmin Oliver muisteli tapausta näillä sanoilla: ”Mutta – – ajattele, ajattele vielä hetkinen, mikä ilo täytti sydämemme ja kuinka hämmästyneinä me polvistuimme – –, kun me saimme hänen kätensä alla pyhän pappeuden” (JS–H 71, alaviite).

Ihmiskunnan odotettua vuosisatojen ajan, että Jumalan valtuus palautettaisiin, pyhän Aaronin pappeuden voima ja suuruus palautettiin maan päälle. Opin ja liittojen luvusta 107 opimme, miksi vähäisempää pappeutta kutsutaan Aaronin pappeudeksi:

”Toista pappeutta kutsutaan Aaronin pappeudeksi, koska se annettiin Aaronille ja hänen jälkeläisilleen

kautta heidän kaikkien sukupolviensa.

Sitä kutsutaan vähäisemmäksi pappeudeksi, koska se on lisäys suurempaan eli Melkisedekin pappeuteen ja siinä on valta suorittaa ulkoisia toimituksia. – –

Vähäisemmän eli Aaronin pappeuden voima ja valtuus on pitää hallussaan enkelien palveluksen avaimia ja palvella ulkoisissa toimituksissa, evankeliumin kirjaimessa, parannuksen kasteessa syntien anteeksisaamiseksi liittojen ja käskyjen mukaan.” (OL 107:13–14, 20.)

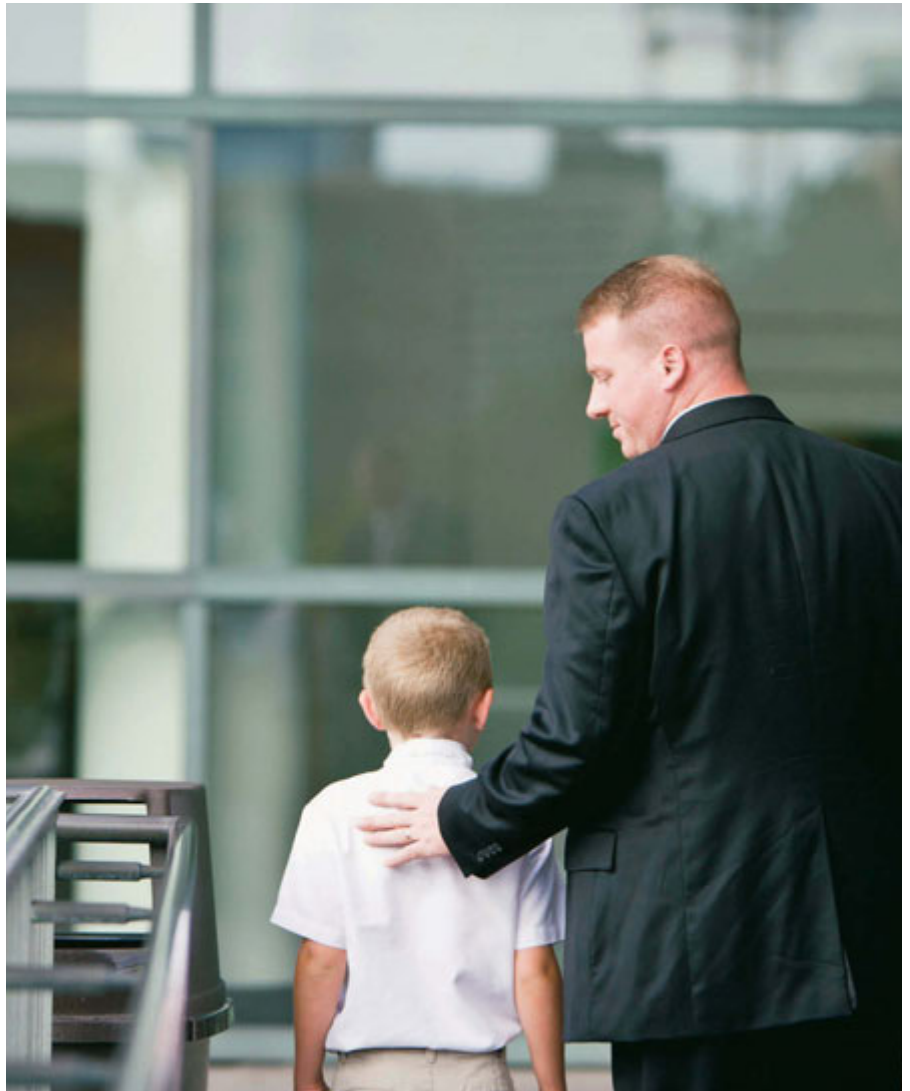
Sen lisäksi että Aaronin pappeuden nuoret miehet saavat voiman ja valtuuden toimia Herran edustajina täyttäessään pappeusvelvollisuuksiaan, he saavat myös enkelien palveluksen avaimet.

Aaronin pappeuden nuoret miehet, todistan teille, että Herraa sitoo juhlallinen liitto siunata elämääne uskollisuutenne mukaan. Jos otatte vaarin Pyhän Hengen varoituksen äänestä ja noudatatte Hänen ohjaustaan, teitä siunataan enkelien palveluksella. Tämä siunaus tuo elämääne viisautta, tietoa, voimaa ja kunniaa. Tämä on varma siunaus, jonka Herra on luvannut teille.

Muutama kuukausi sitten minulla oli tilaisuus osallistua erään seurakunnan paasto- ja todistuskokoukseen. Yksi todistuksensa lausumaan nousseista oli Aaronin pappeuden neuvoja. Hänen todistuksensa opetti minua arvostamaan uudella tavalla sitä, mitä Aaronin pappeuden haltijalle merkitsee se, että hänellä on hallussaan enkelien palveluksen avaimet.

Tämä neuvoja kuvaili joitakin kokemuksiaan seurakunnan Aaronin pappeuden haltijoiden kanssa sinä aamuna. Kun hän oli kävelemässä kirkkoon, hän huomasi kaksi nuorta diakonia, jotka paastouhrikuoret käsissään olivat menossa jäsenten koteihin. Häneen teki vaikutuksen se, että he olivat pukeutuneet pyhävaatteisiinsa ja että he hoitivat tehtävänsä hiljaisen arvokkaasti. Sitten hän oli kahden papin mukana siunaamassa sakramenttia fyysisesti ja henkisesti vammaisten miesten hoitokodissa. Nämä kaksi nuorta miestä olivat ensimmäistä kertaa käymässä tuossa hoitokodissa, ja heidän nevojansa pani merkille sen kunnioittavan ja huolehtivan tavan, jolla he hoitivat pappeustehtävänsä.

Seuraavaksi neuvoja kertoi lyhyen kokemuksen, joka liikutti syvästi hänen sydäntään, koska yksi papeista muistutti häntä siitä, mitä todella tarkoittaa olla Jeesuksen Kristuksen todellinen palvelija – sananmukaisesti palveleva enkeli. Sakramenttivettä seurakunnalle jakava nuori pappi tuli miehen luo, jolla näytti olevan Downin syndrooma. Mies ei sairautensa vuoksi kyennyt ottamaan tarjottimelta kuppia juodakseen siitä. Tämä nuori pappi arvioi heti tilanteen. Hän asetti vasemman kätensä miehen päälle taakse, niin että mies olisi sopivassa juoma-asennossa, ja oikealla kädellään hän otti tarjottimelta kupin ja lempeästi ja hitaasti nosti sen miehen

huulille. Miehen kasvoille tuli kiitollisuutta osoittava ilme – sellaisen ihmisen ilme, jota joku muu on palvellut. Tämä erinomainen nuori pappi jatkoi sitten tehtävänsä jakaa siunattua vettä seurakunnan muille jäsenille.

Neuvoja ilmaisi todistuksessaan tunteet, joita hän oli kokenut tuona tahdikkuutta vaatineena hetkenä. Hän sanoi itkeneensä hiljaa ilosta, ja hän tiesi, että kirkko on hyvissä käsissä näiden nuorten, huolehtivien, kuuliaisten Aaronin pappeuden haltijoiden ansiosta.

Presidentti Ezra Taft Benson sanoi kerran: ”Näyttäkää minulle nuori mies, joka on pitänyt itsensä moraalisesti puhtaana ja käynyt uskollisesti kirkon kokouksissa. Näyttäkää minulle nuori mies, joka on pitänyt pappeutensa kunniaa ja suorittanut Velvollisuus

Jumalaa kohtaan -kunniaakirjan ja Kotka-partiomerkin. Näyttäkää minulle nuori mies, joka on saanut seminaarin päättötodistuksen ja jolla on palava todistus Mormonin kirjasta. Näyttäkää minulle tällainen nuori mies, niin minä näytän teille nuoren miehen, joka voi tehdä ihmeitä Herralle lähetystyössä ja kautta elämänsä.” (Ks. ”Sä nuoriso Jumalamme”, *Valkeus*, 1986, konferenssiraportti 156. vuosikonferenssista, s. 43.)

Te näiden suurenmoisten nuorten miesten ja naisten vanhemmat, me uskomme teille pyhän vastuun opettaa lapsillenne pyhän pappeuden oppeja. Lastenne on opittava varhaisella iällä, millainen siunaus on saada Herran iankaikkinen pappeus ja mitä heidän täytyy yksilöinä tehdä ollakseen kellovöllisiä näihin siunauksiin.

Piispat, teillä on pappeuden avaimet johtaa Aaronin pappeuden nuoria miehiä, pitää neuvoa heidän kanssaan ja opettaa heille heidän pappeusvelvollisuuksiaan. Huolehdittehan siitä, että jokainen nuori mies, joka on kelvoinen saamaan Aaronin pappeuden, ymmärtää ne velvoitteet ja siunaukset, jotka hänelle koituvat pappeudenhaltijana. Auttakaa häntä oppimaan nyt pitämään pappeuttaan kunnialla antamalla hänelle tärkeitä tehtäviä ja auttamalla häntä palvelemaan muita.

Nuoret miehet, haastan teidät rakentamaan elämänne totuuden ja vanhurskauden perustalle. Se on ainoa perusta, joka kestää tämän elämän paineissa ja säilyy kautta iankaikkisuuksien. Pappeus, joka teillä on, on erityinen lahja, sillä sen antaja on itse Herra. Käyttäkää sitä, pitäkää se kunnialla ja eläkää sen arvoisina. Haluan teidän tietävän, että minulla on erityinen ja henkilökohtainen todistus sen voimasta. Se on siunannut elämäni todella monin tavoin.

Haastan teidät myös päättämään tänään, että kunnioitatte tätä suurta siunausta ja valmistaudutte ennalta jokaiseen Aaronin pappeuden virkaan – diakoniksi, opettajaksi ja papiksi. Valmistautukaa suureen siunaukseen saada Melkisedekin pappeus, joka teidän täytyy kelvollisina ottaa vastaan ennen kuin palvelette kokoaikaisena lähetyssaarnaajana. Herra tarvitsee teidän valmistautumistanne Hänen palvelukseensa, etenkin siihen suureen tehtävään, joka teillä on julistaa Hänen evankeliumiaan maailmalle. Lupaan teille, että jos valmistaudutte ottamaan vastaan Hänen pyhän pappeutensa, Hän sananmukaisesti vuodattaa siunauksia päanne päälle. Tämän todistuksen jätän teille Herramme ja Vapahtajamme, Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

Vanhin David A. Bednar
kahdentoista apostolin koorumista

Ottakaa vastaan Pyhä Henki

Nämä neljä sanaa – ”Ota vastaan Pyhä Henki” – eivät ole passiivinen julistus vaan pappeuskäskey – velvoittava kehoitus toimia eikä vain olla toiminnan kohteena.

Sanomani keskittyy siihen, miten tärkeää meidän on päivittäisessä elämässämme pyrkiä todella ottamaan vastaan Pyhä Henki. Rukoilen ja kutsun Herran Henkeä opettamaan ja ylentämään meitä jokaista.

Pyhän Hengen lahja

Ollessaan Washington D.C:ssä joulukuussa 1839 hakemassa hyvitystä Missourin pyhille tehdyistä vääryyksistä Joseph Smith ja Elias Higbee kirjoittivat Hyrum Smithille seuraavaa: ”Keskustellessamme [Yhdysvaltojen] presidentin kanssa hän tiedusteli meiltä, millä tavoin uskontomme eroaa aikamme muista uskonnoista. Veli Joseph sanoi, että ero on kastamisessa ja Pyhän Hengen lahjan antamisessa käten päällepanon kautta. Meidän mielestämme kaikki muut näkökohdat sisältyvät Pyhän Hengen lahjaan.” (*Kirkon presidenttien opetus: Joseph Smith, 2007, s. 101.*)

Pyhä Henki on jumaluuden kolmas jäsen. Hän on henkipersona, ja Hän todistaa kaikesta totuudesta. Pyhissä kirjoituksissa Pyhään Henkeen viitataan puolustajana (ks. Joh. 14:16–27), lohduttajana (ks. Moroni 8:26),

opettajana (ks. Joh. 14:26; OL 50:14) ja ilmoituksen antajana (ks. 2. Nefi 32:5). Isältä ja Pojalta tulevat ilmoitukset välittyvät Pyhän Hengen kautta. Hän tuo viestejä Isältä ja Pojalta ja todistaa Heistä.

Pyhä Henki ilmenee ihmisille maan päällä sekä Pyhän Hengen voimana että lahjana. Tuo voima voi vaikuttaa ihmiseen ennen kastetta. Se todistaa vakuuttavasti siitä, että Jeesus Kristus on Vapahtajamme ja Lunastajamme. Pyhän Hengen voimasta vilpittömät tutkijat voivat saada vakaumuksen siitä, että Vapahtajan evankeliumi ja Mormonin kirja ovat totta, että palautus on todella tapahtunut ja että Joseph Smithin kutsumus oli profeettallinen.

Pyhän Hengen lahja annetaan vain asianmukaisen, valtuudella suoritettun kasteen jälkeen ja Melkisedekin pappeuden haltijoiden käten päällepanemisella. Herra on julistanut:

”Niin, tehkää parannus ja ottakaa kaste, kukin teistä, syntienne anteeksisuuseksi; niin, ottakaa tosiaankin vesikaste, niin sitten tulee tulen ja Pyhän Hengen kaste. – –

Ja ne, joilla on uskoa, teidän tulee

konfirmoida minun kirkossani käten päällepanemisella, ja minä annan heille Pyhän Hengen lahjan.” (OL 33:11, 15.)

Apostoli Paavali teki tämän käytännön selväksi efesolaisille kysyessään:

”Saitteko Pyhän Hengen, kun tulitte uskoon?” ’Emme me ole kuulleetkaan mistään Pyhästä Hengestä’, nämä vastasivat.

’Millä kasteella teidät sitten on kastettu?’ kysyi Paavali. He vastasivat: ’Johanneksen kasteella.’

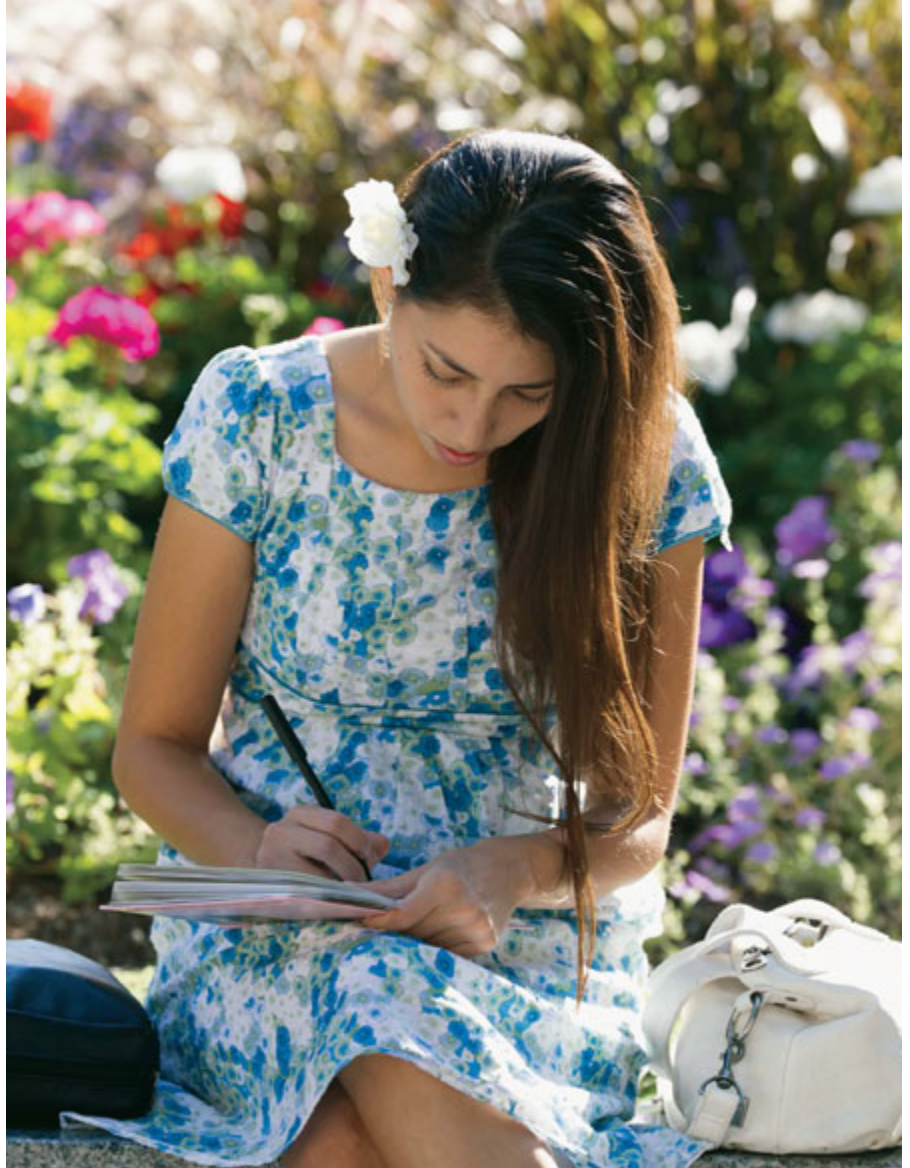
Silloin Paavali sanoi: ’Johannes tosin kastoi vedellä parannukseen, mutta hän kehotti ihmisiä uskomaan toiseen, joka oli tuleva hänen jälkeensä, Jeesukseen.’

Tämän kuultuaan he ottivat kasteen Herran Jeesuksen nimeen,

ja kun Paavali pani kätensä heidän päälleen, Pyhä Henki tuli heihin.” (Ap. t. 19:2–6.)

Upotuskaste on ”evangeliumin alkutoimitus, ja jotta se olisi täydellinen, sen jälkeen täytyy saada Hengen kaste” (Bible Dictionary, hakusana ”Baptism”). Profeetta Joseph Smith selitti, että ”kaste on Pyhän Hengen saamista edeltävä pyhä toimitus. Se on avain ja kanava, jonka kautta Pyhä Henki annetaan. Pyhän Hengen lahjaa käten päällepanon kautta ei voida saada minkään muun periaatteen kuin vanhurskauden periaatteen kautta.” (*Kirkon presidenttien opetuksia: Joseph Smith*, s. 100.)

Toimitus, jossa uusi kirkon jäsen konfirmoidaan ja hänelle annetaan Pyhän Hengen lahja, on sekä yksinkertainen että syvälinen. Kelvolliset Melkisedekin pappeuden haltijat panevat kätensä henkilön pään päälle ja kutsuvat häntä nimeltä. Sitten pyhän pappeuden valtuudella ja Vapahtajan nimessä henkilö konfirmoidaan Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon jäseneksi

ja sanotaan tämä tärkeä lause: ”Ota vastaan Pyhä Henki.”

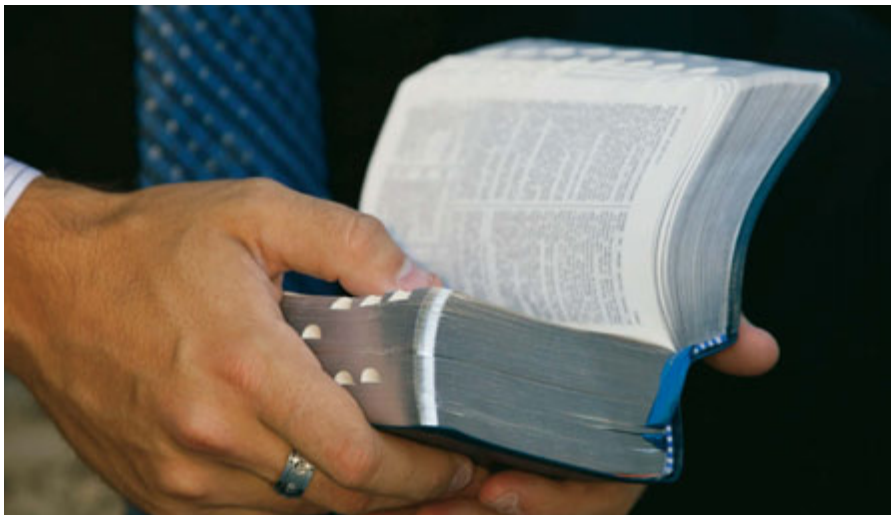
Tämän toimituksen yksinkertaisuus voi saada meidät unohtamaan sen merkittävyyden. Nämä neljä sanaa – ”Ota vastaan Pyhä Henki” – eivät ole passiivinen julistus vaan pappeuskäsky – velvoittava kehoitus toimia eikä vain olla toiminnan kohteena (ks. 2. Nefi 2:26). Pyhä Henki ei ala toimia elämässämme pelkästään siksi, että kädet pannaan päämme päälle ja nuo neljä tärkeää sanaa lausutaan. Kun me saamme tämän toimituksen, me jokainen otamme vastaan pyhän ja jatkuvan velvollisuuden haluta, tavoitella, tehdä työtä ja elää niin, että me todellakin ”otamme vastaan Pyhän Hengen” ja sitä seuraavat hengelliset lahjat. ”Sillä mitä hyödyttää ihmistä, jos hänelle suodaan lahja eikä hän

ota lahjaa vastaan? Katso, hän ei riemuitse siitä, mikä hänelle annetaan, eikä riemuitse siitä, joka on lahjan antaja.” (OL 88:33.)

Mitä meidän tulisi tehdä, jotta tästä velvoittavasta kehotuksesta tavoitella jumaluuden kolmannen jäsenen kumppanuutta tulisi jatkuvaa todellisuutta? Saanen esittää, että 1) meillä pitää olla vilpitön halu ottaa vastaan Pyhä Henki, 2) meidän pitää asianmukaisesti kutsua Pyhä Henki elämäämme ja 3) meidän pitää noudattaa uskollisesti Jumalan käskyjä.

Vilpitön halu

Ensiksi meidän tulee haluta, kaivata ja tavoitella Pyhän Hengen kumppanuutta. Te ja minä voimme saada hienon opetuksen vanhurskaista haluista Mestarin uskollisilta opetuslapsilta, kuten Mormonin kirjassa kuvataan:

”Ja ne kaksitoista opettivat väkijoukkoa; ja katso, he käskivät väkijoukon polvistua maahan ja rukoilla Isää Jeesuksen nimessä. – –

Ja he rukoilivat sitä, mitä he eniten halusivat; ja he halusivat, että Pyhä Henki annettaisiin heille.” (3. Nefi 19:6, 9.)

Muistamme me samalla tavoin rukoilla vilpittömästi ja jatkuvasti sitä, mitä meidän pitäisi haluta eniten, nimittäin Pyhää Henkeä? Vai häiritsevätkö meitä maailman huolet ja jokapäiväisen elämän rutiinit ja pidämekö me itsestänselvyytenä tätä kaikista lahjoista arvokkainta tai jopa laiminlyömme sen? Pyhän Hengen vastaanottaminen alkaa vilpittömästä ja jatkuvasta halusta saada Hänet kumppaniksi elämäämme.

Asianmukainen kutsuminen

Olemme valmiimpia ottamaan vastaan Herran Hengen ja tuntemaan Hänet, kun kutsumme Hänet asianmukaisesti elämäämme. Me emme voi pakottaa, painostaa tai käskää Pyhää Henkeä. Sen sijaan meidän tulee kutsua Hänet elämäämme yhtä hillitysti ja lempeästi kuin Hän pyytää meitä (ks. OL 42:14).

Voimme kutsua Pyhän Hengen kumppanuutta monella tavalla: tekemällä liittoja ja pitämällä ne, rukoilemalla vilpittömästi yksin ja perheenä, tutkimalla uutterasti pyhiä kirjoituksia, vahvistamalla soveliaita suhteita perheenjäseniin ja ystäviin, pyrkimällä hyveellisiin ajatuksiin, tekoihin

ja kielenkäyttöön sekä palvelemalla Jumalaa kodissamme, pyhässä temppelessä ja kirkossa. Sitä vastoin välinpitämätön suhtautuminen liittoihin ja sitoumuksiin tai niiden rikkominen, rukoilemisen ja pyhien kirjoitusten tutkimisen laiminlyöminen sekä sopimatomat ajatukset, teot ja kielenkäyttö saavat Hengen vetäytymään luotamme tai välttämään meitä kokonaan.

Kuten kuningas Benjamin opetti kansaansa: ”Ja nyt, minä sanon teille, veljeni, että jos te sen jälkeen, kun te tiedätte ja teille on opetettu kaikki tämä, rikotte ja toimitte vastoin sitä, mitä on puhuttu, niin te vetäydytte pois Herran Hengestä, niin ettei sillä voi olla sijaa teissä teidän opastamiseksi viisauden poluilla, jotta voisitte saada siunausta ja menestystä ja varjelusta” (Moosia 2:36).

Uskollinen kuuliaisuus

Uskollinen kuuliaisuus Jumalan käskyille on välttämätöntä, jotta voi ottaa vastaan Pyhän Hengen. Meitä muistutetaan tästä totuudesta joka viikko, kun kuuntelemme sakramenttirukouksia ja nautimme kelvollisesti leivän ja veden. Vakuuttaessamme halukkuutemme ottaa päällemme Jeesuksen Kristuksen nimi, muistaa Hänet aina ja pitää Hänen käskynsä meille luvataan, että meillä voi olla Hänen Henkensä aina kanssamme (ks. OL 20:77). Siten kaiken, mitä Vapahtajan evankeliumi opettaa meitä tekemään ja millaisiksi se opettaa meitä tulemaan, on tarkoitus siunata meitä Pyhän Hengen kumppanuudella.

Miettikää syitä, miksi me rukoilemme ja tutkimme pyhiä kirjoituksia. Aivan niin, me haluamme pitää rukouksessa yhteyttä taivaalliseen Isään Hänen Poikansa nimessä. Ja aivan, me haluamme saada valoa ja tietoa, jota pyhissä kirjoissa on tarjolla. Mutta muistakaa, että nämä pyhät tavat ovat ensisijaisesti tapoja, joilla me muistamme aina taivaallisen Isän ja Hänen rakkaan Poikansa, ja ne ovat perusedellytyksiä Pyhän Hengen jatkuvaan kumppanuuteen.

Pohtikaa syitä, miksi me palvelemme Herran huoneessa ja sapatinpäivän kokouksissamme. Aivan, me palvelemme temppelessä kuolleita sukulaisiamme – ja perheitämme ja ystäviämme seurakunnissa, joihin kuulumme. Ja aivan, me nautimme vanhurskaasta kanssakäymisestä veljiemme ja sisartemme keskuudessa. Mutta ensisijaisesti me kokoontumme yhteen ykseydessä tavoittelemaan Pyhän Hengen siunauksia ja opetusta.

Rukoileminen, tutkiminen, kokoontuminen, jumalanpalvelus, palveleminen ja kuuliaisuus eivät ole erillisiä

ja toisistaan riippumattomia asioita pitkällä evankeliumin tehtävällä. Pikemminkin jokainen näistä vanhurskaista käytännöistä on tärkeä osatekijä kaikenkattavassa hengellisessä pyrki- myksessä täyttää käsky ottaa vastaan Pyhä Henki. Jumalan käskyt, joita nou- datamme, ja kirkon johtajien innoittavat neuvot, joita seuraamme, keskitty- vät ensisijaisesti Hengen kumppanu- den saamiseen. Pohjimmiltaan kaikki evankeliumin opetukset ja toiminnot keskittyvät siihen, että tulemme Kris- tuksen luokse ottamalla vastaan Pyhän Hengen elämässämme.

Teidän ja minun tulee pyrkiä tule- maan niiden Mormonin kirjassa kuvat- tujen nuorten sotilaiden kaltaisiksi, jotka ”täyttivät jokaisen käskysanan täsmällisesti, niin, ja heille tapahtui heidän uskonsa mukaisesti; – –

ja he muistavat tarkasti Herran Jumalansa päivästä päivään; niin, he pitivät tarkoin hänen säädöksensä ja tuomionsa ja käskynsä alati” (Alma 57:21; 58:40).

Todistus

Herra on julistanut, että Myö- hempien Aikojen Pyhien Jeesuksen

Kristuksen Kirkko on ainoa tosi ja elävä kirkko koko maan päällä (ks. OL 1:30). Tämä palautettu kirkko on tosi, koska se on Vapahtajan kirkko. Hän on ”tie, totuus ja elämä” (Joh. 14:6). Ja se on elävä kirkko Pyhän Hengen toiminnan ja lahjojen vuoksi. Kuinka siunattuja olemmekaan, kun elämme aikaa, jolloin pappeus on maan päällä ja voimme ottaa vastaan Pyhän Hengen.

Monta vuotta marttyyrikuole- mansa jälkeen profeetta Joseph Smith ilmestyi presidentti Brigham Youngille ja antoi tämän ajattoman neuvon: ”Käske ihmisten olla nöyriä ja uskol- lisia ja kuuliaisiksi Herran Hengelle, niin se johtaa heidät oikeaan. Varo- kaa vaimentamasta hiljaista ääntä; se kertoo [teille], mitä tehdä ja minne mennä; se saa aikaan valtakunnan hedelmät. Käske veljiä pitämään sydämensä avoinna vakaumukselle, niin että kun Pyhä Henki tulee heille, heidän sydämensä on valmis otta- maan sen vastaan. He voivat erot- ta Herran Hengen kaikista muista hengistä. Se kuiskaa rauhaa ja iloa heidän sielulleen, ja se ottaa pois kaunan, vihan, kateuden, kiistan ja

kaiken pahan heidän sydämeästään, ja heillä on ainoastaan halu tehdä hyvää ja rakentaa Jumalan valtakuntaa. Sano veljille, että jos he seuraavat Herran Henkeä, he kulkevat oikeaan suun- taan.” (*Kirkon presidenttien opetuksia: Joseph Smith, s. 102.*)

Rukoilen, että meillä olisi vilpitön halu saada Pyhä Henki päivittäiseen elämäämme ja että asianmukaisesti kutsuisimme Häntä. Rukoilen myös, että jokainen meistä pitää uskollisesti Jumalan käskyt ja todella ottaa vastaan Pyhän Hengen. Lupaan, että ne siun- naukset, joita profeetta Joseph Smith kuvaili Brigham Youngille, soveltuvat jokaiseen ihmiseen, joka kuulee tai lukee tämän sanoman, ja että jokainen voi saada ne.

Todistan, että Isä ja Poika elävät ja ovat todellisia. Todistan, että Pyhä Henki on ilmoituksen antaja, lohdut- taja, puolustaja ja paras opettaja, jolta meidän tulee ottaa oppia. Ja todistan, että Hengen siunaukset ja lahjat toi- mivat palautetussa, todessa ja elävässä Jeesuksen Kristuksen kirkossa näinä myöhempiä aikoina. Todistan tästä Herran Jeesuksen Kristuksen pyhässä nimessä. Aamen. ■

Vanhin Larry R. Lawrence
seitsemänkymmenen koorumista

Rohkea vanhemmuus

Maailma todellakin tarvitsee sellaisten äitien ja isien rohkeaa vanhemmuutta, jotka eivät pelkää puhua suoraan ja ottaa kantaa.

Haluaisin tänään puhua teini-ikäisten vanhemmille. Teidän lahjakkaat ja energiset nuorene ovat kirkon tulevaisuus, ja siitä syystä he ovat yksi vastustajan tärkeimmistä kohteista. Monet teistä uskollisista äideistä ja isistä kuuntelevat tänään konferenssia rukoillen vastauksia avuksi lastenne ohjaamiseen näinä tärkeinä vuosina. Vanhimmat lastenlapseni ovat hiljattain tulleet teini-ikään, joten tämä aihe on lähellä sydäntäni. Ei ole täydellisiä vanhempia eikä helpoja vastauksia, mutta on totuuden periaatteita, joihin voimme turvata.

Nuorten Miesten ja Nuorten Naisten vuoden 2010 toimintailtojen johtoihe on Joosuan kirjasta. Se alkaa: ”Ole rohkea ja luja, älä pelkää” (Joos. 1:9). Tämä pyhien kirjoitusten lause olisi hyvä johtoihe myös vanhemmille. Näinä viimeisinä aikoina maailma todellakin tarvitsee sellaisten äitien ja isien rohkeaa vanhemmuutta, jotka eivät pelkää puhua suoraan ja ottaa kantaa.

Kuvitelkaapa hetken aikaa, että tyttärenne olisi istumassa ratakiskoilla ja te kuulisitte junan pillin vihellyksen. Kehottaisittekö häntä tulemaan pois kiskoilta? Vai epäroisittekö ja kantaisitte huolta siitä, että hän saattaisi ajatella, että te olette ylisuojelevia? Jos

hän ei välittäisi varoituksestanne, veisittekö hänet nopeasti turvaan? Ilman muuta veisitte. Tytärtänne kohtaan tunteenne rakkaus voitaisi kaiken muun. Pitäisitte hänen henkeään suuremmassa arvossa kuin hänen hetkelistä myönteisyyttään.

Haasteet ja kiusaukset kohtaavat teini-ikäisiämme tavarajunan nopeudella ja voimalla. Kuten meitä muistutetaan perhejulistuksessa, vanhemmilla on velvollisuus suojella lapsiaan.¹ Sillä tarkoitetaan niin hengellisiä kuin fyysisiä tarpeita.

Mormonin kirjassa kerrotaan Alma nuoremmasta, joka antoi neuvoja harhateille joutuneelle pojalleen. Korian-ton oli tehnyt joitakin vakavia virheitä palveluksessaan lähetystyössä soralilais-ten keskuudessa. Alma rakasti häntä kyllin puhuakseen ongelmasta hyvin suoraan. Hän ilmaisi syvän pettymyk-sensä poikansa moraalittomuuteen ja selitti tälle synnin vakavat seuraukset.

Koen innoitusta joka kerta, kun luen nämä Alman rohkeat sanat: ”Ja nyt Herran Henki sanoo minulle: Käske lapsiasi tekemään hyvää – –; sen tähden minä käsken sinua, poikani, Jumalan pelossa, lopettamaan pahat tekoset” (Alma 39:12). Tästä isän varhaisesta asioihin puuttumisesta tuli käännekohta Korian-tonille.

Hän teki parannuksen ja palveli sen jälkeen uskollisesti. (Ks. Alma 42:31; 43:1–2.)

Verratkaa Alman esimerkkiä toisen pyhissä kirjoituksissa mainitun isän, Vanhan testamentin Eelin, esimerkkiin. Eeli palveli Israelissa ylipappina profeetta Samuelin ollessa lapsi. Pyhissä kirjoituksissa selitetään, että Herra nuhteli häntä ankarasti, ”koska hän tiesi poikiensa halventavan Jumalaa eikä pitänyt heitä kurissa” (1. Sam. 3:13). Eelin pojat eivät koskaan tehneet parannusta, ja koko Israel kärsi heidän mielettömyytensä tähden. Kertomus Eelistä opettaa meille, että vanhemmat, jotka rakastavat lapsiaan, eivät voi antaa näiden pelotella itseään.

Useita vuosia sitten yleiskonferenssissa vanhin Joe J. Christensen muistutti meitä: ”Vanhemmuus ei ole kilpailemista suosiosta.”² Vanhin Robert D. Hales on samassa hengessä pannut merkille: ”Joskus pelkäämme lapsiamme – pelkäämme neuvoa heitä, koska pelkäämme loukkaavamme heitä.”³

Vuosia sitten 17-vuotias poikamme halusi lähteä viikonloppuretkelle ystäviensä kanssa, jotka olivat kaikki hyviä poikia. Hän pyysi lupaa mennä. Halusin antaa luvan, mutta jostakin syystä retki sai oloni epämurkavaksi. Kerroin tuntemuksistani vaimolleni, joka antoi minulle tukensa. ”Meidän täytyy kuunnella tuota varoituksen ääntä”, hän sanoi.

Poikamme oli tietenkin pettenyt ja kysyi, miksi emme halunneet hänen menevän. Vastasin totuudenmukaisesti, etten tiennyt, minkä tähden. ”Se vain ei tunnu minusta hyvältä”, selitin, ”ja rakastan sinua liian paljon ollakseni välittämättä näistä sisimmässäni olevista tunteista.” Olin aika yllättynyt, kun hän sanoi: ”OK, isä. Minä ymmärrän.”

Nuoret ymmärtävät enemmän kuin me arvaammekaan, sillä myös heillä on Pyhän Hengen lahja. He yrittävät tunnistaa Hengen, kun Hän puhuu, ja he tarkkailevat esimerkkiämme. Meiltä he oppivat kiinnittämään huomiota saamaansa Pyhän Hengen ohjaukseen – siihen, että jos jokin ei tunnu heistä hyvältä, on paras olla toimimatta sillä tavoin.

Aviomiehen ja vaimon on hyvin tärkeää olla yksimielisiä, kun he tekevät vanhemmuuteen kuuluvia päätöksiä. Jos jokin asia ei jommastakummasta vanhemmasta tunnu hyvältä, lupaa ei siinä tapauksessa tulisi antaa. Jos jompikumpi tuntee olonsa epämurheelliseksi jonkin elokuvan, televisio-ohjelman, videopelin, nuorten kokoontumisten toistensa kodeissa, pukeutumistavan, uimapuvun tai internetin käytön takia, tukekaa rohkeasti toinen toistanne ja sanokaa ei.

Haluaisin lukea teille osan erään murheellisen äidin kirjeestä. Hänen teini-ikäinen poikansa menetti vähitellen Hengen kumppanuuden ja ajautui pois kirkon toiminnoista. Äiti selitti, kuinka tämä tapahtui: ”Olin huolissani poikani teinivuosina ja yritin saada

hänet lopettamaan väkivaltaisten videopelien pelaamisen. Puhuin mieheni kanssa ja näytin hänelle *Ensign-lehdessä* ja sanomalehdessä julkaistuja artikkeleita, jotka varoittivat näistä peleistä. Mieheni mielestä kaikki oli kuitenkin hyvin. Hän muistutti, ettei poikamme ollut poissa kotoa käyttämässä huumeita ja että minun pitäisi lopettaa hermoilu. Oli aikoja, jolloin piilotin peliohjaimet, ja mieheni antoi ne takaisin. Minun alkoi olla helpompaa antaa myöten – kuin pyristellä vastaan. Olen itse asiassa sitä mieltä, että pelaaminen aiheuttaa aivan yhtä suurta riippuvuutta kuin huumeet. Tekisin mitä tahansa, ettei muiden vanhempien tarvitsisi käydä läpi tätä kokemusta.”

Veljet ja sisaret, jos jokin ei puoliosastanne tunnu hyvältä, kunnioitakaa niitä tunteita. Kun tyydytte helpoon ratkaisuun olemalla sanomatta tai tekemättä mitään, saatatte antaa sijaa tuhoisalle käytökselle.

Vanhemmat voivat ehkäistä monia syviä murheita opettamalla lapsensa lykkäämään romanttisia suhteita, kunnes nämä ovat valmiita avioliittoon. Liian aikainen seurustelu poika- tai

tyttöystävän kanssa on vaarallista. Seurustelusuhde saa aikaan emotionaalista läheisyyttä, joka liian usein johtaa fyysiseen läheisyyteen. Saatana tuntee tämän kytköksen ja käyttää sitä hyväkseen. Hän tekee kaikkensa estääkseen nuoria miehiä palvelemasta lähetystyössä ja estääkseen temppeleliavioliitot.

On ehdottoman välttämätöntä, että vanhemmilla on rohkeutta puhua suoraan ja puuttua asioihin ennen kuin Saatana saavuttaa tarkoituksensa. Presidentti Boyd K. Packer on opettanut: ”Kun on kysymys moraalista, meillä on sekä *oikeus* että *velvollisuus* kohottaa varoittava ääni.”⁴

Olen aina uskonut siihen, ettei mitään todella hyvää tapahdu myöhään yöllä ja että nuorten täytyy tietää, mihin aikaan heidän odotetaan tulevan kotiin.

Siinä, että vanhemmat pysyttelevät valveilla ja odottavat, että lapset palaavat kotiin, piilee suuri viisaus. Nuoret miehet ja naiset tekevät paljon parempia valintoja, kun he tietävät, että heidän vanhempansa valvovat odotamassa kuullakseen heidän illastaan ja antaakseen heille hyvänyönsuokun.

Saanan lausua henkilökohtaisen varoitukseni eräästä tavasta, joka on yleinen monissa kulttuureissa. Viitataan yökyläilyyn eli yöpymiseen jonkun ystävän kodissa. Piispana huomasin, että liian monet nuoret rikkoivat ensimmäisen kerran viisauden sanaa tai siveyden lakia ollessaan yökylässä. Liian usein he altistuivat ensimmäisen kerran pornografialle ja joutuivat ensimmäisen kerran jopa tekemisiin poliisin kanssa viettäessään yön poissa kotoa.

Vertaispaine vaikuttaa voimakkaammin, kun lapsemme ovat poissa vaikutuspiiristämme ja kun heidän puolustuskykynsä heikkenee myöhään yöllä. Jos olette joskus tunteet levottomuutta yön yli kestävästä menoista, älkää pelätkö reagoida

tähän sisäiseen varoitusääneen. Olkaa aina rukoilevia, kun on kyse kallisarvoisten lastenne suojelemisesta.

Rohkea vanhemmuus ei aina merkitse sanaa ei. Vanhemmilla on oltava myös rohkeutta vastata nykyajan profeettojen neuvoihin kyllä. Kirkkomme johtajat ovat neuvoneet meitä luomaan kotiimme vanhurskaita malleja. Tarkastelkaa viittä perustavaa laatua olevaa käytäntöä, joilla on voima vahvistaa nuoriamme: perherukous, pyhien kirjoitusten tutkiminen perheenä, perheilta, perheen yhteinen päivällinen ja säännölliset kahdenkeskiset puhutellut kunkin lapsen kanssa.

Vaatii rohkeutta koota lapset, mitä he sitten ovatkin tekemässä, ja polvistua yhdessä perheenä. Vaatii rohkeutta sulkea televisio ja tietokone

ja johdattaa perheenne pyhien kirjoitusten pariin joka päivä. Vaatii rohkeutta kieltäytyä muista kutsuista maanantai-iltana, jotta voitte varata sen illan perheellenne. Vaatii rohkeutta ja tahdonvoimaa välttää liian tiivistä aikataulua, jotta perheenne voi nauttia päivällisen kotona.

Yksi tehokkaimmista tavoista, joilla me voimme vaikuttaa poikiimme ja tyttäriimme, on antaa neuvoja yksityisissä puhutteluissa. Kuuntelemalla tarkkaavasti me voimme päästä perille heidän sydämensä toiveista, auttaa heitä asettamaan vanhurskaita tavoitteita sekä kertoa heille myös niistä hengellisistä vaikutelmista, joita olemme saaneet heitä varten. Neuvominen vaatii rohkeutta.

Yrittäkää kuvitella, mitä nousevasta sukupolvesta voisi tulla, jos näitä viittä vanhurskasta mallia noudatettaisiin johdonmukaisesti jokaisessa kodissa. Nuoremme voisivat olla kuten Helamanin sotajoukko: voittamattomia (ks. Alma 57:25–26).

Teini-ikäisten vanhempana oleminen myöhempinä aikoina on hyvin nöyräksi tekevä tehtävä. Saatana seuraajineen ponnistelee ankarasti tuhotakseen tämän sukupolven. Herra luottaa uskollisiin vanhempiin lasten kasvattamisessa. Vanhemmat, olkaa rohkeita ja lujia, älkää pelätkö (ks. Joos. 1:9). Minä tiedän, että Jumala kuulee rukouksenne ja vastaa niihin. Todistan siitä, että Herra tukee ja siunaa rohkeita vanhempia. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. Ks. "Perhe – julistus maailmalle", *Liahona*, lokakuu 2004, s. 49.
2. Ks. "Lasten kasvattaminen saastuneessa ympäristössä", *Liahona*, tammikuu 1994, s. 11.
3. "Kaikin vanhempien lempein tuntein – toivon sanoma perheille", *Liahona*, toukokuu 2004, s. 90.
4. "Moraalinen ympäristömme", *Valkeus*, heinäkuu 1992, s. 63.

Vanhin Per G. Malm
seitsemänkymmenen koorumista

Lepoa sielullenne

Me löydämme sielullemme levon, johon sisältyy mielen ja sydämen rauha, kun opimme ja noudatamme Kristuksen oppia.

Göteborgin keskustassa Ruotsissa on leveä puistokatu, jota reunustavat kauniit puut. Eräänä päivänä näin yhden valtavan puun rungossa onkalon, joten katsoin uteliaana sen sisään ja näin, että puu oli aivan ontto. Ontto tosiaan mutta ei tyhjä! Se oli täynnä kaikenlaista jätettä.

Ihmettelin, että puu pysyi vielä pystyssä. Niinpä katsoin ylöspäin ja näin, että rungon yläosan ympäri oli kiinnitetty leveä teräsvyö. Teräsvyöstä lähti useita teräsvajereita, jotka puolestaan oli kiinnitetty ja ankkuroitu läheisiin rakennuksiin. Kauempaa katsoen se näytti samanlaiselta kuin muutkin puut. Vasta kun katsoi sen sisään huomasi, että sen runko oli ontto eikä kiinteä ja vahva. Runko oli alkanut jostain syystä heikentyä monta vuotta sitten vähän sieltä ja vähän täältä. Se ei tapahtunut yhdessä yössä. Nuoren puun tavoin, joka kasvaa vähitellen vankaksi puuksi, mekin voimme vähä vähältä kasvaa ominaisuuksiltamme kiinteiksi ja sisältä käsin täysinäisiksi, toisin kuin ontto puu.

Jeesuksen Kristuksen parantavan sovituksen kautta meillä voi olla voima kasvaa täyteen mittaan ja vahvoiksi, niin että sielumme täyttyy valolla, ymmärryksellä, ilolla ja rakkautella. Hän kutsuu ”kaikkia tulemaan

luoksensa ja pääsemään osallisiksi hänen hyvydestään; eikä hän torju ketään niistä, jotka tulevat hänen luoksensa” (2. Nefi 26:33). Hän lupaa:

”Tulkaa minun luokseni, kaikki te työn ja kuormien uuvuttamat. Minä annan teille levon.

Ottakaa minun ikeeni harteillenne ja katsokaa minua: minä olen sydämeltäni lempeä ja nöyrä. Näin teidän sielunne löytää levon.” (Matt. 11:28–29.)

Presidentti Joseph F. Smith on sanonut tästä levosta: ”Minun mielestäni se tarkoittaa Jumalan tuntemiseen ja rakkauteen pääsemistä; sitä, että meillä on sellainen usko Hänen aivoituksiinsa ja suunnitelmaansa, että tiedämme olevamme oikeassa, että emme etsi muuta, että meitä ei häiritse jokainen opintuuli eikä eksyttävien ihmisten kavalat juonet, jotka pyrkivät harhauttamaan meitä. Tiedämme, että oppi on Jumalasta, emmekä me esitä siitä kysymyksiä kenellekään. Muut saavat vapaasti pitää mielipiteensä, ajatuksensa ja päähänpistonsa. Ihminen, joka on saavuttanut uskossa Jumalaan sen asteen, että kaikki epäily ja pelko on kaikonnut, on päässyt ’Jumalan lepoon.’” (Ks. *Kirkon presidenttien opetuksia: Joseph F. Smith, 1999*, s. 56–57.)

Me löydämme sielullemme levon, johon sisältyy mielen ja sydämen rauha, kun opimme ja noudatamme Kristuksen oppia sekä tulemme Kristuksen ojennetuiksi käsiksi muiden palvelemisessa ja auttamisessa. Usko Jeesukseen Kristukseen ja Hänen opetustensa noudattaminen antavat meille vahvan toivon, ja tästä toivosta tulee luja ankkuri sielullemme. Meistä voi tulla lujia ja järkkymättömiä. Voimme saada kestävänsä sisäisen rauhan. Me voimme päästä Herran lepoon. Vain jos käännyimme pois valosta ja totuudesta, onton puun kaltainen tyhjyyden tunne voi vallata sielumme sisimmät sopukat, ja saatamme jopa yrittää täyttää tuon tyhjyyden sellaisella, millä ei ole kestävä arvoa.

Kun tarkastelemme olemassaoloamme henkilapsina, ennen kuin tulimme maan päälle, ja kuolematonmuutta tuonpuoleisessa, tämä maanpäällinen elämä on todellakin vain hyvin lyhyt tuokio.

Se on kuitenkin koetusaikaa, mutta se on myös mahdollisuuksien aikaa, kun päätämme noudattaa kehotusta olla tuhlaamatta koetusaikaamme (ks. 2. Nefi 9:27). Ajatuksilla, joita elätelämme mielessä, tunteilla, joita vaalimme sydämessämme, ja teoilla, joita päätämme tehdä, on kaikilla ratkaiseva vaikutus elämäämme niin täällä kuin tuonpuoleisessakin.

Hyödyllinen tapa on kohottaa näkemystämme päivittäin, jotta voimme säilyttää iankaikkisen näkökulman siihen, mitä aiomme ja teemme, etenkin jos havaitsemme taipumusta odottaa huomispäivää tehdäksemme sen, mihin meidän tulisi ryhtyä jo tämän päivän aikana.

Matkallamme meitä auttaa valinnoissamme Hengen vahvistava vaikutus. Jos päätämme toimia vastoin sitä valoa ja ymmärrystä, joka meillä on, omatuntonamme alkaa soimata meitä,

mikä ei tietenkään tunnu hyvältä. Mutta huono omatunto on siunaus siinä mielessä, että se muistuttaa meitä heti siitä, että on aika tehdä parannus. Kun me olemme nöyriä ja haluamme tehdä oikein, haluamme innokkaasti ja viipymättä toimia muuttaaksemme tapamme, kun taas ylpeät ja ne, jotka ”pyrkivät tulemaan laiksi itselleen” (OL 88:35), sallivat Saatanan ”taluttaa heitä kaulasta pellavaköydellä, kunnes hän sitoo heidät vahvoilla köysillään iäksi” (2. Nefi 26:22), ellei parannuksen henki astu heidän sydämeensä. Pahojen vaikutusten seuraaminen ei milloinkaan voi johtaa rauhan tunteeeseen yksinkertaisesti siksi, että rauha on lahja Jumalalta ja tulee ainoastaan

Jumalan Hengen kautta. ”Jumalattomuus ei ole koskaan ollut onnea” (Alma 41:10).

Päivittäisissä toimissamme usein juuri pienillä ja yksinkertaisilla asioilla on kauaskantoinen vaikutus (ks. Alma 37:6–7). Se mitä me sanomme, kuinka menettelemme ja kuinka päätämme reagoida, vaikuttaa paitsi meihin myös lähimmäisiimme. Me voimme rakentaa tai hajottaa. Yksinkertainen ja myönteinen esimerkki on tarina, jota kerrotaan isoäidistäni. Hän lähetti yhden pienistä lapsistaan ostamaan kananmunia. Lapsi, joka oli saanut luottamustehtävän, käveli varmaankin iloisena tietä pitkin kotiin, mutta kun hän saapui sinne, suurin osa munista

oli rikki. Kotona oli käymässä eräs perhetuttava, joka kehotti isoäitiäni torumaan lasta, koska tämä oli käyttänyt niin huonosti. Sen sijaan isoäiti sanoi tyynesti ja viisaasti: ”Ei, eivät munat siitä ehjiksi tule. Me vain käytämme sen, minkä voimme, ja valmistamme ohukaisia, joista voimme nauttia yhdessä.”

Kun me opimme käsittelemään pieniä ja yksinkertaisia jokapäiväisiä asioita viisaasti ja innoitetusti, seurauksena on myönteinen vaikutus, joka vahvistaa sopusointua sielussamme sekä rakentaa ja vahvistaa lähimmäisiämme. Se johtuu siitä, että kaikki, mikä kutsuu meitä tekemään hyvää, ”on lähetetty Kristuksen voiman ja lahjan kautta; sen vuoksi [me voimme] tietää täysin varmasti, että se on Jumalasta” (Moroni 7:16).

Sitä onttoa puuta, josta teille kerroin, ei enää ole. Jotkut nuoret panivat sen onkaloon papatteja, ja ne syyttivät puun palamaan. Sitä ei voitu pelastaa ja se jouduttiin kaatamaan. Varokaa asioita, jotka tuhoavat sisältä käsin, olivatpa ne suuria tai pieniä! Niillä voi olla räjähdysmäinen vaikutus ja ne saattavat aiheuttaa hengellisen kuoleman.

Kohdistakaamme sen sijaan katseemme niihin asioihin, jotka ylläpitävät kestävästä mielen ja sydämen rauhaa. Silloin meidän luottamuksemme ”vahvistuu Jumalan edessä” (OL 121:45). Lupaus päästä Herran lepoon, saada rauhan lahja, on kaukana hetkellisestä, maailmallisesta tyydytyksestä. Se on todellakin taivaallinen lahja: ”Minä jätän teille rauhan. Oman rauhani minä annan teille, en sellaista jonka maailma antaa. Olkaa rohkeat, älkää vaipuko epätoivoon.” (Joh. 14:27.) Hänellä on voima parantaa ja vahvistaa sielua. Hän on Jeesus Kristus, josta todistan. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

Vanhin Jairo Mazzagardi
seitsemänkymmenen koorumista

Synnin ansan välttäminen

Pysykää vahvoina ja tehkää hyviä valintoja, jotka antavat teidän nauttia elämän puun hedelmää.

Eräänä kauniina aurinkoisena aamuna pyysin melkein 8-vuotiaasta pojantytärtäni Vickiä lähtemään kanssani kävelyille lähelle järveä, joka on oikeastaan kaunista kaupunkiamme varten tehty tekojärvi.

Kävelimme iloisina kuunnellen polkumme vieressä juoksevan kristallinkirkkaan puron solinaa. Kauniit vihreät puut ja hyväntuoksuiset kukat reunustivat polkua. Kuulimme lintujen laulavan.

Kysyin sinisilmäiseltä, iloiselta ja viattomalta lapsenlapseltani, kuinka hän valmistautui kastetta varten.

Tyttö vastasi kysymyksellä: ”Vaari, mitä synti on?”

Rukoilin hiljaa innoitusta ja yritin vastata mahdollisimman yksinkertaisesti: ”Synti on tahallista tottelemattomuutta Jumalan käskyille. Se tekee taivaallisen Isän surulliseksi, ja siitä seuraa kärsimystä ja surua.”

Hän kysyi minulta selvästi huolis-
saan: ”Miten se saa meidät valtaansa?”

Ensiksi tuo kysymys osoittaa puh-
tautta, mutta se osoittaa myös huolta
siitä, kuinka voi välttyä joutumasta
tekemisiin synnin kanssa.

Jotta tyttö ymmärtäisi selvem-
min, käytin ympärillämme olevaa

luontoa esimerkkinä. Jatkaessamme
kulkua polkua pitkin löysimme
piikkilanka-aidan vierestä kookkaan
kivitolpan. Se oli raskas pylvä, jonka
ympärillä kasvoi kukkia, pensaita ja
pieniä puita. Ajan myötä niistä kas-
veista tulisi itse tolppaa suurempia.

Muistin, että vähän kauempana
polun varrella olisi toinen tolppa,
jonka sen ympärillä kasvava kasvilli-
suus oli jo vallannut, vähän kerrallaan,
melkein huomaamatta. Kuvittelen,
ettei tolppa olisi tajunnut, että sen
lujuudesta huolimatta hennot kasvit
voisivat ympäröidä sen ja tuhota sen.
Tolppa olisi ajatellut: ”Ei hätää. Olen
vahva ja iso, eikä tämä pieni kasvi voi
vahingoittaa minua.”

Kun siis vieressä oleva puu kas-
vaa suuremmaksi, tolppa ei aluksi
huomaa sitä, ja sitten se alkaa nauttia
puun tarjoamasta varjosta. Mutta puu
jatkaa kasvamistaan ja kiertää tolppaa
kahdella oksalla, jotka näyttävät aluksi
haurailta, mutta ajan myötä ne kietou-
tavat yhteen ja ympäröivät tolpan.

Vieläkään tolppa ei tajua, mitä on
tapahtumassa.

Kävelyllämme löysimme pian tuon
paljonpuhuvan tolpan. Se oli tempau-
tunut irti maasta. Pieni lapsenlapseni

näytti vaikuttuneelta ja kysyi minulta:
”Vaari, onko tämä se synnin puu?”

Selitin sitten hänelle, että se oli vain
vertauskuva tai esimerkki siitä, kuinka
synti saa meidät valtaansa.

En tiedä, millainen vaikutus kes-
kustelullamme tulee olemaan häneen,
mutta se sai minut ajattelemaan synnin
monia kasvoja ja sitä, kuinka se hiipii
elämäämme, jos sallimme sen.

Meidän täytyy olla valppaita, koska
pienillä valinnoilla, kuten aikaisella
nukkumaan menolla ja varhaisella
heräämisellä, voi olla suuria seu-
rauksia. Opin ja liittojen kohdassa
88:124 meille opetetaan: ”Nouskaa
varhain, jotta ruumiinne ja mielenne
olisivat virkistyneitä.” Ne, jotka mene-
vät aikaisin nukkumaan, heräävät
kuuliaisuuden ansiosta levänneinä,
ruumis ja mieli virkistyneinä ja Herran
siunaamina.

Monet vähäpätöisiltä vaikuttavat
asiat, kuten myöhäinen nukkumaan
meno, rukousten jättäminen pois
päiväksi, paaston väliin jättäminen tai
sapatin rikkominen – sellaiset pienet
lipsahdukset – saavat meidät menet-
tämään vähä vähältä herkkyyttämme,
mikä saa meidät tekemään pahempia
asioita.

Ollessani teini-ikäinen minun
oli tultava kotiin iltakymmeneen
mennessä. Nykyään jotkut lähtevät
vasta tuohon aikaan ulos pitämään
hauskaa. Kuitenkin tiedämme, että
jotkut pahimmista asioista tapahtu-
vat juuri yöllä. Juuri pimeään aikaan
jotkut nuoret menevät paikkoihin,
joissa on sopimattomat olosuhteet,
joissa musiikki ja sanoitus eivät
salli heidän nauttia Pyhän Hengen
kumppanuudesta. Sitten heistä tulee
näissä olosuhteissa helppoja saaliita
synnille.

Usein synnin saaliiksi joutuminen
alkaa silloin kun henkilö valitsee
ystäviä, joiden käyttäytymisnormit

eivät ole evankeliumin mukaisia, ja ollakseen sitten suosittu tai ikätovereidensa hyväksymä hän tinkii evankeliumin periaatteista ja laeista ja kulkee polkua, joka tuo vain tuskaa ja surua hänelle itselleen sekä hänen rakkailleen.

Meidän on oltava valppaita, ettemme anna synnin kasvaa ympärillämme. Synnin eri muotoja on kaikkialla – myös esimerkiksi tietokoneella tai matkapuhelimessa. Nämä tekniset laitteet ovat käytännöllisiä, ja niistä voi olla meille suurta hyötyä. Mutta niiden sopimaton käyttäminen sellaisiin asioihin kuin aikaa tuhlaviin peleihin, lihallisiin nautintoihin yllyttäviin ohjelmiin tai paljon pahempiin asioihin kuten pornografiaan on tuhoisaa. Pornografia tuhoaa luonteen ja saa käyttäjänsä vajoamaan saastan juoksuhiikkaan, josta voi päästä pois vain saamalla paljon apua.

Tämä kauhea hirviö aiheuttaa tuskaa ja kärsimystä sekä käyttäjälle että hänen viattomille lapsilleen, puolisolleen, isälle ja äidille. Lihallisen nautinnon hedelmää ovat katkeruus ja suru. Kuuliaisuuden ja uhrauksen hedelmää ovat lempeys ja ikuinen ilo.

Päätökset noudatettavista tasovaahtimuksesta täytyy tehdä ennalta, ei silloin kun kiusaus ilmaantuu. Meidän rajamme täytyy olla:

- Teen näin, koska se on oikein, se tulee Herralta ja se tekee minut onnelliseksi.
- En tee näin, koska se vetää minua pois päin totuudesta, Herrasta ja siitä iankaikkisesta onnesta, jonka Hän lupaa niille, jotka ovat uskollisia ja kuuliaisia.

Koska Isä tiesi, että tekisimme väärin valintoja, Hän antoi ihmeellisesti rakkauden suunnitelmassaan maailman Vapahtajan, joka sovitaisi kaikkien niiden synnit, jotka tekevät parannuksen, jotka tulevat Hänen luokseen etsien apua, lohtua ja anteeksiantoa ja jotka ovat halukkaita ottamaan päälleen Hänen nimensä – Jeesuksen Kristuksen nimen.

Jos teemme syntiä, meidän täytyy hakea apua nopeasti, koska emme voi yksin paeta synnin ansasta, aivan kuin tuo esimerkin aidantolppa ei voi itse päästä vapaaksi. Jonkun on autettava meitä pääsemään eroon siitä kuolettavasta syleilystä.

Vanhemmat voivat auttaa, ja Jumala on kutsunut piispan auttamaan meitä. Juuri hänen luokseen meidän on mentävä ja hänelle avattava sydämemme.

Opin ja liittojen kohdassa 58:42–43 selitetään:

”Katso, se, joka on tehnyt parannuksen synneistään, se saa anteeksi,

enkä minä, Herra, muista niitä enää.

Tästä te voitte tietää, tekeekö ihminen parannuksen synneistään – katso, hän tunnustaa ne ja hylkää ne.”

Muutama kuukausi sen jälkeen kun olimme olleet kävelyllä järven lähellä, lapsenlapseni oli piispansa – oman isänsä – pitämässä kastepuhuttelussa. Puhuttelun jälkeen kysyin tytöltä, kuinka se sujui. Hän vastasi melkein minua nuhdellen: ”Vaari, puhuttelu on luottamuksellinen. Sinä tiedät sen.”

Piispat, toivon, että suhtaudutte tuohon vastaukseen vakavasti. Minusta tuntuu, että lapsenlapseni ymmärrys kasvoi paljon hyvin lyhyessä ajassa.

Aivan kuin kertomani puu aiheutti surua, tuskaa, kärsimystä ja ansaan joutumisen, toinen puu voi tuoda sen vastakohtaan. Se mainitaan kohdassa 1. Nefi 8:10–12:

”Ja tapahtui, että minä näin puun, jonka hedelmät olivat haluttavia tehdäkseni ihmisen onnelliseksi.

Ja tapahtui, että minä menin puulle nauttimaan sen hedelmää; ja minä huomasin, että se oli mitä makeinta, yli kaiken sen, mitä milloinkaan ennen olin maistanut. Niin, ja minä näin, että sen hedelmä oli valkoista, voitetaan kaiken milloinkaan näkemäni valkoisuuden.

Ja kun nautin sen hedelmää, se täytti sieluni tavattoman suurella ilolla.”

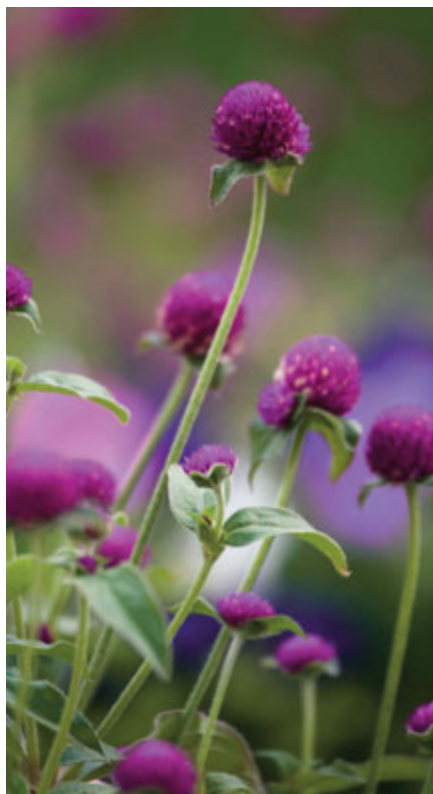
Rakkaat veljet ja sisaret, pysykää vahvoina ja tehkää hyviä valintoja, jotka antavat teidän nauttia elämän puun hedelmää. Jos jostakin syystä olette hairahtuneet tai lähteneet polulta, meidän kätemme on ojennettuna ja sanomme teille: ”Tulkaa. Teillä on toivoa. Me rakastamme teitä, ja me haluamme auttaa teitä olemaan onnellisia.”

Taivaallinen Isä rakastaa meitä niin paljon, että Hän on antanut ainoan Poikansa, Jeesuksen Kristuksen.

Jeesus Kristus rakastaa meitä niin paljon, että Hän antoi henkensä meidän syntiemme sovituksiksi!

Mitä me olemme halukkaita antamaan ollaksemme puhtaita ja saadaksemme sen ilon?

Lausun todistukseni näistä totuuksista Jeesuksen Kristuksen pyhässä nimessä. Aamen. ■

Vanhin Mervyn B. Arnold
seitsemänkymmenen koorumista

Mitä olet tehnyt nimelleni?

Jokainen meistä joutuu jonakin päivänä tekemään tiliä Vapahtajallemme Jeesukselle Kristukselle siitä, mitä me olemme tehneet Hänen nimelleen.

Kun presidentti George Albert Smith oli nuori, hänen edesmennyt isoisänsä George A. Smith ilmestyi hänelle unessa ja sanoi: ”Haluaisin tietää, mitä olet tehnyt nimelleni.” Presidentti Smith vastasi: ”En ole koskaan tehnyt nimellesi mitään, mikä olisi tuottanut sinulle häpeää.”¹

Joka viikko, kun nautimme sakramentin, me teemme liiton ja annamme lupauksen, että olemme halukkaita ottamaan päällemme Kristuksen nimen, muistamaan Hänet aina ja pitämään Hänen käskynsä. Mikäli olemme halukkaita tekemään niin, meille luvataan tuo mitä suurenmoisin siunaus – että Hänen Henkensä on aina kanssamme.²

Aivan kuten presidentti George Albert Smith joutui tekemään isoisälleen tiliä siitä, mitä hän oli tehnyt tämän nimelle, jokainen meistä joutuu jonakin päivänä tekemään tiliä Vapahtajallemme Jeesukselle Kristukselle siitä, mitä me olemme tehneet Hänen nimelleen.

Sananlaskuissa puhutaan siitä, miten tärkeää on, että on hyvä nimi. Siellä sanotaan, että hyvä maine

on rikkautta arvokkaampi, suosio parempi kuin kulta ja hopea³ ja että vanhurskaan nimeä siunataan.⁴

Kun pohdin näitä pyhien kirjoitusten kohtia ja sitä, miten tärkeää hyvä maine on, mieleeni tulvi muistoja hyvästä nimestä ja perinnöstä, jonka vanhempamme jättivät neljälle veljelleni, kahdelle sisarelleni ja minulle. Vanhemmillani ei ollut maailman rikkauksia eikä heillä ollut kultaa ja hopeaa. Me yhdeksän asuimme talossa, jossa oli kaksi makuuhuonetta, yksi kylpyamme ja takaosassa sisäkuisti, jossa sisareni nukkuivat. Kun vanhempani kuolivat, veljeni ja sisareni ja minä kokoonnuimme jakamaan heidän maallisen omaisuutensa, jota oli vähän. Äidiltäni jäi muutama leninki, joitakin käytettyjä huonekaluja ja muutama muu henkilökohtainen esine. Isältäni jäi joitakin kirvesmiehen työkaluja, jokunen vanha metsästyskivääri eikä juuri muuta. Ainoat asiat, joilla oli jotakin rahallista arvoa, olivat vaatimaton koti ja säästötili, jolla oli vähän rahaa.

Yhdessä me itkimme avoimesti ja kiitollisina, koska tiesimme, että he olivat jättäneet meille jotakin paljon arvokkaampaa kuin hopea tai kulta.

He olivat antaneet meille rakkauttaan ja aikaansa. He olivat todistaneet usein siitä, että evankeliumi on totta, ja sen me voimme nyt lukea heidän kallisarvoisista päiväkirjoistaan. Ei niinkään paljon sanoillaan vaan enemmänkin esimerkillään he olivat opettaneet meitä tekemään ahkerasti töitä, olemaan rehellisiä ja maksamaan täydet kymmenykset. He olivat myös herättäneet halun opiskella, palvella lähetystyössä ja, mikä tärkeintä, löytää iankaikkinen puoliso, solmia temppe-liavioliitto ja pysyä vahvana loppuun asti. He jättivät meille todellakin perintönä hyvän nimen, josta tulemme aina olemaan kiitollisia.

Kun rakastettua profeetta Helamania ja hänen vaimoiaan siunattiin kahdella pojalla, he antoivat pojilleen nimeksi Lehi ja Nefi. Helaman kertoi pojilleen, miksi he saivat nimensä kahden esi-isänsä mukaan, jotka olivat eläneet maan päällä melkein 600 vuotta ennen heidän syntymäänsä. Hän sanoi:

”Katso, poikani, – – minä olen antanut teille niiden ensimmäisten vanhempiemme [Lehin ja Nefin] nimet, – – ja tämän minä olen tehnyt, jotta te nimenne muistaessanne muistaisitte – – heidän tekonsa, ja heidän tekonsa

muistaessanne tietäisitte, että on sanottu sekä kirjoitettu, että ne olivat hyviä.

Ja nyt, poikani, minä tahdon teidän tekevän sitä, mikä on hyvää, *jotta teistä voitaisiin sanoa ja myös kirjoittaa, niin kuin heistä on sanottu ja kirjoitettu*

– – *että saisitte tuon kallisarvoisen iankaikkisen elämän lahjan.*”⁵

Veljet ja sisaret, millaisina meidän nimeimme muistetaan 600 vuoden kuluttua?

Puhuessaan siitä, kuinka me voimme ottaa päällemme Kristuksen nimen ja suojella siten omaa hyvää nimeämme, Moroni opetti:

”Ja vielä minä tahdon kehottaa teitä *tulemaan Kristuksen luokse ja tarttumaan jokaiseen hyvään lahjaan ja olemaan koskematta pahaan lahjaan tai siihen, mikä on epäpuhdasta.*

Niin, *tulkaa Kristuksen luokse ja tulkaa täydellisiksi hänessä ja kieltäkää itseltänne kaikki jumalattomuus.*”⁶

Innoitetussa kirjasessa *Nuorten voimaksi* sanotaan, että tahdonvapaus on Jumalan antama, iankaikkinen peri-aate, johon kuuluu moraalinen vastuu tehdyistä valinnoista. Olemme vapaita valitsemaan omasta puolestamme, mutta tekojemme seurauksia emme

voi valita. Kun teemme valinnan, saamme valinnastamme aiheutuvat seuraukset.⁷

Vähän sen jälkeen kun rakastettuni Devonna ja minä olimme menneet naimisiin, hän kertoi minulle siitä, kuinka hän oli oppinut nuoruudessaan tämän tärkeän opin, että me olemme vapaita valitsemaan, mutta me emme ole vapaita valitsemaan tekojemme seurauksia. Haluaisin kertoa sisar Arnoldin kokemuksen tyttäreni Shellyn avustuksella:

”Kun olin 15-vuotias, minusta tuntui usein, että sääntöjä ja käskyjä oli liian paljon. En uskonut, että normaali, hauskanpitoa rakastava teini-ikäinen voisi nauttia elämästä, jossa oli niin monia rajoituksia. Lisäksi ne monet tunnit, jotka tein töitä isäni karjatilalla, rajoittivat suuresti aikaa ystäväni kanssa.

Sinä tiettyinä kesänä yksi tehtävistäni oli huolehtia, että vuoriniityllä laiduntavat lehmät eivät tulleet läpi aidasta ja päässeet vehnäpellolle. Vehnänoraita syövä lehmä voi puhaltua, mikä voi johtaa tukehtumiseen ja kuolemaan. Eritoten yksi lehmä yritti aina työntää päänsä aidan läpi. Kun olin yhtenä aamuna ratsastamassa hevosellani aidanvierustaa karjaa vahtien, huomasin, että se lehmä oli tunkeutunut aidan läpi ja päässyt vehnäpellolle. Tajusin tyrmistykseni, että se oli ollut syömässä vehnää jo jonkin aikaa, koska se oli jo turvonnut ja näytti aika lailla ilmapalloilta. Ajattelin: ’Senkin typerä lehmä! Tuo aita oli siinä suojelemassa sinua, mutta sinä tunkeuduit sen läpi ja olet syönyt niin paljon vehnää, että henkesi on vaarassa.’

Ratsastin takaisin kotiin hakemaan isää. Mutta kun tulimme takaisin, huomasin lehmän makaavan kuolleena maassa. Sen menettäminen suretti minua. Olimme tarjonneet sille kauniin vuoriniityn, jossa se voi laiduntaa, ja aidan pitämään sen poissa

Ollessaan 15-vuotias sisar Arnold (tässä tyttärensä edustamana) ymmärsi laiduntavaa karjaa paimentaessaan käskyjen suojelevan voiman.

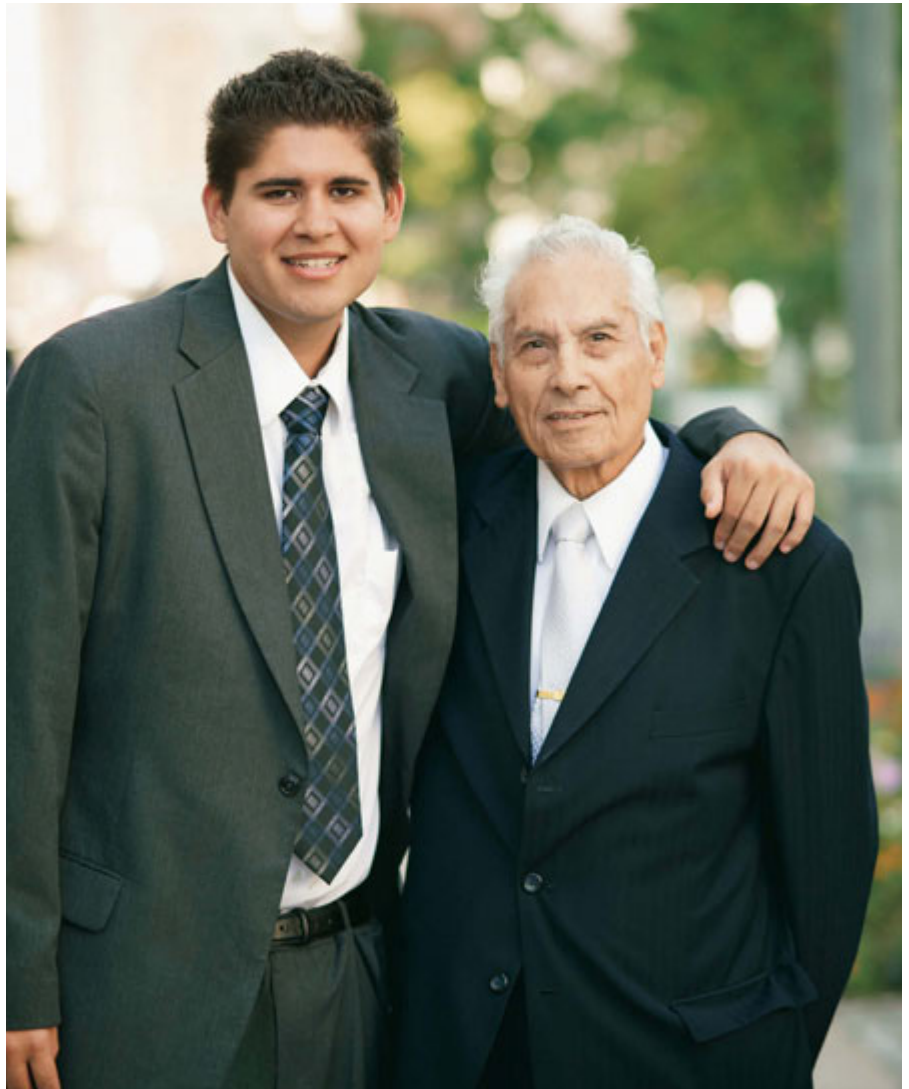
vaarallisen vehnän luota, mutta se oli typerästi tunkeutunut aidan läpi ja aiheuttanut oman kuolemansa.

Kun ajattelin aidan tehtävää, tajusin, että se oli suoja, aivan kuten käskyt ja vanhempieni säännöt olivat suoja. Käskyt ja säännöt olivat omaksi hyväkseni. Tajusin, että kuuliaisuus käskyille voisi pelastaa minut fyysiseltä ja hengelliseltä kuolemalta. Sen oivaltaminen oli ratkaiseva hetki elämässäni.”

Sisar Arnold oppi, että ystävällinen, viisas ja rakastava taivaallinen Isämme on antanut meille käskyjä, ei rajoittaakseen meitä kuten vastustaja haluaisi meidän uskovan, vaan siunatakseen elämäämme ja suojellakseen hyvää nimeämme ja perintöämme tuleville sukupolville – aivan kuten oli tapahtunut Lehin ja Nefin kohdalla. Aivan kuten lehmä, joka kantoi valintansa seuraukset, meidän jokaisen on opittava, että ruoho *ei ole koskaan* vihreämpää aidan toisella puolen – eikä tule koskaan olemaan, sillä ”jumalattomuus ei ole koskaan ollut onnea”⁸. Jokainen meistä kohtaa valintojensa seuraukset, kun tämä elämä on ohi. Käskyt ovat selkeitä, ne ovat suojelevia – eivät rajoitettavia – ja kuuliaisuuden suurenmoiset siunaukset ovat lukemattomia!

Taivaallinen Isämme tiesi, että me kaikki tekisimme virheitä. Olen hyvin kiitollinen sovituksista, jonka ansiosta me kaikki voimme tehdä parannuksen, tehdä välttämättömiä muutoksia, niin että voimme jälleen kerran olla yhtä Vapahtajamme kanssa, ja tuntea suloista anteeksiannon rauhaa.

Vapahtajamme kutsuu meitä päivittäin puhdistamaan nimeämme ja palaamaan Hänen luokseen. Hänen rohkaisunsa on täynnä rakkautta ja lempeyttä. Kuvitelkaa kanssani Vapahtajan syleily, kun luen Hänen sanansa: ”Ettekö nyt palaa minun luokseni ja tee parannusta synneistänne ja

käänny, jotta minä voin parantaa teidät?”⁹

Tänään haluaisin esittää jokaiselle teistä saman haasteen, jonka minulle esittivät minun vanhempani, jotka tullaan aina muistamaan heidän hyvän nimensä johdosta. Ennen kuin toimitte, kuvitelkaa Vapahtaja seisomassa vierellänne ja kysykää itseltänne: ”Ajattelisinko sitä, sanoisinko sen tai tekisinkö sen, jos tietäisin, että Hän on siinä?” Sillä siinä Hän varmasti on. Rakastamamme presidentti Thomas S. Monson, jonka profeetan tehtävästä todistan, lainaa usein seuraavaa pyhien kirjoitusten jaetta puhuessaan Herrastamme ja Vapahtajastamme: ”Sillä minä käyn teidän kasvojenne edellä. Minä olen teidän oikealla puolellanne ja vasemmalla, ja minun Henkeni on teidän sydämessänne.”¹⁰

Kunpa voisimme julistaa sinä loistavana päivänä, jolloin seisomme rakkaan Vapahtajamme edessä kertomassa, mitä olemme tehneet Hänen nimelleen: ”Olen kilpaillut hyvän kilpailun, olen juossut perille ja säilyttänyt uskoni.”¹¹ ”Olen pitänyt Sinun nimesi kunniaassa.” Todistan, että Jeesus on Kristus. Hän kuoli, että me eläisimme. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. Ks. *Kirkon presidentit*, oppilaan kirja, Uskonto 345, 2006, s. 135.
2. Ks. OL 20:77.
3. Ks. Sananl. 22:1.
4. Ks. Sananl. 10:7.
5. Hel. 5:6–8, kursivointi lisätty.
6. Moroni 10:30, 32, kursivointi lisätty.
7. Ks. *Nuorten voimaksi*, kirjanen, 2002, s. 4.
8. Alma 41:10.
9. 3. Nefi 9:13.
10. OL 84:88.
11. 2. Tim. 4:7.

Vanhin M. Russell Ballard
kahdentoista apostolin koorumista

Oi tuota Paholaisen viekasta suunnitelmaa!

Riippuvuudesta kärsiville on olemassa toivoa ja – – tämä toivo tulee Herran Jeesuksen Kristuksen sovituksen kautta.

Veljet ja sisaret, syksyn lähestyminen täällä Kalliovuorilla tuo mukanaan loistavan ruskan, kun vihreä vaihtuu hehkuviin oranssin, punaisen ja keltaisen eri sävyihin. Syksyllä koko luonto on muutoksen tilassa ja valmistautuu talven kylmään, koruttomaan kauneuteen.

Syksy on erityisen jännittävää aikaa perhokalastajille, sillä silloin taimenia ajaa miltei kyltymätön mässäilynhalu, kun ne vahvistavat ruumistaan talvi-ruoan niukkuuden varalle.

Perhokalastajien tavoitteena on pyytää taimenta nokkelan petoksen avulla. Taitava kalastaja tutkii taimenen käyttäytymistä, säätä, veden virtausta ja sitä, minkälaisia hyönteisiä taimenet syövät ja milloin nuo hyönteiset kuoriutuvat. Usein hän valmistaa käyttämänsä vieheet omin käsin. Hän tietää, että pienine koukkuineen näiden tekohyönteisten täytyy olla täydellisiä huijauksia, sillä taimen huomaa pienimmänkin virheen ja hylkää perhon.

Kuinka jännittävää onkaan nähdä taimenen hyppäävän vedestä, nappaavan perhon ja taistelevan vastaan, kunnes se lopulta on kuolemanväsynyt ja kelataan pyytäjän luo. Vastakkain ovat kalastaja tietoinen ja taitoinen

sekä upea taimen.

Tekovieheiden käyttö kalojen narraamiseksi ja pyytämiseksi on esimerkki siitä, kuinka Lusifer usein houkuttelee, petkuttaa ja yrittää saada meidät satimeen.

Kuten perhokalastaja, joka tietää, että taimenia ajaa nälkä, Lusifer tuntee meidän ”nälkämme”, eli heikkoutemme, ja houkuttelee meitä tekovieheillä, joihin tarttuminen voi johtaa siihen, että meidät kiskaistaan elämän virrasta hänen armottoman vaikutuksensa alaisuuteen. Ja toisin kuin perhokalastaja, joka pyytää kalan ja päästää sen vahingoittumattomana takaisin veteen, Lusifer ei vapaaehtoisesti päästä ketään menemään. Hänen tavoitteenaan on tehdä uhreistaan yhtä kurjia kuin hän on.

Lehi sanoi: ”Ja koska hän [Lusifer] oli langennut taivaasta ja oli tullut ikuisesti kurjaksi, hän tavoitteli myös koko ihmissuvun kurjuutta” (2. Nefi 2:18).

Lisään oman ääneni tänään veljeni ääniin siitä, että Lusifer on viekas ja ovela äly. Yksi hänen meitä vastaan käyttämistään päämenetelmistä on hänen taitonsa valehdella ja pettää, jotta hän saisi meidät vakuuttuneiksi siitä, että paha on hyvää ja hyvä

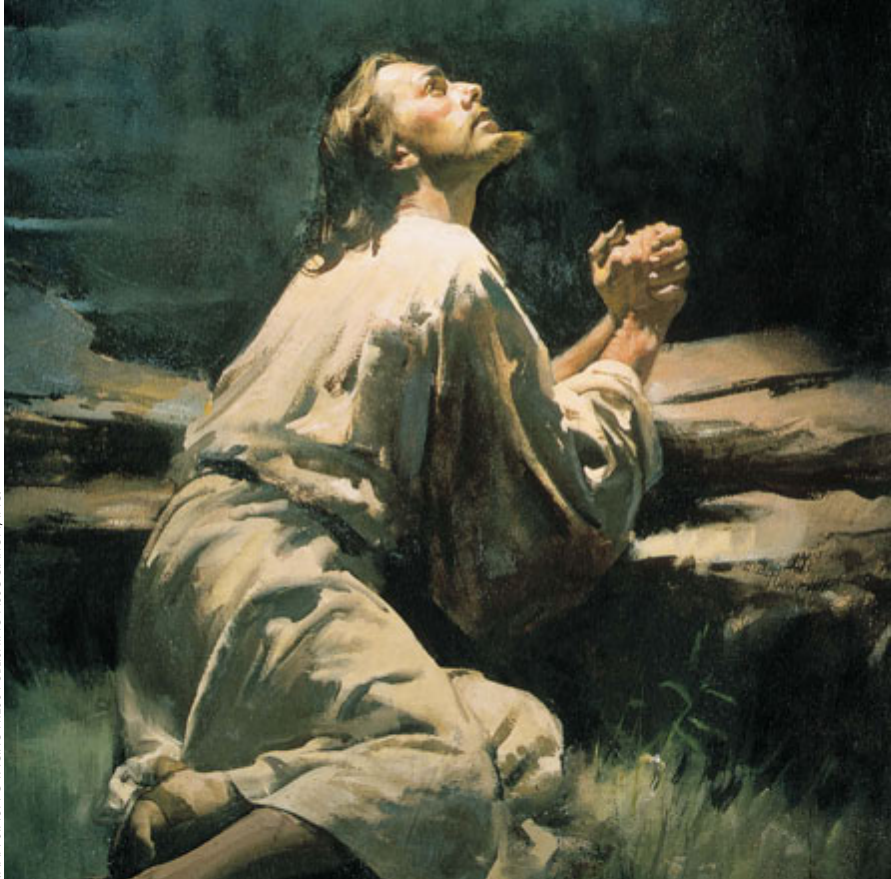
pahaa. Jo aivan alusta asti taivaan suuressa neuvonpidossa Saatana ”pyrki hävittämään ihmisen tahdonvapauden, jonka minä, Herra Jumala, olin antanut hänelle, – –

ja hänestä tuli Saatana, niin, nimittäin Perkele, kaikkien valheiden isä, eksyttämään ja sokaisemaan ihmisiä ja johdattamaan heitä vankeina tahtonsa mukaan” (Moos. 4:3–4).

Taistelu ihmisen Jumalalta saamasta tahdonvapaudesta jatkuu tänäkin päivänä. Saatanalla ja hänen käskyläisillään on vieheitään kaikkialla meidän ympärillämme, ja he toivovat että me horjumme ja nappaamme hänen perhojaan, niin että hän voi kelata meidät luokseen väärillä keinoillaan. Hän käyttää riippuvuutta varastaakseen tahdonvapauden. Erään sanakirjan mukaan kaikenlainen riippuvuus tarkoittaa antautumista jollekin ja näin tahdonvapauden luovuttamista ja tuleamista riippuvaiseksi jostakin hengenvaarallisesta aineesta tai käyttäytymisestä.¹

Tiedemiehet sanovat meille, että meidän aivoissamme on mekanismi, jota kutsutaan mielihyväkeskukseksi.² Kun se aktivoidaan tietyillä huumeilla tai käyttäytymistavoilla, se voittaa sen osan aivoistamme, joka hallitsee tahdonvoimaamme, arvostelukykyämme, loogista ajatteluamme ja moraaliamme. Tämä johtaa siihen, että riippuvainen ihminen hylkää sen, minkä hän tietää oikeaksi. Ja kun niin tapahtuu, hän on koukussa ja Lusifer ottaa ohjat.

Saatana osaa käyttää meitä hyväkseen ja tietää, kuinka saada meidät satimeen keinotekoisilla aineilla ja hetkellistä mielihyvää tuottavilla käyttäytymistavoilla. Olen seurannut, mikä vaikutus on sillä, kun ihminen kamppailee pystyäkseen taas hallitsemaan itseään, vapautuakseen tuhoisasta väärinkäytöstä ja riippuvuudesta ja saavuttaakseen uudestaan itsekunnioituksen ja riippumattomuuden.

Suurinta riippuvuutta aiheuttavia huumeita, jotka voivat kaapata aivot ja viedä ihmiseltä tahdonvapauden, ovat nikotiini, opiaatit – heroiini, morfiini ja muut särkylääkkeet, rauhoittavat lääkkeet, kokaiini, alkoholi, marihuana ja metamfetamiinit.

Olen kiitollinen lääkäreistä, jotka on koulutettu määräämään sopivia lääkkeitä kivun ja kärsimyksen lievitykseen. Valitettavasti liian monet nyky-yhteiskunnassamme, muutamat omista jäsenistämme mukaan luetuina, tulevat riippuvaisiksi ja käyttävät sitten väärin reseptilääkkeitä. Lusifer, valheiden isä, tietää tämän ja käyttää vaikutusvaltaansa varastaakseen ihmisen tahdonvapauden ja kytkeäkseen väärinkäyttäjän kauheisiin kahleisiinsa (ks. 2. Nefi 28:22).

Keskustelin hiljattain erään sisaren kanssa, joka oli erään paikallissairaalan psykiatrisessa yksikössä. Hän kertoi minulle murheellisesta matkastaan täydestä henkisestä ja fyysisestä terveydestä, suurenmoisesta avioliitosta ja perheestä henkiseen sairauteen, heikentyneeseen terveyteen ja perheensä hajoamiseen – mikä kaikki alkoi reseptisärkylääkkeiden väärinkäytöstä.

Hän oli loukannut selkensä auto-onnettomuudessa, joka oli tapahtunut kaksi vuotta ennen keskusteluumme. Hänen lääkärinsä määräsi erästä lääkettä miltei sietämättömän kivun lievitykseksi. Naisesta tuntui, että hän tarvitsi vielä jotakin lisää, joten hän vääränsä lääkemääräyksiä ja sortui lopulta ostamaan heroiinia. Se johti hänen pidättämiseensä ja vangitsemiseensa. Hänen pakonomainen tarpeensa saada huumeita aiheutti hänen avioliittonsa hajoamisen. Hänen miehensä otti hänestä eron ja sai lasten huoltajuuden. Nainen kertoi minulle, että huumeet paitsi turruttivat hänen tuskansa myös tuottivat lyhytaikaisen mutta voimakkaan euforisen hyvinolontunteen. Mutta kukin huumeannos kesti vain muutaman tunnin, ja helpotuksen kesto tuntui lyhenevän jokaisella käyttökerralla. Hän alkoi käyttää huumeita yhä enemmän ja joutui viheliäiseen riippuvuuskehään. Huumeista tuli hänen elämänsä. Keskusteluumme edeltäneenä iltana hän oli yrittänyt itsemurhaa. Hän sanoi, ettei enää kyennyt kestävänsä fyysistä, emotionaalista ja hengellistä tuskaa. Hän tunsikin olevansa satimessa vailla mitään poispääsyä – vailla mitään toivoa.

Tämän sisaren ongelma reseptilääkkeiden väärinkäyttäjänä ja huumeiden käyttäjänä ei ole ainutlaatuinen; sitä tapahtuu kaikkialla ympärillämme. Joillakin paikkakunnilla ihmisiä kuolee enemmän reseptilääkkeiden väärinkäyttöön kuin auto-onnettomuuksissa.³ Veljet ja sisaret, pysykää erossa kaikenlaisista aineista, jotka saattavat saada teidät satimeen. Jopa yksi nuuhkaisu jotakin tai yksi pilleri tai yksi alkoholiryppy voi johtaa riippuvuuteen. Eräs toipuva alkoholisti sanoi minulle, että riippuvuuden ja raittiuden välillä on vain yksi ryyppy. Saatana tietää sen. Älkää antako hänen saada teitä koukkuun keinotekoisilla vieheillään, jotka voivat nopeasti muuttua riippuvuudeksi.

Veljet ja sisaret, älkää käsittäkö väärin, mitä tarkoitan. En minä kyseenalaista reseptilääkkeitä niiden kohdalla, jotka kärsivät hoidettavissa olevasta sairaudesta tai kovasta fyysisestä kivusta. Lääkkeet ovat todellakin siunaus. Tarkoitan, että meidän tulee huolellisesti noudattaa lääkäreiden määräämiä annoksia. Ja meidän tulee pitää sellaiset lääkkeet turvallisessa paikassa, missä nuoret tai kukaan muukaan ei pääse niihin käsiksi.

On olemassa myös suuri huoli eräistä turmiollisista, riippuvuutta aiheuttavista käyttäytymistavoista kuten uhkapelit ja viheliäinen pornografia, jotka ovat hyvin tuhoisia ihmisille ja rehottavat aivan valtoimenaan yhteiskunnassamme. Muistakaa, veljet ja sisaret, että kaikenlainen riippuvuus on antautumista jollekin ja siten tahdonvapaudesta luopumista ja tulemista riippuvaiseksi. Siksi tähän luetteloon pitää lisätä vielä videopelaaminen ja tekstiviestittely. Jotkut pelaajat väittävät käyttävänsä 18 tuntia vuorokaudessa etenemiseen tasolta toiselle videopelissä laiminlyöden kaiken muun elämässään. Tekstiviestien lähettäminen

matkapuhelimella voi tulla riippuvuudeksi, joka aiheuttaa sen, että tärkeä henkilöiden välinen inhimillinen kommunikointi menetetään. Vähän aikaa sitten eräs piispa kertoi minulle, että kaksi hänen nuoristaan seisoivat vierokkain lähetellen toisilleen tekstiviestejä sen sijaan että olisivat puhuneet toisilleen.

Lääketieteellinen tutkimus määrittelee riippuvuuden ”aivosairaudeksi”⁴. Se on totta, mutta minä uskon, että kun Saatanalla on joku otteessaan, siitä tulee myös hengen sairaus. Mutta joutuipa ihminen millaiseen riippuvuuden kierteeseen tahansa, aina on toivoa. Profeetta Lehi opetti pojilleen tätä iankaikkista totuutta: ”Sen vuoksi ihmiset ovat vapaita lihan mukaisesti, ja heille on annettu kaikki, mikä on ihmiselle tarpeen. Ja he ovat vapaita valitsemaan vapauden ja iankaikkisen elämän kaikkien ihmisten suuren Väli-miehen kautta, tai valitsemaan orjuuden ja kuoleman Perkeleen orjuuden ja vallan mukaisesti.” (2. Nefi 2:27.)

Jos kuka tahansa riippuvainen haluaa selviytyä, niin hengelliseen vapauteen on olemassa tie – tie pakoon orjuudesta – koeteltu tie. Se alkaa rukouksesta – vilpittömästä, hartaasta ja jatkuvasta kommunikoinnista henkemme ja ruumiimme Luojan, taivaallisen Isämme, kanssa. Samaa periaatetta käyttäen voi päästä pahasta tavasta tai tehdä parannuksen mistä tahansa synnistä. Sydämemme, ruumiimme, mielemme ja henkemme muuttamisen kaava löytyy pyhistä kirjoituksista.

Profeetta Mormon neuvoi meitä: ”Rukoilkaa siis, rakkaat veljeni, Isää koko sydämen voimalla, että täyttyisitte tällä rakkaudella, – – että teistä tulisi Jumalan lapsia; – – että meidät puhdistettaisiin niin kuin hän on puhdas” (Moroni 7:48).

Tämä ja monet muut pyhien kirjoitusten kohdat todistavat meille, että

riippuvuudesta kärsiville on olemassa toivoa ja että tämä toivo tulee Herran Jeesuksen Kristuksen sovituksen kautta ja nöyrytyksellä Jumalan edessä, pyytämällä vapautusta riippuvuuden orjuudesta ja tarjoamalla koko sielumme Hänelle hartaassa rukouksessa.

Pappeusjohtajat voivat auttaa, kun riippuvuudesta kärsivät hakevat heiltä apua. Milloin tarpeen, he voivat ohjata heidät pätevien laillistettujen neuvojien luokse ja MAP-perhepalveluihin. Riippuvuudesta toipumisen ohjelma, joka on mukailtu Anonyymien Alkoholistien alkuperäisestä 12 askeleesta, on saatavissa MAP-perhepalvelujen kautta.

Niille, jotka kamppailevat riippuvuuden kanssa henkilökohtaisesti tai perheessään, toistan, että harras rukous on avain hengellisen voiman saamiseen, jonka avulla voi löytää rauhan ja voittaa riippuvuutta aiheuttavan himon. Taivaallinen Isä rakastaa kaikkia lapsiaan, joten kiittäkää Häntä ja osoittakaa vilpittömästi uskoa Häneen. Pyytäkää Häneltä voimaa voittaa riippuvuutenne. Pankaa syrjään kaikki ylpeys ja kääntäkää elämäenne ja sydämenne Hänen puoleensa. Pyytäkää, että teidät täytettäisiin Kristuksen puhtaalla rakkaudella. Teidän pitää ehkä tehdä tämä monta kertaa, mutta todistan teille, että ruumiinne, mielenne ja henkenne voivat muuttua, puhdistua ja eheytyä, ja te tulette vapaiksi. Jeesus on sanonut: ”Minä olen maailman valo. Se, joka seuraa minua, ei kulje pimeässä, vaan hänellä on elämän valo.” (Joh. 8:12.)

Koska meidän tavoitteenamme on tulla enemmän Vapahtajamme kaltaisiksi ja lopulta kelvollisiksi elämään taivaallisen Isämme kanssa, meidän jokaisen pitää kokea sydämessämme sellainen voimallinen muutos, jota profeetta Alma kuvaa Mormonin kirjassa (ks. Alma 5:14). Rakkautemme taivaallista Isää ja Herraa Jeesusta Kristusta

kohtaan tulee heijastua päivittäisistä valinnoistamme ja teoistamme. He ovat luvanneet rauhaa, iloa ja onnea niille, jotka pitävät Heidän käskynsä.

Veljet ja sisaret, olkaamme kaikki tietoisia keinotekoisista perhoista, joita väärä ihmisten kalastaja Lusifer meille tarjoaa. Olkoon meillä viisautta ja hengellistä oivalluskykyä erottaa hänen monet vaaralliset tarjouksensa ja kieltäytyä niistä.

Ja niille teistä, jotka ovat langenneet minkä tahansa riippuvuuden saaliiksi, on olemassa toivoa, koska Jumala rakastaa kaikkia lapsiaan ja koska Herran Jeesuksen Kristuksen sovitus tekee kaiken mahdolliseksi.

Olen nähnyt toipumisen ihmeellisen siunauksen, joka voi vapauttaa ihmisen riippuvuuden kahleista. Herra on meidän paimenemme, eikä meiltä mitään puutu, kun me turvaamme sovituksen voimaan. Minä tiedän, että Herra voi vapauttaa ja vapauttaakin riippuvaiset heidän orjuudestaan, sillä kuten apostoli Paavali julisti, ”kestän kaiken hänen avullaan, joka antaa minulle voimaa” (Fil 4:13). Rukoilen, veljeni ja sisareni, että näin voi olla niiden kohdalla, jotka ehkä kamppailevat tämän haasteen kanssa tässä vaiheessa elämänsä, ja teen niin nöyrästi Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. [Englanninkielisellä] sanalla *addiction* 'riippuvuus' on erään sanakirjan mukaan kolme merkitystä, joista yksi on 'alustuminen orjaisännälle' (ks. audioenglish.net/dictionary/addiction.htm).
2. Ks. National Institute on Drug Abuse, *Drugs, Brains, and Behavior – the Science of Addiction*, 2010, s. 18, drugabuse.gov/scienceofaddiction/sciofaddiction.pdf.
3. Ks. Erika Potter, ”Drug Deaths Overtake Auto Deaths in Utah”, joulukuu 2009, universe.byu.edu/node/4477.
4. Ks. National Institute on Drug Abuse, ”The Neurobiology of Drug Addiction”, osio IV, nro 30, drugabuse.gov/pubs/teaching/teaching2/teaching5.html; see also drugabuse.gov/funding/budget08.html.

Presidentti Thomas S. Monson

Kunnes taasen kohtaanamme

Meidän on kestettävä loppuun saakka, sillä tavoitteenamme on iankaikkinen elämä taivaallisen Isämme luona.

Veljeni ja sisareni, sydämeni on täysi saattaessamme päätökseen tämän kirkon suurenmoisen yleiskonferenssin. Olemme nauttineet hengellistä ravintoa kuunnellessamme kussakin kokouksessa esiintyneiden neuvoja ja todistuksia. Olen varma, että puhun kaikkien jäsenten puolesta kaikkialla ilmaistessani syvää kiitollisuutta niistä totuuksista, joita meille on opetettu. Voisimme toistaa ne Mormonin kirjassa olevat sanat, kun mahtavan kuningas Benjaminin saaran kuulleet ihmiset ”huusivat yhteen ääneen sanoen: Kyllä, me uskomme joka sanan, jonka sinä olet puhunut meille; ja me tiedämme myös niiden varmasti olevan totta Herran Kaikkivaltiaan Hengen tähden”¹.

Toivon, että varaamme aikaa lukeaksemme konferenssipuheet, jotka ilmestyvät painettuna *Ensign*- ja *Liahona*-lehtien marraskuun numerossa, sillä ne ansaitsevat tulla tarkoin tutkituiksi.

Mikä siunaus onkaan, että olemme voineet kokoontua täällä mainiossa konferenssikeskuksessa kaikessa rauhassa, mukavasti ja turvallisesti. Tämä konferenssi on ollut kuuluvuudeltaan ja näkyvyydeltään ennätysellinen, ulottuen kautta mannerten ja

merien ihmisten luo kaikkialla. Vaikka olemme etäällä monista teistä, aistimme henkenne ja lähetämme teille rakkaat ja kiitolliset tervehdyksemme.

Niille veljillemme, jotka vapautettiin tässä konferenssissa, osoitan meidän kaikkien sydämellisen kiitollisuuden vuosia kestäneestä omistautuneesta palvelutyöstänne. Lukematomat ihmiset ovat tulleet siunatuiksi teidän panoksenne ansiosta Herran työssä.

Tabernaakkelikuoro ja muut eri kokouksissa esiintyneet kuorot ovat

esittäneet todella taivaallista musiikkia, joka on tehostanut ja kaunistanut kaikkea muuta ohjelmaa. Kiitän teitä siitä, että olette jakaneet kanssamme musiikillisia lahjojanne ja kykyjänne.

Rakastan ja arvostan uskollisia neuvonantajiani, presidentti Henry B. Eyringia ja presidentti Dieter F. Uchtdorfiä. He todella ovat viisaita ja ymmärtäväisiä miehiä, ja heidän palvelutyönsä on korvaamatonta. Ilman heidän tukeaan ja apuaan en voisi tehdä kaikkea sitä, mitä minua pyydetään tekemään. Rakastan ja ihailen kahdentoista apostolin koorumissa olevia veljiäni sekä kaikkia seitsemänkymmenen koorumeissa ja johtavassa piispakunnassa olevia veljiäni. He palvelevat pyyteettömästi ja tehokkaasti. Samoin esitän arvontoni niille naisille ja miehille, jotka palvelevat virkailijoina apujärjestöjen ylimmissä johtokunnissa.

Kuinka siunattuja olemmekaan sen tähden, että meillä on Jeesuksen Kristuksen palautettu evankeliumi. Se tarjoaa vastauksia kysymyksiin siitä, mistä me tulimme, miksi me olemme täällä ja minne me menemme kun lähdemme tästä elämästä. Se tarjoaa sisältöä, tarkoitusta ja toivoa elämäämme.

Julie B. Beck
Apuyhdistyksen ylijohtaja

Me elämme levottomassa maailmassa – maailmassa, jossa on monia haasteita. Olemme täällä maan päällä käsitelläksemme henkilökohtaisia haasteitamme parhaan kykymme mukaan, oppiaksemme niistä ja voittaaksemme ne. Meidän on kestävä loppuun saakka, sillä tavoitteenamme on iankaikkinen elämä taivaallisen Isämme luona. Hän rakastaa meitä ja haluaa ainoastaan, että me onnistumme tämän tavoitteen saavuttamisessa. Hän auttaa meitä ja siunaa meitä, kun kutsumme Häntä rukouksissamme, kun tutkimme Hänen sanojaan ja kun pidämme Hänen käskysnä. Niissä on turvamme, niistä löydämme rauhan.

Jumala siunatkoon teitä, veljeni ja sisareni. Kiitän teitä rukouksista, joita lausutte minun ja kaikkien johtavien auktoriteettien puolesta. Olemme syvästi kiitollisia teistä ja kaikesta siitä, mitä teette edistääksenne Jumalan valtakuntaa maan päällä.

Taivaan siunaukset olkoot kanssanne. Täytyykööt kotinne rakkautesta ja huomaavaisuudesta sekä Herran Hengestä. Ravitkaa jatkuvasti todistustanne evankeliumista, jotta se olisi teille suojana Saatanan kuritusta vastaan.

Konferenssi on nyt päättynyt. Kun palaamme koteihimme, tehkäämme niin turvallisesti. Olkoon ja pysyköön meissä se henki, jota olemme täällä tunteneet, kun palaamme päivittäisten asioiden pariin. Osoittakaamme suurempaa ystävällisyyttä toinen toistamme kohtaan; olkaamme aina Herran asialla.

Rakastan teitä, rukoilen teidän puolestanne. Jätän teille jäähyväiset siksi, kunnes taasen kohtaamme puolen vuoden kuluttua. Meidän Herramme ja Vapahtajamme Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITE

1. Moosia 5:2.

”Tyttäriä minun valtakunnassani” – Apuyhdistyksen historia ja työ

Apuyhdistyksen historian tutkiminen ja soveltaminen määrittelee ja ilmaisee sen, keitä me olemme Vapahtajamme Jeesuksen Kristuksen opetuslapsina ja seuraajina.

Tämä kokous on lahja kaikille taivaallisen Isän tyttäriille, jotka haluavat saada tietää Hänen mielensä ja tahtonsa sekä ymmärtää velvollisuutensa Hänen suunnitelmassaan. Tämän menneen vuoden aikana olen tavannut monia teistä, ja sydämeni on liikuttunut, kun olen katsonut teidän silmiinne, halannut teitä, nauranut teidän kanssanne, itkenyt teidän kanssanne ja kuunnellut teidän suruanne, iloanne ja onnistumisen riemuanne. Jokainen teistä on sanoin kuvaamattoman kallisarvoinen ja meidän taivaallisen Isämme tuntema. Jumalan tyttärinä te valmistaudutte iankaikkisia tehtäviä varten, ja teistä jokaisella on naisen identiteetti, luonne ja vastuu. Teidän uskollisudestanne riippuu perheiden, yhteisöjen, tämän kirkon ja kallisarvoisen

pelastussuunnitelman menestys. Rakkaat sisaret, kuinka me rakastamme teitä ja rukoilemme teidän puolestanne!

Me kaikki olemme keskellä hyvin omakohtaista kuolevaisuuden kokemusta. Kaksi hiljattain tapaamaani sisarta edustavat sitä, kuinka voi elää uskollisesti. Toinen heistä asuu Keski-Brasiliassa. Hänen ihastuttava punatiilinen kotinsa, jonka piha on punaista maata ja jonka ympärillä on punaisesta kivistä rakennettu aita, on turvapaikka ja suoja ulkopuoliselta maailmalta. Hänen kirkassilmäiset lapsensa osavat laulaa Alkeisyhdistyksen lauluja, ja hänen kotinsa seinille on ripustettu Vapahtajan, temppelien ja Jumalan profeettojen kuvia, jotka on leikattu *Liahona*-lehdistä. Hän ja hänen miehensä tekivät henkilökohtaisia

uhrauksia tullakseen sinetöidyiksi temppelissä, jotta heidän lapsensa voisivat syntyä liiton alaisina. Tämä sisar kertoi minulle rukoilevansa jatkuvasti sitä, että Herra antaisi hänelle kylliksi voimaa ja innoitusta kasvattaa lapsensa evankeliumin valossa, totuudessa ja voimassa.

Toinen sisar asuu yksin pikkuruisessa huoneistossa erään rakennuksen 80. kerroksessa Hongkongissa. Hänellä on fyysisiä vaikeuksia, mutta hän on ilahduttavan itsenäinen. Hän on ainoa kirkon jäsen perheessään. Pienellä hyllyllä ovat hänen pyhät kirjoituksensa, hänen Apuyhdistyksen oppikirjansa ja hänen muut kirkon kirjansa. Hän on luonut kotiinsa Hengen täyttämän turvapaikan, ja hän on valona jokaiselle seurakunnassaan.

Varoituksia

Tiedämme, että monet sisaret elävät ahdistavissa tai vaarallisissa oloissa. Jotkut elävät jatkuvassa nälässä, ja joidenkuiden täytyy kerätä päivittäin rohkeutta jatkaa uskossa huolimatta pettymyksistä ja siitä, että muut pettivät heitä. Koska me elämme tämän maapallon viimeisinä aikoina, kaikkialla on merkkejä suuresta kamppailusta. On runsaasti myyttejä ja väärinkäsityksiä, jotka koskevat myöhempien aikojen pyhiin kuuluvien naisten voimaa, tarkoitusta ja asemaa. Vallitsevat myytit antavat ymmärtää, että me olemme vähemmän tärkeitä kuin

miehet, että me olemme yleensä suloisia mutta tietämättömiä ja että teimme mitä tahansa, emme koskaan riitä saamaan hyväksyntää taivaalliselta Isältämme. Kuten apostoli Pietari on sanonut, teidän keskuudessanne on ”väärää opettajia. He salakuljettavat teidän keskuuteenne tuhoisia harhaoppeja, jopa kieltävät herransa, joka on ostanut heidät omikseen.”¹

Mormonin kirja kuvaa sitä, mitä on tapahtumassa:

”Sillä katso, sinä aikana [Saatana] riehuu ihmislusten sydämessä ja yllyttää heitä vihaan sitä vastaan, mikä on hyvää.

Ja toiset hän rauhoittaa ja tuudittaa heidät lihalliseen turvallisuuteen, niin että he sanovat: kaikki on hyvin Siionissa, niin, Siion menestyy, kaikki on hyvin – ja näin Perkele pettää heidän sielunsa ja eksyttää heidät varovasti alas helvettiin.

Ja katso, toisia hän mielistelee ja sanoo heille, ettei helvettä ole; ja hän sanoo heille: Minä en ole Perkele, sillä sellaista ei ole – ja näin hän kuiskuttelee heidän korviinsa, kunnes hän kytkee heidät kauheisiin kahleisiinsa, joista ei ole vapautusta.”²

Kasvavassa oikeuksien, verukkeiden, välinpitämättömyyden ja houkutusten ilmapiirissä Jumalan tyttäret, jotka eivät ole valppaita, rukoilevia ja innoitettuja, ovat yhä suuremmassa vaarassa tulla sellaisiksi, joita pyhissä kirjoituksissa kuvataan ”naisparoiiksi”³,

jotka palvovat vieraita jumalia⁴. Elämän vaikeuksien ja maailman laajalle levinneiden harhaoppien tuloksena monet sisaret uskovat valitettavasti enemmän myyttejä kuin totuutta. Heidän poikkeamisensa Jumalan suunnitelmasta näkyy tutkimustuloksista, joiden mukaan monet eivät tee välttämättömiä asioita, kuten rukoile ja lue pyhiä kirjoituksia. Herra itse on sanonut, että ”tämä on varoituksen päivä eikä monien sanojen päivä”⁵.

Apuyhdistys perustettiin puolustukseksi ja turvapaikaksi

Jumala valtuutti profeetta Joseph Smithin järjestämään kirkon naiset, ja tarkoituksena oli valvoa, opettaa ja innoittaa Hänen tyttäriään näinä vaikeina aikoina. Tätä Jumalan asettamaa ja pappeuden johtamaa järjestöä kutsutaan Apuyhdistykseksi.

Apuyhdistyksen tarkoituksena on valmistaa Jumalan tyttäriä iankaikkisen elämän siunauksiin heidän kasvaessaan uskossa ja henkilökohtaisessa vanhurskaudessa, vahvistaessaan perheitä ja koteja sekä etsiessään ja auttaessaan muita, jotka tarvitsevat apua.

Apuyhdistys selkeyttää meidän työtämme ja yhdistää meidät Jumalan tyttäret Hänen suunnitelmansa puolustamiseksi. Tänä virheellisten minäkuvien, hämmennyksen ja häiriötekijöiden aikana Apuyhdistyksen on tarkoitus olla kompassi ja opas,

joka opettaa totuutta uskollisille naisille. Nykypäivän vanhurskaat naiset tavoittelevat ilmoituksen vuodatusta voidakseen vastustaa häiriötekijöitä, taistella hengellistä tuhoa ja pahaa vastaan sekä kohota henkilökohtaisten onnettomuuksien yläpuolelle kasvamalla uskossa, vahvistamalla perhettä sekä auttamalla muita.

Apuyhdistyksen historia ja työ

Johtokuntamme on rukoillut, paastonnut, pohtinut ja neuvotellut profeettojen, näkijöiden ja ilmoitussensaajien kanssa saadakseen tietää, mitä Jumala haluaisi meidän tekevän auttaaksemme Hänen tyttäriään olemaan vahvoja sen ”suuren onnettomuuden [edessä], joka kohtaisi maan asukkaita”⁶. Olemme saaneet vastauksen, jonka mukaan kirkon sisarten tulee tuntea Apuyhdistyksen historiaa ja oppia siitä. Apuyhdistyksen historian ymmärtäminen vahvistaa uskolisten naisten perustavaa laatua olevaa identiteettiä ja arvoa.

Tämän johdosta viimeistelytyön alla on kirkon Apuyhdistyksen historia, ja se tulee käytettäväksemme ensi vuonna. Tätä ennakoiden Apuyhdistyksen historia saa yhä suurempaa huomiota, esim. *Liahona*-lehden kotikäyntiopetusivulla. Historiateoksen valmistelu on ollut innoittava ja valaiseva kokemus.

Kun olemme tutkineet Apuyhdistyksen historiaa, olemme oppineet, ettei Herran näkemys Apuyhdistyksestä ja sen tarkoituksesta ollut unettava kokous sunnuntaina. Hänellä oli mielessään jotakin paljon, paljon suurempaa kuin naisten kerho tai jonkinaiheinen ajanvieteryhmä.

Hän tarkoitti, että Apuyhdistys auttaisi rakentamaan Hänen kansaansa ja valmistamaan heitä tempelin siunauksiin. Hän perusti tämän järjestön järjestääkseen tyttärensä

Hänen työhönsä ja saadakseen heidän apunsa mukaan Hänen valtakuntansa rakentamiseen ja Siionin kotien vahvistamiseen.

Historia opettaa meille, keitä me olemme

Me opiskelemme historiaamme jättääksemme perinnöksemme sen, mitä olemme. Hyvien naisten keskuudessa on maailmanlaajuisesti halu tuntea oma identiteetti, arvo ja merkitys. Apuyhdistyksen historian tutkiminen ja soveltaminen määrittelee ja ilmaisee sen, keitä me olemme Vapahtajamme Jeesuksen Kristuksen opetuslapsina ja seuraajina. Meidän uskollisuutemme ja palvelemisemme ovat merkkejä kääntymyksestämme ja sitoumuksestamme muistaa Hänet ja seurata Häntä. Heinäkuussa 1830 – kirkkonsa palautuksen alkuvaiheessa – Herra valitsi ensimmäisen naisjohtajansa tällä taloudenhoitokaudella ja sanoi hänelle ilmoituksessa: ”Minä puhun sinulle, Emma Smith, tyttäreni; sillä totisesti minä sanon sinulle: Kaikki, jotka ottavat vastaan minun evankeliumini, ovat poikia ja tyttäriä minun valtakunnassani.”⁷

Apuyhdistyksen historia opettaa meille, että meidän taivaallinen Isämme tuntee tyttärensä. Hän rakastaa heitä, Hän on antanut heille tiettyjä vastuullisia tehtäviä, ja Hän on puhunut heille ja opastanut heitä heidän palvelutehtäviensä aikana kuolevaisuudessa. Lisäksi Apuyhdistyksen historia kohottaa ja vahvistaa naisten asemaa ja osoittaa, kuinka he työskentelevät yhdessä uskollisten pappesusjohtajien kanssa.

Historia opettaa meille, mitä meidän tulee tehdä

Me opiskelemme historiaamme, jotta voisimme oppia, mitä meidän kuuluu tehdä. Historiamme avulla opimme, mitä meidän tulee tehdä valmistautuaksemme iankaikkisen elämän siunauksiin. Apuyhdistyksellä

järjestönä on aina ollut vastuullinen tehtävä organisoida sisarten voimat Siionin seurakunnissa. Apuyhdistyksen kokousten, kotikäyntiopettajien palvelutyön ja heidän yhdistetyn palvelemisensa avulla Jumalan tyttäriä opetetaan, valvotaan ja innoitetaan heidän tehtävissään Herran työssä ja valtakunnassa. Seurakunnan Apuyhdistyksen johtajat on erotettu johtamaan tätä työtä.

Vuosi sitten tässä kokouksessa ilmoitettiin Apuyhdistyksen kokouksia koskevista menettelytavoista. Meillä on ilo kertoa, että useimmissa seurakunnissa eri puolilla maailmaa Apuyhdistyksen johtokunnat ja sisaret ovat ottaneet käyttöön nuo menettelytavat ja hyväksyneet niihin kätkeytävän hengen. On ollut ilo nähdä Apuyhdistyksen historiallisen tarkoituksen ja työn virkistävän. Apuyhdistyksen arvokkuus, identiteetti ja merkitys ovat myös kasvaneet, kun sisarten kaikkia kokouksia nimitetään ja niistä ilmoitetaan nyt yksinkertaisesti sellaisina, mitä ne ovat – Apuyhdistyksen kokouksina. Apuyhdistyksen kokousten oikeaoppisen käytön ansiosta Apuyhdistyksen sisaret kasvavat uskossa ja henkilökohtaisessa vanhurskaudessa, vahvistavat koteja ja perheitä sekä auttavat enemmän. Kaikilla menettelytavoilla, jotka koskevat Apuyhdistyksen kokouksia, kotikäyntiopetusta ja muuta Apuyhdistyksen työtä, on perustansa Apuyhdistyksen historiassa, ja niillä on ensimmäisen presidenttikunnan hyväksyntä.

Apuyhdistyksen vastuullisena tehtävänä on aina ollut osallistua pelastuksen työhön. Palautetun kirkon alkuvaiheista lähtien sisaret ovat olleet paikalla ensimmäisinä, viimeisinä ja aina reagoimassa jokapäiväisen elämän tapahtumiin. Apuyhdistyksestä sisaret siirtyvät palvelemaan Alkeisyhdistyksessä, Nuorissa Naisissa, pyhäkoulussa ja muissa pyrkimyksissä, ja he ovat

nousevalle sukupolvelle esimerkkinä valosta ja hyveellisyydestä. Henkilökohtainen palveleminen rakentaa jokaista yksittäistä sisarta, ja miljoonien uskollisten naisten yhteinen palveleminen luo Herran työhön valtavan uskon voiman. Historia osoittaa, että palautuksen alkuaajoista lähtien sisaret ovat olleet evankeliumin levittämisen eturintamassa, ja he jatkavat näitä pyrkimyksiään, kun he palvelevat lähetystyössä, valmistavat nuoria miehiä ja naisia palvelemaan lähetystyössä sekä kutsuvat ystäviään, naapureitaan ja sukulaisiaan pääsemään osallisiksi evankeliumin siunauksista. Historiasta opimme myös, että profeetta Joseph Smith käytti Apuyhdistyksen kokouksia opettaakseen sisarille näiden valmistautumista temppeliin. Sukututkimus- ja temppelityö kuuluvat edelleenkin Apuyhdistyksen ensisijaisen velvollisuuksien joukkoon.

Meidän ymmärryksemme historiallisesta tarkoituksestamme auttaa naisia oppimaan asioiden tärkeysjärjestystä, niin etteivät he tuhlaa ”rahaa sellaiseen, millä ei ole arvoa, [eivätkä työtään] sellaiseen, mikä ei tee kyläiseksi”⁸. Apuyhdistyksellä on aina ollut vastuullisena tehtävänä toimia kuten apostoli Paavali opetti – opettaa nuoria naisia olemaan vakaita, hillittyjä ja siveitä sekä opettaa naimisissa olevia rakastamaan aviomiestään, rakastamaan lapsiaan ja vahvistamaan kotiaan.⁹ Apuyhdistyksen historia opettaa meitä huolehtimaan niistä välttämättömistä asioista, jotka pelastavat ja pyhittävät meidät, sekä niistä asioista, jotka ovat välttämättömiä tullaksemme henkilökohtaisesti omavaraisiksi ja hyödyllisiksi Herran valtakunnassa.

Jatkuvana teemana kautta historiamme on ollut se, että sisaret, jotka hyödyntävät Pyhän Hengen voimaa, toimivat elämässään Herran

innoittamina ja saavat ilmoitusta vastuullisiin tehtäviinsä.

Historia yhdistää uskollisia naisia

Me opiskelemme historiaamme, koska se yhdistää uskollisia naisia. Apuyhdistyksen historia on Hengen täyttämä kertomus vahvoista, uskollisista, määrätietoisista naisista. Osana Herran palautettua kirkkoa Apuyhdistys toimii nykyään lähes 170 kansakunnan keskuudessa. Kaikkialla maailmassa aikuisille naisille Herran kirkossa voidaan antaa vakavia ja tärkeitä vastuullisia tehtäviä.

Kirkon nuoret tytöt ja nuoret naiset oppivat asettamaan tavoitteita Usko Jumalaan ja Edistymisen ohjelmien avulla. Nämä ohjelmat saavat heidät keskittymään temppeliin ja tuleviin vastuullisiin tehtäviinsä. Apuyhdistyksessä he jatkavat edistymistä kohti temppelin ja iankaikkisen elämän siunauksia kasvattamalla uskoaan ja henkilökohtaista vanhurskauttaan, vahvistamalla perhettään ja kotiaan sekä etsimällä ja auttamalla niitä, jotka tarvitsevat apua. Uskolliset sisaret oppivat tekemään tätä saaden hyvin vähän kiitosta tai tunnustusta tekemästään työstä. Näin on, koska Apuyhdistys saa intoa opetuksesta, jonka Herra Jeesus Kristus esitti sanoessaan, että kun annamme almujamme (eli uhrauksiamme) salassa, meidän taivaallinen Isämme, joka näkee salassa, palkitsee meidät julkisesti.¹⁰

Apuyhdistyksen historian ja työn ansiosta me olemme osa suurta

maailmanlaajuista sisarkuntaa, jossa on nuoria ja vanhoja, rikkaita ja köyhiä, oppineita ja oppimattomia, naimattomia ja naimisissa olevia, lujia ja järkkymättömiä Jumalan tyttäriä.

Historian tuntemus voi auttaa meitä muuttamaan

Me opiskelemme historiaamme, koska se auttaa meitä muuttamaan. Viime kädessä historian arvo ei piile niinkään sen päivämäärissä, ajankohdissa ja paikoissa. Se on arvokasta, sillä se opettaa meille ne periaatteet, tarkoitukset ja mallit, joita meidän tulee noudattaa, se auttaa meitä tietämään, keitä me olemme ja mitä meidän on määrä tehdä, ja se yhdistää meitä Siionin kotien vahvistamiseksi ja Jumalan valtakunnan rakentamiseksi maan päälle. Kun Apuyhdistys toimii innoitetulla tavalla, se voi korvata pelon, epäilyksen ja itsekkyyden uskolla, toivolla ja Kristuksen rakkaudella. Kun viemme Herran työtä eteenpäin, uskolliset sisaret kaikkialla maailmassa kirjoittavat edelleen Apuyhdistyksen historiaa. Herra vahvistaa Apuyhdistystä nykyaikana ja valmistaa tyttärilleen loistavaa tulevaisuutta.

Lausun teille todistukseni meidän taivaallisen Isämme ja Hänen Poikansa Jeesuksen Kristuksen todellisuudesta. Profeetta Joseph Smithin kautta evankeliumi – hyvä uutinen meidän identiteetistämme ja tarkoituksestamme – palautettiin maan päälle. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. 2. Piet. 2:1.
2. 2. Nefi 28:20–22.
3. 2. Tim. 3:6.
4. Ks. Joos. 24:23.
5. OL 63:58.
6. OL 1:17.
7. OL 25:1.
8. 2. Nefi 9:51.
9. Ks. Tit. 2:4–5.
10. Ks. Matt. 6:4; 3. Nefi 13:4.

Silvia H. Allred

ensimmäinen neuvonantaja Apyhdistyksen
ylimmässä johtokunnassa

Luja ja järkkymätön

Jos olemme uskollisia ja kestämmme loppuun asti, saamme kaikki taivaallisen Isän siunaukset, vieläpä iankaikkisen elämän ja korotuksen.

Olen kiitollinen siitä, että saan olla mukana tässä eri puolilta maailmaa olevien uskollisten naisten kokouksessa. Olen tavannut tuhansia teistä eri maissa. Uskollisuutenne ja omistautumisenne ovat vahvistaneet minua. Esimerkkinne hyvydestä ja sitoutumisesta evankeliumiin ovat innoittaneet minua. Hiljaiset, epäitsekäät palvelun tekonne sekä todistuksen ja vakaumuksen sananne ovat tehneet minut nöyräksi.

Tänä iltana esitän jokaiselle teistä ne samat kysymykset, jotka olen esittänyt monille teistä keskusteluissamme.

1. Mikä auttaa sinua olemaan luja ja järkkymätön, kun kohtaat sellaisia haasteita, jotka koettelevat uskoasi?
2. Mikä kannattelee sinua koettelemusten ja vastoinkäymisten läpi?
3. Mikä auttaa sinua kestäämään ja tulemaan Kristuksen tosi opetuslapsiksi?

Seuraavassa on muutamia minulle antamianne vastauksia:

1. teidän tietonne siitä, että taivaallinen Isä rakastaa teitä ja pitää teistä huolen
2. teidän toivonne siitä, että Jeesuksen Kristuksen sovitusuhrien kautta

kaikki uskollisille luvatut siunaukset täyttyvät

3. teidän tietonne lunastussuunnitelmasta.

Sanomani tänään käsittelee syvämmmin näitä vakuutuksia, jotka ovat tulleet sydämestänne.

Kohdassa Room. 8:16 sanotaan: ”Henki itse todistaa yhdessä meidän henkemme kanssa, että olemme Jumalan lapsia.” Muistan, että ensimmäisen kerran tunsin täysin varmasti, että taivaallinen Isä tuntee minut, rakastaa minua ja pitää minusta huolta, kun 15-vuotiaana astuin kasteen vesiin. Ennen sitä tiesin, että Jumala on olemassa ja että Jeesus Kristus on maailman Vapahtaja. Uskoin Heihin ja rakastin Heitä, mutten ollut koskaan tuntenut Heidän rakkauttaan ja huolenpitoaan omakohtaisesti ennen kuin tuona päivänä riemuitessani mahdollisuudesta solmia kasteenliitot.

Käsitin, kuinka suuri ihme oli, että lähetyssaarnaajat olivat löytäneet minut ja opettaneet minua, erityisesti kun kahden miljoonan ihmisen keskuudessa oli vain kourallinen lähetyssaarnaajia! Tiesin silloin, että taivaallinen Isä tunsu minut ja rakasti minua niin erityisellä tavalla, että Hän johdatti lähetyssaarnaajat kotiini.

Tiedän nyt, että Jumala on rakkauden Jumala. Se on totta, sillä me olemme Hänen lapsiaan ja Hän haluaa, että meillä kaikilla on ilo ja iankaikkinen onni. Hänen työnsä ja kirkkautensa on se, että me saisimme kuolemattomuuden ja iankaikkisen elämän.¹ Sen vuoksi Hän antoi meille iankaikkisen onnensuunnitelman. Elämämme tarkoitus on, että saavutamme itse iankaikkisen elämän ja korotuksen sekä autamme muitakin saavuttamaan ne. Hän loi tämän maailman meitä varten, jotta saisimme fyysisen ruumiin ja jotta uskoamme koeteltaisiin. Hän antoi meille kallisarvoisen tahdonvapauden lahjan, jota käyttämällä voimme valita tien, joka johtaa ikuisen onneen. Taivaallisen Isän lunastussuunnitelma on teitä ja minua varten. Se on kaikkia Hänen lapsiaan varten.

”Ja Jumala loi ihmisen kuvakseen, Jumalan kuvaksi hän hänet loi, mieheksi ja naiseksi hän loi heidät.

Jumala siunasi heidät ja sanoi heille: ’Olkaa hedelmälliset, lisääntykää ja täyttäkää maa.’²

”Ja hän antoi heille käskyjä, että heidän oli palveltava Herraa, Jumalaansa – –. Ja Aadam oli kuuliainen Herran käskyille.”³

Aadam ja Eeva saivat lapsia, ja suunnitelman toteutuminen jatkui.

Tiedän, että meillä kullakin on Jumalan tyttärenä erittäin tärkeä ja keskeinen rooli. Hän on antanut tyttärilleen jumalallisia ominaisuuksia työnsä edistämiseksi. Jumala on uskonut naisille lasten synnyttämisen ja kasvattamisen pyhän työn. Mikään muu työ ei ole tärkeämpää. Se on pyhä kutsumus. Naisen jaloin tehtävä on iankaikkisen perheen rakentamisen pyhä työ, ihannetapauksessa yhdessä aviomiehensä kanssa.

Olen tietoinen siitä, että jotkut sisaristamme eivät ole vielä saaneet

avioliiton tai lasten siunauksia. Vakuutan teille, että aikanaan saatte kaikki uskollisille luvatut siunaukset. Teidän ”täytyy ponnistella eteenpäin lujina Kristuksessa, niin että teillä on täydellinen toivon kirkkaus”, ja kestää loppuun asti saadaksenne iankaikkisen elämän.⁴ Iankaikkisesta näkökulmasta katsoen siunausten puuttuminen kestää ”vain pienen hetken”⁵.

Eikä teidän sitä paitsi tarvitse olla naimisissa pitääksenne käskyt ja hoivataksenne perheitä, ystäviä ja muita lähimmäisiä. Teidän lahjojanne, kykyjänne, taitojanne ja hengellistä vahvuuttanne tarvitaan kipeästi valtakunnan rakentamisessa. Herra luottaa halukkuuteenne täyttää näitä välttämättömiä tehtäviä.

Herra sanoo:

”Minä en sinua unohda.

Käsieni ihoon minä olen sinut piirittänyt, ja niin sinun muurisi ovat aina silmiäni edessä.”⁶

Herra rakastaa teitä. Hän tuntee toiveenne ja pettymyksenne. Hän ei teitä unohda, koska teidän tuskanne ja kärsimyksenne ovat alituisesti Hänen silmiensä edessä.

Suurimpana osoituksena Jumalan rakkaudesta meitä kohtaan on ollut Hänen halukkuutensa lähettää rakas Poikansa Jeesus Kristus sovittamaan syntimme, olemaan Vapahtajamme ja Lunastajamme.

Kohdassa Joh. 3:16 sanotaan:

”Jumala on rakastanut maailmaa niin paljon, että antoi ainoan Poikansa, jottei yksikään, joka häneen uskoo, joutuisi kadotukseen, vaan saisi iankaikkisen elämän.”

Vapahtaja sanoo: ”Niin kuin Isä on rakastanut minua, niin olen minä rakastanut teitä.”⁷

Jeesuksen Kristuksen halukkuus olla uhrikaritsa osoitti Hänen rakkauttaan Isää kohtaan ja Hänen ääretöntä rakkauttaan meitä jokaista kohtaan.

Jesaja kuvailee Vapahtajan kärsimystä:

”Hän kantoi meidän kipumme, otti taaksekseen meidän sairautemme.

– – Meidän rikkomuksemme olivat hänet lävistäneet ja meidän pahat tekomme hänet ruhjoneet. – – Hänen haavojensa hinnalla me olemme parantuneet.”⁸

Herra itse julisti: ”Minä, Jumala, olen kärsinyt tämän kaikkien puolesta, jottei heidän tarvitse kärsiä, jos he tekevät parannuksen.”⁹

Hän katkaisi kuoleman siteet ja teki koko ihmiskunnalle mahdolliseksi ylösnousemuksen. Hän antoi meille kuolemattomuuden lahjan.

Jeesus Kristus otti kantaakseen meidän syntimme, kärsi ja kuoli tyydyttääkseen oikeudenmukaisuuden vaatimukset, jottei meidän tarvitse kärsiä, jos teemme parannuksen.

Osoitamme hyväksyvämmme Jeesuksen Kristuksen Vapahtajaksemme, kun uskomme Häneen, teemme parannuksen synneistämme ja otamme vastaan ne pelastavat toimitukset, jotka vaaditaan Jumalan luo pääsemiseen. Nämä pelastavat toimitukset ovat vertauskuvia niistä liitoista, jotka solmimme. Liitot elää kuuliaisina Jumalan laeille ja käskyille sitovat meidät Häneen ja vahvistavat uskoamme. Uskomme Kristukseen ja lujutemme Hänessä

antavat meille sen rohkeuden ja varmuuden, jota tarvitsemme kohdataksemme elämän haasteita, jotka ovat osa kuolevaisuuden kokemustamme.

Pian sen jälkeen kun aviomieheni vuonna 1992 oli kutsuttu johtamaan Asunciónin lähetyskenttää Paraguayssa, osallistuimme seurakuntakonferenssiin, joka pidettiin eräässä syrjäisessä kylässä Paraguayn Chacossa.¹⁰ Matkasimme neljä tuntia päällystettyä tietä ja sitten vielä seitsemän tuntia huonokuntoista tietä. Pitkän matkan vaarat ja vaivat unohtuivat pian, kun tervehdimme Mistolarin onnellisia ja ystävällisiä jäseniä.

Julio Yegros oli nuori seurakunnanjohtaja, ja hän ja hänen vaimonsa Margarita kuuluivat niihin harvoihin perheisiin, jotka oli sinetöity temppelissä. Pyysin heitä kertomaan kokemuksiaan temppelimatkasta.

Siihen aikaan lähin temppeli oli Buenos Airesin temppeli Argentiinassa. Matka Mistolarista temppeliin kesti yhteen suuntaan 27 tuntia, ja he olivat matkustaneet kahden pienen lapsensa kanssa. Se tapahtui keskellä hyvin kylmää talvea, mutta suurin uhrauksin he pääsivät temppeliin, ja heidät sinetöitiin yhteen iankaikkiseksi perheeksi. Kotimatalla molemmat pienokaiset sairastuivat vakavasti ja kuolivat. Vanhemmat hautasivat lapset

Aucklandissa Uudessa-Seelannissa

matkan varrelle ja palasivat kotiin tyhjin käsin. He olivat murheellisia ja yksinäisiä mutta tunsivat, hämmästyttävää kyllä, lohtua ja rauhaa. He sanoivat tuosta kokemuksesta: ”Lapsemme sinetöitiin meihin Herran huoneessa. Tiedämme, että saamme heidät takaisin luoksemme koko iankaikkisuudeksi. Tämä tieto on suonut meille rauhaa ja lohtua. Meidän täytyy pysyä kelvollisina ja uskollisina niille liitoille, jotka solmimme temppelissä, ja sitten saamme taas olla yhdessä heidän kanssaan.”

Kuinka me kasvatamme uskoamme ja toivoamme, jotta ne olisivat näiden uskollisten paraguaylaisten jäsenten uskon ja toivon kaltaisia?

Kuinka me vahvistamme uskoamme niihin vakuutuksiin, jotka olen kuullut yhä uudelleen hyvin monilta teistä, että te uskotte Jumalan rakkauteen teitä kohtaan, että te luotatte saavanne Hänen siunauksensa ja että te ymmärrätte Vapahtajan Jeesuksen Kristuksen merkityksen lunastussuunnitelmassa ja oman tärkeän osanne Hänen suunnitelmassaan?

Esitän neljää asiaa, jotka ovat auttaneet minua: rukous, pyhien kirjoitusten tutkiminen, kuuliaisuus ja palveleminen.

Rukous

Rukous on yhteydenpitoa taivaallisen Isän kanssa. Kun me rukoilemme,

me tunnustamme uskomme Häneen ja Hänen voimaansa siunata meitä.

Kohdassa Alma 37:37 sanotaan: ”Kysy Herralta neuvoa kaikissa tekemisissäsi, niin hän ohjaa sinua hyväksesi; niin, kun laskeudut levolle illalla, laskeudu levolle Herran huomaan, jotta hän valvoisi sinua sinun nukkuessasi; ja kun nouset aamulla, olkoon sydämesi täynnä kiitosta Jumalalle; ja jos teet tämän, sinut ylennetään viimeisenä päivänä.”

Pyhien kirjoitusten tutkiminen

Taivaallisen Isän suunnitelman tunteminen ja ymmärtäminen auttaa meitä tietämään, keitä me olemme ja mitä meistä pitäisi tulla.

Herra on antanut käskyn: ”Te tutkittte kirjoituksia, koska luulette niistä löytävänne ikuisen elämän – ja nehan juuri todistavat minusta.”¹¹

Jokaisen naisen on suuresti tarpeen tutkia pyhiä kirjoituksia. Kun perehdymme paremmin pyhien kirjoitusten totuuksiin, kykenemme soveltamaan niitä elämäämme ja saamme lisää voimaa toteuttaa Jumalan tarkoitukset. Päivittäinen henkilökohtainen rukous ja pyhien kirjoitusten tutkiminen kutsuvat myös Pyhän Hengen vaikutuksen ja voiman elämäämme.

Kuuliaisuus

Herra sanoo: ”Jos te rakastatte minua, te noudatatte minun käskyjäni.”¹² Uskollinen kuuliaisuutemme auttaa meitä kehittämään jumalallisia ominaisuuksia ja muuttamaan sydämemme.

Opissa ja liitoissa meitä neuvotaan: ”Pysy liitoissa, jotka olet tehnyt. – Pidä minun käskyäni alati, niin sinä saat vanhurskauden kruunun.”¹³

Sitoutumisemme elää evankeliumin mukaan ravitsee uskoamme ja toivoamme Jeesukseen Kristukseen.

Palveleminen

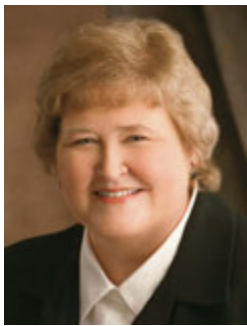
Meillä on monia tilaisuuksia palvella Häntä. Jokaista sisarta pyydetään etsimään ja auttamaan köyhiä ja apua tarvitsevia keskuudessamme ja ympärillämmme. ”Köyhiä ja tarvitsevia” ovat myös ne, joilla on hengellisiä ja emotionaalisia tarpeita. Jokaisen tehtäväksi on annettu myös kuollemme pelastaminen, joka voidaan toteuttaa tekemällä sukututkimus- tai temppelityötä. Meille on annettu käsky kertoa evankeliumista muille, ja on monia tapoja osallistua lähetystyöhön. Kaikki nämä ovat tapoja, joilla me voimme palvella Herraa. Meidän taivaallinen Isämme odottaa niiden, jotka ovat vahvoja, vahvistavan heikkoja, ja teidän oma uskonne vahvistuu, kun te vahvistatte Hänen lapsiaan ja pidätte heistä huolta.

Minä tiedän, että taivaallinen Isä rakastaa jokaista lastaan täydellisesti, yksilöllisesti ja herkeämättä. Tiedän, että meillä naisilla on keskeinen osa onnensuunnitelmassa. Hän pyytää meitä vain tekemään parhaamme, ja meitä jokaista tarvitaan valtakunnan rakentamisessa. Sovitus on todellinen. Jeesus Kristus on meidän Vapahtajamme ja Lunastajamme. Todistan siitä, että jos olemme uskollisia ja kestäimme loppuun asti, saamme kaikki taivaallisen Isän siunaukset, vieläpä iankaikkisen elämän ja korotuksen. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. Ks. Moos. 1:39.
2. 1. Moos. 1:27–28.
3. Moos. 5:5.
4. 2. Nefi 31:20.
5. OL 121:7.
6. Jes. 49:15–16.
7. Joh. 15:9.
8. Jes. 53:4–5.
9. OL 19:16.
10. Länsi-Paraguayan harvaan asutettu ruohosavannialue.
11. Joh. 5:39.
12. Joh. 14:15.
13. OL 25:13, 15.

Barbara Thompson

toinen neuvonantaja Apuyhdistyksen ylimmässä johtokunnassa

Osoittakaa toinen toisellenne hyvyyttä ja laupeutta

Kotikäyntiopetuksen ihanuus on siinä, että näkee, kuinka elämä muuttuu, kyöneleet pyyhitään pois, todistus kasvaa, ihmisiä rakastetaan, perheitä vahvistetaan.

Rakkaat sisareni, kuinka suuri siunaus onkaan olla teidän kanssanne, tuntee voimanne ja rakkautenne Herraa kohtaan. Kiitos siitä rakkaudesta ja laupeudesta, jota osoitate muille päivittäin.

Tiedämme, että Apuyhdistyksen alkuaikoina Nauvoossa sisaret kulkivat talosta taloon auttaen toinen toistaan, ottaen selvää tarpeista, vieden ruokaa, huolehtien sairaista ja osoittaen laupeutta kullekin naiselle ja hänen perheelleen.¹ Tämä muistuttaa Sakarjan kirjassa olevasta kohdasta: ”Osoittakaa toinen toisellenne hyvyyttä ja laupeutta.”² Kun mietiskelen tätä pyhien kirjoitusten kohtaa ja sen merkitystä, ajatukseni kääntyvät Vapahtajaan ja niihin moniin pyhien kirjoitusten kohtiin, jotka kertovat Kristuksen rakkaudesta ja laupeudesta, jota Hän osoitti jokaiselle.

Uudessa testamentissa kerrotaan usein, että Kristuksen tuli ihmisiä sääli³, kun Hän vastasi heidän tarpeisiinsa. Hän osoitti sääliä, kun Hän näki heidän olevan nälkäisiä ja Hän ruokki

heidät, tai kun he olivat sairaita ja Hän paransi heidät, tai kun he olivat hengellisen vahvistuksen tarpeessa ja Hän opetti heitä.

Sääli ja lapeus tarkoittavat sitä, että tuntee toista henkilöä kohtaan rakkautta ja armeliaisuutta. Ne tarkoittavat sitä, että tuntee myötätuntoa ja halua lievittää toisten kärsimystä. Ne tarkoittavat sitä, että osoittaa toiselle ystävällisyyttä ja hellyyttä.

Vapahtaja on pyytänyt meitä tekemään samaa mitä Hän teki⁴, kantamaan toistemme kuormia, lohduttamaan niitä, jotka ovat lohdutuksen tarpeessa, suremaan surevien kanssa⁵, ruokkimaan nälkäisiä, käymään sairaiden luona⁶, auttamaan heikkoja, nostamaan hervonneita käsiä⁷ sekä opettamaan toisillemme valtakunnan oppia⁸. Minulle nämä sanat ja teot kuvaavat kotikäyntiopettajia – niitä, jotka palvelevat muita.

Kotikäyntiopetus antaa naisille mahdollisuuden huolehtia toisistaan sekä vahvistaa ja opettaa toisiaan.

Paljolti samalla tavalla kuin opettajan tehtäväksi Aaronin pappeudessa on uskottu velvollisuus ”valvoa aina seurakuntaa ja olla sen kanssa ja vahvistaa sitä”⁹, kotikäyntiopettaja osoittaa rakkauttaan ajattelemalla rukoillen kutakin sisarta, jota hänet on kutsuttu palvelemaan.

Sisar Julie B. Beck on muistuttanut meitä: ”Koska me seuraamme Jeesuksen Kristuksen esimerkkiä ja opetuksia, me arvostamme tätä pyhää tehtävää rakastaa, tuntee, palvella, ymmärtää, opettaa ja auttaa Hänen puolestaan.”¹⁰

Tänään haluan puhua kahdesta asiasta:

- siunauksista, joita te annatte muille palvellessanne kotikäyntiopettajina
- ja siunauksista, joita te saatte palvellessanne muita.

Siunaukset, joita te annatte muille palvellessanne kotikäyntiopettajina

Vierailin hiljattain erään naisryhmän luona Anchorageassa Alaskassa Yhdysvalloissa. Koolla oli tusinan verran naisia, ja kuusi muuta liittyi seuraan kaiutinpuhelimen välityksellä eri puolilla Alaskaa olevissa kaupungeissa. Monet näistä naisista asuivat satojen kilometrien päässä kirkon rakennuksista. Nämä naiset opettivat minua kotikäyntityöstä.

Kaikkien sisarten luona käyminen henkilökohtaisesti vaatisi lentomatkaa, laivamatkaa tai hyvin pitkää automatkaa. Oli selvää, etteivät kotona tapahtuvat käynnit olleet mahdollisia ajan ja kustannusten vuoksi. Nämä sisaret tunsivat kuitenkin olevansa läheisessä yhteydessä toisiinsa, sillä he rukoilivat palavasti toistensa puolesta ja etsivät Pyhän Hengen opastusta tietääkseen, mitä heidän sisarensa tarvitsivat, vaikkeivät he päässeet henkilökohtaisesti paikalle kovin usein. He onnistuivat

pysymään kosketuksissa puhelimen, internetin ja postin välityksellä. He palvelivat rakkautta osoittaen, sillä he olivat solmineet liittoja Herran kanssa ja halusivat siunata ja vahvistaa sisariaan.

Eräs tehtävälleen omistautunut kotikäyntiopetuspari Kongon demokraattisessa tasavallassa käveli pitkiä matkoja käydäkseen erään naisen ja tämän pienen lapsen luona. Nämä sisaret valmistivat rukoillen sanoman ja halusivat tietää, millä tavoin heillä voisi olla ratkaiseva vaikutus sen rakkaan sisaren elämässä, jonka luona he kävivät. Nainen liikkui heidän käynnistään, sillä hänelle heidän käyntinsä oli taivaallinen sanoma, joka annettiin juuri häntä varten. Kun kotikäyntiopettajat olivat hänen vaatimattomassa kodissaan, kaikki – sisar, hänen perheensä ja kotikäyntiopettajat – ylentyivät ja tulivat siunatuiksi. Pitkä kävelymatka ei tuntunut uhrukselta. Nämä kotikäyntiopettajat osoittivat laupeutta hyvällä vaikutuksellaan sekä siunaamalla tämän naisen elämää.

Joillakin kirkon alueilla pitkät välimatkat, kustannukset ja turvallisuustekijät tekevät henkilökohtaiset, kuukausittaiset yhteydenotot mahdottomiksi, mutta henkilökohtaisen ilmoituksen voiman välityksellä sisaret, jotka todella pyrkivät rakastamaan ja vahvistamaan toisiaan ja huolehtimaan toisistaan, keksivät merkityksellisiä tapoja toteuttaa tämän Herran antaman kutsun.

Innoitettu Apuyhdistyksen johtaja neuvottelee piispansa kanssa ja valmistelee rukoillen kotikäyntiopetus-tehtävät auttaakseen piispaa huolehtimaan jokaisesta seurakuntaan kuuluvasta naisesta. Kun me ymmärrämme tämän neuvonpidon ja ilmoituksen menetelmän, ymmärrämme paremmin tärkeän tehtävämme palvella ja voimme luottavaisemmin turvata pyrkimyksissämme Hengen opastukseen.

Olen yksi niistä, joka on käynyt kuukausittain muutamien naisten luona ja sitten ylpeästi ilmoittanut helpotuksesta huokaisten, että kotikäyntiopetusni on hoidettu! Niin, se osa, josta annan raportin, saattaa olla hoidettu, mutta mikä vahinko onkaan, jos se on ainoa syy, miksi teen sitä.

Kotikäyntiopetuksen ihanuutta ei ole se, että näkee 100 prosenttia kuukausittaisessa raportissa; kotikäyntiopetuksen ihannuus on siinä, että näkee, kuinka elämä muuttuu, kyyneleet pyyhitään pois, todistus kasvaa, ihmisiä rakastetaan, perheitä vahvistetaan, ihmisiä ilahdutetaan, nälkäisiä ravitaan, sairaiden luona käydään ja surevia lohdutetaan. Itse asiassa kotikäyntiopetus ei ole koskaan *hoidettu*, sillä me pidämme huolta ja vahvistamme aina.

Toinen kotikäyntiopetuksen siunaus on kasvaminen ykseydessä ja rakkaudessa. Pyhät kirjoitukset neuvovat, kuinka se voi tapahtua: ”Hän antoi heille käskyn, – – että heidän tulee nähdä asiat samanlaisina, ja heillä tulee olla yksi usko ja yksi kaste, ja heidän sydäntensä tulee olla yhteen liittyneinä ykseydessä ja rakkaudessa toisiaan kohtaan.”¹¹

Monet naiset ovat kertoneet, että heistä tuli jälleen aktiivisia kirkossa uskollisen kotikäyntiopettajan ansiosta, joka saapui kuukausi toisensa jälkeen ja palveli heitä pelastaen heidät, rakastaen heitä ja siunaten heitä.

Joskus sanoma on tärkein asia, mitä annatte jollakin tietyllä käynnillä. Joillakuilla naisilla on vain hyvin vähän hengellistä ravintoa elämässään teidän tuomaanne sanomaa lukuun ottamatta. *Liahona*-lehdissä olevat kotikäyntiopetussanommat ovat evankeliumin sanomia, jotka auttavat kutakin naista saamaan suuremman uskon, vahvistamaan perhettään tai kiinnittämään erityistä huomiota rakkautta osoittavaan palvelemiseen.

Toisinaan käyntinne tärkein siunaus on se, että vain kuuntelette. Kuunteleminen tuo lohtua, ymmärtämystä ja parantumista. Jollakin toisella kertaa teidän on kuitenkin ehkä tarpeen kääriä hihanne ja ryhtyä työhön kodissa tai auttaa rauhoittamaan itkevä lapsi.

Siunaukset, joita saatte palvellessanne muita

Siunaukset, joita saatte palvellessanne muita, ovat runsaat. Olen silloin tällöin sanonut: ”Minun täytyy saada kotikäyntini hoidettua!” (Ne olivat niitä aikoja, jolloin unohdin, että vierailin naisten luona ja opetin heitä. Ne olivat niitä aikoja, jolloin pidin sitä taakkana pikemmin kuin siunauksena.) Voin rehellisesti sanoa, että kun menin kotikäyntiopetukselle, minusta tuntui aina paremmalta. Minua kohotettiin, rakastettiin ja siunattiin yleensä paljon enemmän kuin sitä sisarta, jonka luona kävin. Rakkauteni lisääntyi. Haluni palvella lisääntyi. Ja kykenin näkemään, kuinka ihanan tavan taivaallinen Isä on suunnitellut meille toisistamme huolehtimiseksi.

Muita kotikäyntiopettajana olemisen siunauksia on se, että tutustumme niihin, joita emme kenties ole muutoin tunteneet hyvin, ja ystävystymme heidän kanssaan. Toisinaan se suo meidän olla vastaus jonkun rukouksiin. Myös henkilökohtainen ilmoitus ja hengelliset

kokemukset ovat läheisessä yhteydessä kotikäyntiopetukseen.

Olen kokenut joitakin elämäni nöyräksi tekevimmistä, riemukkaimmista ja hengellisimmistä kokemuksista, kun olen ollut käymässä naisten kodeissa omassa seurakunnassani ja eri puolilla maailmaa. Olemme opettaneet toisillemme evankeliumia. Olemme itkeneet yhdessä, nauraneet yhdessä ja ratkaisseet ongelmia yhdessä, ja minua on kohotettu ja siunattu.

Eräänä iltana kuukauden loppupuolella valmistauduin lähtemään matkalle enkä ollut vielä käynyt erään sisareni luona. Oli jo myöhä. En ollut sopinut tapaamista. En ollut soittanut. Minulla ei ollut toveria. Päätin kuitenkin, että oli tärkeää käydä ystäväni Julien luona. Julien tyttärellä Ashleyllä oli synnynnäinen luustonhaurastusmissairaus. Vaikka Ashley oli lähes 6-vuotias, hän oli hyvin pienikokoinen eikä kyennyt tekemään juuri muuta kuin liikuttamaan käsivarsiaan ja puhumaan. Hän makasi koko päivän lampaantaljalla, joka päivä. Ashley oli iloinen, hyväntuulinen lapsi, ja olin mielelläni hänen lähellä.

Kun sinä nimenomaisena iltana menin heidän kotiinsa, Julie kutsui minut sisään ja Ashley huusi, että hän halusi näyttää minulle jotakin. Menin sisään ja polvistuin lattialle Ashleyyn toiselle puolelle, ja hänen äitinsä oli toisella puolella. Ashley sanoi: "Katso, mitä osaan tehdä!" Sitten Ashley hieman äitinsä auttamana kykeni kääntymään kyljelleen ja jälleen takaisin. Tämän hienon tavoitteen saavuttaminen oli vienyt häneltä lähes kuusi vuotta. Kun me tänä erityisenä hetkenä taputimme käsiämme, riemuitsimme, nauroimme ja itkimme yhdessä, kiitin taivaallista Isää siitä, että olin lähtenyt kotikäynnille enkä ollut jäänyt tätä suurenmoista tapahtumaa paitsi. Vaikka tuosta käynnistä on

vuosia ja suloinen Ashley on sittemmin nukkunut pois, olen ikuisesti kiitollinen, että sain tuon erityisen kokemuksen hänen kanssaan.

Oma rakas äitini oli monien vuosien ajan suurenmoinen ja omistautunut kotikäyntiopettaja. Hän mietti alituisesti tapoja, joilla voisi siunata perheitä, joiden luona hän kävi. Hän kiinnitti erityistä huomioita niiden naisten lapsiin, joiden luona hän kävi, toivoen vahvistavansa perheitä. Muistan, kun eräs 5-vuotias juoksi kirkossa äitini luo ja julisti: "Sinä olet minun kotikäyntiopettajani. Minä rakastan sinua!" Äidilleni oli siunaus olla osa suurenmoisten naisten ja heidän perheidensä elämää.

Kaikki kotikäynteihin liittyvät kokemukset eivät ole lämminhenkisiä ja ihania. Toisinaan se on vaikeaa, kuten käyminen kodissa, johon ei tosiasiasa ole tervetullut, tai kun on hankalaa tavata sisar, jolla on hyvin kiireinen aikataulu. Joidenkuiden sisarten kanssa hyvän suhteen luominen saattaa kestää kauemmin. Mutta kun vilpittömästi pyrimme rakastamaan sisarta, huolehtimaan hänestä ja rukoilemaan hänen puolestaan, Pyhä Henki auttaa meitä löytämään keinon huolehtia hänestä ja vahvistaa häntä.

Presidentti Thomas S. Monson on mestari palvelemisessa Vapahtajan tavoin. Hänet tapaa alituisen käymästä muiden luona ja auttamasta muita. Hän on sanonut: "Ympäri-lämme on ihmisiä, jotka tarvitsevat huomiotamme, rohkaisuamme,

tukeamme, lohdutustamme ja ystävällisyyttämme – –. Me olemme Herran kädet täällä maan päällä, ja tehtävämme on palvella ja kohottaa Hänen lapsiaan. Hän on riippuvainen meistä jokaisesta."¹²

"Eikä kukaan voi auttaa tässä työssä, ellei hän ole nöyrä ja täynnä rakkautta, ellei hänellä ole uskoa, toivoa ja rakkautta, ellei hän ole itsensä hillitsevä kaikessa, mitä hänen huostaansa uskotaan."¹³

Sisaret, joiden luona käymme kotikäyntiopetuksella, on uskottu huostaamme. Olkoon meillä rakkautta ja laupeutta ja siten hyvää aikaansaava vaikutus niihin, jotka on uskottu huostaamme.

Sisaret, minä rakastan teitä. Rukoilen, että tuntisitte taivaallisen Isämme ja Vapahtajamme Jeesuksen Kristuksen rakkauden. Todistan teille, että Vapahtaja elää. Jeesuksen Kristuksen nimessä. ■

VIITTEET

1. Ks. Jill Mulvay Derr, Janath Russell Cannon ja Maureen Ursenbach Beecher, *Women of Covenant: The Story of Relief Society*, 1992, s. 32–33.
2. Sak. 7:9.
3. Ks. Matt. 9:36; 14:14.
4. Ks. Joh. 13:15.
5. Ks. Moosia 18:8–9.
6. Ks. Moosia 4:26.
7. Ks. OL 81:5.
8. Ks. OL 88:77.
9. OL 20:53.
10. "Apuyhdistys – pyhää työtä", *Liahona*, marraskuu 2009, s. 113.
11. Moosia 18:21.
12. "Mitä minä olen tehnyt jonkun hyväksi tänään?", *Liahona*, marraskuu 2009, s. 86.
13. OL 12:8.

Presidentti Thomas S. Monson

Rakkaus ei koskaan katoa

Sen sijaan että olisimme tuomitsevia ja arvostelevia toisiamme kohtaan, olkoon meillä Kristuksen puhdasta rakkautta kanssakulkijoitamme kohtaan tällä matkalla elämän halki.

Tänä iltana sielumme on riemuinut ja kurkottanut kohti taivasta. Meitä on siunattu kauniilla musiikilla ja innoitetuilla sanomilla. Täällä on Herran Henki. Rukoilen, että Hänen innoituksensa on kanssani nyt kun jaan kanssanne joitakin ajatuksiani ja tunteitani.

Aloitin lyhyellä tarinalla, joka havainnollistaa sitä, minkä haluaisin tehdä selväksi.

Nuoripari Lisa ja John muuttivat uudelle asuinalueelle. Eräänä aamuna heidän ollessaan aamiaisella Lisa katsoi ulos ikkunasta ja näki naapurinsa ripustavan pyykkiään ulos kuivumaan.

"Tuo pyykki ei ole puhdasta!" Lisa huudahti. "Naapurimme ei osaa pestä vaatteita puhtaaksi!"

John katseli sivusta mutta oli vaiti.

Joka kerta kun naapuri ripusti pyykkiään kuivumaan, Lisa huomautti samasta asiasta.

Joitakin viikkoja myöhemmin Lisa yllättyi, kun hän ikkunasta vilkaistessaan näki putipuhdasta pyykkiä kuivumassa naapurinsa pihalla. Hän sanoi miehelleen: "Katso, John – hän on viimeinkin oppinut pesemään kunnolla! Kuinkahan hän sen teki?"

John vastasi: "Kulta, minulla on sinulle vastaus. Sinua kiinnostanee tietää, että nousin tänä aamuna varhain ja pesin meidän ikkunat!"

Haluaisin tänä iltana kertoa teille joitakin ajatuksia siitä, kuinka me suhtaudumme toisiimme. Katselemmeko me ikkunasta, joka kaipaa pesua? Tuomitsemmeko, vaikka emme tunne kaikkia tosiasioita? Mitä me näemme, kun katsomme muita? Mitä arvioita me teemme heistä?

Vapahtaja sanoi: "Älkää tuomitko."¹ Hän jatkoi: "Kuinka näet roskan veljesi silmässä, mutta et huomaa, että omassa silmäsi on hirsi?"² Tai toisin sanoen miksi näet likaisen pyykin naapurisi talossa, mutta et huomaa, että omassa talossasi on likainen ikkuna?

Kukaan meistä ei ole täydellinen. En tunne ketään, joka väittäisi olevansa sellainen. Ja silti jostakin syystä ja omista epätäydellisyyksistämme huolimatta meillä on taipumus osoitella niitä toisissa. Me arvostelemme heidän tekojaan tai tekemättä jättämisiiään.

Emme voi mitenkään tuntea sellaisen ihmisen sydäntä, aikeita tai olosuhteita, joka kenties sanoo tai tekee jotakin, mistä löydämme arvostelun

aihetta. Siksi käsky: "Älkää tuomitko."

Tällaisessa yleiskonferenssissa 47 vuotta sitten minut kutsuttiin kahden toista apostolin koorumiin. Palvelin siihen aikaan yhdessä kirkon yleisistä pappeuskomiteoista, ja siksi istuin – ennen kuin nimeni esitettiin hyväksyttäväksi – tuon pappeuskomitean muiden jäsenten kanssa, kuten minulta odotettiin. Vaimollani ei kuitenkaan ollut aavistustakaan siitä, minne mennä, eikä ketään, jonka kanssa hän voisi istua, eikä hän itse asiassa löytänyt tabernaakkelista istumapaikkaa. Eräs rakas ystävämme, joka kuului yhden apujärjestön pääneuvottelukuntaan ja joka istui neuvottelukunnan jäsenille varatulla alueella, pyysi sisar Monsonia istumaan viereensä. Tämä nainen ei tiennyt mitään kutsumisestani – mistä ilmoitettaisiin pian – mutta hän näki sisar Monsonin, huomasi tämän hämmennyksen ja tarjosi tälle kohteliaasti istumapaikkaa. Rakas vaimoni oli helpottunut ja kiitollinen tästä ystävällisestä eleestä. Istuutuessaan hän kuitenkin kuuli selkensä takaa äänekkään kuiskauksen, kun yksi tämän neuvottelukunnan jäsenistä ilmaisi ympärillään oleville ärtymyksensä siitä, että toinen hänen neuvottelukuntansa jäsen uskalsi kutsua "ulkopuolisen" istumaan tälle vain heille varatulle alueelle. Hänen epäyhtävällistä käytöstään ei voinut puolustella mitenkään, olisipa sinne kutsuttu *kuka hyvänsä*. Mutta voin vain kuvitella, miltä tuosta naisesta tuntui, kun hänelle selvisi, että "tunkeilija" oli uusimman apostolin vaimo.

Emme ole taipuvaisia tuomitsemaan vain muiden tekoja ja sanoja, vaan monet meistä arvostelevat ulkoista olemusta: vaatetusta, hiustyyliä, kokoa. Lista jatkuu aina vain.

Monta vuotta sitten eräässä valtakunnallisessa lehdessä julkaistiin klassinen kertomus tuomitsemisesta ulkoisen

olemuksen perusteella. Se on tosiker-
tomus – sellainen, jonka olette kenties
kuulleet, mutta joka kannattaa toistaa.

Mary Bartels -niminen nainen asui
aivan vastapäätä sairaalan sisäänkäyn-
tiä kadun toisella puolella. Hänen
perheensä asui ensimmäisessä kerrok-
sessa ja vuokrasi yläkerrosten huo-
neita sairaalan avohoitopotilaille.

Eräänä iltana todella kauhean
näköinen vanha mies tuli ovelle kysy-
mään, olisiko hänelle paikkaa, missä
voisi viettää yön. Hän oli kumarainen
ja kuihtunut ja hänen kasvonsa olivat
turvotuksesta vinot – punaiset ja veres-
tävät. Hän sanoi etsineensä yösjaa
puolestapäivästä asti siinä onnistu-
matta. ”Johtuu varmaan kasvoistani”,
hän sanoi. ”Tiedän, että ne näyttävät
kauheilta, mutta lääkäriini sanoo, että
ne voivat kenties parantua muutaman
lisähoitokerran jälkeen.” Hän antoi
ymmärtää, että nukkuisi mielellään
vaikka keinutuolissa kuistilla. Jutelles-
saan miehen kanssa Mary oivalsi, että
tällä pienellä vanhalla miehellä oli pik-
kuruksessa kehossaan valtava sydän.
Vaikka huoneet olivat täynnä, Mary
kehotti miestä odottamaan tuolissa,
niin hän etsisi tälle nukkumapaikan.

Nukkumaanmenon aikaan Maryn
aviomies petasi miehelle pukkisängyn.
Maryn käydessä aamulla huoneessa

vuodevaatteet oli taiteltu siististi ja
mies oli ulkona kuistilla. Mies kiel-
täytyi aamiaisesta, mutta juuri ennen
linja-autolle lähtöään mies kysyi,
voisiko hän palata seuraavan kerran,
kun hän tulisi hoitoon. ”En ole teille
yhtään vaivaksi”, hän lupasi. ”Voin
nukkua oikein mainiosti tuolissa.”
Mary vakuutti hänelle, että hän oli
tervetullut uudestaan.

Usean vuoden ajan vanha mies,
joka oli ammatiltaan kalastaja, kävi
hoidoissa ja yöpyi Maryn kotona. Hän
toi aina lahjaksi meren antimia tai
vihanneksia puutarhastaan. Muulloin
hän lähetti postissa paketteja.

Saadessaan näitä huomaavaisia lah-
joja Mary ajatteli usein, mitä hänen naa-
purinsa oli sanonut, kun ruma, kuma-
rainen vanha mies oli sinä ensimmäi-
senä aamuna lähtenyt hänen luotaan.
”Otitko sinä sen kamalan näköisen
miehen teille eilen illalla? Minä käännyn-
tin hänet pois. Voit menettää asiakkaita
majoittamalla sellaisia ihmisiä.”

Mary tiesi, että he *olivat* kenties
menettäneet asiakkaita muutaman
kerran, mutta hän ajatteli: ”Jos he vain
olisivat tunteneet hänet, niin ehkä hei-
dän olisi ollut helpompaa kestää omat
sairautensa.”

Miehen kuoltua Mary oli käy-
mässä erään ystävän luona, jolla oli

kasvihuone. Katsellessaan ystävänsä
kukkia hän pani merkille kauniin kul-
lanvärisen krysanteemin, mutta ihmet-
teli sitä, että se kasvoi kolhiintuneessa,
vanhassa, ruosteisessa ämpärissä.
Hänen ystävänsä selitti: ”Minulta lop-
puivat ruukut, ja koska tiesin, kuinka
kaunis tästä tulisi, ajattelin, ettei sitä
haittaisi, vaikka se alkaisi kasvaa tässä
vanhassa sangossa. Se on siinä vain
vähän aikaa, kunnes voin istuttaa sen
ulos puutarhaan.”

Mary hymyili kuvitellessaan aivan
samanlaista tilannetta taivaassa. ”Tässä
on erityisen kaunis yksilö”, Jumala on
saattanut sanoa tullessaan pienen van-
han miehen sielun luo. ”Hän ei pane
pahakseen, että joutuu aloittamaan
siinä pienessä, epämuodostuneessa
kehossa.” Mutta se oli kauan sitten,
ja kuinka kookkaana tuo ihastuttava
sielu varmasti seisookaan Jumalan
puutarhassa!³

Ulkoinen olemus voi olla hyvin pet-
tävä, niin keho tapa mitata ihmistä.
Vapahtaja varoitti: ”Älkää tuomitko
sen mukaan, miltä asia päältä katsoen
näyttää.”⁴

Erään naisjärjestön jäsen valitti
kerran siitä, kun eräs tietty nainen
oli valittu edustamaan järjestöä.
Hän ei ollut koskaan tavannut tätä
naista, mutta hän oli nähnyt naisesta

valokuvan eikä pitänyt näkemästään, koska arveli naisen olevan ylipainoinen. Hän huomautti: ”Niiden tuhansien naisten joukosta, joita tässä järjestössä on, olisi varmasti voitu valita parempi edustaja.”

Oli totta, ettei valittu nainen ollut ”mallinmitoissa”. Mutta ne, jotka tunsivat hänet ja tunsivat hänen ominaisuutensa, näkivät hänessä paljon enemmän kuin mitä valokuvasta näkyi. Valokuvasta *kyllä* näkyi, että hänellä oli ystävällinen hymy ja hän näytti luottavan itseensä. Mutta valokuvasta *ei* näkynyt, että hän oli uskollinen ja myötätuntoinen ystävä, älykäs nainen, joka rakasti Herraa ja joka rakasti ja palveli Hänen lapsiaan. Siitä ei näkynyt, että hän teki vapaaehtoistyötä yhteisössä ja oli huomaavainen ja huolehtivainen naapuri. Lyhyesti sanottuna valokuva ei kertonut, kuka hän todella oli.

Kysyn: jos asenteet, teot ja hengelliset taipumukset näkyisivät *fyysisissä piirteissä*, olisiko se valituksen esittänyt nainen ulkonäöltään yhtä ihastuttava kuin nainen, jota hän arvosteli?

Rakkaat sisareni, jokainen teistä on ainutlaatuinen. Te eroatte toisistanne monin tavoin. Jotkut joukostanne ovat naimisissa. Jotkut teistä ovat kotona lastenne kanssa, kun taas toiset ovat työssä kodin ulkopuolella. Osalla teistä ei ole enää lapsia kotona. Jotkut teistä ovat naimisissa, mutta teillä ei ole lapsia. On eronneita ja on leskiä. Monet teistä ovat naimattomia. Joillakuilla teistä on korkeakoulututkinto, joillakuilla ei ole. On niitä, joilla on varaa viimeisimpiin muotiluomuksiin, ja niitä, jotka ovat onnekkaita, jos heillä on yksi sopiva sunnuntaiasu. Sellaiset erot ovat miltei loputtomia. Houkuttelevatko nämä erot meitä tuomitsemaan toisiamme?

Äiti Teresa, katolinen nunna, joka teki työtä köyhien parissa Intiassa

suurimman osan elämästään, esitti tämän syvällisen totuuden: ”Jos tuomitsette ihmisiä, teillä ei ole aikaa rakastaa heitä.”⁵ Vapahtaja on kehottanut: ”Minun käskyini on tämä: rakastakaa toisianne, niin kuin minä olen rakastanut teitä.”⁶ Kysyn: *voimmeko me rakastaa toisiamme, kuten Vapahtaja on käskennyt, jos me tuomitsemme toisiamme?* Ja vastaan – äiti Teresan tavoin: ei, emme voi.

Apostoli Jaakob opetti: ”Jos joku luulee olevansa Jumalan palvelija mutta ei pysty hillitsemään kieltään, hän pettää itsensä ja hänen jumalanpalveluksensa on turha.”⁷

Olen aina rakastanut Apuyhdistyksenne tunnuslausetta ”Rakkaus ei koskaan katoa”.⁸ Mitä *on* rakkaus? Profeetta Mormon opettaa meille, että ”aito rakkaus on Kristuksen puhdasta rakkautta”.⁹ Jäähyväissanomassaan lamanilaisille Moroni julisti: ”Ellei teillä ole rakkautta, te ette mitenkään voi pelastua Jumalan valtakuntaan.”¹⁰

Minä pidän rakkautta – eli ”Kristuksen puhdasta rakkautta” – arvostelun ja tuomitsemisen vastakohtana. Puhuessani rakkaudesta en ajattele tällä hetkellä kärsimyksen lievittämistä antamalla jotakin aineellista. Se on tietenkin välttämätöntä ja oikein. Tänä iltana ajattelen sen sijaan rakkautta, joka ilmenee siinä, että olemme suvaitsevaisia muita kohtaan ja armollisia heidän tekojaan kohtaan, sellaista rakkautta, joka antaa anteeksi, sellaista rakkautta, joka on kärsivällinen.

Ajattelen rakkautta, joka saa meidät olemaan osaaottavia, myötätuntoisia

ja armeliaita, ei vain sairauden ja kärsimyksen ja ahdistuksen hetkinä vaan myös muiden ihmisten heikkouksien ja virheiden hetkinä.

Tarvitaan kipeästi sellaista rakkautta, joka osoittaa kiinnostusta niitä kohtaan, joita ei huomata, antaa toivoa niille, jotka ovat masentuneita, auttaa niitä, jotka ovat ahdistettuja. Todellinen rakkaus on toimivaa rakkautta. Rakkautta tarvitaan kaikkialla.

Tarvitaan sellaista rakkautta, joka kieltäytyy hakemasta tyytyväisyyttä muille sattuneen epäonnen kuulemisesta tai toistamisesta, ellei siitä ole kenties apua epäonnen kohdaneelle. Amerikkalainen pedagogi ja poliitikko Horace Mann sanoi kerran: ”Ahdingossa olevan sääliminen on inhimillistä, hänen auttamisensa on jumalallista.”¹¹

Rakkaus on sitä, että on kärsivällinen sitä kohtaan, joka on pettänyt meidät. Se on sitä, että vastustaa kiusausta loukkaantua helposti. Se on heikkouksien ja puutteiden hyväksymistä. Se on ihmisten hyväksymistä sellaisina kuin he todella ovat. Se on katsomista fyysisen ulkomuodon sijaan ominaisuuksiin, joita aika ei himmennä. Se on sitä, että vastustaa halua luokitella muita.

Rakkaus, tuo Kristuksen puhdas rakkaus, ilmenee siinä, kun ryhmä nuoria naisia naimattomien seurakunnasta matkustaa satoja kilometrejä osallistuakseen yhden heidän Apuyhdistyksensä sisaren äidin hautajaisiin. Rakkaus ilmenee siinä, kun tehtävälleen omistautuneet kotikäyntiopettajat palaavat kuukausi toisensa jälkeen, vuosi toisensa jälkeen saman välipitämättömän, hieman arvostelevan sisaren luo. Se näkyy selkeästi, kun iäkästä leskirouvaa muistetaan ja hänet tuodaan seurakunnan tapahtumiin ja Apuyhdistyksen toimintoihin. Sen tuntee, kun Apuyhdistyksessä yksin

istuva sisar saa kutsun: ”Tule istumaan meidän kanssamme.”

Te kaikki kannatte rakkauden viittaa sadoilla pienillä tavoilla. Elämä ei ole täydellistä kenellekään meistä. Sen sijaan että olisimme tuomitsevia ja arvostelevia toisiamme kohtaan, olkoon meillä Kristuksen puhdasta rakkautta kanssakulkijoitamme kohtaan tällä matkalla elämän halki. Huomatkaamme, että jokainen tekee parhaansa selviytyäkseen eteensä tulevista haasteista, ja pyrkikäämme tekemään *meidän* parhaamme auttaaksemme.

Kristuksen rakkauden on määritelty olevan ”korkeinta, jalointa ja vahvinta rakkautta”¹², Kristuksen puhdasta rakkautta, ”ja kenellä sitä havaitaan olevan viimeisenä päivänä, hänen käy hyvin”¹³.

”Rakkaus ei koskaan katoa.”

Olkoon tämä pitkäkestoinen Apuyhdistyksen tunnuslause, tämä ajaton totuus oppaanne kaikessa, mitä teette. Tunkeutukoon se sielunne syvyysiin ja näykyköön kaikissa ajatuksissanne ja teoissanne.

Rakastan teitä, sisareni, ja rukoilen, että taivaan siunaukset olisivat aina teidän. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. Matt. 7:1.
2. Matt. 7:3.
3. Mukailtu julkaisusta Mary Bartels, ”The Old Fisherman”, *Guideposts*, kesäkuu 1965, s. 24–25.
4. Joh. 7:24.
5. Äiti Teresa, julkaisussa R. M. Lala, *A Touch of Greatness: Encounters with the Eminent*, 2001, s. x.
6. Joh. 15:12.
7. Jaak. 1:26.
8. 1. Kor. 13:8.
9. Moroni 7:47.
10. Moroni 10:21.
11. Horace Mann, *Lectures on Education*, 1845, s. 297.
12. Bible Dictionary, hakusana ”Charity”, s. 632.
13. Moroni 7:47.

Konferenssikertomusten hakemisto

Seuraavassa on luettelo eräistä konferenssi-puheissa olevista kertomuksista, joita voit käyttää henkilökohtaisessa tutkimisessa, perheilloissa ja muussa opetuksessa. Numero viittaa puheen ensimmäiseen sivuun.

Puhuja	Kertomus
Vanhin Jeffrey R. Holland	Jeffrey R. Hollandin lähetystyön maksavat hänen vanhempansa (6).
Rosemary M. Wixom	Lapset rukoilevat, kun heidän äitinsä ajaa lumimyräkässä (9).
Vanhin D. Todd Christofferson	D. Todd Christoffersonin isoisä keritsee lampaista ja rahoittaa lähetystyön (16). Liikekumppani jakaa omaisuuden epätasaisesti (16).
Vanhin Robert D. Hales	Robert D. Hales lakkoo lattiaa, kunnes ajaa itsensä jumiin nurkkaan (24).
Vanhin Quentin L. Cook	Piispa auttaa miestä tekemään parannuksen epärehellisyydestä (27).
Vanhin Russell M. Nelson	Russell M. Nelson antaa Mormonin kirjan ystäville (47). Nuori mies liittyy kirkkoon tutkittuaan sivustoa mormon.org (47).
Vanhin Patrick Kearon	Patrick Kearonia pistää skorpionin (50).
Vanhin Juan A. Uceda	Isä suuttuu tyttärelleen perheen tutkiessa pyhiä kirjoituksia (53).
Presidentti Henry B. Eyring	Spencer W. Kimball käy Henry B. Eyringin isän luona sairaalassa (59).
Presidentti Thomas S. Monson	Clayton M. Christensen kieltäytyy pelaamasta koripalloa sunnuntaina (67).
Presidentti Henry B. Eyring	Apuyhdistyksen johtaja kokoaa vaatteita annettavaksi köyhille (70).
Presidentti Boyd K. Packer	Katuvaa naista kehoitetaan olemaan katsomatta taakseen (74).
Vanhin Jay E. Jensen	Jay E. Jensen rukoilee ja saa todistuksen Pyhän Hengen välityksellä (77).
Presidentti Thomas S. Monson	Perhe oppii kiittämään jopa vaikeina aikoina (87).
Vanhin L. Tom Perry	Nuori pappi auttaa vammaista miestä nauttimaan sakramentin (91).
Vanhin Larry R. Lawrence	Vanhemmat pyytävät poikaa jäämään kotiin, koska heillä on huono tunne erästä toiminnasta (98).
Vanhin Mervyn B. Arnold	Lehmä kuolee syötyään liikaa vehnää (105).
Vanhin M. Russell Ballard	Naisen ajautuminen riippuvuuteen alkaa reseptilääkkeiden käytöstä (108).
Silvia H. Allred	Murhenäytelmä kohtaa perhettä, kun sen jäsenet palavat temppeleistä, jossa heidät sinetöitiin yhteen (116).
Barbara Thompson	Barbara Thompsonia siunataan, kun hän käy kotikäynnillä Ashleyä äidin luona (119).
Presidentti Thomas S. Monson	Täysihoitolaan pitävä aviopari antaa muotopuolen miehen yöpyä kodissaan (122).

Apujärjestöjen ylimmät johtokunnat

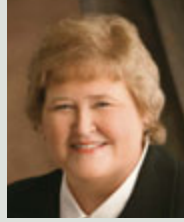
APUYHDISTYS

Silvia H. Allred
ensimmäinen neuvonantaja

Julie B. Beck
johtaja

Barbara Thompson
toinen neuvonantaja

NUORET NAISET

Mary N. Cook
ensimmäinen neuvonantaja

Elaine S. Dalton
johtaja

Ann M. Dibb
toinen neuvonantaja

ALKEISYHDISTYS

Jean A. Stevens
ensimmäinen neuvonantaja

Rosemary M. Wixom
johtaja

Cheryl A. Esplin
toinen neuvonantaja

NUORET MIEHET

Larry M. Gibson
ensimmäinen neuvonantaja

David L. Beck
johtaja

Adrián Ochoa
toinen neuvonantaja

PYHÄKOULU

David M. McConkie
ensimmäinen neuvonantaja

Russell T. Osguthorpe
johtaja

Matthew O. Richardson
toinen neuvonantaja

Opetuksia aikaamme varten

Neljänsien sunnuntain Melkisedekin pappeuden ja Apuyhdistyksen oppiaineena käytetään ”Opetuksia aikaamme varten”. Kukin oppiaine voidaan valmistaa yhdestä tai useammasta viimeisimmän yleiskonferenssin puheesta. Vaaran- ja piirinjohtajat voivat valita, mitä puheita tulee käyttää, tai he voivat antaa tämän tehtävän piispoille ja seurakunnanjohtajille. Johtajien tulee tähdentää sitä, miten arvokasta on, että Melkisedekin pappeuden veljet ja Apuyhdistyksen sisaret tutkivat samoja puheita samoina sunnuntaina.

Neljänsien sunnuntain oppitunneille osallistuvia kehoitetaan tutki-
maan lehden viimeisintä yleiskonferenssinumeroa ja tuomaan se mukanaan luokkaan.

Ehdotuksia oppiaineen valmistamiseksi puheista

Rukoile, että Pyhä Henki on kanssasi, kun tutkit ja opetat puhetta (puheita). Sinulle saattaa tulla houkutus valmistaa oppiaine

käyttämällä muuta aineistoa, mutta hyväksyttynä oppiaineistona ovat konferenssi-puheet. Tehtäväsi on auttaa muita oppimaan evankeliumia ja elämään sen mukaan siten kuin kirkon viimeisimmässä yleiskonferenssissä on opetettu.

Käy puhe (puheet) läpi etsien periaatteita ja oppeja, jotka vastaavat luokan jäsenten tarpeita. Etsi puheesta (puheista) myös kertomuksia, pyhien kirjoitusten viitteitä ja lausuntoja, jotka auttavat sinua opettamaan näitä totuuksia.

Tee jäsentely siitä, kuinka opetat periaatteet ja opit. Jäsentelyysi tulisi sisältää kysymyksiä, jotka auttavat luokan jäseniä

- etsimään puheesta (puheista) periaatteita ja oppeja
- ajattelemaan niiden merkitystä
- kertomaan toisilleen käsityksiään, ideoitaan, kokemuksiaan ja lausumaan todistuksensa
- soveltamaan näitä periaatteita ja oppeja elämäänsä. ■

KUUKAUDET	NELJÄNNEKSEN SUNNUNTAIN OPPIAINEIDEN AINEISTO
Marraskuu 2010 – huhtikuu 2011	Marraskuun 2010 <i>Liahonassa</i> julkaistut puheet*
Toukokuu 2011 – lokakuu 2011	Toukokuun 2011 <i>Liahonassa</i> julkaistut puheet*

* Puheet ovat saatavissa (monilla kielillä) osoitteessa conference.lds.org.

Presidentti Monson pyysi lähetyssaarnaajia ja ilmoitti viidestä uudesta temppelistä

Presidentti Thomas S. Monson avasi kirkon 180. puolivuotiskonferenssin, joka pidettiin lauantaina ja sunnuntaina 2.–3. lokakuuta 2010, pyytämällä useampia jäseniä palvelemaan lähetystyössä ja ilmoittamalla viidestä uudesta temppelistä.

Presidentti Monson toisti jokaiselle kelvolliselle, kykenevälle nuorelle miehelle esitetyn kutsun valmistautua palvelemaan, toivotti tervetulleiksi nuoret naiset, jotka haluavat palvella, ja ilmaisi kirkon tarvitsevan monia, monia vanhempia lähetyssaarnaaja-aviopareja lisää palvelemaan.

”Palveleminen lähetystyössä on pappeusvelvollisuus”, hän sanoi, ”velvoite, jota Herra odottaa meiltä, jotka olemme saaneet niin paljon.”

Presidentti Monson ilmoitti viidestä uudesta temppelistä, jotka suunnitellaan rakennettaviksi Connecticutin Hartfordiin Yhdysvalloissa, Indianan Indianapolisiin Yhdysvalloissa, Portugalin Lissaboniin, Meksikon Tijuanaan ja Filippiinien Urdanetaan.

Uudet temppelit mukaan lukien on ilmoitettuja tai rakenteilla olevia

temppeleitä nyt 23. Näiden 23 temppelin valmistuttua kirkossa on eri puolilla maailmaa yhteensä 157 temppeliä.

”Me jatkamme temppeleiden rakentamista”, presidentti Monson sanoi. ”Käykäämme edelleenkin uskollisesti temppeleissä, joita rakennetaan yhä lähemmäksi kirkkomme jäseniä.” (”Tavatessamme jälleen”, *Liahona*, marraskuu 2010, s. 4.)

Uudet temppelit tulevat olemaan kirkon ensimmäiset Portugalissa sekä Indianan ja Connecticutin osavaltioissa. Urdanetan temppelistä tulee kirkon kolmas temppeli Filippiineillä ja Tijuanan temppelistä 13. Meksikossa.

Sen puolen vuoden aikana, joka ehti kulua huhtikuun yleiskonferenssista lokakuun puolivuotiskonferenssiin, kirkko vihki käyttöön neljä uutta temppeliä: Gila Valleyn temppelin Arizonassa Yhdysvalloissa, Vancouverin temppelin Kanadassa, Cebun temppelin Filippiineillä ja Kiovan temppelin Ukrainassa. Laien temppeli Havaijissa tullaan vihkimään uudelleen käyttöön laajojen kunnostustöiden jälkeen 21. marraskuuta 2010. ■

Maailmanlaajuinen johtajien koulutuskokous

Maailmanlaajuinen johtajien koulutuskokous pidetään 13. marraskuuta 2010. Tässä lähetyksessä annetaan ohjeita uusista kirkkokäsikirjoista (*Käsikirja 1: Vaaranjohtajille ja piispoille* sekä *Käsikirja 2: Johtaminen ja palveleminen kirkossa*).

Lähetykseen kutsutaan seuraavat jäsenet: johtavat auktoriteetit, vyöhykeseitsenkymmenet, vaarojen, temppelien ja piirien johtokunnat sekä lähetyshallitukset, vaarojen ja piirien kirjurit, vaarojen ja piirien toimitusjohtajat, korkean neuvoston jäsenet, vaarojen ja piirien Apuyhdistyksen, Nuorten Miesten, Nuorten Naisten, Alkeisyhdistyksen ja pyhäkoulun johtokunnat, piispakunnat, seurakuntien johtokunnat, seurakuntien kirjurit, seurakuntien toimitusjohtajat, ylipappien ryhmien johtajat ja apulaiset, vanhinten koorumien johtokunnat, seurakuntien Apuyhdistyksen, Nuorten Miesten, Nuorten Naisten, Alkeisyhdistyksen ja pyhäkoulun johtokunnat sekä seurakuntien lähetystyönjohtajat.

Koulutuskokous lähetetään yli 30 kielellä. Pyydä paikallisilta pappeusjohtajilta lisää tietoa lähetyksen seuraamismahdollisuuksista. ■

Pitäkää konferenssi elävänä jokapäiväisessä elämässä

Olette kuulleet sanomat, olette tunteneet Hengen, olette sitoutuneet noudattamaan neuvoja. Mutta kun yleiskonferenssi on nyt ohi, kuinka teette siitä osan

elämäänne seuraavan puolen vuoden ajaksi?

Kirkon jäsenet eri puolilta maailmaa kertoivat, mikä auttaa heitä muistamaan yleiskonferenssin sanomat ja toteuttamaan niitä.

Sisällyttä yleiskonferenssi jokapäiväiseen elämääsi

Kuuntele puheita, kun harrastat liikuntaa, ajat autolla, teet kotiaskareita tai valmistaudut päivään.

– James, Ontario, Kanada

Pyydä perheenjäseniä vuorotellen valitsemaan puhe, joka kuunnellaan aamiaisen aikana.

– Ashlee, Washington, USA

Katsokaa osia yleiskonferenssista perheen kesken sunnuntaisin.

– Grant, Kalifornia, USA

Tehkää puheista osa perheiltaa

Valitkaa sanomia, joita haluatte kerrata yhdessä perheenä, ja antakaa perheenjäsenille tehtäväksi opettaa niitä tulevissa perheilloissa.

– Vern ja Jennifer, Utah, USA

Lukekaa tai katsokaa jokin puhe ja etsikää tavoitteita, joiden eteen voitte tehdä työtä perheenä.

– Tony, Arizona, USA

Käytä puheita pyhien kirjoitusten tutkimisessa

Lue joka toinen päivä pyhiä kirjoituksia aamulla ja jokin yleiskonferenssipuhe illalla ja joka toinen päivä toisin päin.

– Diane, Washington, USA

Lue jokin puhe lapsillesi joka ilta iltasadun tilalla.

– Heather, Utah, USA

Etsi joka puheesta pyhien kirjoitusten viitteet sen jälkeen kun olet lukenut puheen.

– Becky, Utah, USA

Alleiviivaa kaikki, mitä johtavat auktoriteetit erityisesti pyytävät meitä tekemään, ja keskity heidän neuvonsa seuraamiseen.

– Helen, Australia

Opiskele aiheittain

Laadi luettelo niistä yleiskonferenssin aiheista, jotka sopivat asioihin, joita haluat parantaa elämässäsi. Tutki aiheita yksi kerrallaan, kun yrität tulla paremmaksi ennen seuraavaa yleiskonferenssia.

– Rebecca, Texas, USA

Keskity muutaman päivän ajan pyhiä kirjoituksia tutkiessasi tiettyyn aiheeseen tai keskittykää siihen perheillää muutaman viikon ajan.

– Francis, Nigeria

Kertokaa sanomista muille

Ota yleiskonferensseista lainauksia kirkon tiedotuslehtiin ja monisteisiin.

– Todd, Länsi-Virginia, USA

Perusta yleiskonferenssin kirjakerho joko verkossa tai kasvokkain, tai liity sellaiseen. Tutkikaa joka viikko yksi puhe ja tulkaa kirjakerhoon valmistautuneina kertomaan oivalluksista.

– Stephanie, Utah, USA

Oikaisuja

Toukokuun 2010 konferenssinumeron takasisäkannessa olevan kuvatekstin kolmas virke, joka käsitteli Al Roundsin teosta *Harmony, Pennsylvania*, olisi pitänyt kuulua seuraavasti: ”Täällä profeetta Joseph Smith käänsi suuren osan Mormonin kirjaa.”

Lokakuun 2010 *Liahonan* numeron *Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon temppelit* valokuvan Washington D.C:n temppelistä sivuilla 4 ja 5 sekä takakannen valokuvan Portlandin temppelistä Oregonissa Yhdysvalloissa on ottanut Robert A. Boyd. ■

PERHE

JULISTUS

MAAILMALLE

MYÖHEMPIEN AIKOJEN PYHIEN JEESUKSEN KRISTUKSEN KIRKON ENSIMMÄINEN PRESIDENTTIKUNTA JA KAHDENTOISTA APOSTOLIN NEUVOSTO

ME, Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon ensimmäinen presidenttikunta ja kahdentoista apostolin neuvosto, julistamme juhlallisesti, että avioliitto miehen ja naisen välillä on Jumalan säätämä ja että perhe on keskeisellä sijalla Luojan suunnitelmassa Hänen lastensa iankaikkiseksi päämääräksi.

KAIKKI IHMISET – miehet ja naiset – on luotu Jumalan kuvaksi. Jokainen heistä on taivaallisten vanhempien rakas henkipoika tai -tytär, ja sellaisena jokaisella on jumalallinen luonne ja päämäärä. Sukupuoli on yksilön kuolevaisuutta edeltävän, kuolevaisuuden aikaisen ja iankaikkisen identiteetin ja tarkoituksen oleellinen ominaisuus.

KUOLEVAISUUTTA EDELTÄVÄSSÄ MAAILMASSA henkipojat ja -tytöt tunsivat Jumalan iankaikkisena Isänään ja palvelivat Häntä sellaisena sekä hyväksyivät Hänen suunnitelmansa, jonka mukaan Hänen lapsensa voivat saada fyysisen ruumiin ja saada maanpäällistä kokemusta edistyäkseen kohti täydellisyyttä ja toteuttaakseen lopulta jumalallisen päämääränsä iankaikkisen elämän perillisinä. Jumalallinen onnensuunnitelma tekee mahdolliseksi perhesuhteiden jatkumisen haudan tuolla puolen. Pyhissä temppeleissä tarjolla olevat pyhät toimitukset ja liitot suovat yksilöille mahdollisuuden palata Jumalan kasvojen eteen ja perheille mahdollisuuden tulla liitettyksi yhteen iankaikkisuudeksi.

ENSIMMÄINEN KÄSKY, jonka Jumala antoi Aadamille ja Eevalle, koski heidän mahdollisuuttaan aviomiehenä ja vaimona tulla vanhemmiksi. Me julistamme, että Jumalan lapsilleen antama käsky lisääntyä ja täyttää maa on yhä voimassa. Me julistamme tämän lisäksi Jumalan määränneen, että pyhiä lisääntymisen voimia tulee käyttää ainoastaan miehen ja naisen kesken, jotka on laillisesti vihitty aviomieheksi ja vaimoksi.

ME JULISTAMME, että keino, jolla kuolevainen elämä luodaan, on Jumalan säätämä. Me vahvistamme, että elämä on pyhä ja että se on tärkeä Jumalan iankaikkisessa suunnitelmassa.

AVIOMIEHELLÄ JA VAIMOLLA on vakava velvollisuus rakastaa toinen toistaan ja huolehtia toisistaan sekä rakastaa lapsiaan

ja huolehtia heistä. ”Lapset ovat Herran lahja” (Ps. 127:3). Vanhemmilla on pyhä velvollisuus kasvattaa lapsensa rakkaudessa ja vanhurskaudessa, huolehtia heidän fyysisistä ja hengellisistä tarpeistaan ja opettaa heitä rakastamaan ja palvelemaan toisiaan, noudattamaan Jumalan käskyjä ja olemaan lainkuuliaisia kansalaisia, missä tahansa he asuvatkin. Aviomiehiä ja vaimoja – äitejä ja isiä – pidetään Jumalan edessä tilivelvollisina näiden velvollisuuksien täyttämistä.

PERHE on Jumalan säätämä. Hänen iankaikkisessa suunnitelmassa on olennaista miehen ja naisen välinen avioliitto. Lapsilla on oikeus syntyä avioliitossa ja saada kasvatuksensa sellaiselta isältä ja äidiltä, jotka pitävät avioliittolupaukset kunnialla olemalla täysin uskollisia. Perhe-elämän onni saavutetaan todennäköisimmin silloin, kun sen perustana ovat Herran Jeesuksen Kristuksen opetukset. Onnistuneet avioliitot ja perheet perustuvat uskon, rukouksen, parannuksen, anteeksiannon, kunnioituksen, rakkauden, myötätunnon, työn ja tervehenkisen virkistystoiminnan periaatteille ja säilyvät näitä periaatteita noudattamalla. Jumalallisen suunnitelman mukaan isän on määrä johtaa perhettään rakkaudessa ja vanhurskaudessa, ja hän on velvollinen suojelemaan perhettään ja huolehtimaan sen toimeentulosta. Äiti on ensisijaisesti vastuussa lastensa hoidamisesta. Näissä pyhissä tehtävissä isillä ja äideillä on velvollisuus auttaa toisiaan tasavertaisina kumppaneina. Vamma, kuolema tai muut olosuhteet saattavat vaatia yksilöllisiä sovelutuksia. Sukulaisten tulisi tarvittaessa antaa tukeaan.

ME VAROITAMME siitä, että ne, jotka rikkovat siveyden liittoja, jotka kohtelevat pahasti puolisoaan tai jälkeläisiään tai jotka jättävät perhevelvollisuudet täyttämättä, seisovat eräänä päivänä tilivelvollisina Jumalan edessä. Varoitamme edelleen, että perheen hajoaminen tuo yksilöille, yhteisöille ja kansakunnille ne onnettomuudet, joista muinaiset ja nykyiset profheet ovat ennustaneet.

ME VETOAMME vastuuntuntoisiin kansalaisiin ja viranhaltijoihin kaikkialla sellaisten toimenpiteiden edistämiseksi, joiden tarkoituksena on ylläpitää ja vahvistaa perhettä yhteiskunnan perusyksikkönä.

Presidentti Gordon B. Hinckley luki tämän julistuksen osana sanomaansa yleisessä Apuyhdistyksen kokouksessa 23. syyskuuta 1995 Salt Lake Cityssä Utahissa.

”Nuoret miehet, kehotan teitä valmistautumaan palvelemaan lähetyssaarnaajina. Pitäkää itsenne puhtaina ja tahratomina ja kelloisina edustamaan Herraa. Pitäkää yllä terveyttänne ja voimianne – –”, sanoi presidentti Thomas S. Monson 180. puolivuotiskonferenssin avajaiskokouksessa.

”Sana teille, nuoret sisaret: vaikkei teillä olekaan samaa pappuusvelvollisuutta palvella kokoaikaisina lähetyssaarnaajina kuin nuorilla miehillä, tekin teette arvokkaan osanne lähetyssaarnaajina, ja otamme kiitollisina vastaan palvelutyönne. Ja nyt teille, vanhemmat veljet ja sisaret: tarvitsemme monia, monia vanhempia lähetyssaarnaaja-aviopareja lisää. – – Elämässänne on harvoin aikoja, jolloin voitte nauttia siitä suloisesta hengestä ja tyydytyksestä, joka tulee yhteisestä kokoaikaisesta palvelusta Mestarin työssä.”